REFUGIUL DRAGOSTEI

ROBYN

CARR

fjfltMyv *mKJm*
S

ele sepremhric. Ca fbst puşcaş marin, lui Preadltf llu-i este Străinii durerea şi recunoaşte o situaţie dc *<xitl* când mie ulil – iar tânăra pliri dc vânătăi este evident că n creent primx-o întâmplate îngrozitoare.

I'reaclier este cuprins hmsc dc dorinţa dc a-l pedepsi pc col acea*că dorinţă dc a proteja înseamnă, dc fapt, muk mai mult. Căci Paige. Iassiccr a ctczic nişte emoţii străini în inima Matul ului uriaş »- emoţii pc cafe nu şi-a înfinit nidotlnei să le simtă.

Illiă, călld Ostul Sût al lui Paige Îşi fiice aparilia in Virgin Rivcr, Prcachcr ştie că propriul viirnr acărnă acum in balanţa, yi dacă mntoul puşcaşilor marini, *$ţmfwr Htkfo* – incordcauna cicdiiv

Rohyn C-iirr *a* scris *4*l dc romane, traduse in 19 li AI in 30 dc tari, in 27 dc milioane de exemplare. Primi premii sc numără şi ed pentru inttçaga activitate, ac dc Asociatia Scriitorilor de Romane de Dragosu Iii

Shelter Mountain Robyn Carr Copyright © 2007 by Robyn Carr Toate drepturile rezervate, inclusiv acela de reproducere în întregime sau parţial în orice formă.

Ediţie publicată prin înţelegere cu Harlequin Books S.A. Aceasta este o operă de ficţiune. Numele, personajele, locurile şi întâmplările sunt fie produsul imaginaţiei autoarei, fie sunt folosite fictiv, iar orice asemănare cu persoane reale, în viaţă sau decedate, companii, evenimente sau locuri este în întregime întâmplătoare.

Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera tel. 0374 8 2 6 6 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19 e-mail:

contact@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Refugiul dragostei Robyn Carr

Copyright © 2021 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fii Redactor: Adriana Marcu Corector: Emilia Achim Copertă: Mariana Manolache Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CARR, ROBYN
Refugiul dragostei / Robyn Carr
trad. din lb. engleză: Laura Berteanu -
București: Litera, 2021

I. Berteanu, Laura (trad.)

ROBYN CARR

Refugiul dragostei

Traducere din limba engleză de

Laura Berteanu

EDITURA LITERA
București, 2021

capitolul 1

Un vânt neobişnuit de rece şi de puternic pentru luna septembrie făcea picăturile de ploaie să se izbească în geam. Preacher şterse barul. Deşi era abia 19.30, se întunecase deja. Nimeni din Virgin River n-o să iasă într-o seară ca asta. După cină, oamenii rămâneau de obicei acasă în serile ploioase şi reci. Pescarii şi excursioniştii veniţi cu corturile o să se adăpostească şi ei de furtună.

Era sezon deschis la căprioare şi urşi, dar era puţin probabil ca vreun vânător să treacă pe acolo în drumul dinspre sau către cabană la ora asta şi pe o astfel de vreme. Jack, partenerul lui şi proprietarul localului, ştiind că nu va avea prea multe de făcut, se cuibărise frumuşel cu noua lui soţie în cabana lor din pădure.

Preacher îl trimisese acasă şi pe Rick, ajutorul lui care avea numai 17 ani. Imediat ce focul mai scădea puţin, Preacher avea de gând să oprească firma luminoasă pe care scria „Deschis” şi să încuie uşa.

Îşi turnă un pahar mic de whisky şi se aşeză la masa cea mai apropiată de foc, apoi îşi întoarse scaunul spre şemineu şi-şi ridică picioarele. Serile astea liniştite erau pe sufletul lui. Era un tip singuratic.

Dar nu-i era sortit să aibă parte de linişte. Cineva trase de uşă, făcându-l să se încrunte. Se deschise puţin. O rafală de vânt o prinse şi o trânti cu zgomot de perete, făcându-l pe Preacher să sară numaidecât în picioare. Persoana care intră şi încercă apoi să închidă la loc uşa era o femeie tânără, cu un copil în braţe. Avea o şapcă pe cap şi o geantă

matlasată aruncată peste umăr. Preacher se duse repede să prindă ușa. Femeia se întoarse, ridică privirea și amândoi săriră speriați. Ea era probabil speriată pentru că Preacher era intimidant – avea aproape doi

metri, era chel şi avea sprâncene stufoase şi negre, un cercel cu diamant şi umeri laţi cam cât o coadă de topor.

Sub cozorocul şepcii, Preacher văzu un chip drăgălaş de femeie, cu o vânătaie pe obraz şi buza spartă.

- îmi... îmi pare rău. Am văzut că e deschis...

- Da, intră! Nu mă aşteptam să mai vină nimeni în seara asta.

- închideai? întrebă ea.

Îşi poziţionă mai bine greutatea din braţe – un băieţel care nu putea să aibă mai mult de trei sau patru ani şi care dormea cu capul pe umărul ei şi cu picioarele atâr- nându-i pe lângă corp.

-Pentru că... închideai? repetă ea.

- Intră, spuse el, dându-se la o parte ca să-i facă loc să treacă. E-n regulă. Nu am alt loc mai bun în care să mă duc.

întinse un braţ înspre o masă.

- Stai acolo, lângă foc! încălzeşte-te! Usucă-te!

- Mulţumesc, spuse ea, cu voce ştearsă.

Se duse la masa de lângă foc şi, când văzu paharul, întrebă:

- Aici stăteai tu?

- Haide, ia-1! zise el. îmi turnasem un pahar înainte de închidere. Dar nu e nici o grabă. Oricum nu închidem în mod normal atât de devreme, dar, cu ploaia asta...

-Voiai să te duci acasă? îl întrebă ea.

Preacher zâmbi.

- Locuiesc aici. Foarte convenabil pentru orele de lucru.

-Dacă eşti sigur...

- Sunt sigur, spuse el. Pe vreme bună,

ţinem deschis cel puţin până la 21.00.

Se aşează pe scaunul poziţionat cu faţa spre foc, trecând picioarele băieţelului peste talia ei. Lăsă geanta de umăr să cadă pe podea şi strânse mai tare copilul în braţe, mângâindu-l pe spate.

Preacher dispăru în bucătărie, lăsând-o să se încălzească câteva minute. Se întoarse cu două perne din patul lui şi cu pledul de pe canapea. Puse pernele pe masa de lângă ea şi spuse:

- Poftim, întinde copilul aici! Probabil că e greu.

Ridică spre el ochii ce păreau că vor să plângă. Oh,
spera că nu o să facă asta. Nu-i plăcea când plângeau femeile. Nu avea habar ce să facă. Jack se descurca. El avea spirit cavaleresc. El ştia exact cum să se poarte cu o femeie, în orice situaţie. Preacher nu se simţea bine în preajma femeilor, decât abia după ce ajungea să le cunoască. La drept vorbind, era cam lipsit de experienţă în domeniul ăsta. Deşi nu o făcea intenţionat, de cele mai multe ori speria femeile şi copiii doar din cauza felului în care arăta. Ei nu ştiau că în spatele fizicului intimidant se ascundea o fire timidă.

- Mulţumesc, spuse ea din nou.

Mută copilul pe pernele de pe masă. Băieţelul se făcu numaidecât ghem şi-şi băgă un deget în gură. Preacher rămase în picioare, cu pledul în mână. Femeia nu i-l luă din mână, aşa că îl puse peste copil şi îl strânse în jurul corpului micuţ. Observă că obrajii băieţelului erau trandafirii şi buzele roz aprins.

După ce se aşeză înapoi pe scaun, tânăra privi în jur. Observă capul de cerb de deasupra intrării şi se înfioră. Roti privirea şi văzu blana de urs de pe perete şi sturionul de deasupra barului.

- E un fel de cabană de vânătoare? întrebă ea.

- Nu chiar, dar trec mulţi vânători şi

pescari pe aici, spuse el. Partenerul meu a împuşcat ursul în autoapărare, dar peştele l-a prins intenţionat. Unul dintre cei mai mari sturioni din râu. Cerbul l-am împuşcat eu, dar îmi place pescuitul mai mult decât vânătoarea. Îmi place liniştea.

Ridică din umeri.

-Eu sunt bucătarul aici. Tot ce omor ajunge în farfurie.

- Carnea de căprioară se mănâncă, spuse ea.

-Așa este. Și am mâncat. Am avut o iarnă întreagă cu vânat în meniu. Poate că ar trebui să bei ceva, spuse el, încercând să-și păstreze vocea blândă, neamenințătoare.

-Trebuie să găsesc un loc în care să stau. Chiar așa, unde sunt?

- În Virgin River. E un loc destul de izolat. Cum ne-ai găsit?

Tânăra clătină din cap și un râs scurt îi scăpă din gâtlej.

-Am ieșit de pe autostradă și m-am uitat după un oraș cu un hotel.

-Ai ieșit de ceva timp de pe autostradă.

- Nu sunt prea multe locuri suficient de largi cât să poți să întorci, spuse ea. Apoi am văzut locul ăsta, firma voastră. Fiul meu... cred că are febră. A trebuit să ne oprim.

Preacher știa că nu exista nici un loc în apropiere unde să poată găsi o cameră. Femeia din fața lui avea probleme. Nu trebuia să fii geniu ca să-ți dai seama.

- Îți găsesc eu ceva, zise el. Dar, mai întâi, vrei ceva de băut, de mâncare? Am o supă bună în seara asta. Fasole cu costiță. Și pâine. Am făcut-o azi. Îmi place să fac pâine în casă în zilele reci și ploioase. Ce-ai zice de un brandy mai întâi, ca să te încălzești?

- Brandy?

- Sau orice altceva vrei.

-Ar fi bun un brandy. Și o supă ar fi. N-am mai mâncat de câteva ore. Mulțumesc.

-Stai aici!

Se duse la bar și turnă o măsură de Remy într-un pahar prea sofisticat pentru localul lor. Foarte rar folosea setul ăsta pentru clienții obișnuiți, dar voia să facă ceva special pentru fată. Era sigur că se

găsea într-o situaţie foarte dificilă.

Îi duse paharul de brandy, apoi se întoarse în bucătărie.

Strânsese deja supa, dar o scoase din frigider, măsură un polonic şi băgă bolul la microunde. Cât timp se încălzea, îi aduse un şerveţel şi tacâmuri. Când se întoarse în bucătărie, supa era gata. Scoase pâinea – era una dintre cele mai bune care îi ieşiseră vreodată, moale şi consistentă –, tăie două felii şi le băgă la microunde câteva secunde. Le puse pe o farfurie, împreună cu puţin unt.

Când ieşi din bucătărie, o văzu chinuindu-se să-şi scoată geaca, ca şi cum braţele i-ar fi fost înţepenite sau ar fi durut-o. Se opri preţ de-o clipă şi se încruntă. Tânăra îi aruncă o privire peste umăr, de parcă ar fi fost prinsă făcând ceva rău.

Preacher îi aşeză mâncarea în faţă. Gândurile i se învârteau în cap. Avea cam un 1,65 şi era subţirică. Era îmbrăcată cu o pereche de blugi, iar părul creţ îi era trecut prin gaura din spate a şepcii, ca şi cum ar fi fost prins în coadă. Părea o puştoaică, dar Preacher îşi imagina că avea probabil vreo 20 şi ceva de ani. Poate că avusese un accident, dar era mai probabil că cineva o lovise. Numai gândul ăsta fu îndeajuns ca să-i încingă sângele.

-Arată grozav, spuse ea, acceptând supa.

Preacher se întoarse în spatele barului în timp ce ea mânca. Termină supa din câteva înghiţituri, întinse untul pe pâine şi înfulecă cu o foame de lup. Cam pe la jumătatea mesei, îi adresă un zâmbet timid, cerându-şi parcă scuze.

Vânătăile de pe faţa ei, buza spartă, foamea... făceau parcă ceva să se rupă înăuntrul lui.

Când termină ultima lingură de supă şi ultima bucată de pâine, se întoarse la masa ei.

- Îţi mai aduc.

- Nu. Nu, e-n regulă. Cred că o să-mi beau brandy-ul acum. Apreciez faptul că te-ai deranjat pentru mine. O să plec numaidecât...

- Relaxează-te! spuse el.

Spera că nu vorbise prea aspru. Dura o vreme până ce oamenii se obişnuiau cu el. Duse bolul şi tacâmurile la bar, apoi îi şterse masa.

-Nu ai unde să găseşti o cameră pe aici, spuse el, când se întoarse. Se aşeză în faţa ei şi se aplecă spre ea. Drumurile nu sunt prea bune, mai ales când plouă. Crede-mă, nu vrei să te întorci pe şosea. Cred că ai rămas blocată aici.

- Oh, nu! Ascultă, dacă-mi poţi spune doar unde e cel mai apropiat motel... Trebuie să găsesc ceva...

- Linişteşte-te! Am o cameră în plus. Nu e nici o problemă. E o noapte urâtă.

Aşa cum era de aşteptat, ochii ei se măriră.

- E-n regulă, se încuie.

-N-am vrut să...

- E-n regulă. Ştiu că sperii lumea.

-Nu. Doar că...

-Nu-ţi face griji! Ştiu cum arăt. Înfăţişarea mea are un efect grozav la bărbaţi. Dau imediat înapoi.

îi zâmbi, fără să-şi arate dinţii.

-Nu trebuie să faci asta, spuse ea. Am o maşină...

- Dumnezeule! N-aş suporta să ştiu că dormiţi în maşină! spuse el. Scuză-mă, uneori vorbesc la fel cum arăt. Dar, fără glumă, dacă puştiul nu se simte bine...

-Nu pot, spuse ea. Nu te cunosc...

- Da, ştiu. Probabil că te pune pe gânduri, nu? Dar sunt mult mai inofensiv decât arăt. Ai fi în siguranţă aici. Categoric mai mult decât în cine ştie ce motel de pe autostradă. Fără doar şi poate în mult mai mare măsură decât ai fi pe drumurile de munte pe furtuna asta.

îl privi intens timp de un minut întreg. Apoi spuse:

-Nu. O să plec mai departe. Te rog să-mi spui cât...

- Urâtă vânătaie ai acolo, spuse Preacher. Să-ţi aduc ceva pentru buza spartă? Am o trusă de prim ajutor în bucătărie.

- Sunt bine, spuse ea, scuturând din cap. Ce-ar fi să-mi faci nota şi...

- Nu am nimic pentru febra băiatului. Doar o cameră. O cameră care se încuie pe dinăuntru, ca să te simţi în siguranţă. Nu trebuie să refuzi o ofertă ca asta pe o astfel de vreme, cu un copil care e posibil să se îmbolnăvească. Arăt eu mare şi rău, dar n-o să găseşti un băiat mai inofensiv ca mine. Nu împuşc decât animale sălbatice.

Rânji spre ea.

- Nu pari rău, spuse ea, timidă.

- Ştiu că intimidez femeile şi copiii – nu-mi place deloc. Fugi de ceva? o întrebă.

Tânăra coborî privirea.

j Ce crezi? Că o să sun la poliţie? Cine ţi-a făcut asta?

începu numaidecât să plângă.

„Ah! Hei! Nu...

îşi puse capul pe braţele împreunate pe masă şi suspină.

-Oh! Haide, nu plânge! Nu ştiu niciodată ce să fac.

Timid, ezitând, îi atinse spatele. Fata tresări. îi atinse o mână, foarte încet.

- Haide, nu plânge! Poate pot să te ajut.

-Nu. Nu poţi.

- Nu se ştie, spuse el, bătând-o uşurel pe mână.

Ridică privirea.

-Scuze, spuse ea, ştergându-şi ochii. Cred că sunt foarte obosită. A fost un accident. O prostie, sincer, dar mă zbăteam cu Chris...

Se opri brusc şi privi agitată în jur, ca şi cum s-ar

fi temut să nu o audă cineva. Își umezi buza de jos.

- Încercam să-l bag pe Christopher în mașină, cu bagajele în mână, și am deschis portiera direct peste față. Tare. Știi vorba aia, graba strică treaba? A fost doar un accident. Sunt bine.

Își ridică șervețelul la nas.

-Mda, făcu Preacher. Sigur. Mare ghinion! Cred că doare.

-O să fiu bine.

-Sigur că da. Deci cum te cheamă?

După ce trecu mult timp fără să-i răspundă, zise:

- E-n regulă. N-o să spun nimănui. Dacă vine cineva să întrebe de tine, nu o să spun că te-am văzut.

Ochii ei se măriră, iar gura i se deschise ușor.

-Of, la naiba! Am spus ce nu trebuia, nu-i așa? Tot ce vreau să zic e că, dacă te ascunzi sau dacă fugi, e-n regulă. Poți să te ascunzi aici. N-o să te dau de gol. Cum te cheamă?

Femeia întinse mâna și-și trecu degetele prin părul băiețelului.

Tăcere.

Preacher se ridică, întoarse semnul pe care scria „Deschis" și trase încuietoarea.

- Gata, spuse el, așezându-se din nou lângă ea – băiețelul ocupa aproape toată masa de alături. Încearcă să te relaxezi, spuse el blând. Nimeni n-o să-ți facă vreun rău. Îți pot fi prieten. Cu siguranță nu mi-e frică de un nenorocit care poată să facă așa ceva unei femei. Scuze!

Fata coborî privirea, ca să evite să se uite în ochii lui.

- M-am lovit în portiera mașinii...

-Nici de vreo mașină mare și rea nu mi-e frică, spuse el.

Tânăra râse ușor, dar tot nu reușea să îl privească în ochi. Luă paharul de brandy cu o mână care tremura ușor și îl duse la gură.

- Da, așa e mai bine, spuse Preacher.

Dacă ţi se pare că băiatul are nevoie de un doctor în seara asta, avem unul chiar peste drum. Pot să mă duc să-l chem. Sau să te duc acolo.

- Cred că e doar o răceală. O să fiu atentă.

- Dacă are nevoie de medicamente sau de ceva...

-Cred că e bine...

- Prietenul meu, proprietarul barului... soţia lui e asistentă. Cu statut special – poate să dea medicamente, să consulte pacienţi... Se ocupă foarte bine de femeile de pe aici. Ar putea veni în zece minute. Poate că ai prefera o femeie, ţinând cont de circumstanţe.

- Circumstanţe? întrebă ea, iar o expresie de panică îi cuprinse trăsăturile.

-Povestea cu portiera...

- Nu. Sincer. A fost doar o zi lungă. Ştii cum e.

- Mda, sunt sigur că a fost. Şi ultima oră de când ai ieşit de pe autostradă trebuie să fi fost îngrozitoare. Dacă nu eşti obişnuită cu drumurile astea.

- M-am speriat puţin, recunoscu ea, cu voce înceată. Mai ales că nu aveam idee unde mă aflu.

- Eşti în Virgin River acum, asta contează. Sunt doar câteva căsuţe la marginea drumului, dar oamenii sunt de treabă. Te ajută atunci când pot. Ştii?

îi zâmbi timid, dar îşi plecă iar ochii.

j Cum te cheamă? o întrebă din nou.

Îşi strânse buzele şi clătină din cap. Ochii i se umplură iar de lacrimi.

- E-n regulă, spuse el blând. Chiar este.

- Paige, şopti ea şi o lacrimă i se rostogoli pe obraz. Paige, repetă, cu voce stinsă.

- Da, asta e bine. E un nume frumos.

Poţi să-ţi spui numele aici fără să-ţi fie frică.

-Şi pe tine?

-John, spuse el, apoi se întrebă de ce făcuse asta – probabil că avea ea ceva, îşi spuse. John Middleton. Dar nimeni nu-mi spune aşa. Toată lumea îmi zice Preacher.

- Eşti pastor[1]?

-Nu, spuse el râzând scurt. Nici pe departe. Dar mama a fost singura care mi-a spus vreodată John.

- Şi tatăl tău cum îţi spunea? îl întrebă ea.

- *Puştiule,* spuse el şi zâmbi. *Hei, puştiule!* mai exact.

- De ce ţi se spune Preacher?

-Oh, făcu el, ridicând timid din umeri. Nu ştiu. M-am ales cu porecla asta demult, pe când eram la Puşcaşii Marini. Băieţii spuneau că eram prea băţos şi prea respectam toate regulile.

- Serios? Aşa eşti?

-Nu, nu chiar, zise el. Nu înjuram niciodată. Mă duceam la slujbă, când se făceau slujbe. Am crescut printre preoţi şi călugăriţe – mama era foarte devotată. Nici unul dintre băieţi nu se ducea vreodată la slujbă, din câte-mi amintesc. Şi mă ţineam deoparte când ei se duceau la băut sau la agăţat. Nu ştiu... Mie nu-mi venea niciodată să fac asta. Nu mă pricep la femei...

Zâmbi dintr-odată.

- Dar cred că este evident, nu? Iar partea cu băutura nu m-a atras niciodată.

- Dar ai un bar? întrebă ea.

- E barul lui Jack. El are mare grijă de oameni. Nu lăsăm pe nimeni să plece de aici, dacă nu e în siguranţă, îmi place să beau un pahar la sfârşitul zilei, dar nu trebuie să se transforme într-o durere de cap, înţelegi?

---

1 Preacher – predicator, pastor

îi zâmbi larg.

- Să-ţi spun John? întrebă ea. Sau Preacher?

-Cum vrei.

-John, zise ea. E bine?

- Dacă vrei. Da, spuse el. Da, îmi place. A trecut ceva timp de când nu mi-a mai zis nimeni aşa.

Tânăra îşi plecă ochii preţ de câteva clipe, apoi îi ridică din nou.

-Sincer, apreciez ce faci, John. Faptul că ai ţinut deschis pentru mine şijiot restul.

-Nu e mare lucru. în cele mai multe seri avem deschis până mai târziu.

Preacher înclină capul înspre băiat.

- O să-i fie foame când o să se trezească?

- Poate, spuse ea. Am avut nişte unt de arahide şi jeleu în maşină, dar le-a mâncat foarte repede.

- Bine. E o cameră în plus la etaj, chiar deasupra bucătăriei. la ce vrei din bucătărie – o să-ţi las lumina aprinsă. Orice vrei. Găseşti lapte în frigider. Şi suc de portocale. Ai cereale, pâine, unt de arahide, supa din care ai mâncat şi un cuptor cu microunde. Bine?

- E foarte drăguţ din partea ta, dar...

- Paige, arăţi de parcă ai avea nevoie de odihnă şi, dacă pe băiat îl încearcă o răceală, nu vrei să-l scoţi în frig şi în ploaie.

Paige se gândi câteva clipe, apoi întrebă:

- Cât mă costă?

Preacher începu să râdă, dar îşi dădu seama că nu era cazul şi se opri repede.

-Scuză-mă, n-am vrut să râd. Doar că... e fosta mea cameră. Nu-i vreo cameră de hotel sau cine ştie ce... Am locuit acolo timp de doi ani, apoi Jack şi Mei

s-au căsătorit şi mi-a rămas mie apartamentul din spate. Camera de deasupra bucătăriei... miroase puţin a costiţă şi a cafea dimineaţa, dar e încăpătoare şi are o baie mare. Bună pentru o noapte.

Ridică din umeri.

-Sunt doar un bun vecin, nimic altceva.

- Eşti foarte generos, zise ea.

- Nu mă dau cu nimic peste cap – o cameră goală. Mă bucur că te pot ajuta.

Îşi drese vocea.

- Ai vreun geamantan pe care vrei să ţi-l car sus?

- Unul singur, pe bancheta din spate.

- Ţi-l aduc eu. Tu stai aici şi bea-ţi brandy-ul, spuse el. Mai toarnă-ţi un pahar dacă ai nevoie. Eu aş avea, în locul tău, după ce aş fi condus prin ploaie pe dealurile astea.

Se ridică.

- Ia-l cu tine şi hai să-ţi arăt camera! De sus. Ăăă, vrei să duc eu copilul?

Paige se ridică şi ea.

-Mulţumesc.

Îşi îndreptă umerii – ca şi cum îi amorţiseră după un drum lung la volan.

- Dacă nu te superi.

- Câtuşi de puţin, spuse el. Ascultă, ca să nu-ţi faci griji, camera ta şi apartamentul meu nu sunt nici măcar legate... ne despart bucătăria şi scările. încuie uşa şi odihneşte-te în linişte!

Ridică băiatul în braţe cu gesturi blânde şi stângace. Capul copilului îi căzu pe umăr. Era o senzaţie ciudată. Preacher nu era obişnuit să ducă copii în braţe, dar îi plăcea cum se simţea. Mângâie spatele băieţelului cu gesturi lungi şi încete.

- Pe aici.

O luă înaintea ei prin bucătărie, apoi urcă scara

din spate. Deschise uşa şi spuse:

- Scuze, e cam dezordine. Am mai lăsat câteva lucruri aici, cum ar fi greutăţile. Dar cearşafurile sunt curate.

-Arată foarte bine, spuse ea. O să plec mâine, la prima oră.

-Nu-ţi face griji! Dacă ai nevoie de câteva zile, găsim noi o soluţie. Cum spuneam, nu facem nimic cu camera asta. Stă pur şi simplu goală. Vreau să spun, dacă puştiul a luat vreun microb sau ceva...

Întinse băiatul uşurel pe pat. În mod ciudat, îi părea rău să-l lase din braţe. Căldura copilului pe pieptul lui era reconfortantă. Nu rezistă impulsului de a-i atinge părul pleoştit şi blond. Era un băieţel frumos.

- îmi dai cheile de la maşină? Să îţi aduc geamantanul ăla...

Paige căută prin geanta care arăta cam ca o geantă de scutece, deşi băiatul era prea mare pentru asta. îi dădu cheile.

- Durează doar un minut, spuse el.

Preacher se duse la maşină, o Honda micuţă, şi urcă la volan. Trebui să împingă scaunul în spate până la capăt şi genunchii încă mai atingeau volanul. Duse maşina în spatele clădirii şi o parcă lângă camioneta lui, unde să nu poată fi văzută din drum, în cazul în care o căuta cineva. Nu ştia exact cum să explice, dar... nu voia să-i fie frică.

Luă geamantanul din spate; era mult prea mic pentru cineva plecat în excursie. Era exact cât bagajul unei femei care fuge doar cu hainele de pe ea.

Când se întoarse în camera de la etaj, o găsi stând încordată pe marginea patului, cu fiul ei întins în spate. Lăsă geamantanul jos, aşeză cheile pe măsuţa de lângă uşă şi rămase fâstâcit în prag.

Paige se ridică şi se întoarse spre el.

- Hei, ţi-am mutat maşina... am dus-o în spate, lângă camioneta mea. Am luat-o din stradă. Acum nu poate s-o vadă nimeni de pe drum. Aşa că, dacă te trezeşti şi o cauţi, să ştii – e în spate. Îţi recomand să stai potolită, să aştepţi să se oprească ploaia şi să călătoreşti pe lumină. Dar, dacă... dacă ţi se face frică... barul se încuie doar pe dinăuntru şi poftim cheile tale. Nu e nici o problemă dacă... Dacă nu poţi să te relaxezi şi simţi că trebuie să pleci, nu e o problemă dacă barul rămâne deschis. Virgin River e un loc foarte liniştit şi sigur. Oricum, uneori mai uităm şi noi să încuiem. Dar n-o să uit în seara asta, cu copilul aici. Ăăă... Paige... nu trebuie să-ţi faci griji. Sunt un om de încredere. Altfel Jack nu mi-ar lăsa barul în grijă. Bine? Hai să ne odihnim!

- Mulţumesc, spuse ea, abia auzindu-se.

Preacher trase uşa după el. O auzi trăgând zăvorul, protejându-se. Pentru prima oară de când sosise în orăşelul ăsta, se întrebă de ce fusese pus zăvorul ăla pe uşă.

Rămase acolo preţ de un minut. Nu-i trebuiseră decât cinci secunde ca să ajungă la concluzia că cineva – 98 la sută iubitul sau soţul – o lovise peste faţă şi că fata fugea acum, împreună cu copilul. Nu era ca şi cum n-ar fi ştiut că se întâmplau astfel de lucruri. Se întâmplau tot timpul. Doar că nu putuse niciodată să înţeleagă ce satisfacţie găsea un bărbat în momentul în care lovea o femeie. Nu avea nici un sens pentru el.

Dacă ai o femeie frumuşică, aşa ca Paige, te porţi frumos cu ea. O ţii în siguranţă lângă tine, o aperi.

Se duse la bar, stinse luminile, verifică bucătăria, lăsă o lumină aprinsă gândindu-se că poate Paige o să vrea să coboare, apoi se duse în apartamentul lui din spatele bucătăriei.

Nu trecuseră decât vreo câteva minute când îşi

dădu seama că nu mai erau prosoape curate în camera de sus – golise baia şi mutase totul la parter.

Se duse în baie, luă un vraf de prosoape albe curate şi se duse din nou la etaj.

Uşa era crăpată. Poate că fusese deja în bucătărie. Văzu un pahar de suc de portocale pe măsuţa de lângă uşă şi se bucură să vadă că se dusese să-şi ia. Prin deschiderea de câţiva centimetri, îi văzu reflexia din oglindă. Era cu spatele şi îşi trăsese hanoracul larg peste umeri şi încerca să-şi vadă spatele şi partea de sus a braţelor în oglindă. Era *plină* de vânătăi. Multe vânătăi mari pe spate, una pe umăr şi pe partea superioară a braţelor.

Preacher era uluit. Preţ de câteva clipe, ochii îi rămaseră lipiţi de petele acelea vineţii.

- Dumnezeule! şopti el, cu răsuflarea tăiată.

Se trase repede de lângă crăpătura uşii şi se lipi cu spatele de peretele de afară, ca să nu poată fi văzut. Avu nevoie de câteva clipe ca să-şi revină. Era şocat. Oripilat.

Singurul lucru la care se putea gândi era ce fel de animal putea face aşa ceva? Gura îi rămăsese căscată pentru că nu îşi putea imagina. El era un războinic, antrenat să lupte, şi era sigur că nu lovise niciodată în asemenea hal un bărbat de mărimea lui, într-o luptă dreaptă.

Instinctul îi spuse că n-ar trebui să se dea de gol că o văzuse. Biata fată deja era speriată de orice, inclusiv de el. Îşi dădea seama în acelaşi timp că femeia asta nu fusese doar lovită. Fusese ruptă în bătaie. Nici măcar nu o cunoştea, dar în momentul de faţă nu-şi dorea altceva decât să-l omoare pe nenorocitul care îi făcuse asta. După ce-l bătea zilnic preţ de vreo câteva luni.

Ea nu trebuia să ştie ce simţea. Ar fi speriat-o de moarte. Trase de câteva ori adânc aer în piept ca să se adune. Apoi bătu uşor în uşă.

- Ha? o auzi răspunzând speriată.
- Doar nişte prosoape, spuse el.
- O clipă, te rog!

-Nu te grăbi!

Peste câteva clipe, deschise uşa o idee mai mult. Hanoracul era la locul lui.

-Am uitat că am luat toate lucrurile din baie, spuse el. O să aveţi nevoie de prosoape. Vi le las acum. Nu te mai deranjez.

-Mulţumesc, John.

- Pentru nimic. Paige. Odihneşte-te!

Paige trase cu grijă, încercând să facă cât mai puţin zgomot, măsuţa în faţa uşii. Spera din tot sufletul că John nu auzise, dar, din câte îşi putea da seama, bucătăria era chiar sub camera în care se afla acum.

Deşi, dacă bărbatul ar fi vrut să le facă vreun rău ei sau lui Christopher, ar fi putut să o facă până acum. Ca să nu mai spunem că un zăvor şi o noptieră goală nu l-ar fi oprit.

Oricât de mult i-ar fi plăcut să se bage într-o baie fierbinte, se simţea prea vulnerabilă ca să se dezbrace. Nu se putu convinge nici să facă un duş – dacă nu auzea clanţa zdrăngănind sau pe Christopher strigând-o? – aşa că se spălă la chiuvetă şi-şi puse nişte haine curate. Apoi, lăsând lumina aprinsă în baie, se întinse cu grijă pe pat, pe deasupra cuverturii.

Ştia că nu o să poată dormi, dar, după o vreme, se linişti. Îşi fixă ochii în tavan, la grinzile care se îmbinau într-un V perfect deasupra capului ei. Îi trecu prin minte faptul că era a treia oară în viaţă când stătea întinsă într-un pat şi se uita la un tavan ca acesta.

Prima oară fusese în casa în care crescuse –

grinzile erau goale şi izolaţia roz ieşea dintre ele. Era o casă mică, cu doar două dormitoare şi deja veche când ai ei se mutaseră în ea. Dar cartierul fusese curat şi liniştit atunci, cu douăzeci de ani în urmă.

Mama ei o mutase în pod când împlinise nouă ani. împărţea spaţiul cu tot felul de obiecte de prin casă, depozitate lângă perete. Dar era spaţiul ei, în care se refugia ori de câte ori putea. Din patul ei, îşi putea auzi părinţii certându-se. După ce taică-său murise, când ea avea 11 ani, îl auzise pe fratele ei, Bud, certându-se cu maică-sa.

Din câte aflase în ultimii ani despre abuzurile domestice, înţelesese că era de aşteptat să ajungă cu un bărbat violent, deşi tatăl ei nu o lovise niciodată nici pe ea, nici pe maică-sa, iar Bud nu făcuse nimic mai mult decât să o împingă sau să o tragă de braţ. Dar, Dumnezeule, cum ţipau bărbaţii din familia ei! Atât de tare, atât de furios, încât se mira cum de nu se spărgeau ferestrele. Jigniri, pretenţii, insulte, acuzaţii, îmbufnări, cuvinte crude şi umilitoare. Era doar o chestiune de măsură; abuzul e tot abuz.

A doua oară când privise astfel un tavan fusese când plecase de acasă. Urmase o şcoală de cosmetică şi coafură după ce terminase liceul şi rămăsese acasă, cu mama ei, cu chirie, până ce împlinise 21 de ani. împreună cu două prietene – şi ele cosmeticiene şi coafeze – închiriaseră jumătate dintr-o casă veche. Paige acceptase bucuroasă dormitorul din pod, deşi era chiar mai mic decât cel din copilăria ei şi în cea mai mare parte a timpului trebuia să fie atentă să nu dea cu capul în pereţii înclinaţi. Ochii i se umplură de lacrimi fiindcă îşi amintea cei doi ani petrecuţi împreună cu Pat şi Jeannie drept cei mai fericiţi din viaţa ei. Uneori îi era atât de dor de ele, că o durea sufletul. Trei coafeze-cosmeticiene, aproape falite după ce

plăteau chiria, mâncarea şi hainele, i se păruseră raiul pe pământ. Când nu-şi permiteau să iasă în oraş, cumpărau popcorn şi vin ieftin şi dădeau petrecere la ele acasă, bârfeau despre femeile pe care le tundeau şi le aranjau, despre iubiţi şi despre sex, râdeau până când nu se mai ţineau pe picioare.

Apoi Wes apăruse în viaţa ei, om de afaceri de succes, cu şase ani mai mare. Era un şoc să-şi dea seama că avusese vârsta pe care o avea ea acum – 29 de ani. I se păruse atât de matur, atât de cunoscător într-ale vieţii. Era clientul ei doar de două luni când o invitase în oraş şi o dusese la un restaurant atât de sofisticat, încât fetele de la intrare erau mai bine îmbrăcate decât ea. Conducea un Grand Prix nou-nouţ, cu scaune din piele şi geamuri fumurii. Şi conducea prea repede, lucru care, la 23 de ani, nu i se păruse periculos. Era palpitant. Deşi ţipa şi înjura ceilalţi participanţi la trafic, părea îndreptăţit – era puternic. Bogat, după standardele ei. Avea deja o casă, pe care nici măcar nu trebuia să o împartă cu alte persoane. Vindea şi cumpăra acţiuni şi mărfuri – o meserie epuizantă, pentru care era nevoie de o minte sclipitoare şi de multă energie. Voia să iasă în fiecare seară, îi cumpăra lucruri, scotea portofelul din buzunar şi zicea:

- Nu ştiu ce-ţi doreşti cu adevărat, ce flecuşteţ te-ar face să strigi: „E perfect!" Aşa că vreau să te duci să-ţi cumperi singură. Pentru că tot ce contează pe lume este ca tu să fii fericită.

Scotea două bancnote şi-i întindea 200 de dolari, o adevărată avere.

Pat şi Jeannie nu-l plăceau, dar nici nu era de mirare. Nu era deloc drăguţ cu nici una din ele. Le trata ca pe nişte piese de mobilier. Le răspundea monosilabic atunci când putea. De fapt, nu-şi amintea ce-i spuseseră despre el când încercaseră să o avertizeze.

Apoi venise nebunia în care viaţa îi scăpase de sub control şi care, până în ziua de azi, părea de necrezut: o lovise înainte să se căsătorească şi tot se măritase cu el.

Erau în parcare, în maşina lui elegantă, şi se certau în legătură cu locul în care trăia – el era de părere că i-ar fi fost mai bine acasă, cu maică-sa, decât în jumătatea aia de casă dintr-un cartier dubios, pe care o împărţea cu două cretine. Cearta devenise urâtă. îi spusese şi ea destule lucruri urâte. Wes spusese ceva de genul:

- Vreau să te ştiu cu maică-ta, nu într-un bordel din ghetouri!

- Cine dracu' te crezi să-mi numeşti casa bordel?

- Cum îţi permiţi să-mi vorbeşti mie aşa?

-Tu mi-ai făcut prietenele cretine şi curve şi ai o problemă cu felul în care vorbesc eu?

- Mă gândesc doar la siguranţa ta. Ai spus că vrei să ne căsătorim într-o zi şi mi-ar plăcea să mai fii pe-aici când va veni ziua aia.

- Ei bine, du-te dracului! Pentru că-mi place să locuiesc acolo şi nu poţi să-mi spui ce să fac! Şi nu mă mărit cu un bărbat care vorbeşte aşa despre prietenele mele cele mai bune!

Urmaseră altele. Şi altele. Îşi amintea vag că îl jignise, că spusese că e un măgar sau un dobitoc. El spusese că e afurisită. Dificilă şi afurisită. în orice caz, contribuiseră amândoi, de asta era sigură.

O plesnise, cu palma deschisă. Apoi se prăbuşise imediat, începuse să plângă ca un copil, spusese că nu ştia ce-i venise, ce se întâmplase cu el, dar poate că era din cauză că nu iubise niciodată atât de mult pe cineva. Era greşit, ştia că greşise, şi nu era bine să reacţioneze aşa. Era nebun, îi era ruşine. Dar... voia să o ţină în braţele lui în fiecare seară, să aibă grijă de ea până la sfârşitul vieţii, să nu o piardă

niciodată. Își ceruse scuze pentru ce spusese în legătură cu colegele ei de apartament – poate că era gelos pe loialitatea ei față de ele. În mintea lui, el nu vedea dincolo de ea; nimic din viața lui nu valora atât cât valora ea. O iubea atât de mult, încât își pierdea mințile, spusese. Era prima persoană pentru care simțise așa^ ceva. Fără ea, nu era *nimic!*

Îl crezuse. Dar nu mai înjurase niciodată în fața lui.

Nu le spusese lui Pat și lui Jeannie pentru că, deși, ca o proastă, era dispusă să treacă cu vederea ce se întâmplase, știa că nu ar fi făcut decât să le întărească părerea proastă pe care o aveau deja despre el. Nu-i trebuiseră decât vreo două zile ca să-i ierte palma pe care i-o dăduse. Nu fusese mare lucru. Nu-i luase mai mult de o lună să uite că se întâmplase și să aibă din nou încredere în el. Îl găsea frumos, interesant, sexy. Era încrezător. Deștept. Bărbații pasivi nu puteau obține succesul la care ajunsese el. Ea nu era atrasă de bărbați pasivi.

Apoi îi spusese:

- Paige, nu vreau să mai aștept. Vreau să ne căsătorim imediat ce te simți pregătită. O nuntă frumoasă – dă-le dracului de costuri, îmi permit orice îți dorești. Și Pat și Jeannie pot să fie martori. Și poți să-ți dai demisia – nu trebuie să mai lucrezi.

O dureau picioarele. Începuse să facă bătături. Nu era ușor să tunzi și să coafezi șase zile pe săptămână, deși îi plăcea ce făcea. Întotdeauna se gândise că i-ar fi plăcut mult mai mult dacă ar fi putut să lucreze doar șase ore, patru zile pe săptămână. Dar asta părea un vis imposibil. Și așa de-abia dacă se descurca de pe o zi pe alta, iar mai-că-sa avusese câte două servicii deodată de când murise tatăl ei. Se uita la mama ei și-și vedea viitorul – singură, slăbită și terminată de muncă. Apoi în minte i se formă o imagine cu prietenele ei în rochii frumoase de satin la nunta ei, zâmbind,

invidioase pe norocul ei şi pe viaţa răsfăţată pe care o s-o ducă. Şi spusese da.

O lovise din nou în luna de miere.

În următorii şase ani încercase orice – apelase la consilieri, la poliţie, încercase să fugă. Ieşea imediat din închisoare, atunci când se oboseau să-l aresteze. O găsea şi totul era şi mai rău. Nici măcar sarcina şi venirea pe lume a lui Christopher nu opriseră abuzurile.

Descoperise din întâmplare că era posibil să mai fie ceva în toată ecuaţia – ceva care îi dădea atâta energie cât să lucreze ore în şir şi să se ţină mereu după ea, crizele euforice, crizele de furie necontrolabilă – un praf alb într-o fiolă mică.

Cocaină? Şi mai lua ceva ce îi dădea antrenorul personal, deşi jura că nu erau steroizi. Mulţi brokeri foloseau amfetamine ca să ţină ritmul cu cerinţele meseriei. Cei care luau cocaină erau de obicei slabi băţ, dar Wes era mândru de corpul lui şi lucra mult ca să-şi păstreze muşchii. Era o combinaţie de cocaină şi steroizi, îşi dăduse seama, care îl făcea agitat şi irascibil, cu nervii întinşi la maximum. Nu ştia cât de mult folosea sau de cât timp. Dar ştia că e nebun.

Fusese ultima ei şansă. La un adăpost, cunoscuse o femeie care îi spusese că putea să o ajute să scape, să-şi schimbe identitatea şi să fugă. Exista o reţea subterană pentru femei abuzate şi copii în situaţii disperate. Dacă ea şi Christopher puteau ajunge până la primul contact, aveau să fie duşi dintr-un loc în altul, unde să primească alte acte, alte nume, alte vieţi. Partea bună – mergea foarte bine. Avea aproape întotdeauna succes atunci când femeia urma instrucţiunile şi copiii erau suficient de mici. Partea proastă – era ilegal şi *pe viaţă*. *O* viaţă ca asta, acoperită de vânătăi şi speriată în fiecare zi că s-ar putea să moară – sau o viaţă în care să fie

altcineva, dar să nu fie lovită?

Începuse să strângă mărunţişul care îi rămânea din banii de cumpărături pentru casă şi-şi pregătise o valiză pe care o ascunsese la un contact de la adăpost. Reuşise să adune aproape 500 de dolari şi era ferm hotărâtă să-l ia pe Christopher şi să fugă înainte să se producă un nou episod urât. La ultima bătaie, ştiuse că era aproape prea târziu.

Şi iat-o acum, uitându-se la al treilea tavan în formă de V. Ştia că nu o să doarmă. Abia dacă mai dormise în ultimii şase ani. Nu-şi făcea griji în legătură cu drumul – cu toată adrenalina care îi pompa în vene, o să reuşească.

Apoi însă se trezi scăldată în lumina soarelui, cu un zgomot ritmic auzindu-se de afară. Cineva tăia lemne.

Se ridică precaută în capul oaselor şi simţi miros de cafea. Până la urmă, dormise.

La fel şi Christopher.

Noptiera era încă lipită de uşă.

capitolul 2

Preacher abia dacă dormi. Îşi petrecu jumătate din noapte la calculator. Parcă maşinăria asta fusese inventată anume pentru el, fiindcă-i plăcea să caute tot felul de lucruri. Încerca de multă vreme să-l convingă pe Jack să treacă inventarul şi reţetele pe calculator, dar Jack avea un clipboard care parcă îi era lipit de mână şi nici nu voia să audă de tehnologia lui Preacher. Mergea încet, pentru că nu aveau reţea prin cablu acolo, dar Preacher era un om răbdător. Şi-şi făcea treaba.

Restul nopţii îl petrecu încercând să doarmă, însă nu reuşi. Se ridică de mai multe ori din pat şi se uită pe fereastra din spate, ca să vadă dacă Honda micuţă mai era acolo. În cele din urmă se scuală de tot la ora 5.00, când afară era încă întuneric beznă.

Se duse în bucătărie, porni filtrul de cafea şi făcu focul.

Nu se auzea nimic de la etaj.

Ploaia se oprise, dar era înnorat şi frig.

I-ar fi plăcut să iasă şi să spargă nişte bușteni, să-şi verse furia pe ceva, dar ştia că lui Jack îi plăcea să taie el lemnele, aşa că renunţă.

La 6.30, Jack intră în bar cu faţa numai zâmbet. De când se însurase, era cel mai fericit bărbat din Virgin River. Parcă rânjetul i se lipise de faţă.

Preacher stătea în spatele barului, cu cana de cafea în mână, şi-şi salută prietenul cel mai bun ridicând bărbia.

- Hei! spuse Jack. Bună ploaie.

-Jack, spuse el. Ascultă. Am făcut ceva...

Jack îşi scoase geaca şi o atârnă în cuiul de pe uşă.

- Iar ai făcut pipi în supă, Preacher?

-Am adus o femeie la etaj...

O expresie de şoc total apăru pe faţa lui Jack. Preacher nu aducea femei la el. Nu umbla după ele, nu flirta, nu făcea nimic în direcţia asta. Firește, Jack nu ştia de ce trăia aşa, dar aşa era Preacher. Când băieţii împreună cu care fusese înrolat la Puşcaşii Marini plecau seara în căutare de femei cu care să-şi petreacă noaptea, Preacher se ţinea deoparte. I se spunea în glumă Marele Eunuc.

- Oh, da? întrebă acum.

Preacher luă o cană şi o umplu cu cafea pentru Jack.

-A venit aseară, în timpul furtunii, spuse el. Are un copil cu ea – mic, adăugă, măsurând cu mâinile lui uriaşe. E posibil ca pe puşti să-l încerce ceva. Spunea că are febră. I-am dat fosta mea cameră pentru că nu avea pe unde să stea pe aici...

- Hm, făcu Jack, luând cafeaua. Foarte drăguţ din partea ta. Presupun. Şi ce, ne-a furat argintăria?

Preacher trase o strâmbătură. Nu aveau argintărie. Tot ce merita furat erau banii, care erau bine încuiaţi. Sau băutura – mult prea complicat pentru o femeie cu un copil.

Nu că i-ar fi trecut vreo clipă prin minte aşa ceva.

- Probabil că e într-o situaţie delicată, spuse Preacher. Are... Arată ca şi cum ar fi trecut prin ceva urât. Poate că fuge sau ceva de genul ăsta.

Din nou, Jack era şocat.

-Ha?

Preacher se uită fix în ochii lui Jack.

- Cred că are nevoie de ajutor, spuse el, deşi ştia că fata avea nevoie de ajutor. Are o vânătaie pe faţă.

- Of, frate! făcu Jack.

- Mei se duce azi la Doc? întrebă el.

- Desigur.

- Trebuie să se uite la puşti – să se asigure că nu e bolnav. Înţelegi. Şi femeia – Paîge –, ea zice că e bine, dar poate... Poate că Mei – nu ştiu – ar fi bine să se asigure.

- Da, spuse Jack, sorbind din cafea. Şi apoi?

Preacher ridică din umeri.

- O să vrea să plece de aici, cred. E foarte agitată. Pare speriată. Vreau măcar să o vadă Mei.

- Probabil e o idee bună.

- Da. Aşa o să facem. O s-o rugăm so lase pe Mei să o consulte. Dar eu nu pot s-o conving, înţelegi? Cred că ar trebui să încerci tu. Vorbeşte cu ea, sugerează-i să...

- Neah, Preach, te descurci tu şi singur. E treaba ta – eu nici măcar nu am văzut-o. Vorbeşte cu ea! încetişor şi blând. încearcă să n-o sperii.

- Deja e speriată. Aşa mi-am dat

seama că are probleme. Dar puştiul nu m-a văzut încă. Dormea. Probabil c-o s-o rupă la fugă.

La 7.30, Preacher pregăti o tavă cu nişte cereale în două boluri, pâine prăjită, cafea, suc de portocale şi lapte. Urcă pe scara din spate şi bătu încet în uşă. Se deschise imediat. Paige făcuse duş şi se îmbrăcase. Purta aceiaşi blugi şi o cămaşă cambrată, cu mâneci lungi. Un punct vineţiu se zărea prin gulerul deschis, iar Preacher simţi cum îl cuprinde un val de furie, însă încercă să nu lase să se vadă. Se concentră în schimb asupra ochilor ei, verzi ca smaraldul, şi asupra părului umed care îi cădea în şuviţe cârlionţate pe umeri.

- Bună dimineaţa, spuse el, încercând să vorbească încetişor şi blând, aşa cum ar fi făcut Jack.

- Hei, spuse ea. Te-ai trezit devreme.

- M-am trezit de mult, zise el.

- Mamă? se auzi o voce din spatele ei.

Preacher privi de lângă Paige şi văzu băieţelul, pe Christopher, aşezat cu picioarele încrucişate în mijlocul patului.

Paige deschise uşa, iar Preacher intră şi aşeză tava pe noptiera de lângă uşă. Rămase acolo şi înclină capul înspre copil. încercă să-şi relaxeze trăsăturile, să le facă să pară mai blânde, dar nu ştia cum să facă asta.

- Hei, prietene! Vrei să mănânci ceva?

Puştiul ridică din umeri, dar ochii lui rotunzi erau mari şi fixaţi asupra lui Preacher.

-Nu se simte în largul lui pe lângă bărbaţi, şopti Paige. E timid.

- Da? făcu Preacher. Şi eu la fel. Nu te teme – o să mă ţin deoparte.

Se uită la copil şi încercă un zâmbet. Apoi puştiul arătă spre capul lui Preacher şi spuse:

j *Tlebuie* să te *lazí* în cap?

îl făcu să râdă pe Preacher.

- Da. Vrei să vezi cum se simte?

Se apropie de pat încet, cu grijă, aplecându-şi capul chel înspre copil. Simţi o mână micuţă frecându-i creştetul şi râse din nou. Ridică privirea şi spuse:

-Tare, nu?

Şi puştiul dădu din cap.

Preacher se întoarse spre Paige.

- Soţia prietenului meu, Melinda, vine la Doc în dimineaţa asta şi vreau să vă duc până acolo. Să se uite la băiat, să se asigure că e bine, să vadă dacă are nevoie de medicamente sau de ceva. O să se ocupe imediat de voi.

- Zici că e asistentă?

- Da. Asistentă specială. E şi moaşă. Aduce copii pe lume şi chestii de-astea.

- Oh, făcu Paige, ceva mai interesată. Probabil că e o idee bună. Dar nu am prea mulţi bani...

Preacher râse.

- Pe la noi nu se pune problema de bani, atunci când cineva are nevoie de puţin ajutor. O să fie în regulă.

- Dacă eşti sigur...

-Totul e bine. Coborâţi când sunteţi gata. Mei ajunge pe la 8.00, dar nu vă grăbiţi! Nu se îmbolnăveşte prea multă lume pe aici, nu e aglomeraţie la doctor.

- Bine. După care plecăm.

-Ăăă, dacă e nevoie, puteţi să mai staţi vreo două zile. Vreau să zic, dacă băiatul nu se simte bine. Sau dacă eşti obosită de atâta condus.

- Probabil că o s-o iau din loc.

- Unde vă duceţi? întrebă el. Nu mi-ai spus.

-Ceva mai departe. Am un prieten... mergem să vizităm un prieten.

-Ah, făcu el, dar ştia că, dacă ar fi fost doar ceva mai departe, nu s-ar fi oprit. Ei bine, gândeşte-te, zise el. Oferta e deschisă.

În timp ce Christopher stătea cu picioarele încrucişate în pat şi mânca cereale, Paige se aplecă spre oglindă şi-şi acoperi obrazul vânăt cu machiaj, încercând să ascundă ce se putea. Cel puţin vânătaia se mai decolorase o idee. Dar nu putea face nimic cu buza spartă, care se umflase.

Christopher avea obiceiul să o atingă şi să spună: „Buba lui mami".

Mintea i se întoarse la ultima bătaie primită. Partea care o şoca era că nu putea să-şi amintească de la ce plecase. Ceva în legătură cu jucăriile lui Christopher, care erau aruncate prin toată camera, apoi costumul lui Wes, pe care nu-l luase încă de la spălătorie. Nu-i plăcuse nici ce pregătise la cină. Sau îl enervase ce spusese despre jucării? „Pentru Dumnezeu, Wes, are jucării – se joacă cu ele. Lasă-mă puţin..." Atunci o lovise?

Nu, imediat după aceea, când mormăise pe sub barbă: „Nu te enerva, nu fi rău, lasă-mă să strâng..."

Cum putuse să nu-şi dea seama că o să reacţioneze aşa?

Pentru că nu ştia niciodată cum o să reacţioneze. Treceau luni întregi fără nici un fel de violenţă. Dar îi văzuse ochii când se întorsese de la birou. Era deja pregătită – ochii lui spuneau: „O să te lovesc, şi o să te lovesc, şi o să te lovesc iar şi nici unul din noi n-o să ştie exact de ce". Ca de obicei, când zărise în sfârşit scânteia periculoasă era deja prea târziu.

începuse apoi să sângereze, risca să piardă copilul – copilul cel nou, despre care îi spusese recent. Mare surpriză, ţinând cont că o lovise cu piciorul!

Aşa că se târâse jos din pat şi se dusese să-l ia pe Christopher de la grădiniţă. Fata de la recepţie,

Debbie, scosese un strigăt de uimire când îi văzuse faţa. Apoi, bâlbâindu-se, spusese:

- Do... Domnul Lassiter ne-a rugat să-l sunăm dacă veniţi după Christopher.

-Uită-te la mine, Debbie! Poate uiţi să-l suni. De data asta. Măcar o vreme.

-Nu ştiu...

- Pe tine nu o să te lovească, spusese ea, cu îndrăzneală.

- Doamnă Lassiter, n-ar fi mai bine să chemaţi poliţia?

Paige răsese scurt.

- Presupun că îţi imaginezi că nu am făcut asta.

Cel puţin ieşise din oraş. Cu geamantanul de dinainte pregătit, cu aproape 500 de dolari şi o adresă în Spokane.

Şi iat-o acum, trezindu-se sub un alt tavan în formă de V. încă speriată de moarte, dar, cel puţin pentru moment, aparent în siguranţă.

În timp ce Christopher mânca, se uită prin jur, fără să atingă nimic. Nu era o cameră foarte mare, dar era destul spaţiu pentru banca şi greutăţile lui Preacher. Se uită la două gantere de pe podea – 30 de kilograme fiecare. Pe presă erau aşezate 200; Wes se lăuda la nesfârşit cu cele 125 ale lui.

Lipită de perete era o bibliotecă de dimensiuni medii, plină, şi mai erau cărţi stivuite pe jos, lângă rafturi şi puse deasupra. Paige îşi prinse mâinile la spate; din obişnuinţă – lui Wes nu-i plăcea să-i atingă lucrurile, doar hainele murdare. Erau titluri ciudate – *Biografia lui Napoleon, Avioane din al Doilea Război Mondial, Armate medievale. Mein Kampf,* a lui Hitler – asta îi dădu fiori. Cele mai multe erau destul de uzate, vechi. Unele erau noi. Nu putu găsi nici un titlu de ficţiune – doar nonficţiune, numai subiecte militare sau politice. Poate că

fuseseră ale tatălui lui sau ale vreunui unchi. Preacher nu arăta precum cineva care citeşte mult, dar arăta precum cineva care ridică greutăţi.

Când Chris îşi termină micul dejun, îi puse geaca, apoi se îmbrăcă şi ea şi îşi trecu geanta peste umăr. Lăsă geamantanul strâns pe pat şi, când coborî, luă cu ea tava în care fusese micul dejun.

John era în bucătărie, cu un şorţ pe el, învârtind plăcinţele cu cârnaţi şi omletă într-o tigaie deasupra unei flăcări înalte.

- Pune tava pe blat şi aşteaptă-mă câteva clipe, spuse el. Te conduc.

- Pot să spăl vasele, spuse ea, cu voce stinsă.

-Neah, mă ocup eu.

Paige îl privi apăsând plăcinţelele cu spatula mare, apoi presărând caşcaval ras peste omleta pe care o împături cu dexteritate şi o întoarse pe cealaltă parte. Două felii de pâine săriră din prăjitor, fură unse cu unt şi puse pe o farfurie mare şi ovală. Preacher îşi scoase şorţul şi-l agăţă într-un cuier. Purta blugi şi un tricou negru care i se întindea atât de tare pe pieptul larg, încât părea că stă să crape.

Avea bicepşii mari cât nişte pepeni galbeni. Dacă ar fi purtat un tricou alb, ar fi arătat ca Mr. Proper.

Luă o geacă de blugi dintr-un cui şi îşi strecură braţele în ea. Luă farfuria, spuse „Vino!" şi ieşi din bucătărie. Puse farfuria în faţa unui bărbat aşezat la bar, îi umplu repede la loc cana de cafea şi spuse:

- Mă întorc în câteva minute. Ai cafea aici. Jack e în spate dacă ai nevoie de ceva.

Paige aruncă repede o privire pe geamul uşii din spate şi văzu un bărbat în blugi şi cămaşă de flanel ridicând un topor deasupra capului, apoi prăvălindu-l cu putere ca să despice un buştean. Ăsta era sunetul care o trezise. Observă umerii musculoşi şi spatele lat – nu la fel de pronunţat ca al lui John, dar totuşi impresionant.

Wes nu era nici pe jumătatea acestor doi bărbaţi; avea cam 1,82 şi era în formă bună, dar muşchii nu i se puteau compara cu ai lor, nici măcar cu ajutorul steroizilor.

Dacă John ar fi ridicat pumnul asupra unei femei aşa cum făcuse Wes, aceasta n-ar mai fi trăit să povestească ce se întâmplase. Se cutremură involuntar.

- Uite, mami! spuse Chris, arătând spre capul de cerb de deasupra uşii.

-Văd. Uau!

Localul arăta într-adevăr ca o cabană de vânătoare.

John scoase capul pe uşa din spate şi strigă:

-Jack! Mă duc până la Doc. Mă întorc repede.

Apoi se întoarse spre ea şi dădu din cap. Îi deschise uşa şi-i făcu semn să vină după el.

- Cum se simte băiatul în dimineaţa asta? întrebă.

-A mâncat. Asta e bine.

- E bine, aprobă John. Şi febra? şopti el.

- Nu am termometrul la mine, aşa că nu sunt sigură. Mi se pare cam călduţ.

- Bine faci atunci că o laşi pe Mei să se uite la el, zise Preacher, mergând pe lângă ea, dar având grijă să tiu se aprppie prea mult.

Paige îşi ţinea fiul de mână, dar Preacher îşi băgă propriile mâini în buzunare. Se uită la băiat. Băiatul se uită pe lângă maică-sa, la el. Se măsurară reciproc, cu precauţie.

- O să fie bine, îi spuse lui Paige. Mei e cea mai bună, o să vezi.

Paige ridică privirea, zâmbi dulce şi-l făcu să simtă că totul se topeşte înăuntrul lui. Ochii ei erau atât de trişti, atât de speriaţi!

Nu avea ce-i face, înţelegea asta. Dacă nu i-ar fi

fost frică, poate că ar fi luat-o de mână, ca să-i dea curaj – dar ei nu-i era frică numai de bărbatul care o lovise. îi era frică de tot şi de toate, inclusiv de el.

-Să nu ai emoţii, îi spuse. Mei e foarte blândă.

-Nu am emoţii, spuse ea.

- Dugă ce vă prezint, mă întorc la bar. Sau poate vrei să stau? în caz că aveţi nevoie de ceva?

- O să fim bine. Mulţumesc.

Melinda stătea pe treptele din faţa casei lui Doc, cu cafeaua de dimineaţă în mână, ascultând zgomotul asurzitor al toporului lui Jack despicând buşteniі. O sunase când ajunsese la bar şi îi spusese:

- Pregăteşte-te, scumpo! Preacher are un pacient pentru tine.

- Oh, da? întrebase ea.

-O femeie a apărut aseară la bar, în timpul furtunii şi a găzduit-o peste noapte. Zice că are un puşti cu puţină febră. Şi mai crede şi că femeia ar putea avea ceva probleme...

- Oh? Ce fel de probleme? întrebase Mei.

- Habar nu am, spusese el. Eu nici măcar nu am văzut-o încă. l-a dat fosta lui cameră, de la etaj.

- Bine, vin imediat.

Din instinct, băgă în geantă camera digitală. Acum, privind intrarea barului, văzu ceva ce nu se aşteptase să vadă vreodată.

Preacher ţinu uşa deschisă pentru o femeie cu un copil, şi-i ajută să traverseze strada. Părea să îi vorbească cu voce blândă, aplecat spre ea, cu o expresie îngrijorată pe faţă. Uimitor.

Preacher era un bărbat care vorbea extrem de puţin. Mei îşi amintea că era de o lună în oraş când i se adresase în sfârşit cu o propoziţie întreagă. Să adăpostească în felul ăsta o necunoscută era deopotrivă tipic pentru el şi fără precedent.

Când se apropiară, Mei se ridică. Femeia părea să aibă 20 şi ceva de ani şi avea o vânătaie urâtă pe obraz, pe care încercase să o acopere cu machiaj. Dar nu putuse să ascundă şi buza spartă. Astea erau problemele pe care le ghicise Preacher. Mei se înfioră. Însă zâmbi şi spuse:

- Bună. Eu sunt Mei Sheridan.

Tânăra păru să dea înapoi.

- Paige, spuse ea în cele din urmă, apoi privi agitată peste umăr.

- E-n regulă, Paige, spuse Preacher. Eşti în siguranţă cu Mei. Tot ce-i spui ei rămâne strict secret. Este de-a dreptul ridicolă în privinţa asta.

Mei râse, ca şi cum ar fi fost amuzată.

-Nu, nu sunt ridicolă. Acesta este biroul unui doctor, o clinică medicală. Păstrăm confidenţialitatea pacienţilor, asta e tot. E foarte simplu. Standard.

Îi întinse mâna lui Paige.

- îmi pare bine să te cunosc, Paige.

Paige luă mâna care îi fusese întinsă şi se uită peste umăr, la Preacher.

- Mulţumesc, John.

-John? făcu Mei, apoi râse uşor. Nu cred c-am auzit să-ţi spună cineva John.

Îşi lăsă capul pe-o parte.

-Sună drăguţ. John.

Apoi spuse:

- Vino cu mine, Paige!

Şi o luă înainte.

Odată intraţi în casă, trecură pe lângă Doc, care stătea la biroul de la recepţie, în spatele unui computer. Ridică o clipă privirea, dădu scurt din cap, apoi se întoarse la treaba lui.

-Acesta este Doc Mullins, spuse Mei. Pe aici.

Deschise uşa unui cabinet şi o lăsă pe Paige să intre înaintea ei. Închise apoi uşa şi spuse:

- Sunt asistentă practiciană şi moaşă, Paige. Pot să-l examinez pe fiul tău, dacă vrei.

înţeleg că suspectezi că are febră?

-E uşor călduţ. Nu prea are energie...

- Ia să ne uităm, spuse Mei, preluând controlul.

Se aplecă şi-l întrebă pe băieţel dacă mai fusese la doctor. Îl ridică pe masa de examinare, îi arătă termometrul digital şi-l întrebă dacă ştia ce se face cu el. Băiatul arătă spre ureche, iar Mei râse veselă.

- Se pare că eşti expert, spuse ea.

Luă apoi stetoscopul şi îl întrebă:

- Pot să-ţi ascult inimioara?

Băiatul dădu din cap.

- O să încerc să nu te gâdil, dar o să-mi fie cam greu, pentru că gâdilatul e amuzant. Îmi place la nebunie să aud chicote de râs.

Ca la un semnal, copilul râse, deşi încetişor. Mei îl lăsă să-şi asculte propria inimă, apoi pe a ei. Îi palpă nodulii limfatici, în timp ce el îşi asculta pieptul, piciorul, mâna. Se uită în urechile şi în gâtul lui şi de acum băiatul se simţea deja în largul lui lângă ea.

- S-ar putea să fi luat un virus – nu pare prea grav. Temperatura e doar 37,7. I-ai dat ceva?

-Tylenol pentru copii, aseară.

-Ah, atunci e în formă bună. E puţin roşu în gât. Continuă cu Tylenol şi multe lichide. Nu cred că ai motiv de îngrijorare. Dacă starea lui se înrăutăţeşte, desigur...

-Atunci, putem să plecăm mai departe?

Mei ridică din umeri.

- Nu ştiu, Paige. Vrei să vorbim despre tine? Sunt aici să te ajut, dacă pot.

Paige coborî pe dată privirea, iar Mei ştiu tot ce era de ştiut. Ştia încotro se îndreptau. Petrecuse ani buni în camera de urgenţă a unui spital dintr-un mare oraş şi văzuse destule victime ale violenţei domestice. Vânătaia de pe faţa tinerei, buza spartă,

faptul că voia să plece mai departe... cât mai departe...

Paige ridică privirea.

- Sunt însărcinată. Şi sângerez.

-Şi ai şi câteva vânătăi? întrebă Mei.

Paige îşi feri privirea şi dădu din cap.

-Bine. Vrei să mă uit?

Paige privi în jos.

- Te rog, spuse ea încet. Dar ce facem cu Chris?

- Oh, nu-ţi face griji! Suntem acoperite.

Se aplecă în faţă şi zâmbi privind în ochii căprui şi frumoşi ai lui Christopher.

- Îţi place să colorezi, micuţule? Fiindcă am o grămadă de cărţi de colorat şi de carioci.

Băiatul dădu timid din cap.

j Bun. Hai cu mine!

Îl ajută pe micuţ să se dea jos de pe masă şi, cu mâna liberă, trase o cămaşă de consult din dulap şi i-o întinse lui Paige.

- Pune-ţi cămaşa! Revin în câteva minute. Şi încearcă să te linişteşti. O să mă mişc încet, uşor.

-Ăăă... îl laşi singur? întrebă Paige.

- Mai mult sau mai puţin, râse Mei. îl las cu Doc.

-Este puţin cam... timid... cu bărbaţii.

- O să fie bine. Doc se înţelege cu copiii, mai ales cu cei timizi. O să aibă grijă ca şmecherul ăsta să nu facă vreo operaţie şi să n-o şteargă. Dincolo de asta, doar o să coloreze. La masa din bucătărie.

-Dacă eşti sigură...

- Facem asta tot timpul, Paige. O să fie bine. încearcă să nu-ţi faci griji!

Mei îl duse pe Christopher în bucătărie şi, după ce-i dădu cărţi de colorat şi carioci, îşi umplu la loc cana de cafea. Fără cofeină. Nu-i mai plăcea cafeaua nici pe jumătate cât altă dată în ultima vreme. Se duse apoi în birou şi scoase o fişă de pacient nouă. Ţinând cont de situaţia cu care credea că se confruntă, o să examineze mai întâi pacienta, înainte să o sperie cu hârtiile. Cu un clipboard în mână, îl rugă pe Doc să supravegheze copilul în bucătărie, cât timp ea efectua un examen pelvian.

Fiind la rândul ei însărcinată în câteva luni, lui Mei i se făcea rău numai la gândul că cineva putea lovi o femeie gravidă. O uluia, pur şi simplu, faptul că un bărbat se mai putea suporta pe sine însuşi după ce făcea aşa ceva.

Cu formularele prinse pe clipboard, cu aparatul digital micuţ în buzunarul cămăşii, cu stetoscopul la gât şi cu cafeaua în mână bătu la uşă şi o auzi pe Paige răspunzând încet:

- Intră!

Puse clipboardul şi cafeaua pe masă şi spuse:

- Bine atunci... să-ţi luăm mai întâi tensiunea.

Luă aparatul de tensiune şi, când vru să prindă manşonul pe braţul lui Paige, înlemni. Un hematom uriaş îi acoperea aproape toată partea de sus.

Mei lăsă aparatul deoparte şi ridică încetişor cămaşa de pe spatele lui Paige. Trebui să facă un efort să se controleze şi să-şi înăbuşe exclamaţia şocată. îi trase cămaşa jos de pe umeri, scoţând la iveală vânătăile de pe spate, de pe braţ şi de pe piept. Cu grijă, ridică şi partea de jos a cămăşii, ca să-i vadă picioarele. Alte vânătăi.

Se uită la faţa tinerei. Lacrimile îi luceau pe obraji.

- Paige, şopti Mei. Dumnezeule!

Paige îşi acoperi faţa cu mâinile. Era ruşinată că lăsase să se întâmple aşa ceva.

- Ai fost violată? o întrebă Mei blând.

Scutură din cap, lăsând lacrimile să curgă şuvoi.

-Nu.

- Cine ţi-a făcut asta? întrebă Mei.

Paige coborî doar privirea şi clătină din cap.

- E-n regulă. Eşti în siguranţă în momentul ăsta.

- Soţul meu, răspunse ea şoptit.

- Şi acum fugi de el?

Paige dădu din cap că da.

- Hai, dă-mi voie să te ajut să te întinzi! încet. Ai grijă! Eşti bine?

Paige dădu din cap, fără să o privească în ochi, şi se întinse pe masa de examinare. Mei îi îndepărtă cămaşa cu gesturi blânde. Pieptul, sânii, braţele şi picioarele ei erau toate acoperite de vânătăi. îi palpă abdomenul. Paige tresări.

- Doare aici? Aici?

Când Paige răspundea cu da sau nu clătinând din cap, Mei trecea mai departe.

-Aici? Aici?

Mei o rostogoli încet de pe o parte pe alta. Şi fesele îi erau acoperite de vânătăi, la fel şi partea de jos a spatelui şi coapsele.

- Ai sânge în urină? O întrebă ea, iar Paige ridică din umeri.

Nu ştia.

- Dacă ai sângerări, nu pot să iau o mostră curată de urină decât cu un cateter, Paige. Vrei să fac asta? Ca să fim sigure?

- Oh, Doamne! Chiar trebuie?

- E-n regulă. Să vedem mai întâi ce putem face. Ai apucat să faci vreo ecografie de când ai rămas însărcinată?

-Nici n-am ajuns încă la un doctor, spuse ea.

„Alt simptom", îşi spuse Mei. Femeile abuzate nu aveau grijă de ele sau de sarcinile lor, de teamă.

Paige îşi prinse între dinţi buza lovită, privind tavanul cu ochi sticloşi în timp ce Mei o examina.

- Bun, hai să te ajut să te ridici! Uşurel.

Mei îi ascultă inima lui Paige, se uită în urechile ei, îi masă şi-i cercetă cu atenţie capul, căutând cucuie sau tăieturi.

- Ei, Paige, s-ar părea că nu ai nimic rupt. Cel puţin nimic detectabil la prima vedere. Mi-ar plăcea să-ţi fac o radiografie toracică, ca să fim sigure, pentru că simţi dureri în zonă, dar ţinând cont că eşti însărcinată... Sincer, dacă ar fi după mine, te-aş duce la spital şi te-şi interna.

- Nu. Fără spitale. Nu pot să apar înregistrată pe nicăieri...

- îmi dau seama, dar înţelege că felul în care arăţi mă sperie. Cât de abundentă e sângerarea?

-Nu este prea rău. Mai puţin, să zicem, decât la menstruaţie.

- Bine, întinde-te pe spate şi lasă-te în faţă! O să încerc să fiu cât mai blândă.

Când Paige se aşează în poziţia corectă, Mei îşi puse mănuşile şi se aşează pe taburet. îi atinse mai întâi partea interioară a coapselor.

- Nu o să folosesc un speculum acum, Paige. Fac doar un examen pelvian, ca să estimez mărimea uterului. Dacă simţi orice fel de disconfort, te rog să-mi spui.

Introduse două degete, apăsându-i uşor partea inferioară a abdomenului cu cealaltă mână.

- Şi cât de avansată e sarcina?

- Puţin peste opt săptămâni.

- Bine. După ce terminăm, o să te rog să faci un test. Dacă fătul era încă viabil – în viaţă – acum o zi, ar trebui să iasă pozitiv. Dar mă tem că nu ne va spune prea multe despre ce s-a petrecut în ultimele 24 de ore. Nu am aparat ecograf aici, dar există unul la două oraşe distanţă, pe care îl folosim la nevoie. Uterul este normal pentru o sarcină de opt

săptămâni.

Mei scoase un geamăt.

- Paige, ai trecut prin atât de multe!

Își scoase mănușile și-i întinse mâna.

- Poți să te ridici, te rog?

Paige se ridică în șezut, iar Mei se așeză la loc pe taburet, privind în ochii ei.

- Câți ani ai?

-29.'

- înțeleg cât de greu este să găsești ajutor într-o situație ca a ta, dar mă întreb dacă ai încercat să contactezi poliția.

- Am făcut asta, spuse ea foarte încet. Am făcut totul. Poliția, ordine de restricție, adăposturi... m-am mutat, am fost la consiliere...

Apoi râse.

- *Consiliere!* A făcut-o pe consilieră să se îndrăgostească de el în primele cinci minute.

Trase aer în piept.

- Nu a fost prea bine după aceea.

- înțeleg perfect.

- O să mă omoare într-o bună zi. Și asta curând.

- Te-a amenințat că te omoară?

-Oh, da.

Coborî privirea.

- Oh, da, repetă ea încet.

- Cum ai ajuns în Virgin River? întrebă Mei.

-Cred că... cred că m-am rătăcit. Am ieșit de pe autostradă ca să găsesc un loc în care să stau peste noapte, să mănânc. Și m-am rătăcit. Tocmai mă pregăteam să întorc când am văzut orașul vostru, barul.

Mei trase aer în piept. Trebuia să revină la realitate. Nu doar că era greu pentru femeile abuzate să facă vreo schimbare dacă poliția nu era chemată numaidecât la fața locului, dar jumătate dintre

victime îşi scoteau abuzatorii din închisoare pe cauţiune, sub ameninţarea cu moartea. Şi nu erau ameninţări deşarte – abuzatorii îşi ucideau victimele. Se întâmpla tot timpul.

- Paige, am lucrat la o unitate medicală de urgenţe din Los Angeles înainte să vin aici şi, din nefericire, am ceva experienţă cu situaţiile precum cea în care te afli tu acum. Trebuie să găsim pe cineva să te ajute.

- Încercam să fug, spuse ea, simţind cum o sufocă emoţia pe care încerca cu atâta disperare să o controleze. Apoi m-am pierdut, Chris nu se simţea bine... Mă durea tot corpul... Atât de tare încât nu mai puteam să conduc...

- Unde te duceai? întrebă Mei.

Paige lăsă capul în jos, îl clătină şi spuse:

- La un prieten despre care el nu ştie.

- Rămâi aici câteva zile. Hai să vedem cum te simţi înainte să...

Paige ridică brusc privirea spre Mei.

-Nu pot! Mă grăbesc acum! Deja am întârziat. Trebuie să...

Se opri brusc. Păru că face un efort să se adune şi vorbi controlat:

- Trebuie să ajung acolo unde mă duc înainte să poată să mă dea dispărută. Înainte ca maşina mea să fie...

- Nu, e-n regulă, spuse Mei calmă. Eşti bine, Paige. Lasă-ţi maşina în spatele barului, unde nu poate fi văzută. Când va veni vremea să pleci, ia un cuţit din bucătărie şi desfă şuruburile plăcuţelor de înmatriculare. Schimbă-le cu cineva. Dacă nu depăşeşti viteza, nu conduci aiurea sau nu eşti implicată în vreun accident, nimeni n-o să aibă motiv să-ţi verifice numărul.

Ridică din umeri.

- Şi nimeni de-aici n-o să observe că are alte numere preţ de câteva săptămâni. Poate

chiar luni. Eu nu mă uit niciodată.

În timp ce Mei vorbea, Paige o privea uimită. Gura i se deschise uşor, de mirare.

-Tocmai mi-ai sugerat să fur...

Mei zâmbi.

- Oh, am gândit cu voce tare? Ar trebui să fiu mai atentă.

-Te porţi de parcă ai şti...

- Hai să nu vorbim despre ce faci tu, spuse Mei. Am lucrat o vreme ca voluntar la un adăpost. Am crezut că mor, spuse ea. M-a sfâşiat pe dinăuntru. Dar am învăţat câte ceva. Îţi spun doar atât – e mai rău dacă te grăbeşti. Dacă nu eşti atentă. Rişti să conduci prea repede, să fii prea obosită. Ia-ţi o pauză de câteva zile, fă-te bine puţin, aşteaptă să treacă febra băiatului. Apoi fii deşteaptă! Locul ăla spre care te duci – o să fie tot acolo peste câteva zile sau peste câteva săptămâni. Eşti rănită.

- Dacă mă găseşte aici?

- Oh, Doamne, dacă te găseşte aici mai că-mi pare rău pentru el.

-Are şi o armă. Deşi a ţinut-o mereu încuiată.

-Armă de mână? întrebă Mei, iar Paige încuviinţă din cap.

Mei practic se auzi răsuflând uşurată. Mei, care avusese oroare de arme înainte să vină în Virgin River. Nu erau prea multe arme de mână pe-aici, dar erau multe arme care puteau doborî un urs dintr-un singur foc. Sau spulbera un om în două.

- Sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre bărbaţii de-aici. Şi acum, cu permisiunea ta, aş vrea să fac nişte fotografii.

'-Nu!

Mei îi atinse braţul.

- Doar ca să rămână, Paige. Îţi promit că orice o să se întâmple cu ele o să depindă exclusiv de tine, dar ar trebui să păstrăm nişte

dovezi, în caz că o să vrei până la urmă să le folosești. Nu o să te întreb cum te cheamă sau de unde vii, bine? O să fac o fișă fără nume de familie, dar o să trec data. O să fac niște poze cu aparatul digital. Și, dacă te conving să rămâi aici o zi sau două, te duc până în Grace Valley să faci o ecografie – ca să vedem ce face bebelușul. Rămâi doar atât cât să ne asigurăm că loviturile tale nu sunt mai grave decât pot eu să-mi dau seama dintr-un consult ca ăsta. Și cred că ți-ai dat seama – cât timp ești în grija lui Preacher, nimeni nu se poate atinge de tine.

-A spus... John a spus că pot să rămân vreo două zile. Dar e...

- Cum e? întrebă Mei, încruntându-se.

- E puțin cam înfricoșător.

Mei râse.

-Nu, e foarte înfricoșător. Când te uiți la el. Prima oară când l-am văzut, mi-a fost frică să mă mișc. Dar este cel mai bun prieten al soțului meu de aproape cincisprezece ani și e partenerul lui de afaceri de mai bine de doi. E blând ca un mieluțel. Durează puțin până te obișnuiești cu el... dar e un om atât de bun!

Adăugă apoi încetișor:

- Inima lui... e atât de mare! La fel de mare ca el.

-Nu știu...

- Poți să vii să stai la noi, se oferi Mei. Mai putem găsi un pat. Sau să rămâi aici, la clinică. Avem două paturi de spital la etaj, pentru pacienți. Dar Preacher te poate apăra mai bine decât mine sau Doc, asta ți-o garantez. Tu hotărăști – dar să fii mulțumită. Acum, o să-ți dau puțin jos cămașa de pe umeri, spuse Mei, scoțând camera din buzunar. O să încercăm să facem în așa fel încât să doară cât mai puțin.

Îi trase încetișor cămașa în jos.

-Așa, spuse ea încet și făcu o poză.

Ridică la loc cămaşa.

Trecu apoi la celălalt umăr. Se mişca încet şi blând, făcând fotografii. Fiecare parte a corpului pe rând – spatele, coapsele, braţele, pieptul deasupra sânilor. Ultima oară îi fotografie faţa şi atunci Paige ţinu ochii închişi.

După ce termină cu fotografiile, Mei îi ceru un istoric medical complet.

- Dar fără nume de familie. E doar pentru scopuri medicale, ca să poţi fi tratată, dacă va fi necesar. După ce terminăm, ar trebui să te odihneşti puţin. Unde vrei să mergi?

- Şi ce să fac cu Christopher?

- Poate o să tragă şi el un pui de somn. Sau putem să avem noi grijă de el. împreună – eu, soţul meu, Preacher şi Doc – îl ţinem noi ocupat. Scumpo, spuse ea, nu ai idee ce noroc ai avut că ai nimerit în Virgin River. Nu e cine ştie ce dacă te uiţi după tehnologie sau magazine, dar n-o să găseşti nicăieri oameni mai inimoşi.

Zâmbi.

- Sau mâncare mai bună.

- Nu vreau să vă împovărez orăşelul cu problemele mele, spuse ea, cu vocea stinsă.

- Hei, spuse Mei blând, atingându-i mâna. Nu ai fi prima.

capitolul 3

Când Paige şi Christopher intrară în local, Jack îşi bea cafeaua în spatele barului, în timp ce unul dintre clienţii obişnuiţi lua micul dejun. Paige se opri în uşă, privind timidă în jur.

Jack zâmbi uşor şi înclină capul.

j Preacher e în bucătărie, spuse el.

îşi ţinu privirea plecată în timp ce trecu pe lângă el, îndreptându-se spre bucătărie.

Jack îi lăsă câteva minute, îi umplu la loc cana lui

Harv, apoi se duse în bucătărie. Preacher era singur. Tocmai scosese nişte pahare din maşina de spălat vase.

- Dacă eşti de acord, o să mai stea câteva zile. Până se simte mai bine puştiul, spuse Preacher.

-Asta e tot? întrebă Jack. Are probleme?

Preacher ridică din umeri şi puse paharele pe blat.

-Nu o cunoşti, Preacher. Nu ştii cine i-a aranjat faţa în felul ăsta.

- Nu mă îngrijorează pe mine *cine,* spuse el. Dumnezeule! Tare aş vrea să aflu *cine*.

- Dacă tu vrei să rămână, rămâne. Spun doar...

- Este casa ta, zise Preacher.

-Aşa te fac să te simţi? Că stai în casa mea? Pentru că...

- Nu, zise Preacher. Eşti foarte de treabă, chiar dacă este, într-adevăr, casa ta. Dar nu vreau să o faci... să îi faci... să se simtă prost.

- Nu fac eu aşa ceva. Hai, nu face pe nebunul cu mine! Ştii că te consider partenerul meu. Locul ăsta e şi al tău. Aia e camera ta.

- Bine atunci.

Preacher luă paharele să le ducă la bar. Jack veni după el.

- Dacă totul e ok aici, eu o să plec puţin.

- Sigur.

- Mă întorc repede, zise Jack.

Traversă strada şi intră în clinica lui Doc. Nu erau pacienţi, dar Doc şi Mei erau în faţă, în spatele biroului de la recepţie. Doc stătea jos, privind intens computerul. Mei era în spatele lui Doc, cu capul pe umărul lui. Ridică privirea în clipa în care intră Jack şi lăsă uşor capul într-o parte, făcându-i semn să vină lângă ei.

Ochii ei erau atât de tulburaţi şi de furioşi, încât

Jack se duse numaidecât. Mei privi din nou ecranul computerului.

Jack nu mai făcuse niciodată ceva de genul ăsta; Mei nu-l implicase niciodată în chestiunile ei medicale, deşi Jack putea păstra confidenţialitatea pacienţilor la fel de sigur ca oricare dintre ei. Mei nu discuta cu soţul ei despre pacienţi pentru simplul motiv că era o etică pe care o urma cu strictețe.

Pe ecran erau fotografiile făcute cu camera digitală. Trupul învineţit al lui Paige era expus din multe unghiuri diferite. Vânătăile erau uluitor de urâte. Dacă el, unul, ar fi văzut asemenea vânătăi pe trupul lui Mei, i-ar fi fost imposibil să nu-l scoată definitiv din joc pe cel care i le făcuse.

- Dumnezeule mare! murmură el.

Se întrebă dacă Preacher ştia că oaspetele lui avea pe corp urme mult mai multe şi mai urâte decât ce i se vedea pe faţă.

Mei ridică privirea spre soţul ei şi îi văzu maxilarul încordat şi vena pulsându-i la tâmplă. Ochii îngustaţi.

-Nimeni să nu mai ştie, spuse ea.

- Fireşte.

- Înţelegi de ce eşti aici şi te uiţi la aceste imagini împreună cu noi?

- Cred că da. E la bar. Preacher vrea să rămână aici.

- Ei bine, ar trebui să ştii că i-am spus că poate să stea şi cu noi, dacă vrea. Cred că se simte bine la barul tău, mai ales de când am garantat pentru Preacher. Trebuie să o ajutăm, altfel animalul ăsta o s-o omoare.

- Desigur. Crezi că Preacher ştie cât e de rău?

- Habar nu am. Nu o să-i arăt şi lui pozele, dar tu trebuie să ştii ce se petrece, dacă o să stea sub acoperişul tău.

-Acoperişul nostru, spuse el.

Mei şi copilul erau viaţa lui. Nu-şi putea imagina cum ar fi putut să o atingă altfel decât cu dragoste.

- Ştii ceva despre ea? Pentru că nu vreau să se folosească de Preacher. Sau să-l rănească.

Mei ridică din umeri.

- Nu ştiu nici măcar de unde a venit. Dar nu cred că pentru Preacher ar trebui să ne facem griji în momentul ăsta.

- Deja e prins în toată povestea. S-a implicat.

- Ei, atunci bravo lui! Fata asta are nevoie de cineva. Iar Preacher e în stare să-şi poarte singur de grijă.

- Da, tocmai am vorbit despre asta.

Mei se sprijini de Jack, iar acesta o cuprinse cu braţul.

- Nu am mai văzut niciodată aşa ceva şi am văzut multe, spuse ea, cu răsuflarea tăiată. Nenorocitul ăsta este periculos.

- Nu vreau să te implici nici tu mai mult decât e cazul, zise el.

- Scuteşte-mă! Trebuie să-mi fac meseria.

- Povestea asta e foarte urâtă, Mei, zise el.

- Un motiv în plus să-mi fac meseria aşa cum trebuie.

Preacher fu surprins că Paige se întoarse de la Mei hotărâtă să mai stea vreo două zile. Păruse absolut hotărâtă să plece mai departe.

Il dusese pe Christopher la etaj de dimineaţă şi nu se mai auzise nimic de atunci.

Ratară prânzul cu totul. Dar, se gândi Preacher, dacă puştiul nu se simţea bine, poate că dormea mai mult, iar asta însemna că şi mama lui, epuizată şi sleită de puteri, avea mai mult timp să se

odihnească.

Liniştea după-amiezii era de obicei momentul în care pregătea cina, însă astăzi scoase una din cărţile vechi de bucate. Avea o mare admiraţie pentru Martha Stewart, deşi cele mai multe dintre reţetele ei erau prea sofisticate pentru un bar.

Îi plăceau însă foarte mult cele de altă dată – Betty Crocker, Julia Child –, de dinainte ca toată lumea să înceapă să mănânce dietetic şi să aibă grijă la colesterol.

Se uită la *fursecuri*.

Preacher nu ştia prea multe despre copii şi nu era cerere prea mare de fursecuri într-un bar, dar avea amintiri dragi cu mama lui făcând fursecuri. Fusese o mână de om. Mititică, dar cu principii înalte, cu voce blândă, dar fermă, şi foarte timidă – probabil că de la ea moştenise şi Preacher timiditatea. Tatăl lui murise pe când el era mic, dar nici el nu fusese un tip masiv – doar obişnuit. Şi din ei ieşise Preacher. Cu o greutate de peste 4,5 kilograme la naştere, aproape 1,80 până în clasa a şaptea.

Nu avea la îndemână ce-i trebuia pentru fursecuri. Dar avea făină, zahăr, unt şi unt de arahide. Asta era bine. Putea măcar să facă nişte fursecuri simple, moi şi dulci. În timp ce frământa aluatul şi forma biluţe rotunde, se surprinse amintindu-şi de el şi mama lui, aşezaţi unul lângă celălalt la slujbă – umerii ei înguşti, rochia închisă până sus, părul grizonant strâns frumos la spate, într-un coc la baza gâtului. Şi el lângă ea, ocupând deja două locuri pe băncuţă la vârsta de 15 ani.

În timp ce turtea biluţele de aluat cu o furculiţă, râse în barbă amintindu-şi ziua în care îl învăţase să conducă. Fusese singura dată când o auzise ridicând vocea, când o văzuse enervată şi supărată. Picioarele lui erau atât de mari şi de lungi, încât apăsa în acelaşi timp şi pe acceleraţie, şi pe frână. „Sfântă Maică a Domnului! John! Trebuie să fii mai

blând! Mai încet, cu mai multă grație. Ar fi trebuit să te dau la cursuri de balet, nu la fotbal!" Mare minune că nu făcuse atac de inimă în ziua aia.

Dar făcuse un atac de inimă și murise ceva mai târziu, în vara de dinaintea ultimului an de liceu. Nu părea genul de femeie care să aibă o inimă slabă, dar cum ar fi putut să știe? Nu se ducea niciodată la doctor.

Preacher era deja la cea de-a doua tavă, când ridică privirea și văzu căpșorul blond ițindu-se din capătul scărilor.

- Hei, zise el. Ai dormit?

Christopher dădu din cap.

- Grozav, zise el. Te simţi mai bine?

Chris dădu iar din cap.

Privind chipul băiatului, Preacher împinse încet cu un deget un fursec proaspăt scos din cuptor, până la marginea blatului de bucătărie. Trecu aproape un minut întreg înainte ca Christopher să facă un pas înspre fursec. Aproape încă un minut până ce îl atinse cu mâna, însă nu îl luă. Il atinse doar, apoi se uită la Preacher.

- Hai, ia-1! Spune-mi dacă e bun de ceva!

Chris trase încet fursecul de pe blat şi îl duse la gură, apoi, cu mare grijă, luă o muşcătură mică.

- E bun? întrebă Preacher, iar băiatul dădu din cap în semn că da.

Aşa că Preacher îi puse un pahar cu lapte tot aco-lo unde fusese şi fursecul. Băiatul ronţăia fursecul încetişor, cu muşcături mici. îi luă atât de mult să îl termine, încât Preacher scoase şi a doua tavă din cuptor. Lângă blatul de bucătărie, în dreptul paharului cu lapte, era un scaun înalt şi, în cele din urmă, Chris începu să încerce să se suie pe el. Dar strângea o jucărie de pluş în mână şi nu reuşea, aşa că Preacher se duse şi-l ridică de la spate. Apoi se întoarse la locul lui şi mai împinse încă un fursec spre el.

- Nu-l lua încă, îl avertiză el. E fierbinte. Bea din lapte.

Preacher începu să facă bile din aluatul cu unt de arahide, pe care le punea apoi pe foaia de copt.

- El cine e? întrebă, arătând din cap înspre jucăria de pluş.

‚Ursu.

întinse mâna înspre fursec.

Preacher spuse:

-Ai grijă să nu fie prea fierbinte înainte să-l pui în gură. Carevasăzică, îl cheamă Ursu?

Christopher dădu din cap că da.

- Mi se pare mie că-i lipseşte un picior.

Din nou, băiatul dădu din cap.

- Da, dar nu-l doare.

- Norocul lui. Chiar şi aşa, i-ar trebui unul. Vreau să zic, n-ar fi la fel precum cel vechi, dar l-ar ajuta să se mişte. Atunci când are mult de mers pe jos.

Puştiul râse.

- Ursu nu merge. Eu merg.

- Nu merge, zici? Atunci, i-ar mai trebui un picior aşa, de frumuseţe.

Ridică una din sprâncenele lui stufoase.

- Nu crezi?

Christopher ridică ursuleţul vechi şi maro.

- Hmm, răspunse el gânditor.

Muşcă din biscuit, apoi deschise numaidecât gura şi lăsă bucata să cadă pe blat. Preţ de-o clipă, părul uluit. Poate chiar îngrozit.

- Fierbinte, nu? întrebă Preacher, fără să reacţioneze.

Rupse o bucată dintr-un prosop de hârtie şi şterse bucata scuipată.

- Poate c-ar trebui să-l mai laşi un minut. Bea din lapte. E rece şi o să-ţi facă bine.

Rămaseră o vreme într-o tăcere amiabilă – Preacher, Chris, ursul cu trei picioare.

După ce umplu tava de biluţe din aluat, începu să le strivească cu furculiţa – trasând linii perfecte mai întâi spre stânga, apoi spre dreapta.

- Ce faci acolo? întrebă Christopher.

- Fac fursecuri. Mai întâi amesteci aluatul, apoi îl faci biluţe, apoi striveşti biluţele cu furculiţa, aşa uşurel. Apoi le bagi la cuptor.

Se uită la Christopher pe sub sprâncenele lui stufoase.

- Pun pariu că ai putea să faci şi tu

partea asta. Dacă eşti atent şi apeşi încetişor şi cu grijă.

- Aş putea.

- Ar trebui să vii aici şi să mă laşi să te ridic.

j Bine, spuse el.

Îşi aşează ursuleţul pe blat, coborî de pe scaun şi veni lângă Preacher. Preacher îl ridică şi-l aşează cu fundul pe marginea blatului. îl ajută să ţină furculiţa în mână şi-i arătă cum să apese. Prima încercare pe cont propriu a băiatului fu cam stângace, aşa că Preacher îl ajută din nou. După care se descurcă destul de bine.

Preacher îl lăsă să termine tava, apoi o bägă la cuptor.

-John? întrebă băieţelul. Câte trebuie să facem?

Preacher zâmbi.

- Ştii ceva, amice? O să facem cât de multe vrei.

Christopher zâmbi.

- Bine, zise el.

Paige se trezi greu şi primul lucru pe care îl observă fu că dormise atât de adânc, încât murdărise perna de bale. Somnoroasă, se şterse la gură şi se întoarse să se uite la Christopher, doar ca să constate că partea lui de pat era goală. Se ridică atât de brusc, încât trupul ei maltratat protestă din toate părţile.

Se dădu jos din pat şi aruncă rapid o privire prin dormitor, dar copilul nu era acolo. Coborî la parter în şosete, fără să-şi mai pună pantofii.

Când ajunse în capătul scărilor, se opri brusc.

Chris era pe blatul de bucătărie, cu John în picioare, lângă el. Făceau amândoi biluţe din aluat maro. Îşi strânse braţele la piept şi rămase privind. John o auzise coborând şi îi zâmbi. îl înghionti uşor pe Chris şi înclină capul înspre Paige, aşa că băiatul se

întoarse.

- Mami, zise el, facem fursecuri.

-Văd şi eu, spuse ea.

-John zice că Ursu are nevoie de un picior...

- Se descurcă foarte bine şi cu trei.

- De frumuseţe, spuse Christopher.

Paige îşi spuse că Ursu nu mai era frumos de foarte multă vreme. Dar, pentru prima oară după mult timp, Christopher arăta bine.

Când Rick veni la muncă după şcoală, îl găsi doar pe Preacher în bucătărie, pregătind cina. Rick, acum în vârstă de 17 ani, fusese umbra lui Jack din clipa în care acesta sosise în oraş. Preacher îi urma la mică distanţă şi formau o gaşcă de trei băieţi. Rick locuia cu bunica lui, care era văduvă. Părinţii îi muriseră demult, iar băieţii îl luaseră la ei, îl lăsaseră să-i ajute pe la bar, îl învăţaseră să vâneze şi să pescuiască, îl ajutaseră să-şi cumpere prima puşcă.

Uneori era o pacoste – vorbea prea mult. Dar nu fusese pe atunci decât un puşti la pubertate – pe a cărui faţă coşurile duceau o luptă cu pistruii – o idee cam prea agitat. între timp se înălţase, se împlinise, se liniştise. După ce lucraseră cam un an să-l construiască, băieţii deschiseseră barul şi-i dăduseră de lucru acolo.

- Rick. Trebuie să fii pus în temă, îi zise Preacher.

- Da? Ce s-a întâmplat?

-Sus, în fosta mea cameră, sunt o femeie şi un copil. Am grijă de ei. Puştiul nu se simte prea grozav în clipa de faţă – e posibil să aibă vreun virus. O să rămână aici o vreme. S-ar putea să... Vezi tu...

Preacher se chinuia să găsească cuvintele.

- Femeia are o vânătaie pe faţă şi buza spartă. Cred că a avut ceva probleme şi că acum fuge. Aşa că... n-o să le spunem numele pe-aici, ca nu cumva să le audă cineva care poate îi

caută. Şi o să rămână cu mine până când o să se simtă mai bine. Înţelegi?

- Sfinte Sisoe, Preach! exclamă Rick. Ce faci?

- Ţi-am spus. Am grijă de ei.

Preacher nu avea experienţă cu copiii şi nici nu avea de gând să devină tată. Avea 32 de ani şi nu avusese niciodată o relaţie serioasă cu vreo femeie. Se gândea că el şi Jack o să meargă la pescuit, o să se ocupe de bar, o să vâneze, o să meargă la reuniuni cu foştii camarazi, dar nu-şi imagina că viaţa s-ar putea schimba prea mult. Faptul că Jack se îndrăgostise şi se căsătorise nu-i deranjase planurile lui Preacher, pentru că o considera pe Mei cea mai tare. Iar viaţa lui nu se schimbase cu nimic. Era unul dintre motivele pentru care îi plăcea
Virgin River – era mai puţin evident că fusese întotdeauna singur.

Apoi viaţa Lui începuse să se schimbe în câteva zile. De fapt, în câteva ore.

Christopher cobora în fugă scările în pijama, înainte ca mama lui să-l prindă şi să-l oprească. Îi plăcea să mănânce micul dejun pe blatul de la bucătărie şi să-l privească pe Preacher tocând legumele, dând caşcavalul pe răzătoare şi amestecând ouăle pentru omletă. Urma apoi măturatul, iar lui Chris îi plăcea să aibă mătura lui. Mai erau şi blana de urs, şi capul de cerb – pentru care trebuia să fie ridicat în braţe ca să le atingă. Îi aduseseră nişte cărţi de colorat şi creioane de la clinica lui Mei ca băiatul să aibă ceva de făcut în timp ce Preacher era ocupat cu prânzul sau cu cina. Şi făceau mai multe fursecuri decât se mâncau – fursecurile nu erau tocmai potrivite într-un meniu de bar. Apoi, fără să fie rugată, Paige începu să-i ajute cu curăţenia prin bucătărie – probabil ca să fie lângă Chris, care voia să fie cu Preacher şi poate ca să plătească într-un fel camera pe care o ocupa. Iar Preacher găsea ajutorul ei nu doar bine-venit, ci

şi extrem de plăcut.

Paige avea nevoie să se odihnească, deşi, la început, se codea să-şi lase copilul în grija lui John. însă părea din ce în ce mai relaxată în privinţa asta, probabil pentru că era de obicei prin apropiere, iar Chris părea foarte în largul lui. Iar în a patra zi de când stătea la barul lui Jack se lăsă convinsă de Mei şi îl lăsă pe Chris cu Preacher, în timp ce ele două mergeau undeva. Preacher nu încercă să ghicească unde se duceau – se simţea doar flatat că ajunsese să aibă suficientă încredere în el încât să-l lase cu băiatul fără supravegherea ei.

Chiar şi aşa, folosi timpul în avantajul său.

Preacher căutase pe internet tot ce se găsea în legătură cu violenţa domestică şi legea californiană în această privinţă. Făcuse asta noaptea târziu, pentru că erau lucruri pe care trebuia să le înţeleagă în legătură cu situaţia ei, cu vânătăile ei înfiorătoare, cu fuga ei. în primul rând, nu conta dacă era vorba de un soţ sau de un iubit, ambele situaţii erau la fel de periculoase.

Apoi găsise multe informaţii despre cum ar putea fi chemată în instanţă pentru răpirea minorului de la părinte dacă-i luase copilul bărbatului, chiar şi după tot ce-i făcuse nenorocitul. Aflase şi că cel care o bătuse putea scăpa doar cu avertisment în primele două cazuri, dar că a treia oară fapta constituia infracţiune penală şi atrăgea după sine condamnarea la închisoare.

Citise, de asemenea, despre psihologia sindromului, despre cum te puteai trezi prins, manipulat, îngrozit – apoi, dintr-odată, într-o situaţie în care îţi era ameninţată viaţa. Femeile bătute care erau ameninţate cu moartea dacă spuneau cuiva ce se întâmpla, dacă fugeau sau dacă ripostau erau cel mai adesea ucise.

Preacher simţea fiori până în măduva oaselor.

Aşa că, în timp ce Chris dormea şi Paige era

plecată undeva cu Mei, Preach îşi sună unul dintre cei mai buni prieteni din armată, unul dintre băieţii care veneau în mod regulat în Virgin River atunci când se strângeau ca să meargă la pescuit sau la vânătoare ori pentru o partidă de poker.

Mike Valenzuela lucra la LAPD, departamentul de poliţie din Los Angeles, era sergent la divizia de crimă organizată. Păcat că nu lucra la violenţă domestică. Preacher îl sună, apoi îi spuse despre Paige.

-Nu ştie că am văzut din întâmplare, spuse Preacher. Uşa era crăpată şi am văzut-o în oglindă şi, Dumnezeule... Era atât de bătută, încât e o minune că nu e moartă. Fuge ca să-şi salveze viaţa. A fugit ca să-şi scoată copilul de trei ani de acolo. Aşa că, spune-mi, cum poate ăsta să o acuze de răpire şi să o aducă înapoi?

- Răpire parentală. Dar uite care-i treaba – dacă există dovezi că a mai bătut-o şi altă dată, dacă are cazier, s-ar putea să fie nevoită să se întoarcă şi să înfrunte acuzaţiile de răpire, dar probabil că o să ajungă la o înţelegere sau tipul o să renunţe, ţinând cont de situaţie. Şi probabil că în momentul ăla o să poată să obţină cel puţin custodia temporară, un divorţ, un ordin de restricţie – orice are nevoie ca să fie în siguranţă.

- Dar va trebui să se *întoarcă!* spuse el, cu o notă de disperare în voce.

- Preacher. Nu va trebui să se întoarcă neapărat singură. Hei, cât de mult îţi place femeia asta?

-Nu e nimic de genul ăsta. încerc doar să o ajut. Puştiul ăla e un băiat bun. Dacă aş putea să-i ajut măcar puţin, aş simţi că am făcut ceva care să conteze. O dată.

- Preach! râse Mike. Am fost cu tine în Irak! Pentru Dumnezeu, în fiecare zi făceai ceva care să conteze. Hei – de unde ai aflat toate chestiile

astea despre violența domestică?

-Am un computer, răspunse Preacher. Nu are toată lumea un computer, în afară de Jack?

- Presupun că da, râse Mike.

- Doar un lucru nu pot să-l aflu de pe net – vreau să știu cine este, cât e de vinovată și ce ar trebui făcut în situația de față ca să fie cel mai bine. Nu îi știu decât numărul de înmatriculare al mașinii... din California...

-Ah, Preach! Nu am voie să fac asta.

- N-ai putea să fii curios? întrebă Preacher. Pentru că s-ar putea să fie chiar o treabă serioasă aici. Ceva ilegal. Nu trebuie decât să arunci o privire, Mike.

- Hei, Preacher, spuse Mike. Și dacă n-o să-ți placă ce găsesc?

- Dar o să fie adevărat? întrebă Preacher. Pentru că mi se pare că asta e foarte important aici.

- Mda, spuse Mike. S-ar putea să fie.

Preacher înghiți cu greu și speră că totul o să fie bine.

- Mulțumesc, zise el. Și grăbește-te, te rog!

Paige se dusese cu Mei în Grace Valley, unde dr. John Stone o examină și-i făcu o ecografie, arătându-i inima micuță care bătea într-o masă diformă, care nu semăna câtuși de puțin cu un copil. Dar îi dădu speranțe. Plecase la timp. în ultima clipă.

Sarcina era un accident, firește. Wes nu voia copii. Nu-l voise nici pe Christopher – îi distrăgea atenția de la ceea ce era important pentru el – slujba și posesiile lui, prima dintre ele fiind chiar Paige. Poate că acest nou copil precipitase bătaia; nu-i spusese decât cu două zile înainte. Pe de altă parte, dacă nu voia copilul, de ce s-o facă să treacă prin toate astea? De ce nu-i sugerase, pur și simplu, o

întrerupere de sarcină?

Întrebarea cea mai mare însă era cum putea Paige să se simtă atât de uşurată să afle că bebeluşul supravieţuise, când simpla atingere a lui Wes îi provoca repulsie? Pur şi simplu, asta simţea. Pe de altă parte, ajunsese să-l considere pe fiul ei singurul lucru bun care putea ieşi din cea mai mare greşeală a vieţii ei. „Ai fost violată?" o întrebase Mei. Oh, nu – nu violată. N-ar fi îndrăznit să-i spună nu lui Wes...

Când se întoarse în Virgin River îl găsi pe Chris făcând pâine cu John, frământând şi bătând aluatul cu pumnii, râzând.

O scenă atât de necomplicată, îşi spuse. De atâtea ori când Wes era stresat şi agitat din cauza slujbei lui sau a presiunilor financiare ale vieţii pe care o duceau, îşi spusese că ei uneia chiar i-ar fi plăcut mult să simplifice lucrurile. Nu, nu voia să fie săracă lipită şi să muncească până cădea din picioare, dar ar fi fost mult mai mulţumită într-o casă mai mică, cu un soţ mai fericit. Cu puţin timp înainte să se nască Chris, Wes cumpărase casa cea mare dintr-o comunitate ultraexclusivistă din L.A., împrejmuită şi păzită. Era un spaţiu mult mai mare decât le-ar fi trebuit vreodată şi întreţinerea lui îl omora. O omora.

Aşa că iat-o acum aici! Copilul supravieţuise. Trebuia să plece la drum, să ajungă la adresa din Spokane, la primul punct din evadarea ei prin reţeaua subterană. Nu mai proptise uşa cu noptiera din prima noapte şi-şi spuse că o să-şi mai îngăduie 24 de ore de odihnă, apoi o să plece în liniştea nopţii. Dacă nu ploua, drumurile n-o să fie dificile şi o să-i fie mai uşor să călătorească noaptea, în timp ce Chris dormea.

O bătaie uşoară se auzi în uşă. Din instinct, întrebă cine este, deşi nu exista decât o singură posibilitate.

Deschise uşa şi îl văzu pe John cu o expresie fâstâcită, în ciuda înălţimii şi musculaturii impresionante, arăta ca un adolescent. Era posibil să fi fost şi roşu în obraji.

-Am închis barul. Mă gândeam să beau ceva înainte să mă retrag. Ce zici? Vrei să cobori puţin?

- Să bem ceva?

John ridică din umeri.

- Să facem ce vrei tu.

Se uită pe lângă ea.

-A adormit?

- Cum a pus capul pe pernă, în ciuda supradozei de fursecuri.

- Mda, probabil că i-am dat cam multe. Scuze!

- Nu-i nici o problemă – îi place foarte mult să le facă. Şi, dacă le face, trebuie să le mănânce. Se distrează. Iar asta este uneori mai important decât nutriţia.

- O să fac cum spui tu, zise Preacher. Pot să-i dau mai puţine. Dar îi plac tare mult. Cel mai mult îi place să-şi ardă gura cu ele. Aşteptarea nu e punctul lui forte.

-Ştiu, spuse ea zâmbind. Ai... ceai?

- Sigur. În afară de pescari şi vânători, clientela mea se compune în principal din doamne în vârstă.

Se opri cu o expresie şocată.

-N-am vrut să zic...

- Mi-ar plăcea o cană de ceai.

- Super, spuse el, apoi se întoarse şi începu să coboare scările înaintea ei.

Aproape că părea uşurat să scape.

Îşi făcu de lucru cu ceaiul prin bucătărie, aşa că Paige se duse în bar şi se aşezâ la masa de lângă foc, pe care văzu paharul lui.

Când în sfârşit îi aduse ceaiul, o întrebă:

-Te-ai simţit bine azi, cu Mei?

- Da. Christopher ţi-a dat mult de furcă?

Preacher clătină din cap şi râse.

- Nu, e grozav. Vrea să le ştie pe toate. în detaliu. „De ce pui un sfert de linguriţă din aia?" „Ce face hârtia de pe tavă?"... Şi, frate, drojdia îl dă pe spate. Cred că are stofă de savant.

Lui taică-său nu-i putea pune întrebări, îşi zise Paige. Wes nu avea răbdare să-i răspundă.

-John, tu ai familie?

- Nu mai am. Am fost singur la părinţi. Şi oricum, ai mei erau mai în vârstă – au crezut că nu o să aibă copii. Apoi am apărut eu şi i-am luat prin surprindere. Şi, frate, ce mai surpriză! Tata a murit când aveam şase ani – accident în construcţii. Şi mama când aveam 17 ani, cu un an înainte să termin liceul.

- îmi pare atât de rău!

- Da, mulţumesc. E-n regulă. Am avut o viaţă bună.

- Ce ai făcut când ţi-ai pierdut mama? Te-ai dus la vreo mătuşă sau ceva?

-Nu am mătuşi, spuse el, clătinând din cap. M-a luat antrenorul la el. Era bine – avea o soţie drăguţă, nişte puşti simpatici. Parcă aş fi fost de acolo. Oricum se purta de parcă eram al lui pe teren, spuse Preach, râzând. Dar, lăsând gluma la o parte, a făcut un lucru bun. E un om bun. înainte ne scriam scrisori – acum ne trimitem e-mailuri.

- Ce s-a întâmplat cu mama ta?

-Atac de inimă.

După câteva clipe de tăcere în care stătu respectuos cu ochii coborâţi, râse încetişor.

- N-o să-ţi vină să crezi, a murit în timp ce se spovedea. M-a terminat, la început. Mă gândeam că poate a avut cine ştie ce secret întunecat care a făcut inima să-i cedeze... Dar aveam o relaţie apropiată cu preotul, eram băiatul

lui de altar. Şi i-a fost greu, dar până la urmă mi-a spus adevărul. Vezi tu, mama era secretara parohiei şi era... cum să spun? Era o femeie foarte bisericoasă. Părintele Damien mi-a spus în cele din urmă că spovedaniile mamei mele erau atât de plictisitoare, încât de cele mai multe ori aţipea. A crezut că adormiseră amândoi, dar ea murise.

Ridică sprâncenele.

- Mama mea a fost o femeie bună, dar nu a avut o viaţă prea interesantă. A trăit pentru slujba ei, a iubit biserica. Ar fi fost o călugăriţă foarte bună. Dar ştii ce? Era fericită. Cred că ea nu avea nici cea mai vagă idee cât era de plictisitoare şi de neinteresantă.

- Îţi lipseşte mult, spuse Paige.

Paige sorbi din ceai în faţa focului şi încercă să-şi amintească când avusese ultima oară o conversaţie ca asta. Fără să se grăbească, fără să se simtă ameninţată, încălzită în faţa unui foc prietenos.

- Aşa e. O să pară stupid, mai ales că nu mai sunt copil – uneori îmi imaginez că e înapoi acolo, în căsuţa în care am locuit, şi că îmi fac bagajele ca să mă duc să o văd.

-Nu pare stupid...

- Ţie îţi este dor de cineva? o întrebă.

întrebarea o făcu să se oprească brusc, cu cana ridicată în mână. Nu-i era dor de tatăl ei, atât de zgârcit şi de temperamental. Nu-i era dor de mama ei care, fără să ştie şi fără să aibă intenţia asta, o crescuse să fie o soţie abuzată. Nici de Bud, fratele ei, un afurisit care nu-i întinsese o mână de ajutor la nevoie.

-Am avut două prietene foarte apropiate. Colege de apartament. Nu mai ţinem legătura. Mi-e dor de ele uneori.

- Ştii unde sunt? o întrebă el.

Paige clătină din cap.

-Amândouă s-au măritat şi s-au mutat, spuse ea. Le-am scris de câteva ori... Apoi scrisorile mi s-au întors.

Nu voiau să ia legătura cu ea. Ştiau că lucrurile mergeau prost. Îl detestau pe Wes. Wes le ura pe ele. încercaseră să o ajute, o scurtă perioadă, dar el le alungase, iar ea le respinsese ajutorul de ruşine. Ce ar fi putut să facă?

- Cum aţi ajuns tu şi Jack atât de apropiaţi?

-Am fost amândoi puşcaşi marini, spuse el, ridicând din umeri.

-Aţi intrat în armată împreună?

-Nu! zise el, râzând. Jack e mai mare decât mine – cam cu opt ani. Eu am arătat întotdeauna mai bătrân decât sunt, chiar şi la 12 ani. Iar Jack – pun pariu că el a arătat mereu mai tânăr. A fost primul meu sergent în luptă, în Furtună în Deşert.

Şi, preţ de o fracţiune de secundă, fu înapoi acolo.

Schimba roata unui camion când cauciucul explodase şi janta îl trântise trei metri în spate şi nu se mai putuse ridica. îşi amintea de parcă ar fi fost ieri – întotdeauna fusese uriaş, tare ca o stâncă, puternic... şi nu se putea mişca.

E posibil să-şi fi pierdut o vreme cunoştinţa, pentru că o văzuse pe maică-sa aplecată deasupra lui, privin- du-l fix în ochi şi spunându-i: „John, ridică-te! Ridică-te, John!" Era chiar acolo, în rochia dungată cu guler înalt, cu părul grizonant strâns la spate.

Dar nu se putea mişca, aşa că începuse să plângă. Şi plânsese.

- Mamă! strigase.

-Te doare rău, prietene? întrebase Jack, aplecându-se deasupra lui.

Şi Preacher spusese:

- E mama mea! Vreau la mama. Mi-e

dor de mama.

- O să te ducem înapoi la ea, prietene. Trage aer în piept.

- E moartă, spusese Preacher. A murit.

- E moartă de doi ani, îi spusese unul dintre camarazi lui Jack.

- îmi pare rău, domnule sergent, nu m-am putut opri. Nu am mai făcut niciodată aşa ceva. Nu am mai plâns aşa. N-ar trebui să plângem... N-am mai plâns niciodată, jur!

Dar nu se putea opri şi plângea chiar în timp ce rostea aceste cuvinte.

- Plângem după oamenii pe care îi pierdem, prietene. E-n regulă.

- Părintele Damien mi-a spus: „Aminteşte-ţi că este cu Domnul şi că e fericită şi nu-i întina amintirea cu lacrimi".

- Preoţii sunt de obicei ceva mai deştepţi, spusese Jack, pufnind dezaprobator. Dacă nu plângi într-un astfel de moment, lacrimile se transformă în şerpi şi te mănâncă pe dinăuntru. Partea cu plânsul este obligatorie.

- îmi pare rău!

- Scoateţi-o din sistem, prietene, sau o să fie şi mai rău. Strig-o, strig-o pe mama ta, atrage-i atenţia, plângi după ea. Pe toţi dracii, e timpul!

Şi aşa făcuse. Plânsese cu suspine, ca un copil, cu mâinile lui Jack pe umerii lui, susţinându-l. Jack îl legăna şi-i spunea:

Jack stătuse o vreme cu el, vorbind despre mama lui, şi Preacher îi spusese că reuşise să termine ultimul an de liceu, dur şi tăcut. Apoi, fiindcă nu avea idee ce să facă sau încotro s-o apuce, se înrolase în armată. Ca să aibă fraţi, pe care îi avea acum, dar nu fusese îndeajuns ca să-i alunge nevoia

de mama lui. Şi afurisita aia de jantă aproape că-l despicase în două şi parcă toată durerea pe care o simţea de când o pierduse se revărsase din el. Era umilitor să ai doi metri şi să plângi după mămica ta de 1,60. Jack spusese:

- Ba nu, de asta ai nevoie. Dă totul afară!

După o vreme, Jack îl ridicase, îl sprijinise de umărul lui şi îl cărase aşa aproape doi kilometri, până dăduseră de convoiul lor. Şi Jack spusese:

- Scoate totul din tine, prietene! După ce dai totul afară, ţine-te după mine de parcă ai fi lipit cu scotch. Eu sunt mama ta acum.

- Nu e bine să pierzi legătura cu oamenii care înseamnă mult pentru tine, îi spuse acum Preacher lui Paige. Te gândeşti vreodată să încerci să le găseşti?

-Nu m-am mai gândit de mult la asta, îi spuse ea.

- Dacă te hotărăşti să încerci, te-aş putea ajuta... cred.

-Cum?

- Pe computer. îmi place să caut tot felul de lucruri. Se mişcă încet, dar merge. Gândeşte-te!

Îi spuse că o să se gândească. Apoi îi spuse că era foarte obosită şi că trebuia să se culce, aşa că-şi urară noapte bună. Ea se duse în camera de sus, iar el, în apartamentul lui din spate.

Atunci se hotărî că trebuia să o ia din loc. Nu-şi permitea să se aşeze prea confortabil aici. Gata cu discuţiile leneşe, cu întrebările puse noaptea târziu. Orice fel de ataşament ieşea cu desăvârşire din discuţie.

capitolul 4

Paige îşi pregăti bagajul. Dădu la o parte pătura

de pe fiul ei adormit ca să-l caute pe Ursu, însă nu era acolo. Aproape că întoarse întreg patul pe dos, căutându-l. Se lăsă apoi în genunchi şi se uită sub pat, în baie, în fiecare sertar gol al comodei – nu era nicăieri. O să caute şi în bucătărie înainte să plece, dar, dacă Ursu se pierduse, va trebui lăsat în urmă.

Scoase 200 de dolari din portofel şi-i puse pe noptieră, apoi se aşeză, nemişcată ca o statuie, pe marginea patului, lângă Christopher. Cu palmele împreunate, cu mâinile între genunchi, aşteptă. La miezul nopţii, îşi puse geaca şi se furişă fără zgomot la parter. Cabana era solidă, nici măcar o scândură nu scârţâia.

Îi lăsase o lumină aprinsă în bucătărie. Din seara în care sosiseră, era prima dată când cobora după ce se retrăgeau la culcare, dar bănuia că John îi lăsa lumina aprinsă în fiecare noapte. Se apropie în vârful picioarelor de uşa apartamentului său şi ascultă. Nu se auzea nimic, nu se vedea lumină pe sub uşă.

Văzuse o lanternă în bucătărie în timp ce-l ajuta pe John la curăţenie – mare noroc! Până atunci, cea mai bună idee pe care o avusese ca să lumineze plăcuţele de înmatriculare în bezna nopţii fusese o cutie de chibrituri. După ce schimba numerele la maşină, o să aducă geanta, apoi pe Chris.

Luă un cuţit de întins untul din sertar şi ieşi în linişte pe uşa bucătăriei.

Odată ajunsă în spatele barului, fu uşurată să constate că nu se vedea nici o lumină în micuţul apartament al lui John. Se ghemui şi începu să desfacă plăcuţele – o treabă uşoară chiar şi atunci când îi tremurau mâinile. Apoi se duse la maşina lui John, îi dădu jos numerele şi le înlocui cu ale ei. Apoi se întoarse la Honda şi se apleca să monteze plăcuţa nouă.

- O iei din nou la drum, Paige? întrebă Preacher.

Sări, scăpă din mână plăcuţa, lanterna şi cuţitul. Se ridică, cu răsuflarea tăiată şi inima bătându-i să-i spargă pieptul. Raza lanternei căzute îi lumina picioarele lui Preacher. Făcu apoi doi paşi spre ea şi îl putu vedea în întregime.

- Nu o să mergă cu astea, spuse el, aplecându-şi capul înspre maşină. Sunt numere de camionetă, Paige. Dacă te vede şeriful sau orice poliţist cu numere de camionetă pe maşina ta... O să se prindă imediat.

Îşi simţi ochii umplându-i-se de lacrimi. Nu i-ar fi trecut niciodată prin minte aşa ceva. Tremura în noaptea rece, iar mâinile îi tremurau şi mai tare acum. Stomacul îi era strâns ca un nod.

- Nu intra în panică, spuse el. Nu cred că ai nevoie de alte numere, nu încă, dar putem rezolva. Connie are o maşinuţă chiar peste stradă. Nici n-o să observe.

O lacrimă i se rostogoli pe obraz şi se aplecă să ia de jos lanterna.

-Am... ăăă... am lăsat nişte bani. Sus. Pentru cameră. Mâncare. Nu e mult, dar...

-Ah, Paige... Dacă faci o chestia ca asta, mă faci să mă simt prost. Ştii doar că nu m-am gândit niciodată la bani.

Îşi înghiţi lacrimile cu un sughiţ şi spuse:

- Atunci la ce te-ai gândit?

- Haide, spuse el, întinzând o mână spre ea. E frig afară. Hai înapoi înăuntru şi o să-ţi fac o cafea ca să nu adormi pe drum! După care îţi schimb eu plăcuţele. Dacă asta te face să te simţi mai în siguranţă, deşi nu ai nevoie de ele.

Se ţinu la distanţă de el, dar merseră alături.

- De ce spui asta? Că nu am nevoie

de ele?

-Nu te caută nimeni, spuse el. Cel puţin nu în mod oficial. încă eşti în regulă.

- De unde ştii? întrebă ea, gata să se prăbuşească şi să izbucnească în suspine neputincioase.

- O să-ţi explic, spuse el. O să pun nişte lemne pe foc, o să te încălzeşti puţin, apoi o să vorbim. După care o să-ţi schimb plăcuţele, dacă vrei. Dar, după ce o să stăm de vorbă, probabil că o să vrei să te duci înapoi sus şi să dormi până mâine-dimineaţă, ca să pleci pe lumină. În plus, spuse el, ţinând deschisă uşa de la bucătărie, ursul e la mine. O să ţi-l aduc, nu poţi să pleci fără el.

începu să plângă în clipa în care intră în bucătărie, apăsându-şi degetele pe buze. Se simţea ca un infractor prins asupra faptului. Şi era cu atât mai rău că se purta atât de drăguţ cu ea.

- Am căutat afurisitul ăla de urs peste tot! spuse ea, într-un scâncet şters.

Preacher se întoarse spre ea. Cu mâna apăsată pe gură, cu ochii plini de lacrimi, părea să zvâcnească de efortul de a nu scoate şi sunete. Apoi, încet şi cu mare grijă, o trase de umeri şi o apropie de el, o lipi de pieptul lui mare şi o cuprinse blând cu braţele.

Şi Paige se prăbuşi din interior, plângând cu sughiţuri pe umărul lui. Nu se mai stăpânea acum, era zguduită de suspine.

-Ah, ţii de prea mult timp totul în tine, nu-i aşa? Am trecut şi eu prin asta. E-n regulă, Paige. Ştiu că eşti speriată şi că-ţi faci griji, dar o să fie bine.

Ea nu credea, dar nu putea spune nimic în acel moment.

Nu putea decât să plângă şi să clatine din cap. încercă să'Şi amintească când o cuprinsese cineva cu nişte braţe puternice şi încercase să o facă să se simtă în siguranţă. Cu mult timp în urmă. Cu atât de mult timp în urmă, încât nu putea nici să-şi

amintească. Nici măcar Wes în zilele de început, când era cel mai manipulator. Nu, *el* plângea. El o lovea, o bătea, apoi *el* plângea, iar ea trebuia să-l aline *pe el*.

Preacher o legănă în faţă şi-n spate în lumina difuză a bucătăriei mult timp, până ce se linişti, apoi cu o mână pe spatele ei, o împinse înspre bar. O îndreptă spre acelaşi scaun de lângă şemineu, înteţi focul şi aruncă lemne noi, apoi se duse la bar să-i pregătească un brandy. Când i-l puse în faţă, Paige spuse:

- Trebuie să pot să conduc.

- Nu o să poţi să conduci dacă nu te linişteşti. Ia doar o gură, apoi, dacă vrei cafea, o să-ţi fac.

Se aşeză pe scaunul de lângă ea şi, cu coatele pe genunchi, se aplecă spre ea.

- Când ai venit aici, nu aveam idee ce ţi se întâmplase, dar am ştiut că nu era de bine. Şi am ştiut că nu te loviseşi de portieră. Ai numere de California. Aşa că am sunat un prieten bun... o persoană în care sunt sigur că pot avea încredere. A verificat numerele, înregistrate pe numele soţului tău. Nu e prima oară când a fost acuzat de violenţă domestică.

Preacher ridică din umeri.

-Nu aveam nevoie să ştiu mai multe, nu?

Paige închise ochii, apoi îi redeschise încet. Se con- centră asupra feţei lui. Ridică paharul de brandy la buze şi sorbi încetişor, fără să confirme sau să nege.

Preacher continuă:

-Nu te-a raportat dispărută, aşa că nu te caută nici o agenţie guvernamentală. Nu ştiu care e planul tău, Paige, dar, dacă-l scoţi pe Christopher în afara statului, încâlci legea – şi asta ar putea să-ţi dăuneze când o să vrei să-l păstrezi. Mi-am imaginat că la asta te gândeşti, pentru că ai venit până aici tocmai

din L.A. şi aproape că ai ieşit din stat. Dacă te gândeşti să fugi pe cont propriu şi să dispari... nu cred că e o idee prea bună. Nu ştii ce faci... o să te încurci. Nu ştii nici măcar să faci deosebirea între numerele de înmatriculare. Mintea ta pur şi simplu nu ştie să gândească în felul ăsta, tu nu eşti aşa.

Un râs amar îi scăpă de pe buze. Poate că asta fusese problema ei – nu era suficient de vicleană.

- Poate că ai un loc înspre care te îndrepţi, unde nişte oameni o să te ascundă şi o să aibă grijă să fii în siguranţă – asta e o idee mai bună. Sper doar că, oriunde ar fi, sunt acolo nişte băieţi mari, răi şi furioşi aşa ca mine şi ca Jack, pregătiţi să-l înfrunte pe nenorocitul ăla, dacă o să-ţi ia urma şi o să te găsească.

- Nu am prea multe variante, şopti ea. Trebuie să scap.

- Sigur că trebuie, spuse el. Dar ştii că poţi face asta şi altfel? Nu ai avea nici o problemă să obţii custodia lui Chris, cel puţin temporar, ţinând cont de ce se ştie despre tatăl lui, chiar dacă acuzaţiile nu au fost penale. Nu ai nevoie de aprobarea lui pentru divorţ. Nu în statul ăsta. Nu ai nici o vină.

Scutura din cap. închise din nou ochii şi o altă lacrimă îi alunecă pe obraz. Dar Preacher continuă:

- Există ordine de restricţie şi, chiar dacă o să le ignore, legea va fi de partea ta. Te-ai gândit vreodată la toate astea, Paige?

- De unde ştii tu atât de multe? Ţi-a spus prietenul tău?

- Când vreau să aflu ceva, mă documentez, spuse el.

-Atunci ştii că, în timp ce eu o să încerc să fac toate astea, o să mă omoare? E rău şi e nebun. O să mă omoare.

- Nu şi dacă rămâi aici, spuse Preacher.

Paige înlemni preţ de câteva clipe, apoi spuse:

-Nu pot să rămân aici, John. Sunt însărcinată.

Fu rândul lui Preacher să intre în stare de şoc. Un şoc tăcut şi întunecat. îi privi ochii, apoi întreaga expresie încetul cu încetul. Se lăsă pe spătarul scaunului, apoi se ridică. Se duse la bar şi îşi turnă un shot pe care îl dădu peste cap.

Când se întoarse la scaunul de lângă foc, o întrebă:

-Ştia? Când te-a bătut, ştia că eşti însărcinată?

Dădu din cap şi întoarse privirea, strângând din buze. Raţional, ştia că nu era cu nimic vinovată, însă o latură emoţională din mintea ei îi striga: „Te-ai măritat cu el! Ai avut un copil cu el! Nu ai plecat la timp, ai lăsat să se întâmple toate astea! Ai dat-o în bară, ai rămas iar gravidă, nu ai fugit la timp, nu ţi-ai dat seama ce-o să urmeze, deşi era limpede ca lumina zilei!"

- Ai fost vreodată la un adăpost? o întrebă el.

Dădu din cap.

-Uite ce posibilităţi ai, spuse calm Preacher. Poţi să rămâi aici şi să încerci să pui lucrurile în ordine în aşa fel încât, atunci când o să pleci, n-o să încălci legea şi n-o să trebuiască să te ascunzi tot restul vieţii tale. Poţi să rămâi aici – avem personal medical de cealaltă parte a străzii în caz de nevoie, poţi să mă ajuţi în bucătărie dacă vrei, ca să nu ai senzaţia că profiţi de bunătatea nimănui şi, dacă nenorocitul ăla îşi arată mutra pe-aici, o să fim pregătiţi. Consideră locul ăsta un adăpost ca orice alt adăpost – uneori oamenii vor pur şi simplu să ajute.

Sau poţi să pleci dacă vrei – să continui cu planul tău. Oricare ar fi el. Dar cel puţin nu fugi în toiul nopţii. E mai sigur pe lumină. Ce zici?

Se ridică.

- Stai un minut, gândeşte-te, bea

puţin brandy – o guriţă de brandy no să-i facă rău copilului şi cred că ai nevoie. Eu mă duc să schimb plăcuţele alea, după care mă duc să-ţi aduc ursul. Orice ai hotărî, ştii că nu poţi să pleci fără urs.

Plecă prin apartamentul lui. Îl auzi ieşind pe uşa din spate. Probabil că găsise ursul în bucătărie şi-l pusese într-un loc sigur. Un lemn din vatră căzu şi Paige îşi strânse mai bine geaca pe trup. Luă o sorbitură din brandy-ul care îi alunecă arzând pe gât, apoi, în mod miraculos, îi calmă stomacul şi nervii, chiar dacă doar o idee. Sau poate că o liniştise vestea că Wes nu trimisese poliţia după ea.

Ceva mai târziu, John se întoarse tot prin apartamentul lui, cu geaca încă pe el şi cu ursul în mână.

- Connie nici n-o să observe că are alte numere, spuse el, întinzându-i jucăria. În plus, dacă ar cunoaşte situaţia, ţi-ar spune chiar ea să le iei.

Paige privi ursul şi se încruntă. Era schimbat. Avea un picior nou, cusut din stofă în carouri albastre şi gri. Nu era chiar de aceeaşi formă ca piciorul supravieţuitor; era doar un tub de material umplut cu câlţi, dar ursul era acum simetric.

- Ce ai făcut? întrebă, luând ursul.

Preacher ridică din umeri.

- I-am spus că o să încerc. Acum mi se pare cam caraghios, dar mi s-a părut o idee bună la momentul ăla.

îşi băgă mâinile în buzunar.

- Crezi că te poţi odihni puţin în noaptea asta? Tot mai crezi că trebuie să pleci chiar acum? Pot să-ţi fac o cafea dacă vrei să o iei din loc. Cred că am un termos, aş putea...

Paige se ridică, lăsând brandy-ul pe masă şi strângân- du-l pe Ursu în braţe.

- Mă duc înapoi la culcare, spuse ea.

O să plec mâine-dimineaţă, după ce Chris mănâncă ceva.

- Dacă asta vrei, spuse el.

Paige se trezi în lumina difuză a dimineţii, care pătrundea prin fereastra de sub acoperiş. Se auzea un topor lovind lemnul. Se rostogoli într-o parte şi îl văzu pe Christopher dormind încă liniştit, strângând în braţe ursul cu piciorul din flanel albastru şi gri şi îşi dădu seama că trebuia să se gândească mai bine. O speria să îşi asume un asemenea risc. Dar nu mai mult decât o speria să meargă până la o adresă din Spokane şi să înceapă o viaţă despre care nu ştia absolut nimic, ştiind că poate nu era suficient de vicleană ca să reuşească să păcălească sistemul. Ar fi vrut să creadă că învăţase câte ceva din experienţa ei de viaţă. Dacă simţea orice ameninţare, oricât de mică, radarul i se activa şi putea dispărea într-o clipită. Nu s-ar mai fi obosit să schimbe plăcuţele de înmatriculare şi n-ar mai fi stat să-şi ia rămas-bun.

Mai era apoi şi sentimentul de vină – nu voia să-i atragă pe oamenii aceştia în calea lui Wes, să-i pună în pericol. însă realitatea rămânea că, oriunde s-ar fi dus – fie la ai ei, fie la un adăpost, fie într-o ascunzătoare – oamenii care o ajutau îşi asumau un risc. Uneori, gândul ăsta o copleşea.

Se îmbrăcă încet, fără să-l trezească pe Chris, şi coborî fără zgomot scările până la bucătărie. Preacher era în picioare, tăia şi toca ingredientele pentru omletele de dimineaţă.

Când o văzu, mâna i se opri pe cuţit şi aşteptă.

- O să am nevoie să împrumut maşina ta de spălat, spuse ea. Nu ne-am adus prea multe lucruri.

- Sigur.

- Cred că are mai mult sens să rămânem aici. O vreme. M-aş bucura să dau o mână

de ajutor. Dacă eşti sigur.

Preacher începu din nou să taie legumele, cu mişcări încete.

-Asta e foarte simplu. Ce zici de salariul minim pe economie, plus cazare şi masă? Ţii singură socoteala, Jack te plăteşte aşa cum vrei – nu contează. în fiecare zi, la săptămână, la lună. Nu contează.

- E prea mult, John. Ar trebui să vă ajut doar pentru cameră şi mâncare.

- Deschidem la 6.00, închidem după 21.00, suntem doar noi doi plus Rick, după şcoală. După două zile, o să te plângi că te muncim ca pe o sclavă.

Paige zâmbi şi clătină din cap.

- Nu sunt încă pregătită pentru restul – ordinul de restricţie, custodia... Pentru astfel de documente în instanţă trebuie să spun unde sunt şi nu vreau încă.

- E de înţeles, spuse el.

- Până la urmă o să vină după mine. O să depună plângere, o să mă caute cu poliţia, poate o să angajeze un detectiv. Dar o să încerce să mă găsească. No să mă lase să plec.

- Hai să luăm lucrurile pe rând, Paige, spuse Preacher.

-Ca să ştii...

- Eu nu-mi fac griji. Vom fi pregătiţi.

Paige trase aer în piept.

- Bine. Unde e maşina de spălat? întrebă ea.

- în apartamentul meu. Uşa nu e niciodată încuiată.

Se opri din nou din tocat, se uită la ea şi o întrebă:

- Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

- Piciorul nou al ursului. Materialul ăla vechi, în carouri albastre şi gri...

- Vechi? întrebă Preacher, zâmbind

din colţul gurii. Era o cămaşă încă foarte bună.

Preacher le duse micul dejun lui Ron şi Harv, care aşteptau la bar, şi, în timp ce se întorcea în bucătărie, îi aruncă o privire pe fereastră lui Jack, care tăia lemnele pe butuc. Auzi sunetul maşinii de spălat pornind în apartamentul lui.

Turnă două căni de cafea şi ieşi în spate.

Când îl văzu, Jack lăsă toporul înfipt în butuc. Preacher îi întinse o cană.

-Mi-ai adus cafeaua, zise Jack. Presupun că te preocupă ceva.

Sorbi din cafea, privindu-l pe Preacher peste marginea cănii.

- Mă gândeam că nu ne-ar strica puţin ajutor la bar.

- Chiar aşa?

- Paige a spus că-şi caută ceva de lucru. Puştiul e foarte cuminte.

- Hmm.

- Mie mi se pare o idee bună, zise Preacher. Oricum nu folosim la nimic dormitorul de deasupra bucătăriei. Poţi s-o plăteşti din salariul meu.

- Barul aduce bani, Preach. Pot să mai angajez pe cineva. Doar nu vrea 50 000 de dolari, nu?

Preacher se strâmbă. Lui Jack i se părea amuzant.

- Probabil că o să fie doar ceva temporar.

- Responsabilităţile mele încep să se schimbe, spuse Jack. Cresc, adăugă el, cu un zâmbet mândru. Mi-ar prinde bine să am un ajutor în plus, în cazul în care o să am şi altele de făcut.

- Bine atunci. O să-i spun.

Dădu să plece.

-Ah, Preacher, spuse Jack, iar Preacher se întoarse la loc.

Jack îi întinse cana, ca să o ducă înapoi în bucătărie.

- I-ai spus deja, nu-i aşa?

- Posibil să fi menţionat că s-ar putea să avem nevoie de ea.

- Mda. O întrebare. Şi-a acoperit urmele când a venit în oraş?

- Nimeni nu ştie că e aici, Jack. Nu că ar fi treaba ta...

- Nu încerc să mă amestec în treburi care nu mă privesc, Preacher. Vreau doar să fiu pregătit.

- Bine, spuse Preacher. Asta e bine. îmi place. Dacă se schimbă ceva, o să te anunţ.

Erau anumite aspecte în Virgin River care o linişteau pe Paige. Lucruri mărunte, ca de pildă maşina ei parcată în spatele barului, între două camionete mari, model pick-up – o maşină pe care nu avea nici un motiv să o ia şi să plece nicăieri. Sunetul de lemne sparte la primele ore ale dimineţii, răstimp care coincidea aproape perfect cu momentul în care începea să se simtă mirosul de cafea. Şi munca – îi plăcea ce făcea. începuse cu strânsul meselor şi spălatul vaselor, dar, peste numai câteva zile, John îi arăta cum făcea supa, pâinea, plăcintele.

-Adevărata provocare aici este să utilizăm ceea ce avem, îi spuse el. Unul dintre motivele pentru care barul ăsta merge aşa de bine şi ne descurcăm binişor este faptul că gătim ce vânăm sau ce prindem, luăm de la Doc şi de la Mei produsele sau carnea cu care unii pacienţi îşi achită consultaţiile şi avem grijă ca toată lumea să aibă de câştigat. Jack spune că, dacă avem mai întâi de toate grijă de oraş, o să ne meargă bine şi nouă. Şi aşa facem.

- Cum poţi să ai grijă de un oraş? întrebă Paige, nedumerită.

-Ah, e foarte uşor, spuse el. Asigurăm trei mese

bune pe zi, la un preţ pe care să şi-l permită, iar cei strâmtorări ştiu că rămâne întotdeauna câte ceva. Când mergem la cumpărături – pentru că tot ne ducem până la magazinele mari din oraşele de pe coastă dacă tot avem camionetele –, trecem şi pe la oamenii care nu ajung atât de departe – bătrâni, bolnavi, femei care au născut recent – şi-i întrebăm dacă au nevoie de ceva. Oamenii apreciază gestul, vin să mănânce o masă sau două la bar. La ocazii speciale, deschidem pur şi simplu localul. Femeile aduc mâncare în caserole şi noi nu vindem decât tăria. Punem un borcan pentru donaţii pentru spaţiu, pentru sucuri şi bere, în care fiecare lasă cât vrea – şi ieşim mai bine decât te-ai aştepta. Ţinem lichior de calitate pentru vânători şi pentru pescarii care vin la concursuri, dar nu le cerem mai mult şi ei sunt foarte drăguţi cu noi.

Văzându-i expresia perplexă, adăugă:

- Ne lasă bacşiş, Paige. Ştiu cât costă un Johnny Walker Black. Le place că ne străduim să avem ce ştim că o să ceară – şi au bani. Îi lasă pe mese şi pe bar.

Zâmbi larg.

- Genial, spuse Paige.

-Nu chiar. Eu şi Jack... am fost vânători, pescuim. E bine să avem grijă de oamenii care ne susţin afacere- rea. Poate că cel mai important lucru este că ne aducem aminte de ei atunci când vin la bar – îi face să se simtă bine. Jack se pricepe la asta. Dar mai e şi mâncarea. Suntem mici şi nu avem prea multă experienţă, dar mâncarea noastră începe să capete o reputaţie bună, spuse el, umflându-şi pieptul.

- Da, zise Paige. îngraşă rău, dar e bună.

Paige avea senzaţia că barul ăsta micuţ de ţară era ca un fel de cocon care o adăpostea de restul lumii.

Rick şi Jack erau de treabă şi nu păreau deranjaţi de prezenţa ei, amândoi îi dădeau mereu câte ceva de făcut. Paige nu avea senzaţia că ar fi avut o contribuţie covârşitoare, dar amândoi se purtau ca şi cum nu ştiau cum se descurcaseră înainte să apară ea.

Erau apoi clienţii, care veneau aproape zilnic, uneori chiar şi de două ori pe zi. Nu avură nevoie de mult timp ca să se poarte cu Paige ca şi cum ar fi fost acolo dintotdeauna.

- în mod sigur avem mult mai multe fursecuri în ultima vreme, spuse Connie. A fost nevoie de o femeie în bucătărie ca să-i înveţe pe băieţii ăştia ce şi cum.

Paige nu se obosi să-i mai explice că John făcea toate fursecurile, pentru Christopher. Nu erau pentru clienţii de la bar, care ajunseseră să aprecieze fursecurile servite la cafea.

- Ce-a gătit în seara asta, Paige? întrebă Doc.

-Tocană de peşte *bouillabaisse,* spuse ea. E grozavă.

- Ah, urăsc porcăria asta.

Doc se aplecă spre ea.

- A mai ascuns prin spate ceva din păstrăvul ăla umplut de ieri?

-O să mă uit, spuse ea, rânjind, simţind deja că face parte din acel loc.

Mei venea la bar cel puţin de două ori pe zi, uneori mai des. Când localul era liniştit şi ea nu avea pacienţi, stăteau o vreme de vorbă. Mei ştia mai multe decât oricine despre situaţia specială a lui Paige şi o întrebă cum se mai simţea.

-Mai bine, spuse Paige. Din toate punctele de vedere. Nu mai am sângerări.

- Se pare că a fost o idee bună pentru tine, spuse Mei, privind în jur, indicând barul.

-Nu a fost ideea mea, zise Paige. John a zis că pot

să stau şi să ajut pe la bucătărie, dacă vreau.

- S-ar părea că începe să-ţi placă, zise Mei. Zâmbeşti mult.

Şocată de constatare, Paige răspunse:

-Aşa e. Cine ar fi crezut? A fost o...

Se opri o clipă.

- O pauză bună, spuse ea, în cele din urmă. Cred că pot să mă descurc, cel puţin o vreme. Până o să...

Din nou, se opri.

- Până o să înceapă să se vadă, spuse, privind în jos.

-John ştie? o întrebă Mei.

Paige dădu din cap.

-Nu puteam să nu-i spun... când mi-a făcut oferta.

- Ei bine, deşi aproape nimeni nu cunoaşte circumstanţele care te-au adus aici, cred că putem presupune că toată lumea înţelege că ai avut o viaţă înainte să apari în Virgin River. La urma urmei, ai un copil.

- Asta aşa este, aprobă Paige.

- În plus, zise Mei, lăsându-se pe spate şi punându-şi mâinile pe abdomenul micuţ, nu eşti singura la care o să se vadă. Ştii că sunt în patru luni acum?

-Aşa arată, spuse Paige, zâmbind.

-Aha. Şi sunt în oraşul ăsta de şapte luni. Cu Jack sunt măritată de mai puţin de-o lună. Am mai fost măritată înainte. Eram văduvă şi, din câte spuseseră experţii, nu puteam avea copii.

Ochii lui Paige se măriră, gura i se căscă într-un „O" perfect.

Mei râse.

- În mod clar, am nevoie de nişte experţi mai buni. Oh, crezi că eşti singura care a ajuns în oraşul ăsta în urma unei întâmplări nefericite?

- Povestea e mai lungă? întrebă

Paige, ridicând o sprânceană.

- Doar detalii, surioară. Avem destul timp.

Apoi Mei râse vesel.

Paige stătea de zece zile în camera cea mică de deasupra bucătăriei, iar în primele patru își plănuise plecarea. Preacher îi spusese că i se părea că treaba mergea foarte bine. Aveau o rutină plăcută. Imediat după ce Chris mânca de dimineață și ea își făcea un duș și se aranja, Paige trecea la treabă în bucătărie, unde strângea după micul dejun. Apoi, în timp ce Chris era cu John, fie colorând, fie jucând Război cu cărțile, măturând sau făcând alte treburi, Paige se ocupa de camera și de lucrurile lor.

Pentru că nu luase prea multe cu ea, spăla des rufele la mașina lui John – și în timp ce mașina bâzâia, Paige făcea câteva lucruri care spera că îi erau lui de ajutor: îi curăța baia, ștergea praful, îi făcea patul, îi mătura prin cameră.

- Pot să bag ceva la spălat și pentru tine? întrebă ea.

- Mă ocup eu de asta. Ascultă, nu trebuie să strângi după mine.

Paige râse.

-John, îmi petrec toată ziua în bucătărie, unde strâng oalele, cratițele și tigăile tale. începe să devină un obicei.

Râse de expresia lui șocată.

-Tu ai grijă toată ziua de copilul meu – nu prea ai încotro, ținând cont că refuză să te lase în pace. Măcar cu puțin pot și eu să te ajut.

-Nu am grijă de Christopher, spuse John. Suntem tovarăși.

- Da, spuse ea.

Apoi își zise în gând – da, tovarăși.

Prânzul era de obicei un moment al zilei aglomerat, iar Paige servea la mese și se învârtea prin bar și bucătărie.

Cina, de la 17.00 la 20.00, era şi ea agitată, mai ales în acest moment al anului – toamna, când vânătoarea şi pescuitul erau la cote maxime. După ora 20.00, mai rămâneau câţiva clienţi care să bea câte ceva la bar, dar nu se mai gătea. Atunci era momentul în care Paige putea să-l ducă sus pe Chris, să-i facă baie şi să-l culce, după care nu mai trebuia decât să verifice dacă mai rămăsese ceva de făcut înainte să meargă şi ea la culcare. Din când în când, stătea să bea un ceai cu John.

Lui Preacher îi plăcea acel moment al zilei, când nu mai erau clienţi care trebuiau serviţi, când bucătăria era curată, când auzea apa curgând la etaj, în baia lui Paige. Uneori o auzea cântând împreună cu Chris cântece de copii.

Înainte să-şi toarne paharul de seară, se uita prin cărţile de bucate şi planifica mesele pentru a doua zi sau poate pentru întreaga săptămână, făcând liste cu ce avea nevoie. Procesul îi lăsa senzaţia că gestiona totul în mod eficient. Preacher era foarte organizat.

Era aproximativ 20.30 şi în bar mai erau vreo câţiva vânători. Jack se ocupa de ei. Buck Anderson îi adusese lui Mei două pulpe frumoase de miel, care ajunseseră direct în bucătăria lui Preacher. Citea o reţetă de raita de miel cu castraveţi, când auzi o uşoară agitaţie. Privi peste blat şi-l văzu pe Christopher la baza scării, gol puşcă, cu o carte sub un braţ şi cu Ursu în cealaltă mână.

Ridică una din sprâncenele lui stufoase.

- N-ai uitat ceva, prietene? întrebă el.

Chris întoarse capul şi-şi privi poponeaţa, strângând ursul în braţe.

- îmi citeşti tu acum?

-Ăăă... ai făcut baie? întrebă Preacher.

Băiatul clătină din cap.

- Pari pregătit de baie.

Ascultă şi auzi apa curgând la etaj. Chris dădu din

cap şi spuse din nou:

- Citeşti tu?

-Vino încoace! spuse Preacher.

Chris dădu fuga fericit şi ridică mânuţele ca să fie luat în braţe.

- Stai puţin, spuse Preacher. Nu vreau funduleţ de băieţel pe blatul meu curat de bucătărie. Stai o clipă!

Scoase un prosop curat dintr-un sertar, îl întinse, apoi ridică băieţelul şi-l aşează pe blat. Se uită la micuţ, se încruntă uşor, apoi scoase încă un prosop din sertar. îl întinse în poala lui Christopher.

- Aşa. Acum e mai bine. Ia să vedem, ce ai tu aici?

- Horton, spuse el, arătându-i cartea.

- Ceva-mi spune că mama ta n-o să fie de acord cu ideea asta, zise el.

Dar deschise cartea şi începu să citească.

Nu ajunseseră prea departe când auzi apa oprindu-se, apoi paşi grei alergând prin dormitorul de deasupra şi pe Paige strigând:

- Christopher!

- Ar trebui să stabilim ce poveste să-i spunem, îi spuse Preacher.

- Povestea noastră! spuse Chris, arătând pagina din faţa lui.

Peste câteva clipe, se auziră paşi coborând în mare grabă scările. Când ajunse jos, Paige se opri brusc.

- A fugit de lângă mine în timp ce umpleam cada, spuse ea.

- Da. La cum e îmbrăcat, cred că abia a reuşit să evadeze.

- îmi pare rău, John. Christopher, treci încoace! O să citim după ce faci baie.

Băieţelul începu să se zbată şi să scâncească:

- îl vreau pe John!

Paige îşi pierdu răbdarea, veni lângă blatul de bucătărie şi-l luă cu forţa în braţe, în timp ce puştiul se zvârcolea.

- Îl vreau pe John! protestă el.

-John e ocupat, Chris. Hai, fii cuminte!

-Ăăă, Paige? Nu sunt ocupat deloc. Dacă-i spui tu lui Jack că lipsesc o vreme din bucătărie, mă pot ocupa eu de baia lui Chris. Spune-i lui Jack ca să ştie să încuie, dacă pleacă toată lumea.

Paige se răsuci pe călcâie în capătul scărilor.

- Ştii să faci baie unui copil? întrebă ea.

-Ăăă, nu. Dar e greu? Mai greu decât să cureţi un boiler?

Paige nu se putu abţine şi râse. îl lăsă jos pe Chris.

-Te-aş sfătui să fii niţei mai blând cu copilul. Nu foloseşti bureţi de sârmă şi nu freci. Şi nu bagi săpun în ochi, dacă se poate.

- Pot să fac asta, spuse Preacher, apropiindu-se. De câte ori îl bag la fund?

Paige căscă gura îngrozită, iar Preacher rânji, arătându-şi toţi dinţii.

- Glumeam. Ştiu că nu-l bag la fund decât de două ori.

Paige pufni.

- O să văd dacă Jack are nevoie de ceva, după care vin să vă supraveghez.

Când Jack intră în bucătărie, Paige curăţa şi felia mere, iar Preacher întindea coca de plăcintă.

- Mei e în faţă, le spuse. Se duce la mallul din Eureka, Paige – nu o mai cuprind pantalonii. A spus că poţi să mergi cu ea, dacă ai nevoie de ceva.

Paige se uită la John şi ridică întrebător sprâncenele.

- Du-te, Paige, spuse el. Chris o să

mai doarmă cel puţin o oră şi mă descurc la bucătărie. Probabil că ai nevoie de tot felul de lucruri.

- Sigur. Mulţumesc, spuse ea, punând cuţitul într-un bol şi scoţându-şi şorţul.

- Ascultă, zise Preacher, ştergându-şi mâinile pe un prosop de bucătărie. Nu ştiu dacă ai cărţi de credit, dar ar trebui să ai mare grijă cu aşa ceva. Ar fi mai bine să cumperi cu bani gheaţă...

Îşi scoase portofelul, extrase câteva bancnote şi începu să le întindă, mai întâi una, apoi alta, apoi...

Paige se albi la faţă, iar ochii i se măriră. În mod evident, era speriată. începu să scuture din cap şi să se retragă.

-Spune-i... Spune-i lui Mei că... că am treabă. Bine?

Jack lăsă capul într-o parte, încruntându-se.

- Paige? întrebă el.

Paige dădu înapoi până ce se lovi de perete. Îşi ţinea mâinile la spate, faţa-i era albă ca alabastrul.

Apoi o lacrimă i se rostogoli pe obraz.

Preacher puse portofelul pe blatul de bucătărie şi spuse:

- Lasă-ne o clipă, Jack!

Apoi îşi scoase la rândul lui şorţul şi se duse spre ea. Pe măsură ce se apropia, Paige se lăsă să alunece pe podea şi-şi acoperi faţa cu mâinile.

Preacher îngenunche în faţa ei şi o apucă blând de mâini, trăgându-i-le la o parte de pe faţa pe care o ascundeau.

- Paige, spuse el încet. Paige, uită-te la mine! Ce s-a întâmplat adineauri?

Avea o expresie de panică. Lacrimile îi curgeau pe obraji, iar vocea îi devenise doar o şoaptă:

- Aşa făcea el, spuse ea. Scotea bani din buzunar şi-mi spunea: „Du-te şi cumpără-ţi ceva drăguţ." Făcea asta atât de des! Mai târziu arunca

cu banii în mine şi-mi spunea că nu-şi permitea o soţie care să arate ca o cerşetoare.

Preacher se aşează pe jos, lângă ea.

-Ai auzit ce-am spus eu? Eu nu am spus nimic de genul ăsta, nu? Am spus să ai grijă şi să nu foloseşti cărţi de credit.

-Te-am auzit, şopti ea. Ţi-am spus că m-am măritat cu el pentru că mă dureau picioarele?

- Nu mi-ai spus nimic despre el, zise Preacher. Absolut nimic. E-n regulă – nu trebuie să spui nimic, decât dacă vrei.

- Eram coafeză. Tundeam şi aranjam părul clienţilor. Uneori douăsprezece ore pe zi, pentru că se plătea foarte prost. Munceam foarte mult. Nu-mi ajungeau niciodată banii,_ iar eu şi prietenele mele trăiam într-o dărăpănătură. Îmi plăcea, dar eram mereu obosită şi lefteră. Mă durea tot corpul. Mă dureau picioarele, spuse ea din nou. Ştiam că nu e bun pentru mine, prietenele mele nu puteau să-l sufere, dar m-am măritat cu el pentru că mi-a spus că no să mai trebuiască să muncesc.

începu să rădă şi să plângă în acelaşi timp.

- Pentru că nu aveam nimic. Nu aveam nimic...

- Bărbaţii de genul ăsta ştiu exact ce momeală să folosească, zise Preacher. Au un al şaselea simţ.

-Tu de unde ştii?

Preacher ridică din umeri.

- Am citit.

îi şterse o lacrimă de pe obraz.

- Nu a fost vina ta. Nimic din ce s-a întâmplat nu a fost vina ta. Te-a păcălit.

- Şi iar nu am nimic, spuse ea. Un geamantan mic, o maşină cu plăcuţe de înmatriculare furate, un copil şi încă unul pe drum...

-Ai *ţotul,* spuse el. O maşină cu plăcuţe furate, un fiu, un bebeluş pe drum, prieteni...

- Şi înainte am avut prieteni, şopti ea. Le-a fost frică de el. I-a alungat şi i-am pierdut pentru totdeauna.

- Par eu genul de prieten pe care să poată să-l sperie? Care să fugă?

O trase încet la el în braţe şi-i puse capul pe pieptul lui.

- Nu ştiu de ce am rămas aşa de speriată, murmură ea. El nu e pe aproape. N-o să se gândească niciodată să mă caute aici. Dar tot mi-e frică.

- Da, se întâmplă.

-Ţie nu ţi-e frică niciodată, spuse ea.

Preacher râse înfundat şi o mângâie pe spate. Îi era frică de mai multe lucruri, cel mai tare de ziua în care Paige avea să-şi rezolve problemele şi să plece cu Christopher.

-Aşa crezi tu? spuse el. La Puşcaşii Marini ne-au învăţat că toată lumea se teme, dar că trebuie să înveţi să foloseşti frica în avantajul tău. Frate, dacă tu o să-ţi dai seama vreodată cum să faci asta, să-mi spui şi mie. Bine?

- Ce făceai când ţi-era frică? întrebă ea.

- Una din două, zise el. Fie îmi udam pantalonii, fie mă_ enervam.

Îşi înălţă capul de pe pieptul lui şi râse puţin.

-Aşa, vezi? spuse el, ştergându-i obrajii. Cred că ai nevoie să ieşi puţin din Virgin River. Dar probabil că nu eşti în cea mai nimerită formă să mergi azi la cumpărături.

Paige clătină din cap.

- îmi pare rău. Am făcut o scenă.

- Suntem un bar micuţ de ţară, Paige. Scenele sunt deliciul nostru.

Râmji. Apoi redeveni serios.

- Ne-au mai spus şi să privim frica în faţă. Să ne prefacem că suntem curajoşi. Ne-au învăţat să părem răi.

Paige se înfioră.

- Hai să lăsăm asta! Mâine mă duc eu

să fac aprovizionarea în locul lui Jack. Poate să se ocupe şi el o dată de prânz. Vă iau pe tine şi pe Chris cu mine. Vă scot puţin din oraş. Poţi să-ţi cumperi câte ceva, dacă vrei.
Dar nu-ţi dau eu banii pentru nimic. O să folosesc car- dul de credit al barului, pe care avem câteva avantaje. Păstrează chitanţele şi o să-mi plăteşti mai târziu, după ce-ţi încasezi salariul.

Îi atinse nasul.

- Chris umblă prin bucătărie dezbrăcat. Asta indică o problemă de garderobă.

Jack ieşise încet din bucătărie, când Preacher îi ceruse câteva clipe. Cât putuse de încet, pentru că se petrecea ceva serios şi era curios. Când se întoarse la bar, o găsi pe Mei aşteptând cocoţată pe un scaun.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Jack îşi puse un deget pe buze, făcându-i semn să tacă.

- Se petrece ceva, şopti el.
- Da? întrebă ea, fără să înţeleagă.

Jack se întoarse şi-şi apropie capul de uşă, trăgând cu urechea.

-Jack! îl dojeni ea, cu o şoaptă furioasă.

Jack îşi duse din nou degetul la buze. Apoi, cu o expresie încruntată, se duse în spatele barului şi se uită la soţia lui tânără şi drăguţă.

- Paige a avut o cădere nervoasă...
- Oh? Preacher are nevoie de ajutor?

Jack clătină din cap.

- M-a rugat să-i las singuri. Am auzit câte ceva, din pură întâmplare.

-Am văzut...

-Are o maşină cu plăcuţe de înmatriculare furate.

Mei îşi îndreptă spatele şi mări ochii.

- Nu mai spune! Cred că ar trebui să le verific şi pe ale mele.

Apoi zâmbi drăgălaş.

- Şi e însărcinată.

- Serios? întrebă ea.

- Nu mă păcăleşti, zise el. Tu ştii ceva.

Mei se strâmbă de parcă ar fi spus: „Daah, evident că ştiu. E pacienta mea". îi spusese despre vânătăile lui Paige ca să fie pregătit pentru orice şi ca să poată s-o ajute şi so apere, dar nu era gură-spartă.

Se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre uşa turnam tă care dădea în bucătărie. Aruncă o privire. Preacher stătea pe jos şi o legăna uşor pe Paige în braţele lui. Ah, probabil că era exact lucrul de care avea nevoie în momentul de faţă. Mai bun decât un sedativ.

Mei se duse în spatele barului şi se ridică pe vârfuri ca să-l sărute pe Jack.

-Nu cred că vrea să meargă la cumpărături. Spune-i că am plecat – trebuie să mă pregătesc pentru copil.

- Aşa să faci.

-Ăăă, Jack? Nu prea ştiu exact cum să-ţi explic. Experienţa noastră de viaţă e foarte diferită în privinţa asta.

- Pornind de la faptul că eu nu aş lovi *niciodată o* femeie.

-Minunat, Jack, dar nu la asta mă refeream. Hmm, făcu ea, ridicând privirea în sus. Poate că ţi-ar fi mai uşor dacă te-ai gândi la Paige ca la un prizonier de război.

- Prizonier de război? întrebă el, părând surprins şi confuz în acelaşi timp.

- E cel mai apropiat lucru la care mă pot gândi pe care l-ai putea înţelege. O să mă întorc de îndată ce o să umplu o^ sacoşă cu pantaloni elastici, bine?

- Sigur. în regulă.

Două ore mai târziu, când mai era încă mult timp până la cină, Jack stătea pe verandă şi pregătea lansetele pentru pescuit. Paige apăru cu o felie de plăcintă cu mere pe o farfurie. O luă şi spuse:

- Oooh, e caldă încă.

- îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat mai devreme, Jack. Mi-e puţin ruşine.

Jack se uită la ea şi văzu un chip dulce şi docil – chipul unei tinere mame devotate, al unei femei însărcinate

care fugea ca să-şi protejeze copilul încă nenăscut. Şi, aşa cum îi sugerase Mei, îşi imagină o baricadă forţată, restricţii, lipsuri, bătăi regulate, teama de moarte – timp de ani întregi. Era nu doar greu să-şi imagineze o tânără aşa ca Paige, atât de drăguţă şi gata mereu să ajute, trecând prin aşa ceva. Era *imposibil* să-şi imagineze genul de bărbat care ar fi supus-o la asta.

- Nu-ţi face probleme. Avem cu toţii momentele noastre.

-Nu e adevărat. Doar că eu....

O întrerupse, râzând.

- Oh, să nu aud! Să nu te-aud că doar tu ai probleme. Intreab-o pe Mei – la puţin timp înainte să mă căsătoresc cu ea, am trecut printr-o perioadă groaznică. Dacă stau să mă gândesc, şi ea la fel.

Apoi se încruntă uşor.

- Pe de altă parte, mai bine mă crezi pe mine pe cuvânt.

Paige lăsă capul într-o parte.

- Nu i-ar plăcea să fie întrebată despre asta?

- Nu, nu cred că ar deranja-o. Doar că mă enervează felul în care ea nu-mi spune niciodată nimic şi eu dau totul pe gură. Nu ştiu cum reuşeşte.

- E-n regulă, Jack, spuse Paige, râzând. N-o s-o întreb. Totuşi, îmi cer scuze.

- Nu e nevoie, Paige. Sper doar că te simţi mai bine.

John se duse cu lista de cumpărături, cu Chris şi cu Paige în Eureka. Merseră mai întâi la Target, ca alimentele să nu se strice în maşină cât timp făceau celelalte cumpărături.

Paige cumpără câteva lucruri – lenjerie, blugi, cămăşi. John îl ţinu pe Chris de mână în faţa cabinei în timp ce proba hainele. Se opriră la librărie. John

petrecu o vreme în secţiunea de cărţi istorice, de unde alese două cărţi – acelaşi gen ca acelea pe care le văzuse pe etajera lui. Apoi, când se întoarse la secţiunea pentru copii ca să vadă dacă erau gata de plecare, Paige puse la loc cărţile la care se uitau şi spuse:

- Bine.

- Poate că ar trebui să luăm vreo două cărţi noi, zise el.

- Avem cărţile lui preferate, spuse ea.

- Ne-ar prinde bine două noi. Pot să i le cumpăr? întrebă el.

- Sigur, spuse ea.

Poate că cea mai frumoasă parte a ieşirii fu drumul cu maşina. Sosise în Virgin River pe timp de noapte, pe ploaie şi, cu excepţia unei excursii rapide în Grace Valley pe drumuri pitite de munte, Paige nu apucase să vadă mare lucru din peisaj. John îi duse la o plimbare pe lângă stâncile spectaculoase care formau coasta Pacificului – atât de diferite aici, în nord, decât în Los Angeles. Trecură printr-o pădure de arbori de sequoia, apoi urcară muntele înspre Virgin River.

Se uită la el în timp ce conducea. Zâmbea larg.

- De ce zâmbeşti? îl întrebă.

Se,în toarse să se uite la ea.

-Nu am mai fost niciodată cu o femeie la cumpărături, zise el. N-a fost chiar insuportabil.

capitolul 5

Paige îşi începuse şederea în Virgin River, în dormitorul de deasupra bucătăriei, temându-se să iasă din el. Coborâse apoi în bucătărie, apoi în bar, apoi începuse să-şi petreacă serile în faţa focului, de vorbă cu John. După care începuse să lucreze şi ajunsese să cunoască localnicii. Treptat, cercul ei se

lărgise şi fusese de câteva ori până la magazinul de la colţ, apoi se dusese la biblioteca micuţă, deschisă marţea, ca să ia cărţi cu poze pentru Chris şi romane pentru ea.

Peste doar trei săptămâni, nu se mai simţea ca un musafir. Sigur, era încă nou-venită, dar, pentru prima oară în ani întregi, se simţea în largul ei. Zilele erau lungi, munca nu era uşoară. Picioarele o dureau din nou, dar de data asta era recunoscătoare pentru că avea ocazia să consume acest gen de energie fizică mai degrabă decât să fie încuiată în casă, secată emoţionaiade tensiunea şi incertitudinea constantă din viaţa ei. Îşi pregătea singură micul dejun şi prânzul, lua cina în bucătărie împreună cu Rick şi John în pauzele când nu servea la mese sau nu spăla vase – şi se simţea *bine*.

După ce Chris adormea, citea vreo câteva ore şi se simţea captivată de poveste, lucru care nu i se mai întâmplase de ani buni.

Îşi lăsă băieţelul dormind şi se duse să-şi ia un pahar de lapte, zâmbind în timp ce cobora scările – întotdeauna era o lumină lăsată aprinsă în bucătărie pentru ea.

Observă acum o lumină la bar şi aruncă o privire. John stătea la masa întunecată din faţa focului, cu picioarele ridicate pe şemineul deschis.

Intră.

-Nu e foarte târziu pentru tine? întrebă ea.

Preacher sări surprins, lăsă picioarele jos şi-şi îndreptă spatele.

- Paige! Nu te-am auzit când ai coborât.

- Mă învârteam prin bucătărie, mi-am luat un pahar cu lapte. Ce s-a întâmplat? Nu poţi să dormi?

- Da, nu prea reuşesc. Plec într-un minut.

- Vrei să-ţi ţin de urât?

Avea o expresie ciudată.

- Oh, presupun că vrei să stai o vreme singur.

- E-n regulă... zise el.

- Nu, înţeleg. Ai stat atâta vreme singur aici şi acum ai pe cineva pe capul tău. Ne vedem mâine di...

- Stai jos, Paige, spuse el pe un ton sumbru.

Nu era fericit.

- E totul în regulă? întrebă ea, trăgându-şi un scaun.

John clătină din cap.

- Nu e bine. Nu voiam să fac asta acum. Voiam să o las pe mâine-dimineaţă.

- Am făcut ceva? întrebă ea, încruntându-se. Este cazul să...?

-Tu eşti perfectă, spuse el. Nu e vina ta – tu eşti perfectă. Am primit nişte veşti proaste mai devreme. Wes... a făcut ce te aşteptai să facă. În sfârşit, a făcut-o. V-a raportat dispăruţi pe tine şi pe Chris. Acum aproape două săptămâni.

Preţ de câteva clipe, Paige rămase mută din cauza şocului. Se lăsă să cadă pe un scaun. în timp ce se acomoda şi începea să se simtă confortabil în noul mediu, cu noii ei prieteni, se gândise adeseori la el. Privise peste umăr – nu se putea abţine. Un fior o trecea din când în când şi adeseori inima începea să-i bată mai repede şi trebuia să facă un efort conştient ca să respire regulat, să-şi aducă aminte că el nu era aproape şi că o să treacă.

închise o clipă ochii.

-Trebuie să mă duc să-mi fac bagajele, zise ea încet. Trebuie să plec, să mă întorc la planul meu...

-Nu-ţi face încă bagajele, Paige, zise el. Hai să vorbim despre asta!

Paige clătină din cap.

- Nu avem despre ce să vorbim, John.

Mă caută – trebuie să fugim. Nu-mi permit să-mi asum riscul.

- Dacă fugi, îţi asumi un risc şi mai mare. Dacă te găsesc autorităţile, o să îl ducă pe Chris la el şi pe tine o să te aresteze. Trebuie să o faci, Paige. Trebuie să-l înfrunţi, zise Preacher. O să te ajut. O să găsesc o cale să te ajut să treci prin asta.

- Nu există decât o singură cale – trebuie să plec de aici. Chiar tu ai spus, e mai deştept ca mine.

-Nu am spus niciodată asta, o contrazise el. Am spus că tu nu eşti vicleană. Dar cred că poţi să câştigi. Cunosc nişte oameni... prietenul meu poliţistul, pentru început. Mai e un judecător din Grace Valley cu care mai merg uneori la pescuit – ştiu că o să ne ajute, dacă poate. Sora mai mică a lui Jack, Brie, e procuror – procuror de succes în capitală – şi ea cunoaşte pe toată lumea. Brie e atât de deşteaptă că mă sperie. Trebuie să-i mai întrebăm şi pe alţii cum poţi să ieşi din încurcătura asta şi să ai o viaţă adevărată. O să stau lângă tine, până când o să fii liberă şi în siguranţă.

Paige se aplecă spre el.

- De ce faci toate astea? Cu ce crezi că o să te alegi?

- Eu? Cu un somn liniştit! Când o să se termine povestea asta, o să pot dormi noaptea ştiind că nu te bate nimeni, că băieţelul tău n-o să ajungă un om rău când o să crească, că nu o să înveţe să bată femei. Paige, am văzut. În prima seară, când ţi-am adus prosoape curate, uşa era puţin deschisă şi aveai cămaşa ridicată...

Se opri şi lăsă capul în jos. Apoi îl ridică, o privi fix în ochi şi spuse:

- Aia nu era o palmă. Nu era o ceartă minoră.

Paige coborî privirea. Nu suporta gândul că el o

văzuse în halul ăla.

- Ascultă-mă, spuse el, ridicându-i bărbia cu un deget. Eram mulţumit cu viaţa mea până în seara în care ai intrat pe uşă, cu copilul în braţe şi acoperită de vânătăi. Eram mulţumit să pescuiesc, să gătesc şi să curăţ – nu mă deranja să fiu singur. Eu nu o să mă însor niciodată, nu o să am copiii mei, ştiu. Dar pot să fac ceva în legătură cu asta.

-Asta nu este treaba ta!

- Este acum. Chiar dacă tu nu te bazezi pe mine, puştiul tău o face. Se bazează pe mine în fiecare zi, din clipa în care coboară fuga în bucătărie îmbrăcat în pijama şi până seara, când adoarme buştean. Când tu şi Chris o să plecaţi de aici, vreau să ştiu că am făcut tot ce ne stătea în putinţă ca să vă ţinem la adăpost de nenorocitul ăla.

Trase aer în piept.

- Scuze, zise el. Uneori mă port la fel de înfricoşător pe cât arăt.

- Nu arăţi înfricoşător, spuse ea atât de încet, încât abia dacă o auzi. Şi dacă n-o să meargă?

Preacher îşi îndreptă umerii.

-Atunci o să te ajut să ajungi într-un loc sigur. O să fac orice va fi necesar. Dumnezeule, Paige, dacă nu fac asta, ce-o să mă fac tot restul vieţii? Când o situaţie ca asta mă loveşte direct în faţă, iar eu o ignor, atunci ce fel de om sunt? Ce valoare mai am?

Paige îi privi îndelung expresia rugătoare şi clătină din cap aproape cu tristeţe.

- De unde ştii că n-o să te însori niciodată şi că n-o să ai copii? îl întrebă ea.

- Haide! zise el, frustrat.

- Serios.

- Pentru început, nu există nici o femeie nemărita- tă peste 18 ani sau sub 60 în oraşul ăsta – ar putea fi un indiciu.

-Sunt multe oraşe...

- Dumnezeule, trebuie să vorbim acum despre mine? Puştiul tău e singurul copil care s-a apropiat vreodată de mine. Copiii se ascund după mamele lor atunci când mă văd.

Paige îi zâmbi.

- Iei foarte mult în deşert numele Domnului în seara asta. Sunt sigură că mama ta se răsuceşte în mormânt.

- Şi-ncă cum, aprobă el.

Apoi, pe un ton rugător:

- Ştiu că eşti speriată. Eşti prea speriată ca să încerci să-l priveşti în ochi pe nenorocitul ăla şi să-l înfrunţi dacă îţi jur că voi sta lângă tine? Că o să ai ajutor din multe părţi?

Se opri să respire.

- Ştii că nu trebuie niciodată să fugi,

atunci când ajungi faţă în faţă cu un urs? Te înalţi cât poţi de mult.
îţi umfli pieptul şi încerci să pari cât mai mare. Faci mult zgomot. Faci pe durul, chiar dacă nu eşti dur.

Clătină din cap.

- Ţie ţi-ar fi mai greu, la cât eşti de micuţă. Dar gân- deşte-te la teoria asta! Dacă te porţi ca şi cum nu ţi-ar fi frică şi dacă ai ajutor – oameni buni, puternici şi deştepţi – poate că o să laşi toate astea în urmă. Noi o să te ajutăm. Judecătorul, Mei, Jack, Brie, Mike.

- Mike? întrebă ea.

- Prietenul meu, poliţistul. Mike.

înghiţi.

- Zice că în momentul ăsta trebuie să te predai... poate nu la poliţie. Dar unui reprezentant legal, care să-ţi asculte povestea. Mă gândesc la un avocat sau la judecătorul de care-ţi spuneam.

- Bine, spuse ea.

- Bine? repetă el, surprins.

- Bine. Sunt îngrozită, dar bine.

Se cutremură.

- Fie fac aşa cum spui tu, fie fug, mă ascund. Oricum ar fi, pericolul este acelaşi. El.

Apoi, încet, adăugă:

-Mulţumesc că te-ai oferit să mă ajuţi.

- E un sentiment plăcut să ajuţi, spuse el. Fă-o pentru Chris! Hai să-l scoatem din nebunia asta!

- Da, o să încerc, spuse ea, dar vocea îi tremura.

Preacher nu părea genul de bărbat căruia să fie nevoie să-i porţi de grijă, dar exact asta făcea Jack. în parte din obişnuinţă – îi purta de grijă de când fuseseră împreună la Puşcaşii Marini. Preacher servise de două ori sub comanda lui, în primul şi în al doilea conflict din Irak.

Dar mai era un motiv pentru care Jack îl urmărea cu atenţie acum, şi anume pentru că Preacher se schimba. Jack recunoscu schimbarea numaidecât, pentru că nu trecuse multă vreme de când suferise el însuşi una asemănătoare – deşi Jack ştiuse exact ce anume i se întâmplă şi bănuia că Preacher nu era conştient de acest amănunt.

În douăzeci de ani la Puşcaşii Marini şi trei petrecuţi în Virgin River, Jack nu dezvoltase nici un ataşament puternic pentru vreo femeie. Tot ce reuşise fusese să nu fie cu mai mult de o femeie în acelaşi timp. Apoi Mei venise în oraş ca să lucreze împreună cu Doc Mullins şi, în mai puţin de o săptămână de la sosirea ei, Jack era pierdut. Fusese momentul potrivit, femeia potrivită, circumstanţele potrivite. Şi, deşi îl zdruncinase, îl surprinsese să simtă ceea ce simţea, nu fusese niciodată confuz. Era de netăgăduit. Se îndrăgostise atât de brusc şi atât de puternic, încât se mira că nu se zguduise pădurea, ca la un cutremur.

I se întâmplase aproape la fel de repede lui Preacher. Paige apăruse în acea noapte ploioasă cu trei săptămâni în urmă, cu copilul şi cu vânătăile ei, şi Jack simţise numaidecât focul aprinzându-se în Preacher. La început păruse o nevoie intensă de a îndrepta un rău, de a proteja – ceea ce era tipic pentru Preacher. Era genul ăla de om dur pe dinafară şi moale pe dinăuntru. Dreptatea şi loialitatea erau valori sfinte pentru el. Însă în zilele care urmaseră Jack văzuse situaţia evoluând. Preacher o proteja pe Paige cu o intensitate care trăda mai mult decât o inimă bună. îi arunca o privire, iar ochii i se întunecau, îi străluceau. Se scutura, întorcea capul şi se încrunta de parcă ar fi încercat să înţeleagă nişte senzaţii pe care nu le mai simţise până atunci.

Jack şi Preacher aveau istorii total diferite în ceea

ce privește sexul opus. Jack nu se descurcase niciodată prea bine cu abstinența – întotdeauna avusese o femeie pe undeva. Era condus de aceste nevoi. Dar Preacher era solitar. Și, deși era o persoană foarte introvertită, nu era secretos. Era chiar foarte sincer. Transparent. Jack era sigur că, dacă ar fi existat o femeie în viața lui Preacher, ar fi știut. Era chiar foarte sigur că situația de față era o premieră în viața lui Preacher. Se simțea extrem de atras de o femeie și nu știa cum să procedeze.

Jack o urmărea și pe Paige, pentru că ținea foarte mult la prietenul lui. Era o femeie cu suflet bun, vulnerabilă și drăguță cu Preacher – însă era foarte probabil ca asta să nu vină din altceva decât din recunoștință. Dacă reușea vreodată să lase în urmă amenințările cu care se confrunta, probabil că ar fi plecat. S-ar fi întors la vreun membru al familiei, poate. Sau poate s-ar fi dus într-un loc nou.

Momentan, erau inseparabili. Toți trei.

Preacher îi ținea pe Paige și pe Christopher sub aripa lui protectoare, ca și cum pericolul ar fi planat în apropiere și ar fi fost posibil să lovească în orice moment. Când nu erau clienți în bar, Preacher și Paige stăteau la una din mese și vorbeau sau jucau cărți. Dacă nu dormea, Christopher stătea pe genunchii lui Preacher. Când localul era plin, cu pescari care se opreau la un pahar sau să ia cina după o zi lungă în Virgin River, Paige și fiul ei erau în bucătărie cu Preacher, ajutându-l sau ținându-i doar de urât.

Ea lucra în bar, aparent mulțumită de sarcinile ei și întrebându-l în permanență pe Preacher ce voia să facă.

Era evident ce începea să simtă Preacher.

Nu la fel de evident era ce simțea Paige.

Și Jack nu reușea să găsească nici un moment în

care să poată discuta cu Preacher între patru ochi. Firește, oricum nu știa ce ar fi putut să-i spună.

Însă Jack auzise totuși un lucru – și anume că situațiile astea domestice erau probabil mai periculoase decât războiul. Volatile, imprevizibile, letale. Polițiștii spuneau adesea că preferă să intervină la un jaf armat decât în mijlocul unei scene de violență domestică.

Jack nu voia să i se întâmple nimic rău acestei femei – o plăcea. Dar nu voia să i se întâmple nimic rău nici lui Preacher.

Gândurile acestea îl preocupau și voia să discute cu soția lui.

- O să ies puțin, li spuse lui Preacher. Te descurci la bar?

- Sigur, zise el.

Jack traversă și intră în clinica lui Doc, unde-i găsi pe Mei și pe acesta jucând gin la masa din bucătărie. Mei avea o grămăjoară frumușică de bănuți lângă ea.

Când îl văzu în ușă, ochii ei albaștri scânteiară și îi zâmbi:

- După ce terminați jocul, poți să vii la o plimbare cu mine? o întrebă el.

- Unde?

Ridică din umeri.

-Nicăieri anume, doar la o plimbare. Noi doi. Se pare că a ieșit soarele.

- Putem să terminăm și acum, spuse Doc. Nu am câștigat nici măcar o dată.

Aruncă pe masă cărțile și se ridică.

-Trebuie să înveți să pierzi cu mai multă grație, îi spuse ea.

- Trebuie să învăț să trișez, i-o întoarse Doc, ieșind din bucătărie.

Mei își luă haina și ieși cu Jack.

- Unde mergem? îl întrebă din nou.

- La o plimbare cu mașina.

Povesteşte-mi cum ţi-ai petrecut dimineaţa!

Merserã ţinându-se de mânã pânã la maşina lui Jack, apoi acesta îi deschise portiera. După ce se aşeză lângă ea şi maşina se puse în mişcare, Mei spuse:

- Nu s-a întâmplat nimic interesant. Vremea asta urâtă din ultimul timp pare să fi trezit viruşii – multe cazuri de rinoree, tuse, febră. Ni se termină decongestionante- le. Simt că mă ia o răceală.

- Te simţi rău?

- Nu, doar puţin ameţită şi am o ureche înfundată. Şi nu pot să iau decongestionant ştii tu din ce cauză.

- Poate că n-ar trebui să mai lucrezi la clinică în perioada asta. Cu toţi germenii...

j Oh, termină! spuse ea, râzând.

Îşi mângâie abdomenul uşor umflat.

- Am senzaţia că o să fii o idee prea protector.

Ieşiră din oraş şi conduseră înspre vest vreo zece minute, apoi Jack ieşi de pe şosea şi intră pe un drum forestier. Se opri.

- Cam zdruncină. Drumul e prost. E în regulă?

- Câtă vreme nu mă lovesc cu capul de tavan, totul e bine. Ce este?

- Ceva ce am găsit şi voiam să-ţi arăt. Ţine-te bine şi o să merg încet! O să urcăm.

Urcară şi tot urcară pe un drum de pământ lat cât să încapă doar o maşină, şerpuind printre copaci. Apoi, dintr-odată, ieşiră într-o poiană mare, plină de iarbă, care se întindea pe kilometri întregi.

-M-am gândit că o să-ţi placă.

- Oh, vai! exclamă Mei, vrăjită.

În spatele lor se înălţau dealurile acoperite de conifere şi în faţă se deschidea valea.

Privi păşunile îngrădite, fermele, livezile, viile. în

depărtare, norii păreau să se adune dinspre ocean.

Jack o cuprinse cu braţul, iar Mei se sprijini de el.

-Jack, e foarte frumos. Nici măcar nu ştiam că locul ăsta e aici.

- Nici eu. Mei, ce-ai zice dacă locul ăsta, chiar aici unde stăm acum, ar fi veranda casei tale?

Mei ridică brusc capul şi se uită la el, cu gura uşor deschisă, cu ochii mari. îi rosti numele cu răsuflarea tăiată:

-Jack!

- Cred că pot să îl iau. E terenul familiei Bristol – prea stâncos pentru agricultură, prea departe de păşunile lor şi prea multă pădure ca să-l folosească pentru păscut. Şi nu ne trebuie mult – cam un hectar, poate.

Lacrimile îi umplură ochii.

- Oh, Jack! spuse ea din nou. Ai căutat un teren.

Jack râse.

- Mi-am tot băgat nasul prin proprietăţile vecinilor căutând o parcelă frumoasă pe care să conving pe cineva să mio lase. Cu privelişte, cu loc pentru curte – un loc unde căprioarele să poată veni până la uşa noastră, să-ţi distrugă grădina de legume.

- N-am avut niciodată o grădină de legume.

- îţi place?

- La nebunie! spuse ea. Te iubesc.

Se duse în spatele ei şi o prinse în braţe. Mâinile i se strecurară sub geaca ei, pe sub pulover, cuprinzând locul în care blugii pe care nu şi-i mai putea închide stăteau deschişi. îşi puse mâinile mari peste abdomenul ei, iar ea şi le aşeză pe ale ei peste ale lui, sprijinindu-se cu spatele de el. Rămaseră aşa, privind terenul frumos, apoi ceva micuţ se mişcă înăuntrul ei. Ca un fâlfâit de aripi.

Era ceva ce abia începuse.

- Îmi pare rău că tu nu poţi să simţi încă, şopti ea. Copilul tocmai s-a mişcat.

Jack se aplecă să o sărute pe gât.

- Îi place.

- Cum să nu-i placă? Oh, Jack, n-ar fi trebuit să mi-l arăţi. Acum, dacă nu-i convingi pe Fish şi pe Carrie Bristol să ni-l vândă, o să mi se rupă inima.

Apăsă pe mâinile lui.

- Gândeşte pozitiv, spuse el, masându-i blând burtica. Parcă bărbaţii erau ăia care o luau razna atunci când nevestele lor sunt însărcinate. Nu vor să le atingă. Nu vor să facă sex.

- Nu toţi bărbaţii, spuse ea.

- Doamne, te doresc mai mult ca niciodată, spuse el, sărutându-i iar gâtul.

-Asta, spuse ea râzând, e pur şi simplu imposibil.

- Vrei să botezăm locul pentru noua casă?

Mei râse.

- Nu mă întorc la Doc cu pete de iarbă pe fund. Controlează-te!

- O să-ţi ridic o casă aici, spuse el. Mai întâi o să nivelez şi o să lărgesc drumul, după care o să excavez terenul. Asta nu pot s-o fac eu. Până e gata, noi va trebui să facem planul. O să am nevoie de ajutor cu fundaţia, dar după aceea...

-Jack, opreşte-te! Trebuie să cumperi terenul mai întâi.

Se întoarse spre ea.

- O să-ţi ridic o casă aici, Mei.

j Bine, spuse ea. Aşa să faci.

În cele din urmă se întoarseră la maşină, dar mai rămaseră acolo multă vreme, în tăcere, privind peste vale. Mei îşi amintea de luna martie a anului anterior, când sosise în Virgin River văduvă, căutând un nou început, şi primul lucru la care se gândise

fusese că făcuse o greşeală îngrozitoare când venise în orăşelul ăsta uitat de timp. Ea nu era făcută să trăiască în pădure, ea era fată de oraş. Acum privea cel mai spectaculos peisaj din America şi ştia că nu va mai părăsi niciodată aceste locuri.

În luna martie a anului următor avea să sosească bebeluşul lor, despre care John Stone, obstetricianul ei, spunea că o să fie fetiţă. Cât de mult se schimbase, atât fizic, cât şi emoţional. O femeie care credea că nu va mai iubi din nou era acum o femeie prinsă în cea mai intensă relaţie romantică pe care şi-ar fi putut-o imagina. O femeie care crezuse că n-o să aibă niciodată un copil era acum o viitoare mamă.

- Eşti foarte tăcut, îi spuse soţului ei.

- Da. Gândesc prea mult, spuse el. Mei, vorbeşte cu mine despre ceva! Ajută-mă cu ceva!

- Oh, nu m-ai adus aici ca să-mi arăţi priveliştea. Nu, mi-ai fi făcut o surpriză mai târziu, când ai fi fost sigur că poţi să cumperi terenul. Ai vrut un loc ferit, spuse ea. Ce te nelinişteşte?

- L-am urmărit pe Preacher, spuse el.

-Ah! Tu şi mulţi alţii.

- Ce se-ntâmplă cu el?

-Mi se pare destul de evident. Este din ce în ce mai ataşat de musafirii lui.

- Da. Şi eu cred la fel. Am senzaţia că nu ştie ce l-a lovit.

Mei îi luă mâna.

- O să se lămurească.

- Mei, nu sunt convins că privirile pe care i le aruncă Paige înseamnă mai mult decât *mulţumesc.* La urma urmei, Preacher e genul de bărbat pe care vrei să-l ai lângă tine când cineva ţi-a pus gând rău.

- Se pare că sentimentul de securitate e mare lucru, spuse Mei. A fost una dintre calităţile

pe care le-am apreciat cel mai mult la tine – mă faci să mă simt în siguranţă.

- Dar ea a fost rănită rău, Mei. Foarte rău. Când rănile o să se vindece şi n-o să-i mai fie frică...

-Jack, opreşte-te! Şi eu eram la pământ. Nu ai lăsat o clipă lucrul ăsta să te descurajeze.

- Poate că e diferit...

-Te temi că o să sufere, spuse ea.

- Da, e posibil.

Râse, dar îi strânse mâna.

- Eşti o cloşcă, spuse ea. Preacher e băiat mare, lasă-l în pace! Las-o şi pe ea!

- Am văzut în ce hal a fost bătută femeia aia. Ştii şi tu că acela care i-a putut face aşa ceva e obsedat. Rău şi crud ca diavolul în persoană. Nenorocitul ăla nebun o să vină după ea şi nu vreau să-l văd pe Preacher prins în schimbul de focuri.

-Jack, ascultă-mă: nu ţine de tine!

- Am grijă de băiatul ăsta de ani buni, spuse el. Toată povestea m-a lăsat cu gura căscată. Preacher nu a avut niciodată prea mult de-a face cu femeile. Nu sunt sigur că ştie cum merge treaba.

- Nu există nici o teorie absolută în privinţa asta, dar pun pariu că te înşeli şi aici, spuse ea, râzând. Tot ce trebuie să ştie este ce simte şi ce vrea. Nu e osul tău, Jack – nu-l mai roade! Şi, dacă o să încerci să-i spui să stea deoparte, o să te alegi cu maxilarul spart.

- Mda, zise el, posac. Mda.

Porni motorul şi întoarseră în oraş.

Când o lăsă pe Mei la clinică şi se întoarse la localul lui, îl găsi pe Preacher la bar şi pe Paige aşezată pe un scaun înalt, în faţa lui. Probabil că băiatul dormea. Nu erau decât ei doi. Şi Preacher o ţinea de mână.

- Bun, te-ai întors. Trebuie să vorbim.

-Sigur, zise Jack.

-Am nevoie de o zi liberă, dacă poţi să te lipseşti de mine.

- Când?

- Mâine sau poimâine. Curând.

- Se poate mâine.

-Vreau să ştii şi tu ce facem. Ne ducem în Grace Valley să vorbim cu judecătorul Forrest. Sper că nu te superi, dar am sunat-o pe Brie. Am rugat-o să-i găsească un avocat lui Paige în Los Angeles, în caz că o să aibă nevoie. Dar vrea să obţină de la judecătorul Forrest un ordin de restricţie şi custodia copilului – cel puţin temporar. împotriva soţului ei, care a băut-o. Rău.

Jack se uită de la Paige la Preacher.

- Asta vrei să faci?

- Da, Jack. O susţin pe Paige, ca să poată să iasă din situaţia asta şi să-şi protejeze băiatul şi copilul încă nenăscut.

Paige coborî privirea, ca şi cum i-ar fi fost ruşine. Preacher văzu şi o înghionti, apoi îi ridică bărbia cu un deget şi-i spuse:

- Nu ai făcut nimic rău, Paige. Apoi, adresându-i-se lui Jack: l-am spus lui Paige că o s-o susţinem cu toţii. Că n-o să permitem să i se întâmple nimic rău.

- Nimic rău? repetă Jack.

- Paige e însărcinată. Are nevoie de ajutorul nostru.

- Sigur, zise Jack.

-Chestia e... e o problemă cu ordinul ăla de restricție. Soțul ei... poate să afle unde este.

- Uaaa! făcu Jack – nu știuse asta. Ești sigur că e cea mai bună cale? La urma urmei, ce șanse sunt să o găsească cineva aici, dacă nu agitați apele?

- Nu avem ce-i face, spuse Preacher, ridicând din umeri. Soțul ei a raportat-o dispărută. Și pe Chris la fel. Dacă le ia cineva urma aici, s-ar putea întâmpla lucruri și mai rele. Va trebui să-l înfruntăm.

-Ține doar minte – dacă faci asta, nu uita că disputele domestice pot fi încurcate. Foarte periculoase.

Preacher îl străpunse cu privirea pe Jack.

- Se pare că deja este periculos. Și trebuie să înceteze. Și Paige are nevoie de ajutorul nostru pentru asta.

- Bine, da. Sunt cu voi. Dacă vine cineva să facă probleme, știi că-i putem face față. Dar ești sigur că vrei să te bagi în povestea asta? S-ar putea să nu se termine așa cum vrei, spuse Jack. Te-ai gândit la alte opțiuni?

-Are dreptate, John, spuse Paige. Ar putea fi o greșeală. S-ar putea să pățești ceva.

-N-o să pățesc nimic. Nimeni n-o să pățească nimic. Poate doar, cu puțin noroc, el.

- Cel puțin gândește-te, Preacher, spuse Jack.

Expresia lui Preacher se întunecă, iar ochii i se îngustară.

- Facem asta, Jack, spuse el.

Jack trase aer în piept.

- Bine, Preach. Bine, cum vrei tu.

Preacher simțea că Paige era cu nervii întinși la maximum și nu o învinovățea. Îl învinovățea pe Jack. Nu era frumos din partea lui să ridice semne de

întrebare, să o pună pe Paige în defensivă, aşa cum o făcuse.

În seara aceea, după discuţia cu Jack, imediat după ce Christopher fu dus la culcare, cât încă mai erau doi clienţi la bar, Paige spuse încet:

-Cred că ar trebui să ne mai gândim la plan.

-Nu trebuie să-ţi fie frică, Paige. Nu există decât un singur pericol real – să-l pierzi pe Christopher în instanţă. Şi poate că sunt eu fraier, dar pur şi simplu nu-mi pot imagina una ca asta. Nu după tot ce ai îndurat. Are cazier, Paige. Nu e doar cuvântul tău împotriva cuvântului lui. Ar însemna să-l pună pe Chris în pericol. Nu pot să cred că există vreun judecător care ar permite aşa ceva.

-Jack are dreptate – nu ar trebui să te implici în încurcătura asta. Eu şi Christopher încă mai putem să fugim. Pot să ajung la adresa aia din Washington, să pun lucrurile în ordine. Să intru în reţeaua subterană care dă femeilor şi copiilor identităţi noi.

-Nu te teme, spuse el din nou. O să fie bine. Am vorbit cu judecătorul Forrest şi e încrezător că lucrurile o să se aranjeze bine pentru noi.

- Spun doar că există alternativă, nu trebuie să-ţi asumi riscul...

- Paige, dacă se ajunge la asta, o să vă iau chiar eu de aici. O să rămân cu voi până ajungeţi într-un loc sigur.

-Nu trebuie să...

-Am promis ceva, Paige.

-Nu te consider responsabil.

-Mi-am promis mie însumi.

Când Preacher se dovedi de neînduplecat, Paige îi ură noapte bună şi urcă scările. Dar, făcându-şi griji pentru ea, după ce închise barul şi încuie uşa, Preacher urcă fără zgomot la etaj şi bătu uşor în uşă. Când Paige îi deschise, îşi dădu seama că plânsese. Ochii îi erau roşii şi faţa, îmbujorată din cauza lacrimilor.

Valiza micuță era deschisă pe noptieră, hainele erau frumos împăturite înăuntru.

-Ah, Paige! spuse el, apucând-o de mână și trăgând-o afară din cameră, ca să nu-l trezească pe Christopher.

Se lipi de el și plânse la pieptul lui. O cuprinse cu brațele și o ținu strâns o vreme, mângâindu-i încetișor spatele. în cele din urmă, spuse:

- Haide! Vino cu mine!

O duse la parter, ținând-o cu un braț pe după umeri, și o duse în camera lui, lăsând ușa deschisă, ca să audă dacă se trezea Christopher.

îi luă mâna și o îndreptă spre canapeaua din living, aglomerată acum de greutățile pe care le luase din vechiul lui dormitor. Se așeză în fotoliul mare de piele, la dreapta ei. Se aplecă și-i luă mâinile într-ale lui. O privi în ochi si o întrebă:

-Ți-e chiar atât de frică încât voiai să fugi?

Paige dădu din cap, iar Preacher îi mângâie maxilarul cu degetul.

- Hai să încercăm să trecem de asta, spuse el.

- Chiar dacă reușim, n-o să te pot răsplăti niciodată, spuse Paige.

Preacher clătină doar din cap.

- Nu vreau nimic de la tine, Paige. Doar să nu te mai lovească nimeni, niciodată.

Paige simți un impuls de nestăpânit să-i atingă fața. își puse palma micuță pe obrazul lui și șopti:

- Ești un înger.

- Da de unde! Sunt doar un tip obișnuit.

Râse ușor.

- Chiar deloc interesant.

Paige clătină din cap, iar o lacrimă îi scăpă din colțul ochiului și i se rostogoli pe obraz. Preacher o șterse cu grijă.

- Eu nu pot să pricep, spuse el. Un bărbat care are aşa o familie – pe tine, pe Christopher şi un bebeluş pe drum – de ce? Ai crede că ar face tot ce-i stă în putinţă să vă ştie în siguranţă, nu să vă rănească. Aş vrea...

Clătină cu tristeţe din cap.

- Ce ai vrea, John?

-Meriţi un bărbat care să te iubească şi care să nu te lase niciodată să uiţi asta. Cineva care să vrea să-l crească pe Christopher, să facă din el un bărbat puternic, un bărbat de nădejde. Un bărbat bun, care să respecte femeile.

Îşi puse mâna pe părul ei şi i-l prinse între degete.

- Eu, dacă aş avea o femeie ca tine, aş fi atât de atent... spuse el în şoaptă.

Paige privi în ochii lui blânzi şi zâmbi, dar era un zâmbet marcat de teamă şi tristeţe.

-Vino aici, lasă-mă să te ţin în braţe, spuse Preacher, trăgând-o spre el.

Urcă pe genunchii lui, îşi ridică picioarele şi se ghemui aşa, cu capul pe umăr, cu spatele sub mâna lui. Se cuibări ca un pisoiaş la pieptul lui lat.

Preacher se lăsă pe spătarul scaunului şi închise ochii, ţinând-o cu braţele, strângând-o la pieptul lui. „Asta e tot ce pot să-i ofer", îşi spuse el. „Ajutor. Siguranţă. O să-l alungăm pe nenorocit din viaţa ei şi atunci o să fie iar puternică, o să aibă din nou încredere în ea. Şi o să plece. La un moment dat o să cunoască un bărbat – care o să se poarte frumos cu ea. Până atunci însă, s-ar putea să aibă din când în când nevoie de cineva care s-o ţină o vreme în braţe. Şi dacă acela o să fiu eu, atât cât o să ţină, o să profit la maximum de aceste clipe."

Rămase aşa până când ceasul micuţ de pe perete arătă miezul nopţii. Paige nu se mişcase de câteva ore. Dormise în braţele lui. Putea rămâne aşa până în zori, simţindu-i trupul micuţ lipit de al lui. Cu un

oftat adânc, îi sărută creştetul capului. Apoi se ridică din picioare şi o săltă cu grijă în braţe.

Paige se trezi pentru câteva clipe şi se uită la el.

- Şşşt, spuse Preacher. Hai să te ducem în pat! Mâine avem o zi grea.

Urcă scara din spate cu ea în braţe şi o duse în vechea lui cameră.

O întinse pe pat, lângă fiul ei, apoi îi dădu părul la o parte de pe faţă.

- Mulţumesc, John, şopti ea.

- Nu trebuie să-mi mulţumeşti, zise el. Nu fac nimic din ce nu vreau să fac.

Jack tăia lemne la 7.00 dimineaţa, când Preacher apăru pe uşa din spate şi se apropie de el. Sprijini toporul de butuc şi se întoarse spre prietenul lui. Apoi, remarcând expresia ameninţătoare de pe chipul lui Preacher, îşi lăsă capul uşor într-o parte şi se încruntă, întrebân- du-se ce oare se întâmplase.

Nu avu însă timp să se întrebe prea mult, pentru că pumnul lui Preacher îl izbi dintr-odată în faţă, forţându-l să facă trei paşi înapoi, apoi trântindu-l în fund. Parcă o bombă îi explodase în cap.

-Frate...

- Ce mama dracului e în capul tău de o faci să creadă că face ceva rău? întrebă Preacher. Ar trebui să ai mai multă minte!

- Uaaa! fu tot ce reuşi să scoată Jack.

Rămase unde era, apăsându-şi falca cu mâna. Nu îndrăznea să se ridice înapoi decât abia când se simţea în stare să se bată cu el. Şi, când Preacher era în halul ăsta de nervos, părea o idee tare proastă.

- Biata fată e deja speriată de moarte şi nu crede că merită nici un fel de ajutor, iar tu vii şi începi să-mi pui întrebări? Ce dracu' e cu tine?

-Ăăă, Preacher...

- Mă aşteptam la mai mult de la tine,

Jack. Nu e ca şi cum n-ai fi trecut şi tu prin asta. Mei a venit aici cu problemele ei – nu acelaşi gen de probleme, dar, oricum, probleme. Şi dacă eu ţi-aş fi spus chiar în faţa ei să nu te amesteci, m-ai fi pocnit acolo, pe loc!

- Mda, zise Jack, încet.

Îşi mişcă maxilarul în faţă şi-n spate cu mâna. Nu era rupt. Apoi spuse:

j Da. Bine.

Îşi atinse obrazul sub ochi. Ei, aici era posibil ca osul să fie spart.

- Credeam că mă pot baza pe tine să mă ajuţi. Tu ai putut întotdeauna să te bazezi pe mine!

- Bine, carevasăzică fata a devenit foarte importantă pentru tine... zise Jack, cu precauţie.

-Nu despre asta e vorba! încerc doar să o ajut. Nu aştept nimic. Dar în nici un caz nu mă aşteptam ca tocmai tu să încerci să mă convingi să nu o ajut.

- Ai dreptate, spuse el. îmi pare rău.

- Eu nu fac niciodată nimic din ce nu vreau să fac!

- Ştiu. Frate, cât de bine ştiu.

începu să se ridice, iar Preacher îi întinse mâna. Jack o luă, doar ca să se trezească împins din nou la pământ.

- Dacă nu poţi să ajuţi, măcar ţine-ţi dracului gura!

Şi cu aceste cuvinte, Preacher se răsuci pe călcâie şi se
întoarse cu paşi apăsaţi în casă.

Jack rămase la pământ încă un minut. Îşi trase genunchii la piept şi îi cuprinse cu braţele. încercă să alunge pânzele de păianjen din cap. La naiba, îşi zise. La naiba!

Se ridică încet în picioare şi hotărî că lemnele puteau să mai aştepte. Vedea stele verzi. Se duse la

clinică şi intră. Mei nu era încă în oraş, dar Doc era în bucătărie şi făcea cafea. Se întoarse în clipa în care intră Jack şi mîji ochii.

- Cum arată celălalt? îl întrebă.

- Cred că l-am călcat pe bătături pe Preacher, zise Jack. Ai nişte gheaţă?

O jumătate de oră mai târziu, uşa de la intrare se deschise şi intră Mei. Îşi lăsă geanta medicală în zona de recepţie şi se duse să-şi ia cafea din bucătărie, unde-l găsi pe Jack aşezat la masă, cu un pachet de gheaţă pe ochi. Nu părea teribil de surprinsă. Îşi umplu cu nonşalanţă cana şi se aşeză la masă.

- Stai să ghicesc, spuse ea, cu o expresie de superioritate. Ai simţit nevoia să dai sfaturi.

- De ce nu te ascult? întrebă el, coborând pachetul de gheaţă şi scoţând la iveală un obraz învineţit şi un ochi negru, care ameninţa să se umfle până se închidea.

Mei clătină din cap, dezgustată.

-Se pare că Preacher ştie ce l-a lovit, spuse Jack.

- Eu ţi-am spus, zise ea, sprijinindu-şi bărbia în mână şi cotul pe masă.

- S-a simţit ofensat de sfatul meu de a se gândi serios înainte să se amestece în povestea asta.

Mei ţâţâi printre dinţi, ca să-i dea de înţeles că ideea lui i se părea o mare prostie, fără să fie nevoie să o spună pe şleau.

- Bine, i-am spus că-mi pare rău. Că are dreptate şi că-mi pare rău.

- După ce ţi-a aranjat faţa, presupun.

- Păi, da. După.

- Bărbaţii.

- De obicei suntem în aceeaşi echipă, îi atrase atenţia.

- Atunci când nu e o femeie între voi.
- încep să mă prind.
- Ştii, există o regulă în ceea ce priveşte părerile personale. Trebuie exprimate doar atunci când cineva ţi le cere în mod expres.

-Ce-i drept, mi-a zis să tac dracului din gură.

- Ai văzut? Cine ar fi crezut că Preacher poate da sfaturi înţelepte?

Jack se strâmbă la soţia lui şi puse pachetul de gheaţă la loc. Gemu.

- Doare, nu?
- Frate, ce braţ are băiatul ăsta!
- Poţi să te ascunzi aici oricât de mult vrei. Dar, mai devreme sau mai târziu, va trebui să vă pupaţi şi să vă împăcaţi. Nu ai spus că stai tu azi la bar, ca el să se poată duce la judecător?
- Ba da. Dar am vrut să-i las timp să se calmeze. Am nevoie măcar de un ochi ca să pot vedea.
- Oh, cred că, dacă avea alte gânduri cu tine, Preacher le-ar fi pus deja în practică.

Ceva mai târziu, Jack intră în bucătăria barului şi fu întâmpinat cu o privire chiorâşă din partea lui Preacher. Făcându-şi curaj, se apropie de blatul de lucru.

- Hei, spuse el. Tu ai avut dreptate, eu am greşit şi aş vrea să fim iar în aceeaşi echipă.
- Eşti sigur că echipa asta a mea nu e prea complicată pentru mititelul de tine? întrebă Preacher.
- Haide, ai terminat? Pentru că doare al dracului şi încerc să mă abţin să nu-ţi ard un pumn. Am fi putut să *discutăm* despre asta.

-Am vrut să transmit un mesaj foarte clar, zise Preacher.

- Pricep, Preach. Acum, haide! Nu te

rog decât o dată.

Preacher păru să stea o clipă pe gânduri, apoi întinse
încet mâna. Jack io strânse şi spuse:

- Să nu mai faci aşa ceva.

- Să nu mă mai pui în situaţia asta.

Nu trecu mult până ce Paige coborî cu Christopher.

- Oh, Doamne! exclamă ea, văzându-i faţa lui Jack.

- E mult mai rău decât arată, îi spuse el.

- Ce s-a întâmplat?

- M-am apropiat prea mult de posteriorul unui măgar.

Scoase un CD din buzunarul din spate.

- Mei m-a rugat să-ţi dau asta – nişte poze pe care le-a făcut. în caz că ai nevoie. Dar mi-a spus că vin cu un avertisment – sunt nişte poze foarte înfricoşătoare, ce-o mai însemna şi asta, spuse el, prefăcându-se că nu le văzuse deja. Are copii aşa că poţi să le laşi, dacă ţi le cere cineva – de pildă, judecătorul.

capitolul 6

Judecătorul Forrest servea la Curtea Supremă şi-şi făcuse casa în Grace Valley. Trecut de 70 de ani, era un bărbat sprinten cu o mină serioasă, poate o idee posacă.

Pentru Preacher însă, avea pregătite un zâmbet şi o strângere de mână. Nu

se întâlniră la tribunal, ci în biroul judecătorului. Preacher şi Paige luară loc pe scaune, în faţa lui, în timp ce Christopher rămase afară, cu secretara judecătorului. Judecătorul Forrest îi puse lui Paige câteva întrebări în legătură cu viaţa ei din Los

Angeles.

Paige îi explică cum că fusese măritată cu Wes Lassiter timp de şase ani, că Christopher era fiul ei în vârstă de trei ani şi că era însărcinată din nou, sarcina având puţin peste două luni. Abuzurile începuseră imediat – o lovise chiar o dată şi înainte să se căsătorească. Situaţia se înrăutăţise din ce în ce mai mult şi devenise groaznic de violentă în ultimii doi ani.

- Dar ar fi trebuit să-mi dau seama de la bun început, spuse ea. Era obsedat de control, chiar înainte să ne căsătorim. Şi-şi ieşea din sărite, rareori din cauza mea pe atunci, dar în general. La volan, de exemplu. Sau când îl enerva ceva la serviciu. E broker. Face tranzacţii la bursă – stresul e foarte mare.

-Şi abuzurile mai recente...? întrebă judecătorul.

Cu mâna tremurându-i, Paige îi întinse un CD peste birou.

- Când am ajuns în Virgin River, asistenta practiciană de la clinica doctorului m-a examinat, pentru că riscam să pierd sarcina. A făcut fotografii.

- Soţia lui Jack, îi explică Preacher, pentru că judecătorul mersese la pescuit împreună cu Jack. Mei.

- Asta a fost ultima dată, spuse Paige. Bătaia care m-a pus pe fugă. Din nou.

Judecătorul Forrest luă CD-ul şi-l băgă în computer. Apăsă de câteva ori pe mouse, apoi întoarse privirea spre ea.

- De ce nu ai anunţat poliţia? o întrebă el.

- Mi-a fost frică.

-Ai anunţat vreodată poliţia? o întrebă judecătorul.

- De două ori. Şi am avut şi un ordin

de restricţie o dată, pe care l-a încălcat. Nu am putut să stau nici măcar cu mama mea – a ameninţat-o şi pe ea.

- Mei Sheridan a trecut data pe aceste fotografii, spuse judecătorul.

- Ştiu. A spus că o să facă un istoric medical, fără să menţioneze numele de familie, o să-l dateze şi o să-l păstreze în caz că o să am nevoie pentru tratament... sau pentru altceva.

-Aveai nevoie. Leziunile sunt înregistrate cu data de 5 septembrie. Soţul dumitale v-a dat dispăruţi pe dumneata şi pe fiul vostru, în 12 septembrie.

Judecătorul se aplecă spre ea.

- Domniţă dragă, bărbatul ăsta e periculos. Dacă nu depui plângere, nu ai nici o şansă să-l opreşti. În nici un caz nu-l poţi opri singură.

- Sinceră să fiu, sunt surprinsă că nu a depus chiar mai devreme o plângere împotriva mea.

- Eu, nu, zise judecătorul. Nu ar fi vrut să fii găsită şi adusă înapoi în L.A. arătând aşa.

Scoase CD-ul din calculator şi i-l întinse la loc.

- Îţi pot garanta un ordin de restricţie temporar şi custodia temporară în baza acestor fotografii şi din ceea ce presupun că vor fi mărturiile medicului dumitale şi ale altora. Te-a bătut, apoi a aşteptat, ţi-a lăsat timp să fugi, poate chiar să părăseşti statul, înainte să raporteze dispariţia – ceea ce presupune că i-ai spus că plecai. Din câte ştiu eu, cu permisiunea lui.

Paige deschise gura, dar judecătorul ridică mâna şi o opri.

-Nu mai spune nimic fără un avocat de faţă, domnişoară. Săptămâna aia în care a stat fără să raporteze dispariţia soţiei şi a fiului său spune multe. Dar o să ai nevoie de ajutor legal. Cu puţin noroc, poţi obţine divorţul şi custodia permanentă în

absentia, dar să nu te mire dacă o să ţi se ceară să te întorci în L.A. Dacă se-ntâmplă asta, să nu stai cu familia dumitale. Nimeni să nu ştie unde eşti. Şi să nu mergi singură.

- O să rămân cu ea până la sfârşit, spuse Preacher.

Judecătorul dădu din cap aprobator.

- Hârtiile ar trebui să fie gata în aproximativ o oră. Poate două. Du-te să mănânci ceva, apoi întoarce-te!

Se ridică.

- Îţi doresc mult succes.

Mai târziu în acea după-amiază, în timp ce se întorceau în Virgin River, Paige spuse:

-Acum vine partea înfricoşătoare.

Rick fluiera când ajunse la muncă. Intră prin spate, prin bucătăria goală, apoi în bar.

Când intră, îl găsi pe Jack studiind nişte reţete.

- Hei, Jack! spuse Rick.

Şi Jack ridică privirea.

- Dumnezeule mare! exclamă Rick, făcând un salt în spate. Frate!

- Mda. Cam urât, nu-i aşa?

- Cine te-a lovit?

- Am intrat într-o uşă, spuse el.

-Neah, făcu Rick, clătinând din cap. Uşa aia sigur are un nume. Şi nu mă pot gândi decât la un singur om în stare să-ţi dea o vânătaie ca asta. Ce ai făcut de l-ai scos din pepeni?

Jack clătină din cap şi râse înfundat.

- Eşti prea isteţ pentru binele tău, crede-mă ce-ţi spun. Mă gândeam să ţin povestea asta pentru mine.

- O-o! I-ai spus să nu se încurce cu Paige, nu-i aşa?

Jack îşi îndreptă spatele, indignat.

- Ei, de ce naiba ai crede una ca asta?

întrebă el.

- Păi, e destul de evident ce simte Preacher pentru ea şi pentru puştiul ei. Unde e uriaşul? întrebă Rick, privind în jur.

- S-a dus cu Paige la tribunal, să discute cu un judecător. Ar trebui să se întoarcă.

Faţa lui Rick se lăţi într-un zâmbet uriaş. Apoi începu să râdă. Îşi îndesă mâinile în buzunare, se lăsă pe călcâie şi clătină din cap, râzând.

- Ce e? întrebă Jack.

-Ah, Jack! spuse el. I-ai spus să nu facă asta?

-Nu! insistă Jack.

Apoi oftă din rărunchi.

- Aş fi mort acum dacă i-aş fi spus aşa ceva.

Arătă cu degetul spre ochiul umflat.

- M-am ales cu asta doar pentru că i-am sugerat să se mai gândească.

- Dumnezeule mare! spuse Rick. Băiatul nostru Preacher e afundat până-n gât. Are o femeie.

-Nu ştiu ce să spun, nu sunt sigur că e conştient de asta încă, aşa că ai grijă!

Rick se apropie şi-l lovi prietenește pe Jack cu pumnul în braţ.

- Fii serios! Eu nu-s aşa de prost cât să mă bag între el şi o femeie.

- Zău? făcu Jack.

Şi Rick îşi spuse: „Sunt singurul de pe-aici cu un dram de minte?"

Jack plecă de la bar ceva mai devreme pentru că se săturase să-l întrebe toată lumea ce păţise. Petrecea o seară liniştită în cabana lui, împreună cu Mei, când sună telefonul. Când auzi vocea surorii lui mai mici, Jack se lumină la faţă:

- Brie! Ce mai faci?

- Bună, Jack. Cum îţi merge?

- Super. Ascultă, Preacher mi-a spus

că ţi-a cerut nişte sfaturi în legătură cu o tânără pe care o ajută. A fost frumos din partea ta, Brie. E o situaţie urâtă.

- Da, te sun ca să-ţi dau nişte nume pe care să le notezi. Ai un pix?

- Pari grăbită.

- Da, puţin. Poţi să scrii?

- Sigur, zise el, luând un pix. Spune!

Îi dictă câteva nume de avocaţi, doi din L.A., doi din California de Nord, apoi i le repetă pe litere, când Jack îi ceru acest lucru.

- Spune-i femeii să ia numaidecât legătura cu unul din avocaţii ăştia locali, înainte să facă orice mişcare, înainte ca soţul ei să poată face altă mişcare. Imediat!

- Sigur. De ce eşti atât de nervoasă? o întrebă. Ai avut o zi proastă la tribunal?

- Un caz important, spuse ea scurt. N-a fost ziua mea cea mai grozavă.

- Şi Brad ce mai face? E acolo?

Fără nici o clipă de întrerupere, Brie spuse:

- Dă-mi-o pe Mei!

- Sigur, zise Jack. Eşti bine?

- Grozav. Pot să vorbesc cu Mei, te rog?

Jack îi întinse telefonul lui Mei, care, cu o expresie perplexă, se ridică de pe canapea şi veni lângă el. Luă telefonul confuză si spuse:

-Alo?

- Ascultă, începu Brie, cu vocea stresată. Am nevoie să-i spui tu, pentru că eu nu pot să vorbesc încă despre asta cu el. Spune-i lui Jack... că Brad m-a părăsit. M-a părăsit pentru altă femeie. Nu şi-a luat nici măcar lucrurile, ceea ce mă face să cred că se mutase deja la ea.

-Brie? făcu Mei. Ce...?

- Prietena mea cea mai bună, spuse ea, cu vocea încărcată de furie. Christine, prietena

mea cea mai bună! Habar n-am avut. N-am avut nici măcar cea mai mică idee.

- Brie, când s-a întâmplat asta? întrebă Mei, iar Jack reapăru numaidecât din bucătărie, când o auzi.

- A trecut aproape o săptămână de când mi-a spus că se culcă cu ea de un an! Discutam despre copii – a spus că vrea un copil! Făceam sex ca nebunii, iar el o mai făcea încă o dată, prin vecini.

Râse cu amărăciune.

- Crezi că poate şi ea voia un copil?

-Ah, Brie... încercă Mei.

-Vrea să se întoarcă după lucruri. Mă gândeam să le dau foc în faţa casei.

-Brie...

- A vorbit deja cu un avocat. E prea deştept ca să vină în faţa mea fără un avocat bun. Vrea să divorţeze repede.

Râse.

- Poate că ea e gravidă. N-ar fi ceva?

Apoi vocea îi cedă o clipă.

Mei nu o văzuse decât puţin pe Brie. La drept vorbind, nici pe Jack nu-l cunoştea de prea multă vreme. Dar, dintre toate cele patru surori ale lui Jack, de Brie se simţea cel mai apropiată. Aveau cam aceeaşi vârstă, iar Brie era preferata lui Jack. Mezina familiei.

Jack şi Mei fuseseră în Sacramento – acolo se căsătoriseră. Dacă nu cumva fusese ea oarbă sau cu mintea complet în altă parte, Brad şi Brie îi păruseră cel mai iubitor şi mai afectuos cuplu dintre ale tuturor celor patru surori măritate ale lui Jack. Ce-i spunea Brie acum părea imposibil, doar câteva săptămâni mai târziu.

-Spune-i tu lui Jack, bine? El îi consideră pe toţi cumnaţii fraţi adevăraţi. O să-l afecteze. Spune-i...

- Brie, opreşte-te! insistă Mei. Vino la

noi! Ia-ţi o săptămână liberă şi vino la noi!

- Nu pot, spuse ea, părând dintr-odată că rămâne fără energie. Construiesc un caz important. Brad ştie despre cazul meu, spuse ea. S-a despărţit de mine acum, când apărarea mea e la pământ, când nu mai am energie să lupt.

Râse amar.

- Merită să lupţi pentru un bărbat care se culcă de un an cu prietena ta cea mai bună?

-Nu ştiu, răspunse Mei, simţind cum i se strânge inima.

- Mei, spune-i lui Jack că o să-l sun curând. Spune-i că nu vreau încă să vorbesc cu el despre asta. Te rog...

- Sigur, scumpo. Cum vrei tu. Ai pe cineva lângă tine? Surorile? Tatăl tău?

- Da, toată lumea roieşte în jurul meu. Dar trebuie să fiu puternică – puternică şi furioasă. Dacă vorbesc cu Jack, o să mă facă să plâng. Nu-mi permit să mă prăbuşesc încă.

Apoi, brusc, Brie închise, lăsând-o pe Mei cu telefonul în mână şi cu o expresie şocată pe chip.

- Ce-a fost asta? întrebă Jack.

- M-a rugat să-ţi spun că Brad s-a mutat. I-a cerut să divorţeze.

-Nu, spuse Jack. Nu se poate!

Mei dădu din cap.

- Şi mi-a spus că te roagă să înţelegi că nu vrea să vorbească cu tine încă despre asta. Mai târziu. O să te sune ea mai târziu.

- Pe dracu'! făcu el, luând telefonul.

- N-ar trebui să-i respecţi dorinţa? întrebă Mei, în timp ce Jack apăsa tastele.

Rămase cu receptorul lipit de ureche multă vreme în timp ce telefonul suna. Apoi se pare că Brie lăsă robotul să preia mesajul, pentru că Jack spuse:

- Răspunde, Brie! Haide – trebuie să-ţi aud vocea! Pe toţi dracii, ridică telefonul! Nu pot să fac asta – nu pot să stau să aştept aşa. Brie...

Mei era suficient de aproape cât s-o audă pe Brie:

- Tu chiar nu faci absolut niciodată ce ţi se spune, nu?

Şi Jack oftă din rărunchi.

Mei ieşi din bucătărie.

Cabana era foarte mică, aşa că faptul că soţia lui se dusese în living nu-i oferea lui Jack prea multă intimitate. Trase telefonul până lângă chiuveta din bucătărie şi, în picioare, se întoarse cu spatele şi vorbi pe ton jos, vreme îndelungată. Erau suficiente momente de linişte cât să dea de înţeles că mai şi asculta, lucru la care Jack se pricepea destul de bine – pentru un bărbat.

Mei se uită de două ori la ceas. Trecură mai bine de treizeci de minute înainte să lase telefonul şi să vină să se aşeze lângă ea, pe canapea.

-Ai făcut-o să plângă? îl întrebă.

Jack dădu din cap.

- Firește, n-am vrut – dar trebuia să ştiu ce s-a întâmplat, atâta tot. Vreau să vorbesc cu *el*. Brie m-a ameninţat că mă omoară dacă-l sun.

Mei îşi trecu un deget pe sub vânătaia de pe obrazul lui.

- Nu mi-am dat seama, când m-am măritat cu tine, cât de implicat eşti în treburile altora.

Jack se ridică şi ieşi din încăpere. Se duse în dormitorul gol, în care depozitase cutii cu lucruri pe care le adusese din apartamentul din spatele barului. Scoase o fotografie alb-negru, înrămată şi prăfuită, pe care o şterse cu mâneca de la cămaşă. Era el, Jack, la 16 ani, ţinând-o în braţe pe Brie, care avea cinci ani. O ţinea pe un şold, iar ea îl cuprinsese cu braţele pe după gât. Jack îi arăta ceva cu degetul; ea rădea, cu buclele aurii fluturându-i în

vânt.

- Întotdeauna era ca umbra mea, spuse el. Nu puteam să scap de ea. Când m-am înscris la Puşcaşii Marini, avea doar şase ani. Toate fetele s-au întristat când am plecat, dar lui Brie i s-a frânt inima.

Respiră adânc.

- Ştiu că e ditamai procurorul acum. Am auzit că e unul dintre cei mai temuţi procurori din stat – îi omoară în instanţă. Dar mie mi-e greu să o văd altfel decât ca pe surioara mea, micuţa Brie. Vreau să fac ceva...

-Ar trebui să o laşi să-ţi spună ce are nevoie, îl sfătui Mei. Nu te lăsa condus de sentimentele personale.

- Sentimentele mele... spuse el, absent.

- Şi tu ai suferit o pierdere, Jack. Familia voastră e foarte unită, am văzut. Despărţirea lor o să afecteze pe toată lumea. Încearcă doar să ai grijă ca pierderea ta să nu o încarce şi mai mult pe Brie. A suferit destul. Bine?

- Da, o aprobă el. Da.

Se aşează din nou pe canapea, cu fotografia în poală. Expresia de pe chip i se întunecă.

- L-am considerat fratele meu, spuse el. Am avut încredere în el, i-am dat-o în grijă pe sora mea. Nu cred că o să înţeleg vreodată cum a putut să se poarte aşa.

Luă mâna soţiei lui.

- Ştii, cu toate astea pe cap, în timp ce încearcă să nu plângă, Brie îmi transmitea numere de telefon pentru Paige. îmi zicea să-i spun că a avut de-a face cu bărbaţi care-şi bat soţiile şi că le cunoaşte toate şmecheriile. Mei, de obicei înţeleg ce fac bărbaţii. în clipa de faţă însă, parcă nimic nu are sens.

Paige o sună pe Brie şi pe unul din avocaţii recomandaţi de aceasta. Brie o sfătui să fie pregătită ca soţul ei să ia legătura cu ea – era foarte probabil să încerce să facă acest lucru. O să ţipe, poate că o s-o şi ameninţe, o să încarce să folosească băiatul drept pârghie.

- Ştiu, spuse Paige şi îi fu imposibil să doarmă liniştită în acea noapte, deşi John o asigurase că închisese bine uşa şi că s-ar fi trezit la cel mai mic zgomot.

Era nervoasă şi agitată; zâmbetul pe care clienţii se obişnuiseră să-l vadă în timp ce servea sau curăţa mesele lipsea. Se uita des pe fereastră, cercetând zona.

Ori de câte ori suna telefonul, se încorda.

-John, mi-ai spune dacă ar suna aici, nu-i aşa? întrebă ea.

- Firește. Dar are numele avocatului tău – pe el ar trebui să-l sune.

- Dar n-o să-l sune pe el, zise Paige.

Mei încercă să o înveselească, să o ademenească afară.

- Ai ieşit vreun pic în ultimele trei zile? o întrebă.

Paige se aplecă spre ea.

- Abia mă ţin să nu-l urc pe Chris în maşină şi să nu fug unde văd cu ochii.

- Da, sunt convinsă, spuse Mei. Cu puţin noroc, avocaţii o să se mişte repede şi totul o să se termine cât de curând.

-Asta ar fi un miracol.

- Eu mă duc vizavi să mă uit la telenovela de du- pă-amiază împreună cu Connie şi Joy. Vino cu mine – să mai râzi şi tu puţin!

-Nu ştiu...

- Paige, n-ai mai văzut cerul de trei zile. Haide! Mergem doar de cealaltă parte a străzii. O să ne uităm bine în ambele direcţii.

Preacher, excesiv de protector, ieşi pe veranda barului şi le privi traversând, asigurându-se că nimic nu era ieşit din comun pe strada liniştită.

Dar, când telenovela se termină şi femeile se întoarseră, Paige se trezi faţă în faţă cu cea mai mare frică a ei. O aştepta acolo, în lumina zilei, în mijlocul străzii. Parcat în lateral faţă de bar era un SUV, iar de acesta stătea sprijinit un bărbat. Mei nici măcar nu-l observă. Rădea de felul în care prietena lor mai în vârstă trăncănise tot timpul filmului, când Paige se opri din mers.

- Dumnezeule! spuse ea, cu răsuflarea tăiată.

O trase pe Mei de mânecă, oprind-o în mijlocul străzii.

Era poziţionat între ele şi bar, cu picioarele încrucişate într-o atitudine leneşă, cu mâinile în buzunare şi le privea cu un zâmbet satisfăcut.

- Nu! şopti Paige.

- El e? întrebă Mei.

- Da, spuse ea, temându-se şi să mai respire.

Wes se desprinse de maşină şi o luă spre ele, cu pas leneş, fără să se grăbească. Mei se aşeză instantaneu între Paige şi bărbatul care se apropia.

- Nu ai voie să fii aici, spuse ea. Există un ordin de restricţie.

Wes scoase un document împăturit din buzunarul de la spate şi, fără să se oprească, spuse:

- Există totodată un ordin judecătoresc care o obligă pe Paige să-l aducă pe fiul meu înapoi în Los Angeles în vederea unei audieri pentru stabilirea custodiei. Am venit să-l iau. Paige, spuse el, cu cine îţi închipui tu că te pui? Haide, mergem acasă!

-Jack! strigă Mei, acoperind-o pe Paige. Dumnezeule! *Jack!*

7 Nu... spuse Paige, aproape într-un geamăt.

În timp ce Paige continua să se retragă încet, îndrep- tându-se în direcţia magazinului, Mei rămase pe poziţie. Bărbatul se apropia. Deşi gura îi era schimonosită în- tr-o grimasă sinistră, în mod clar nu le putea face faţă bărbaţilor care aşteptau în bar, gata să o protejeze pe Paige. Filfizonul ăsta cu pantaloni la dungă şi pantofi Florsheim Chester nu se compara cu bărbaţii din Virgin River. Cum putea să aibă atâta putere asupra cuiva, să facă atât de mult rău? Era mai mic decât Jack; mult mai mic decât Preacher. Pentru Dumnezeu, era cam de mărimea lui Rick! Cam 1,80, cu părul şaten, aranjat într-o frezăcu ţepi. Un băieţel frumuşel de la oraş. O să aibă o mare surpriză.

Mei îl zări pe Jack ieşind pe veranda barului chiar în clipa în care Paige se răsuci pe picioare şi o rupse la fugă. Wes Lassiter o izbi pe Mei ca să o dea la o parte din drumul lui şi se luă după ea. Mei se împiedică în spate şi căzu. Prin minte îi trecu fulgerător un gând: „Oh, sigur Jack a văzut asta". Îi auzi paşii grei lovind asfaltul înainte să apuce să se reorienteze şi să-l vadă apropiindu-se în fugă. Privi peste umăr şi văzu că nu era suficient de rapid ca să o salveze pe Paige. Lassiter o prinse din urmă, o înşfăcă de păr şi o trânti la pământ. Ca prin ceaţă, nevenindu-i să creadă, Mei îl privi ridicând piciorul şi lovind-o, în timp ce striga:

- Ce mama dracului îţi închipui că o să faci? Crezi c-o să mă părăseşti?

Jack îi aruncă o privire lui Mei care îi răspunse la fel, apoi alergă în ajutorul lui Paige. Tocmai când Lassiter îşi trăgea piciorul în spate ca să aplice o nouă lovitură în stomacul lui Paige, Jack îi prinse gâtul cu braţul, îl ridică de la pământ şi-l îndepărtă de femeie. Îl azvârli apoi departe de victima lui. Ateriză la un metru şi ceva distanţă.

Preacher, care fără îndoială fusese în bucătărie când strigase Mei, ieşi următorul din bar, cu Rick pe urmele lui. Se uită la Paige şi o văzu chinuindu-se să se ridice, acoperindu-şi faţa cu mâna. Îi curgea sânge din nas; se lovise cu faţa de asfalt când o trântise la pământ. Mei se târî scurta distanţă până la Paige, în timp ce Jack încerca să o ajute să se ridice. Apoi Preacher apăru alergând.

Văzu că Mei şi Jack erau cu Paige şi se duse ca o săgeată la Lassiter, care era încă la pământ. Se aplecă, îl înşfăcă de subsuori şi-l ridică în aer. Feţele lor erau acum la acelaşi nivel, dar picioarele lui Lassiter se agitau în aer.

Preţ de-o clipă, o expresie de groază pură apăru pe chipul lui Lassiter, când privi în ochii furioşi ai lui Preacher.

- Ar fi suficient să te lovesc o *singură dată,* nenoroci- tule, şi nu te-ai mai ridica de jos! mârâi Preacher în faţa bărbatului.

-John! strigă Paige. John!

Preacher îi simţi mâna lui Jack pe un braţ.

- Preach, du-te la Paige!

Se uită peste umăr, la ea. Stătea în fund, plângea, avea o mână apăsată pe nas, iar sângele i se scurgea pe bărbie, îl ţinea pe Lassiter în aer fără cel mai mic efort. Ar fi vrut să-l pocnească până-l umfla plânsul. Se uită din nou la expresia şocată a nenorocitului, privi preţ de-o clipă în ochii lui îngroziţi şi-şi spuse: „Nu pot să fiu violent în faţa ei.

Ar putea crede că sunt la fel ca el".

Nu sunt *ca el*.

Preacher îl lăsă să cadă înapoi pe pământ. Se aplecă până ce faţa îi fu aproape lipită de a lui Lassiter şi îi spuse:

- Să nu te ridici!

Apoi se îndreptă, se răsuci pe călcâie şi se duse la Paige, care era la câţiva metri distanţă.

- Dumnezeule! spuse el.

Se lăsă într-un genunchi şi o ridică în braţe. Rămase cu ea lipită de el.

- Sunt bine, plânse ea la pieptul lui. O să fiu bine.

Îi dădu mâna la o parte de pe faţă şi îi văzu sângele ţâşnind din nas.

-Ah, Paige! Asta n-ar fi trebuit să ţi se întâmple, spuse el.

O ajută să se ducă la clinica lui Doc.

Jack o ajută pe Mei să se ridice. Aceasta se scutură şi făcu un efort să se poarte normal, de dragul lui.

-Nu sunt rănită, spuse ea. Doar puţin ameţită...

- Eşti sigură? întrebă Jack.

Dădu din cap, iar Jack se întoarse spre Lassiter, care încă mai zăcea ghemuit la pământ. Expresia de teamă dispăruse şi fusese înlocuită de un rânjet viclean care îl scotea din sărite pe Jack.

Rick, curajos, se aşezase între Jack şi Lassiter. Dar, când Jack plecă de lângă Mei, Rick văzu dintr-o privire furtuna care se aduna pe chipul acestuia, felul în care pumnii i se strângeau şi i se deschideau şi se dădu la o parte.

Jack se duse la Lassiter şi-i întinse o mână ca să-l ajute să se ridice.

- Bine că l-ai oprit, zise Lassiter, luând mâna care îi fusese întinsă. L-aş fi lăsat lat.

Jack îl trase cu un rânjet batjocoritor şi, odată ce-l

văzu în picioare, îi trânti un pumn în faţă cu atâta putere, că-l azvârli la aproape doi metri distanţă. Se duse apoi lângă Lassiter şi-l privi de sus, din picioare.

- Şi crezi că mă laşi lat şi pe mine? întrebă el.

Lassiter ridică privirea spre el. Sângele îi ţâşnea intermitent din nas.

- Ce dracu'...?

Se ridică în picioare cu mişcări nesigure şi se aşează în faţa lui Jack într-o poziţie de box. Făcu un mic dans cu picioarele, pregătit să lanseze o lovitură cu pumnul strâns.

Jack râse, complet detaşat, relaxat.

- Glumeşti, nu-i aşa? spuse el.

Dădu din degete.

-Haide!

Lassiter se lansă spre el, apoi se retrase brusc, se lăsă pe vine şi atacă cu piciorul ridicat, ţintind capul lui Jack. Dar Jack îi opri asaltul cu o mişcare rapidă, prinzându-i glezna cu mâna. Trase cu putere, iar Lassiter aterizâ pe spate, cu glezna încă în mâna lui Jack.

- Ce voiai să faci, prietene? Să mă loveşti cu *piciorul*?

- Dă-mi drumul!

Jack îi lăsă piciorul să cadă, se aplecă şi-l ridică, tră- gându-l de reverul cămăşii scumpe. îi arse un pumn în stomac, făcându-l pe Lassiter să se îndoaie. Apoi încă unul în faţă, trântindu-l înapoi la pământ.

Pe treptele verandei lui Doc, Preacher întoarse capul şi se uită peste umăr la Jack, văzu ce făcea, apoi îşi continuă drumul.

- Gata, ţi-ai făcut mendrele, spuse Lassiter cu efort, chinuindu-se să respire.

- Nu mi le-am făcut încă, zise Jack, ridicându-l din nou.

Mai aplică o lovitură în mutra nenorocitului şi îl trimise câţiva metri prin aer. Lassiter aterizâ în ţărână şi se rostogoli, pe jumătate leşinat.

-Acum cred că mi-a ajuns, spuse Jack. Rick, leagă-i mâinile la spate! Mă duc să-l sun pe şerif.

- Sigur, Jack, spuse Rick, zbughind-o spre bar ca să găsească o funie.

Mei clătină din cap.

-Să-ţi fie ruşine, îi spuse ea lui Jack.

- îmi pare rău, Melinda. Dar cineva trebuia să-i scuture costumul jegosului ăstuia măcar o dată şi, dacă l-aş fi lăsat pe Preacher, idiotul nu s-ar mai fi ridicat de la pământ.

- Ei, dac-o să dai de belea, să nu vii să plângi la mine, spuse ea, apoi se duse la clinică, după Paige şi Preacher.

Paige era întinsă pe masa de examinare a lui Doc, iar Preacher îi ţinea mâna într-ale lui.

-Te-am dezamăgit, spunea el, atât de încet, încât Mei abia dacă-l putea auzi.

-Nu, şopti ea. Nu.

- Paige, te-ai temut că o să-l lovesc?

Privirea ei se îndepărtă de faţa lui, iar Preacher îi mângâie blând părul de la tâmple.

- Paige, puteam să-l lovesc – dar nu mi-am pierdut cumpătul. Paige, spuse el, punându-i două degete sub bărbie şi întorcându-i din nou faţa spre el. Paige, nu mi-am pierdut controlul. Da?

Paige dădu slab din cap. Mei îi puse un pachet de gheaţă pe faţă şi-i spuse să-l ţină acolo, apoi observă o pată întunecată care i se întindea pe blugi, între picioare.

- Preacher, te rog să ieşi ca eu şi Doc să o putem examina pe Paige.

- îmi pare rău, îi spuse el lui Paige. Te-am dezamăgit.

Paige puse o mână pe faţa lui. Preacher o sărută

uşor
pe frunte şi ieşi, cu capul plecat. Mei ştia că lucrurile nu s-ar fi putut petrece altfel decât dacă Preacher ar fi stat legat de Paige, 24 de ore din 24. Lassiter era iute şi rău. Evident nebun.

Şi Paige sângera, poate că pierdea copilul.

Scutură un cearşaf cu care o acoperi pe Paige. Se aplecă spre ea şi îi spuse:

-Ajută-mă să-ţi scot blugii, Paige! Avem o problemă. S-ar putea să pierzi sarcina.

Deşi plângea încetişor, reuşi să-şi ridice coapsele suficient cât să-i fie scoşi pantalonii. Sângele începu numaidecât să se adune sub ea, iar Mei hotărî să nu o examineze. Nu voia să agraveze hemoragia.

Îi pregăti în schimb nişte medicamente, o acoperi cu cearşaful şi-i spuse că se întoarce numaidecât.

Se întâlni în hol cu Doc, care se pregătea să intre în camera de consult.

-Trebuie să o ducem măcar până în Grace Valley – poate chiar la spital. Îl suni tu pe John Stone şi-i spui lui Preacher să aducă targa?

- Avort spontan? întrebă el.

- Cel puţin. Sper doar să nu fie o hemoragie uterină. Fata asta are doar 29 de ani. N-o s-o examinez. Îl las pe John să facă asta. Îi spui, te rog, că avem de-a face cu un traumatism abdominal sever? Nenorocitul a lovit-o cu piciorul în burtă.

Doc făcu o grimasă, apoi însă încuviinţă din cap şi se duse să discute cu Preacher.

Întoarsă în camera de consult, Mei se aplecă deasupra lui Paige.

-Te duc la obstetricianul din Grace Valley, Paige. Ai nevoie de un specialist. Poate chiar de un chirurg.

- Pierd copilul? întrebă ea, cu voce slabă.

- O să fiu sinceră cu tine – nu arată bine. I-am cerut lui Preacher să aducă targa. Vrei să meargă cu tine?

-Nu. Dar trebuie să vorbesc cu el.

Când Preacher intră cu targa pe roţi în camera de consult, Mei îi spuse că-l lasă câteva clipe cu Paige. Doar puţin, după care o să aibă nevoie de el ca s-o urce pe targă.

Preacher intră şi-i luă mâna lui Paige – cea care nu ţinea pachetul de gheaţă lipit de faţă.

-John, spuse ea. Te rog să ai grijă de Christopher! Ai grijă să nu-l vadă pe taică-său. Spune-i că mami e bine. Te rog!

- Mei şi Jack pot să...

-Nu, John. Te rog! Ai grijă de Chris! Eu o să fiu bine, dar nu vreau să se sperie şi nu vreau să-l vadă pe tai- că-său. Te rog?

-Orice vrei, spuse el. Paige...

- Nu. Nu-ţi mai cere scuze, spuse ea. Ai grijă de Chris!

Preacher o ajută pe Mei să o mute pe Paige de pe masa de consult pe targă şi, când văzu pata de sânge stacojiu care rămăsese în urma ei, simţi că sângele îi clocoteşte şi începe să-i urle în urechi. Când ieşiră cu targa din clinică, Rick dădu fuga să-l ajute să o ridice peste treptele verandei, apoi să o bage în Hummerul care îi aştepta.

Privirea i se înceţoşă când ochii i se umplură de lacrimi nevărsate.

-Totul o să fie bine, Paige, spuse el. O să am grijă de Chris.

Wes Lassiter stătea în genunchi în mijlocul străzii, cu mâinile legate la spate, cu faţa plină de sânge, deja umflată. începuse să atragă gură-cască. Mai mulţi oameni se aplecau peste balustrade sau stăteau pe scaunele de pe veranda lui Jack, în vreme ce acesta şi Preacher priveau de pe trepte.

Mâna lui Jack era cufundată într-un bol cu gheaţă în clipa în care maşina ajutorului de şerif îşi făcu apariţia. Ofiţerul fu nevoit să-l ocolească pe bărbatul din mijlocul drumului, apoi opri la bar, chiar în faţa lui Jack.

Era acelaşi ajutor de şerif care, cu o lună în urmă, se ocupase de un schimb de focuri în care fusese implicat Jack, când un narcoman care căuta droguri prin dulapurile lui Doc o ameninţase cu cuţitul pe Mei.

Ofiţerul, Henry Depardeau, ieşi din maşină şi-şi săltă arma de la curea.

- Sheridan, spuse el. Te văd mai des decât mi-ar plăcea în ultima vreme.

-Asemenea, zise Jack.

Îşi ridică mâna umflată.

-Aş da mâna cu tine, dar...

Henry aruncă o privire peste umăr.

-Tu ai făcut asta?

- Eu. Nenorocitul ăla mi-a trântit nevasta însărcinată la pământ, ca să poată s-o bată măr pe nevasta lui, şi ea însărcinată.

-Pfui!

Henry clătină din cap şi se uită la Jack.

- El te-a lovit? întrebă, arătând spre propriul obraz, indicând vânătaia lui Jack.

-Neah! Doar nu era să-l las să mă lovească. Asta e veche, îi explică el. Am dat într-o uşă. într-o uşă mare şi proastă!

-Atunci înseamnă că l-ai bătut. Sunt două cazuri de violenţă, Jack. Al lui şi al tău. S-ar putea să fie nevoie să vă arestez pe amândoi.

- Fă ce trebuie să faci, Henry. Dar a încercat să mă lovească în cap cu piciorul. Contează?

- Poate. Cel puţin nu l-ai omorât.

- I-a salvat viaţa, spuse Preacher. Eu voiam să-l omor.

-Tu cum te-ai pricopsit cu sângele ăla pe tine, uriaşule? îl întrebă Henry pe Preacher.

-Am dus-o pe Paige în braţe la clinică. Paige e nevasta, spuse Preacher, uitându-se la pata mare de sânge de pe cămaşă.

Apoi, întorcându-se spre Jack, zise:

- La naiba! Ar trebui să mă schimb înainte să se trezească Chris. La câte trebuie să ai grijă când ai copii...

Se ridică repede şi se duse înăuntru.

- Carevasăzică, îi spuse Henry lui Jack, ai făcut asta singur-singurel.

- Singur-singurel.

- Şi femeia?

-A fost dusă la un medic specialist – obstetrician. E posibil să piardă copilul. Apropo, ştia că e

însărcinată, adăugă Jack, aruncând o privire în direcţia lui Lassiter. Din câte am înţeles, după ce a fost apucată de păr, trântită la pământ şi lovită cu piciorul în burtă, sângerează abundent.

- Sunt martori la ce s-a întâmplat?

- Mulţi. Eu, Preacher, Rick, aici de faţă, soţia mea care a dus-o pe femeie la doctorul din Grace Valley. Poţi să vorbeşti cu ea mai târziu. Era o urgenţă.

- Hei! strigă Lassiter. Sunt *aici!*

Henry îi aruncă o privire leneşă peste umăr şi spuse:

- Zău? Atunci taci!

întorcându-se la Jack, spuse:

- Presupun că pot să am încredere că n-o să pleci nicăieri?

- Unde să mă duc, Henry? Vreau să fiu sigur că Mei e bine.

- Uite cum o să facem. Pe el o să-l iau cu mine. Şi dacă şeriful zice că trebuie să vii şi tu, te sui în maşină şi vii. Bine?

- Sigur, Henry.

Ofiţerul clătină din nou din cap.

- Nu pot să înţeleg de ce-ar fi cineva atât de prost încât să le supere pe femeile din Virgin River.

- Da. Ai dreptate, spuse Jack.

Avortul spontan se produse pe drum, iar Paige pierdu copilul înainte ca Mei şi Doc să ajungă cu ea în Grace Valley. John Stone şi June Hudson o urcară în ambulanţa lor şi o duseră la Valley Hospital, unde, din fericire, reuşiră să oprească hemoragia cu o procedură de dilatare şi chiuretaj, fără să fie nevoie de vreo intervenţie chirurgicală complexă.

Când Paige se trezi, i se spuse că, din fericire, nu părea că organele de reproducere îi fuseseră afectate. Trebuia să fie ţinută sub supraveghere

peste noapte şi putea pleca a doua zi de dimineaţă, dar dr. Stone îi spuse să stea întinsă în pat cel puţin două zile.

Următorul chip pe care îl văzu fu al lui Preacher.

- Bună, spuse el, încet.

Se întinse şi-i luă mâna.

- Unde e Christopher? întrebă adormită.

- E cu Mei şi cu Jack. Stau la bar până mă întorc eu. O să-l ţin la mine în cameră peste noapte şi vin cu el să te luăm, mâine-dimineaţă.

- Hmm, zise ea.

- Paige, eşti suficient de trează ca să-ţi spun câte ceva? Vreau să vorbesc cu tine fără să ne audă băiatul.

- Hmm, făcu ea. Cred că da.

-Uite cum stă treaba. Wes a fost arestat. Paige, au găsit droguri asupra lui. Nu mi-au spus ce anume, doar că o să fie acuzat de mai multe lucruri: agresiune fizică, posesie de droguri, încălcarea unui ordin de protecţie. E posibil să iasă pe cauţiune, dar o să fie un proces. Judecătorul Forrest mi-a garantat că o să fie un proces rapid şi, crede-mă, dacă o să fie nevoie să stau lipit de tine 24 de ore din 24 până o să ajungă după gratii, exact asta o să fac. îmi pare atât de rău că am permis să ţi se întâmple asta.

-Ai făcut tot ce puteai, John, spuse ea, adormită.

-Nu mai scapă de data asta. Ai reuşit, Paige. Da? Mă mai auzi, Paige?

- Da. Da, te aud.

-Atunci... se bâlbâi el. Atunci, după ce o să fie condamnat şi închis, o să te poţi întoarce acasă, dacă vrei. O să obţii custodia şi divorţul. El nu poate să obţină custodia, dacă e la închisoare. Nu încape îndoială. Condamnaţii nu primesc custodia copiilor. Nu te poate împiedica să divorţezi de el.

- Acasă? întrebă ea.

- Poţi să faci orice vrei.

- Cât o să stea la închisoare? întrebă ea.

- Habar nu am, zise Preacher. Avocatul tău încearcă să-i convingă să adauge şi tentativă de omor pe lista de acuzaţii, ţinând cont de copil, dar s-ar putea să fie prea mult. Paige, îmi pare îngrozitor de rău că ai pierdut copilul.

- Copilul ăla... spuse ea, cu glas slab. Am încercat, dar n-a avut nici o şansă.

Îşi aşează încet mâna mare pe abdomen – cel mai intim gest pe care îl făcuse până atunci.

- Ştiu. Nu a fost vina ta. A fost vina mea mai mult decât a ta.

-John, nu mai spune asta! Dintre toţi oamenii, a fost cel mai puţin vina ta!

- Eşti liberă acum.

- Liberă. N-o să ştiu cum să mă port.

- Crezi c-o să vrei să te întorci în L.A.? întrebă el.

-Nu ştiu. Atâtea amintiri urâte...

- Dacă vrei să ai un loc în care să stai să te gândeşti o vreme, poţi să rămâi oricât în camera aia care miroase dimineaţa a şuncă prăjită.

Apoi, foarte încet, ca şi cum ar fi vorbit pentru sine, adăugă:

- Şi toată viaţa, dacă vrei.

-Aş putea să te-ajut, spuse ea.

Cu ochii închişi, zâmbi somnoroasă.

- Aş putea spăla vasele.

Pleoapele îi tremurară uşor, dar nu le putea ţine deschise.

Preacher îi dădu părul la o parte de pe faţă.

- Jack vrea să construiască o casă, spuse el. N-o să mai aibă la fel de mult timp pentru afacere. Chiar mi-ar prinde bine un ajutor. Tu şi Christopher...

- Hmm, zise ea.
- Gata, spuse el. Eşti terminată. Trebuie să dormi.
- Hmm.

Se aplecă şi-i atinse uşor fruntea cu buzele.

-Vin să te iau mâine-dimineaţă.

- Bine.

Se pregătea să plece, când Paige spuse:

-John?

Se întoarse lângă patul ei.

- Chiar pot? Să rămân până mă simt mai bine?

Preacher îşi simţi dintr-odată pieptul plin, gata parcă să explodeze. încercă să se stăpânească, să nu-şi facă speranţe, dar era imposibil.

- Firește. îmi place tare mult să te am acolo. Tuturor le place să te aibă acolo.
- E plăcut acolo, spuse ea şi închise ochii.

capitolul 7

Paige era din nou adăpostită ca într-o vizuină în camera de deasupra bucătăriei, dar, de data asta, rănile ei nu mai erau groaznice. îşi revenise după chiuretaj stând în pat timp de două zile şi, deşi îi cursese mult sânge, nasul nu-i era spart.

În timp ce ea se odihnea, Preacher avea grijă de Christopher.

De la distanţă, Brie o ajută să găsească un avocat în L.A. ca să atace ordinul prin care i se cerea să-l ducă pe Christopher înapoi la tatăl lui, ţinând cont de procesul care îl aştepta acum pe acesta. Wes Lassiter ieşi pe cauţiune după trei zile şi se întoarse în Los Angeles, revenind la serviciu înainte ca şeful lui să miroasă că fusese arestat. Preacher nu se

mulţumea să accepte doar cuvântul avocatului lui Lassiter – îl sună pe Mike Valenzuela, care fu bucuros să verifice, chiar şi de două ori pe zi dacă era cazul, şi să se asigure că Lassiter era înapoi la serviciu, la sute de kilometri depărtare de Virgin River.

Părea că lucrurile se calmaseră, cel puţin până la proces, însă Mei fu luată prin surprindere de o pacientă pe care nu o aştepta. O pacientă a cărei situaţie medicală nu ar fi anticipat-o niciodată.

Doc era plecat la pescuit când prietena lui Mei, Connie, veni la clinică. Connie era puţin trecută de 50 de ani. Era o roşcată veselă care se recupera după o intervenţie de bypass pe care o suferise în luna mai.

îşi revenise aproape în totalitate. Venise împreună cu nepoata ei, Liz.

Când văzu faţa lui Liz, prima reacţie a lui Mei fu să zâmbească larg, apoi, observând că ochii fetei erau plecaţi, zâmbetul îi îngheţă pe buze. Privirea lui Mei coborî pe rotunjimea abia vizibilă a abdomenului fetei şi simţi cum i se strânge inima.

O-o! Se uită apoi la Connie şi o văzu pe prietena ei strâmbându-se, apoi ridicând din umeri în semn de neputinţă.

Sora lui Connie i-o trimisese pe Liz din Eureka primăvara trecută, cam în aceeaşi perioadă în care Mei sosise în Virgin River. în martie. Motivul era că Liz era o tânără dificilă şi că sora lui Connie nu o putea stăpâni. Se spunea că făcuse câte şi mai câte prin Eureka. Atât Connie, cât şi sora ei fuseseră de părere că Virgin River ar fi putut să o calmeze pe fată – cel puţin erau mai puţine ocazii să dea de bucluc decât erau într-un oraş mai mare, aşa ca Eureka. Dar, în mai, când avusese un atac de inimă, Liz o trimisese înapoi la mama ei.

- Bună, spuse Mei veselă.

Asta era meseria ei – ştia să treacă peste senzaţia de şoc şi panică.

- Bine ai revenit! Cum te simţi?

-Nu prea grozav, spuse Liz.

- Ei bine, în orice caz mă bucur să te văd, spuse Mei, luându-i mâna. Pun pariu că ai venit pentru un consult. Hai cu mine!

Liz se lăsă condusă în camera de examinare. Arăta puţin diferit faţă de primăvara trecută. Când venise în oraş, fusese o fluşturatică – purta fuste care abia dacă-i acopereau chiloţii, tocuri înalte, maiouri scurte, avea un cercel în buric, se dădea cu mult ruj şi rimei negru pe genele lungi – parcă ar fi fost o reclamă la *Playboy*. Şi la acea vreme avusese 14 ani – o fată de 14 ani foarte frumoasă şi foarte provocatoare, care arăta mai degrabă de 18. Nu e de mirare că mama ei fusese speriată. Acum purta blugi şi o bluză largă, trasă în jos ca să-i acopere burta, însă era evident că era însărcinată. Machiajul era mai natural şi mai conservator decât înainte, dar, de fapt, nu avea nevoie de nici un fel de farduri.

Era încântătoare. Şi părea chiar mai tânără acum decât arătase în primăvară. Mai tânără şi mai vulnerabilă.

Rick îi aruncase o singură privire lui Liz primăvara trecută şi o luase razna. Jack şi Preacher aveau grijă de Rick de ani întregi – erau un fel de fraţi sau taţi surogat. Din câte-i povestise, Jack avusese o discuţie serioasă cu Rick despre pericolele relaţiilor intime, mai ales cu o fată atât de tânără.

După ce Liz se întorsese acasă la mama ei, Rick îi spusese lui Jack că nu se mai vedeau. Cunoscându-l pe Rick, ştiind ce fel de om era, Mei nu-şi putea imagina că o lăsase însărcinată şi apoi o abandonase. Nu părea genul ăsta de băiat. Mei se gândea că mai degrabă Liz nu pierduse timpul şi-şi găsise un alt iubit în Eureka.

- Ei bine, începu Mei. Vrei să-mi spui

de ce eşti aici?

- Sunt gravidă. Evident.

-Te-a examinat vreun doctor?

-Nu. Nu am fost sigură până când... Am crezut că doar mă îngrăşam.

- Liz, de când nu ţi-a mai venit menstruaţia?

Fata ridică din umeri.

- Cine ştie? Şi aşa aproape că nu-mi venea niciodată. Nu puteam să ţin nici o socoteală.

- Ai idee cât de avansată ar putea fi sarcina?

- Ştiu exact cât este de avansată. Pentru că nu am fost decât cu o singură persoană. Un singur băiat. O singură dată.

Îşi ridică ochii mari şi albaştri şi privi fix într-ai lui Mei.

Mei încercă să se amăgească preţ de-o clipă că Rick scăpase de pacostea asta.

întrebă:

- Dacă aşa stau lucrurile, dacă îţi aminteşti cu aproximaţie data concepţiei, ne-ar ajuta să stabilim un termen.

- 7 mai, spuse ea, iar ochii i se umeziră.

Rick, îşi spuse Mei. La naiba! Cu două zile înainte de atacul de cord care o trimisese pe Liz înapoi la mama ei. Şi asta însemna că sarcina fetei era chiar mai avansată decât a lui Mei.

- Ei bine, să o luăm cu începutul. Hai să-ţi facem un consult să vedem cum stă treaba! Poţi să-ţi pui cămaşa asta? Scoate totul de pe tine, sutienul, chiloţii, totul.

- Eu nu... nu am mai făcut niciodată asta...

- E în regulă, Liz. Nu e ceva groaznic. îţi las câteva minute să te dezbraci şi, după ce mă întorc, o să-ţi explic totul pas cu pas. îţi promit că

totul o să fie bine. Odată ce începi viaţa sexuală, e important să mergi regulat la consult, fie că eşti însărcinată, fie nu.

Chiar dacă Liz nu i-ar fi spus din proprie iniţiativă data concepţiei, orice curiozitate a lui Mei şi-ar fi găsit repede răspunsul în clipa în care o găsi pe Connie în sala de aşteptare.

- Sora mea, spuse Connie, pe un ton dezgustat. A zis că, dacă a rămas borţoasă în Virgin River, n-are decât să vină să nască aici copilul. De parcă ar fi fost vina mea!

Mei clătină din cap.

- Lucrurile astea se întâmplă, Connie. Prea des.

- Nu ştiu pe care din ei vreau să-l omor mai întâi.

-Nu omori pe nimeni, spuse Mei, bătând-o uşor pe mână. Hai să-i ajutăm să depăşească situaţia şi să vedem dacă se pot întoarce la vieţile lor tinere!

- Idioţii! spuse Connie. La ce s-or fi gândit?

Mei se aşeză o clipă lângă Connie.

- Ce te face să crezi că s-au gândit? Şi dacă au făcut-o, mintea le era în altă parte. Tu cum te simţi? Ai grijă la tensiune!

-Ah, eu sunt bine. M-a luat doar prin surprindere.

- Am senzaţia că povestea asta o să ia pe toată lumea prin surprindere.

- Cum a fost posibil să nu ştie?

- Oh, Connie! Ai fi surprinsă până unde poate să meargă negarea când ai numai 14 ani.

- Are 15 acum. Nu că ar fi mare diferenţă.

Mei se auzi râzând, deşi fără umor.

- E o idee mai puţin şocantă. Hai, eu mă duc la pacienta mea, iar tu fă exerciţii de respiraţie, bine?

Liz era în mai mult de cinci luni de sarcină. Aproape şase. Era posibil să fi simţit deja copilul mişcându-se, dar nu era sigură. Crezuse că e doar balonată. Crezuse că i se umflaseră sânii pentru că trebuia să-i vină ciclul.

Era tipic pentru o fată atât de tânără, mai ales una cu menstruaţie neregulată. Nu observa schimbările prin care trecea trupul ei, copleşită de dorinţa să nu fie adevărat.

- Stai aici acum? o întrebă Mei. Cu mătuşa ta, Connie?

Fata ridică din umeri.

- Presupun. Dacă nu mă dă afară.

- Ştii că n-ar face asta. înseamnă că te-ai hotărât să păstrezi copilul?

- Da. Ce altceva pot face?

- În stadiul ăsta, opţiunile tale sunt categoric limitate.

- O să-l nasc. Nu mai am ce să fac acum.

Respiră întretăiat.

- O să fie foarte rău.

- Cum pot să te ajut, Liz? întrebă Mei.

Fata clătină din cap, cu cea mai nefericită expresie din lume.

-Nu cred că poate să mă mai ajute nimeni acum.

- Scumpo, nu eşti prima adolescentă care rămâne însărcinată. N-o să te amăgesc – vor exista momente în care o să fie foarte greu. Dar o să treci peste ele.

- Sper doar să trec de ziua asta.

- Ce e atât de important la ziua asta? întrebă Mei.

- Cred c-ar trebui să-i spun şi lui, nu?

-Nu stie, spuse Mei si nu era o întrebare.

-Nu.'

Liz ridică ochii şi erau plini de lacrimi.

- O să fie furios.

- Scumpo, nu trebuie să faci asta singură. Ţine minte! Îţi las câteva zile să te acomodezi, apoi mergem în Grace Valley să facem o ecografie. O să-ţi poţi vedea copilul. Cred că vei putea să afli şi dacă e băiat sau fată, dacă vrei.

- Bine, spuse ea. Vreau să ştiu.

- Poţi să te gândeşti cine vrei să-ţi aducă pe lume copilul. O să-l cunoşti pe medicul obstetrician în Grace Valley când o să faci ecografia şi, ţinând cont că e prima sarcină, ai suficient timp să ajungi la Valley Hospital. Sau poţi să naşti aici, dar eu nu fac anestezii – s-ar putea să vrei să ţii cont de asta.

- Bine. Nu ştiu ce să fac încă, spuse ea.

- Nu te grăbi. Vrei un sfat?

- Sigur, zise ea. Cum să nu.

- Nu aştepta. Spune-i numaidecât. Treci peste partea asta.

Liz se înfioră.

- Da, spuse ea. Ştiu.

Rick parcă în spatele barului, lângă camioneta lui Jack şi, fluierând, urcă treptele din spate câte două deodată şi intră în bucătărie. Preacher întindea aluatul de plăcintă şi, lângă el, aşezat turceşte pe blatul de lucru, Christopher se chinuia cu propria bucată de aluat. Umbra lui Preacher. Rick îi ciufuli părul băieţelului.

- Care-i treaba, prietene? Faci plăcinte?

- Fac plăcinta mea, spuse micuţul concentrat.

- Bravo ţie! zise Rick.

- Rick, e cineva la bar care vrea să te vadă, spuse Preacher.

- Oh, da? făcu el, rânjind.

-Ascultă, Rick, spuse Preacher. Uşurel, la-o

încetişor! Foloseşte-ţi capul! Gândeşte înainte să vorbeşti, bine?

– Bine? făcu el din nou, pe ton de întrebare.

Rick ieşi în încăperea adiacentă şi văzu că Jack era în spatele barului, de unde servea doi bărbaţi cu bere. îl văzu pe Rick şi expresia îi deveni dintr-odată extrem de serioasă. Apoi înclină uşor capul, înspre încăperea largă. Rick se uită în direcţia indicată, la o masă din colţ, şi, când o văzu, ochii i se luminară şi un zâmbet larg i se întinse pe toată faţa. Liz, îşi spuse. Oh, Doamne – L*iz!* Inima începu să-i bată tare – nu o mai văzuse din mai şi-i fusese îngrozitor de dor de ea. Nu-şi amintea de câte ori se gândise la ea. De câte ori o *vísase*.

Când ieşi din spatele barului şi se îndreptă repede spre ea, Liz se ridică în picioare. Şi în acea clipă, mâinile i se aşezară automat pe abdomen, ca şi cum şi-ar fi îmbrăţişat burtica rotundă – şi lumea lui Rick începu dintr-odată să se învârtească fără direcţie. Se opri locului, împietrit. Paralizat. Gura îi rămase deschisă, iar ochii îi coborâră de la faţa la burta ei, apoi urcară din nou. Voia să o rupă la fugă. Voia să moară.

De unde era, văzu că lacrimile umplură instantaneu ochii fetei. Îşi dădea seama că era speriată. Auzi vocea lui Preacher în mintea lui – uşurel, încetişor; gândeşte înainte să vorbeşti.

Reuşi să închidă gura, înghiţi şi păşi încet spre ea. în timp ce se apropia, Liz îşi ridică bărbia, curajoasă, deşi o lacrimă mare i se rostogolea pe obraz.

Capul lui Rick se învârtea. Cum era posibil? Nu putea fi al lui – ea spusese că e în regulă. Şi următorul gând – sunt în ultimul an de liceu şi singura fată cu care am făcut vreodată ceva e gravidă, stă în faţa mea şi e speriată de moarte de mine. Iar eu sunt speriat de moarte *de ea*... Te rog, Doamne, nu lăsa să mi se întâmple asta!

Apoi, neajutorat – ce crede? că o s-o învinovățesc *pe ea?*

Apoi făcu un efort uriaș și se concentră, ca și cum și-ar fi prins creierul și-ar fi încercat să-l țină în loc. O fată însărcinată cu caje ai făcut-o stă acum în fața ta, speriată de moarte. Îl auzi pe Jack în mintea lui: „Nu e îndeajuns să te simți bărbat, Rick, trebuie să te și porți ca atare. Să faci ceea ce trebuie".

Opțiunile lui erau limitate. Putea să fugă, putea să nege, putea să leșine și să spere că, după ce-și revenea, Liz și copilul n-ar mai fi fost acolo.

încă o lacrimă se rostogoli pe obrazul ei în timp ce el era încă în stare de șoc. încercă să-și imagineze ce ar fi făcut Jack, pentru că-l admira și-l respecta pe Jack. Ce-ar fi făcut Preacher? Și în minte i se formă imaginea cu Preacher având grijă de Paige și de Chris. Hotărî că, indiferent ce simțea, o să se poarte ca ei. O să vadă mai târziu ce făcea cu sentimentele lui. Momentan, o să arate cel puțin ca un bărbat.

Se opri lângă ea, privi în ochii ei, în ochii ei înspăimântați, și reuși să zâmbească ușor. O prinse cu brațul pe după talie și o trase spre el, ca să o poată săruta pe frunte. Viața i se dăduse total peste cap, dar tot observă cât de bine mirosea – așa cum își amintea.

- Lizzie, șopti el.

Fata își lăsă capul să cadă pe umărul lui, iar Rick o simți tremurând, îi simți umerii zvâcnind.

O lipi de el și o strânse în brațe.

- Nu plânge, șopti el. Haide, Lizzie, nu plânge!

Se uită peste umăr la Jack, iar acesta înclină solemn capul spre ușă. Se întoarse la Liz.

- Haide! Trebuie să mergem undeva să vorbim. Vino!

Cu brațul pe după talia ei, o scoase afară din bar, ea
plângând sprijinită de el.

O duse în spate, unde nu erau oameni, unde erau singuri, şi se opriră sub un copac.

- Ei, haide acum, zise el. Cum o să putem vorbi dacă plângi?

- Rick, spuse ea, punându-şi capul pe umărul lui.

- îmi pare rău, Rick.

Îi ridică bărbia cu un deget şi-i privi ochii înroşiţi, obrajii uzi. încercă să vorbească blând. Tandru.

- Ce s-a întâmplat, Lizzie? Ai spus că e în regulă.

Liz ridică din umeri.

-Aşa am crezut. Mi s-a părut că asta voiai să spun.

- Doar dacă era adevărat, zise el.

- Nu am ştiut. Pur şi simplu, nu am ştiut.

- Credeam că ţi-a venit ciclul. De ce nu mi-ai spus? o întrebă el.

Liz ridică iar din umeri.

- Nu-mi vine prea des. Anul trecut mi-a venit doar de patru ori tot anul. Mă întrebai în fiecare zi, aşa că ţi-am spus că e în regulă, ca să nu mă pai întrebi. Apoi te-ai despărţit de mine. Chiar atunci. în clipa aia. La telefon. Şi apoi numai la asta m-am gândit... şi la nimic altceva. Că te-ai despărţit de mine. Că nu mă vrei. De parcă aş fi făcut ceva greşit, ceva rău. M-am simţit ca o...

- Opreşte-te! Nu ai făcut nimic rău, spuse el, ruşinat de felul în care o făcuse să se simtă.

- Aşa mi s-a părut, spuse ea, într-un scâncet.

Avu nevoie de mai puţin de jumătate de minut să-şi amintească detaliile şi să se simtă ca un ticălos, pentru că avea perfectă dreptate. La doar două zile după întâmplarea din care rezultase sarcina de acum, Liz se întorsese la mama ei, în Eureka. O sunase tot timpul, o întrebase dacă era bine, dacă-i

venise ciclul ca să se poată relaxa că nu fuseseră prinşi. În cele din urmă, ea spusese că da, totul era în regulă. Şi tot atunci Rick îi spusese că trebuia să se oprească, să nu se mai vadă. Îi spusese că ţinea la ea, dar, Doamne, Dumnezeule, era evident că nu se puteau controla. Şi erau amândoi prea tineri ca să se pricopsească cu un copil.

Doar că nu erau.

O trase în braţele lui.

- Oh, Liz, scumpo! zise el. M-am despărţit de tine ca să fii în siguranţă.

„Ca să fiu eu în siguranţă!"

- Nu voiam să pierd din nou controlul şi să-ţi creez probleme.

„Să-mi creez mie probleme!"

- Eşti atât de tânără! Prea tânără!

„Eu sunt prea tânăr!"

- Dumnezeule, Liz, ar fi trebuit să-mi spui adevărul!

- Nu am ştiut, spuse ea din nou, prăbuşindu-se în suspine la pieptul lui.

- Bine, scumpo, nu plânge! Nu e vina ta. E vina mea. Haide, nu plânge!

Se părea însă că Liz avea să plângă mult şi bine.

În primul rând pentru că-i fusese atât de frică de reacţia lui, apoi pentru că se simţea atât de uşurată. O ţinu în braţe o veşnicie parcă, dar cel puţin asta-i lăsă timp să se gândească la ce o să spună mai departe.

Când în sfârşit lacrimile se mai potoliră, zise:

- Putem să mergem la o plimbare cu maşina? E în regulă?

Liz dădu din cap.

Îi şterse lacrimile de pe obraji cu dosul degetelor.

- N-ar trebui să-i spui mătuşii Connie?

- E în regulă, zise ea. Ştie că am venit să vorbesc cu tine. Să-ţi spun.

- Bine atunci. Mergem la o plimbare,

ne calmăm puţin, apoi mergem s-o înfruntăm pe Connie împreună. Ce zici?

-N-ar trebui să-i spui lui Jack?

O cuprinse cu braţul pe după umeri şi o conduse la camioneta lui micuţă. Jack îi văzuse burta, îl văzuse când o scosese din bar.

-Jack ştie exact ce fac în clipa asta.

„Singurul lucru pe care pot să-l fac", îşi zise el. „Ce ar fi trebuit să fac înainte să se întâmple asta. Încerc să mă port ca un adult. Cam târziu..."

- Unde mergem?

- Hai să mergem la râu! O să ne aşezăm pe o piatră şi-o să vorbim despre ce urmează. Ce zici?

- Rămâi lângă mine? îl întrebă ea.

- Sigur că da, Liz.

- Mă iubeşti, Rick? îl întrebă ea.

Se uită la abdomenul ei rotund. El pusese copilul acolo.

La naiba, îşi zise. Iubire? Asta era mult. Nu voia aşa ceva. Aşa că se forţă să se gândească la Preacher şi la Jack şi la felul în care se purtau ei cu femeile.

Şi o sărută uşor pe tâmplă.

- Sigur că da. Vreau să nu-ţi mai fie frică acum. Totul o să fie bine. Poate că n-o să fie uşor, dar o să fie bine.

În mod normal, Jack ar fi plecat de la bar imediat ce trecea aglomeraţia de la ora cinei. Dar Preacher era ocupat cu Paige şi cu micul Christopher şi avea senzaţia că Rick s-ar putea întoarce. Că s-ar putea să se simtă obligat să dea o explicaţie. Nu erau prea multe de explicat – simpla prezenţă a lui Liz lămurise totul.

Totuşi, Rick îl privea pe Jack ca pe un tată, iar pe Jack nu-l deranjase niciodată asta. Nici măcar acum.

Vorbise puţin cu Mei, înainte ca aceasta să plece

acasă.

- Avem o problemă şi cred că tu ştii deja.

- Nu pot să vorbesc despre asta, dragule, spusese ea. Îmi pare rău.

-Vreau doar să ajut.

- Ştiu, Jack. Dar tot nu pot să vorbesc despre o pacientă.

- Nu poţi să-mi dai nici măcar un sfat? o rugase.

Se aplecase spre el, îl sărutase şi spusese:

- Nu ai nevoie de nici un sfat. O să ştii exact ce să faci.

Se uitase la mâna lui umflată, la ochiul învineţit.

- Eşti un dezastru. Încearcă să nu te mai baţi în seara

îi zâmbise cu zâmbetul ei cel mai dulce.

- Urmează-ţi instinctele cu Rick! Nu e ca şi cum nu te-ai fi aflat şi tu în situaţia asta.

Asta era adevărat, îşi spuse el. Era sigur că şi copilul lor fusese conceput prima oară când fuseseră împreună.

Singura dacă când făcuse sex neprotejat în mai mulţi ani decât putea ţine minte.

Era aproape 20.30, iar Jack era pe punctul de a renunţa.

Preacher îi făcuse baie lui Christopher şi-l băgase în pat, lângă mama lui, şi se întorsese la bar, unde turna două pahare de whisky pentru el şi pentru Jack, când intră Rick.

Era înalt, trecut deja de un 1,80. Munca grea de la bar îi întărise braţele şi umerii, îl făcuse puternic. Avea 17 ani acum şi era în ultimul an de liceu. Cu pometi înalţi, maxilar pătrat şi sprâncene dese şi expresive, era un tânăr frumuşel. Acum însă, când intră în bar cu capul plecat şi mâinile în buzunarele gecii, părea că pe chip îi apăruseră cute noi. Parcă ar

fi îmbătrânit zece ani în ultimele ore.

Nu era nimeni în bar în afară de Jack şi de Preacher, aşa că Rick sări pe unul din scaunele înalte, cu faţa spre ei. îşi trecu o mână prin păr şi se uită la cei doi bărbaţi care, dacă nu i-ar fi fost practic ca nişte părinţi de la vârsta de 13 ani, cu siguranţă i-ar fi fost mentori.

- Presupun că v-aţi prins şi voi care-i treaba, nu?

- Liz pare să fie însărcinată, spuse Jack.

- Da. Povestea aia de astă-primăvară – se pare că a avut consecinţe serioase. Copilul trebuie să se nască în februarie, din câte poate ea să-şi dea seama. Din câte poate Mei să-şi dea seama. E însărcinată într-un stadiu *avansat*.

- Dumnezeule, Rick! spuse Preacher, aproape slăbit. Of, frate...

Rick clătină din cap.

- Ei bine, e al meu. E vina mea.

- Nu e doar vina ta, prietene, spuse Preacher, amin- tindu-şi mult prea bine comportamentul lui Liz din perioada cât stătuse în Virgin River.

- Ea poartă copilul, spuse Rick. Pot şi eu să-mi asum măcar vina. în plus, nu m-a forţat.

Trase aer în piept.

- Băieţi, îmi pare rău. V-am dezamăgit. Am dat-o în bară. Rău.

Jack simţi un zâmbet de mândrie amenințând să-i apară pe buze. Oricare alt băiat de 17 ani ar fi dat bir cu fugiţii şi ar fi fost de mult în alt oraş, dar nu şi Rick. El rămânea să ajute, aşa cum putea. Ca un bărbat. Responsabil.

Probabil că-i era acum la fel de greu să stea în faţa lui şi a lui Preacher pe cât îi era să înfrunte tot dezastrul care căzuse asupra lui.

- Aţi reuşit să lămuriţi ceva?

- Nu, nu chiar. Nu poţi să faci prea multe în clipa în care afli. Înţelegi? Dar i-am spus că rămân lângă ea. Şi că vreau să nu-i mai fie frică. Apoi i-am spus lui Connie că o să plătesc pentru tot, indiferent ce va trebui să fac.

- Connie şi Ron cum sunt? întrebă Preacher.

- Oh, cred că le-ar plăcea tare mult să mă omoare în clipa de faţă, zise Rick. Mi-am cerut de mii de ori scuze. Mi-am făcut *mea culpa*. Am implorat. Parcă s-au mai liniştit o idee când le-am promis că o să muncesc până o să pic lat.

- Probabil că nu va fi nevoie să faci asta, spuse Jack. Putem să te ajutăm şi noi. Şcoala e importantă, Rick. Indiferent ce o să se întâmple.

- Mulţumesc. Cel mai important lucru acum este să nu-i fie frică. Mă termină să o văd cât e de îngrozită. Nu am lăsat-o doar însărcinată, am băgat-o în sperieţi. Dumnezeule mare! Of, băieţi, ştiu că vă aşteptaţi la mai mult din partea mea.

- Rick, nu ai dezamăgit pe nimeni, spuse Jack. Se întâmplă şi lucruri mai puţin plăcute. Te-ai purtat foarte bine. Mai bine decât s-ar fi purtat alţii în locul tău.

-Aţi văzut-o ce speriată era? Ştiţi de ce? Mi-a spus

că totul era în regulă pentru că am întrebat-o şi am tot întrebat-o, ca şi cum ar fi fost singurul lucru de care-mi păsa. Şi în clipa în care mi-a spus că totul e bine, am părăsit-o!

Îşi trecu o mână peste ceafa udă.

-Mi-am dat seama că am greşit atunci, dar nu am ştiut cât de mult. Credeam că în felul ăsta o să fim mai feriţi amândoi, că n-o să mai facem prostii – în schimb, am împiedicat-o să-mi spună mai devreme. Dacă aş fi ştiut mai din timp, poate că făceam ceva în legătură cu... copilul ăla, spuse el încet, pe un ton aproape reverenţios. Copilul ăla se mişcă în ea. L-am simţit *mişcându-se*. Dumnezeule mare!

Jack simţi un fior străbătându-i pieptul. El era trecut de 40 de ani şi era mai mult decât pregătit pentru o familie, e drept, dar înţelegea perfect şocul şi uimirea lui Rick. Cât despre Preacher, nimeni pe lume nu ştia cât ar fi dat el să se găsească într-o astfel de situaţie. Nici măcar Jack.

- E doar un copil, spuse Rick. Nu ştiu cum o să reuşesc să mă revanşez faţă de ea.

- Pentru început, îi eşti alături, zise Preacher. Te porţi bine cu ea, eşti cât se poate de drăguţ, o respecţi. O tratezi ca pe mama copilului tău, indiferent ce se va întâmpla cu acest copil.

- Da, zise Rick. M-a întrebat dacă o iubesc, zise el stânjenit.

Tăcerea pluti în aer preţ de-o clipă. Apoi Jack mai scoase un pahar şi aplecă sticla de whisky peste el – doar puţin. I-l împinse lui Rick. Probabil că avea nevoie de aşa ceva în clipa asta.

- Ce i-ai spus? întrebă Preacher.

-Are copilul meu în ea, Preach. Nu a vrut să se întâmple asta. Ce naiba puteam să-i spun? Poate că trebuia să-i spun: „Am crezut că te iubesc primăvara trecută, când o făceam". Foarte frumos ar fi fost din partea mea.

Se uită în paharul de whisky şi clătină din cap.

- I-am spus: „Sigur că da".
- Ah, Rick, ai făcut ce trebuia, zise Preacher.
- Ce altceva puteam să fac?

Jack îşi ciocni paharul de al lui Rick. Era foarte mândru de băiat. Nu-şi plângea de milă, nu se văita în legătură cu ce i se întâmplase. Nu căuta vinovaţi. Era greu să-ţi ţii spatele drept, capul sus, să fii puternic, nu victimă. Era greu la orice vârstă – iar la 17 ani era admirabil.

- O să fie bine, prietene, spuse el, sperând că era adevărat.
- Simt că ar trebui să fac ceva, dar nu am habar ce, zise Rick.
- Deocamdată nu trebuie să faci nimic, zise Jack. Stai o vreme şi gândeşte-te! Să nu te-apuce vreo nebunie şi să fugi să te-nsori sau mai ştiu eu ce. Tu ai 17 ani, ea, 15, iar singurul lucru pe care îl ştiţi cu certitudine este că o să aveţi un copil. Tu stai lângă ea, poartă-te frumos şi o să lămurim totul.

-Jack, Preach, spuse el, cu ochii umezi. Băieţi, îmi pare rău. Voi aţi încercat să-mi spuneţi, dar eu...

- Rick, îl opri Jack. Nu eşti primul căruia i se întâmplă asta. Ia-o încet!

Jack ridică paharul şi sorbi puţin.

- O să trecem peste asta. Poate că o să fie greu, dar mulţumim lui Dumnezeu că ştim ce-i greul.

capitolul 8

Toată determinarea judecătorului Forrest de a obţine un proces rapid în cazul lui Wes Lassiter se împotmoli în mod previzibil într-un detaliu birocratic – Forrest era judecător în Mendocino County, iar Lassiter fusese arestat în Humboldt County. Cazul avea să fie judecat de altcineva.

Fuseseră găsite metamfetamine asupra lui Lassiter în clipa în care îşi agresase soţia, iar avocatul susţinea că acestea îi provocaseră comportamentul nebunesc, iar clientul lui acţionase cu lipsă de judecată.

O condamnare la închisoare ar fi fost impresionantă, dacă putea fi obţinută. Însă avocatul lui Lassiter cerea tratament de detoxifiere, iar judecătorul îi permisese să iasă pe cauţiune cu condiţia ca Lassiter să fie judecat după încheierea tratamentului. Acest lucru ar fi putut fi totodată luat în calcul în stabilirea sentinţei. Mai erau şi alte condiţii – dacă pleca mai devreme din centrul de dezintoxicare, cauţiunea îi era revocată şi risca să-şi aştepte procesul după gratii. Şi, deşi centrele de tratament obişnuite funcţionau sub un cod de strictă anonimitate, în cazul lui Lassiter procurorul avea să aibă dreptul să verifice ca să se asigure că este încă acolo şi că nu reprezintă o ameninţare pentru familia lui.

Brie o sună pe Paige.

-Nu interpreta hotărârea asta ca pe o veste proastă, spuse ea. Este foarte posibil ca, odată ieşit de sub influenţa drogurilor, perspectiva lui să se schimbe total. Recomandarea mea este să începi procedurile de divorţ şi de custodie. Poate să câştige timp câtă vreme se află sub tratament – dar, ţinând cont de faptele care au dus la această decizie, presupunerea mea este că va fi cooperant, ca să nu rişte să ajungă la închisoare.

- Cât timp o să fie în tratament? întrebă Paige.

- E greu de spus. O lună este durata minimă, dar metamfetamina este un drog puternic şi am auzit şi de oameni care au rămas la centru timp de câteva luni în situaţia asta. Şi, ca înţelegerea să funcţioneze în interesul lui, nu poate să renunţe.

Trebuie să fie externat de un supervizor.

- Nu ştiu cât de gravă este problema lui cu drogurile, spuse Paige. Bănuiam că ia ceva. Am găsit odată ceva ce mi s-a părut că seamănă a droguri, dar mi-a fost frică să-l întreb ce era. Dar dacă trebuie doar să convingă un supervizor că s-a vindecat, e foarte priceput să manipuleze oamenii.

- Da, toţi sunt. Crede-mă, dacă există un loc pe lume unde specialiştii să ştie cu cine au de-a face, acelea sunt centrele de dezintoxicare.

- O să privesc peste umăr luni în şir...

- Paige, după ce ţi s-a întâmplat ţie, o să priveşti peste umăr cât timp o să fie în *viaţă*. Roagă-l pe Preacher să te înveţe să tragi cu arma!

Avu nevoie de două zile de gândire până să-i spună ideea lui John.

- Merită să ne gândim la asta, spuse el. Putem s-o facem. între timp, l-am sunat pe prietenul meu Mike să mă asigur că ticălosul e la locul lui, în L.A., dar acum că s-a dus la centrul ăla de tratament din Minnesota, ar trebui să suni tu la biroul procurorului şi să verifici.

- Oh, făcu ea, codindu-se. Poate c-ar trebui să-l las pe avocatul meu să facă asta?

- Gândeşte-te bine, Paige, spuse Preacher. Preia controlul! Ştii că eu sunt bucuros să am grijă de voi, dar e important să-ţi recapeţi încrederea. încrederea pe care ştiu că o aveai înainte... de toate astea.

Da, îşi spuse Paige. Aveam încredere în mine, cândva. Nu la fel de multă ca alte femei, poate, însă îndeajuns cât să-mi creez un colţişor de lume pentru mine. Şi, deşi abia dacă se vedea, începea să recâştige acea încredere – puţin câte puţin. Trebuia să-şi recapete încrederea şi siguranţa de sine de odinioară – avea să-l crească singură pe Christopher.

Nu crezuse că poate să cearâ ordinul de restricţie

sau custodia – frica o ţinuse prinsă în ghearele ei. Dar o făcuse, cu ajutorul lui John care îi stătuse alături şi o încurajase. Era un proces urât şi înfricoşător, dar o făcuse, iar Wes fusese luat de lângă ea cu cătuşe la mâini. Poate că se afla acum la adăpostul programului de tratament, dar nu se terminase. Trebuia să dea încă socoteală pentru multe şi era posibil să o facă de după gratii, ceea ce însemna că ea şi fiul ei aveau să fie liberi ani buni. Acum că pornise pe drumul ăsta – se elibera, îşi lua viaţa înapoi era hotărâtă să privească lucrurile în faţă. Oricât de frică i-ar fi fost.

Se învârti o vreme pe lângă telefonul din bucătărie, apoi îl luă şi sună. A doua zi se învârti ceva mai puţin şi, când îi răspunse secretara procurorului, fu informată că biroul nu verificase în acea zi şi că era posibil să nici nu o facă, din lipsă de timp. I se sugeră să sune ziua următoare. Dintr-odată, era furioasă.

-Nu! spuse ea. Înţelegeţi că viaţa mea şi a fiului meu sunt într-un pericol constant din cauza acestui om? Că a ameninţat că mă omoară şi, dacă vă uitaţi la documentele mele medicale, este evident că a şi încercat să o facă? Nu. Nu aştept până mâine. Sun din nou peste o oră.

Închise simţind cum inima îi bătea să-i spargă pieptul şi-i aruncă o privire lui Preacher.

-Aşa vezi! o lăudă el, ridicând o sprânceană şi zâmbind.

Peste zece minute o sună procurorul regional în persoană. O asigură că totul era în ordine, apoi îi dădu numărul centrului de tratament şi numele consilierului cu care ţinuse legătura, invitând-o să sune direct, ori de câte ori pe zi simţea nevoia.

Din nou, începu să se învârtească pe lângă telefon.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă

Preacher.

- Nu ştiu. Parcă mi-ar fi frică să nu răspundă el.

- Şi dacă ar fi aşa?

-Aş muri!

-Nu, spuse Preacher calm. Ai închide, pentru că nu eşti obligată să mai discuţi cu el niciodată în viaţa ta. Clar?

- Aşa e, zise ea, uşor surprinsă de această realitate.

Mintea începu să i se învârtească – dacă nega că ar fi
atins-o vreodată? Dacă-i convingea că-i părea rău?

Ridică numaidecât receptorul şi formă numărul în timp ce sute de posibilităţi i se învârteau în minte.

Dacă voia să-i transmită un mesaj? Dacă le cerea să o sune, ca să vorbească cu Christopher? Nu vorbea niciodată cu Christopher, dar îl credea în stare să se prefacă, să se poarte ca şi cum i-ar fi păsat de fiul lui.

I se răspunse la telefon, i se făcu legătura cu consilierul pe care îl ceru şi spuse:

-Sunt Paige Lassiter. Sun ca să mă asigur că Wes Lassiter este încă acolo.

- E la locul lui, doamnă, răspunse consilierul, cu voce calmă şi prietenoasă. Staţi liniştită!

- Mulţumesc, zise ea, cu voce slabă.

- Încercaţi să aveţi o zi frumoasă.

Închise telefonul şi rămase tremurând o vreme. Apoi se uită la John şi îl găsi zâmbind.

- Ştiu că e greu, spuse el cu voce blândă. Dar în fiecare zi îţi recuperezi încă puţin viaţa. Aşa se face, Paige.

În Fallujah, Irak, era un drum care avea o reputaţie redutabilă de pericol mortal. Destui soldaţi americani îşi pierduseră viaţa acolo. Când sergentul-

maior Jack Sheridan îşi condusese plutonul acolo, una dintre echipe, condusă de sergentul Miguel – Mike, pentru prieteni – Valenzuela, fusese separată de restul plutonului printr-o bombă plantată într-un camion autodistrugător. Oamenii se baricadaseră într-o clădire abandonată împreună cu răniţii, înconjuraţi de lunetişti care trăgeau mereu. Sergentul îi ţinuse pe lunetişti la distanţă cu un M16 cu care trăsese repetat timp de ore întregi, până ce restul plutonului – Preacher printre ei – reuşise să-i doboare pe insurgenţi şi să întreprindă o operaţiune de salvare. Când totul se terminase, Mike abia-şi mai putea mişca braţul, iar umărul îi înţepenise. Fusese decorat pentru fapte de eroism.

Mike, sergent în departamentul de poliţie din L.A., fusese activat pentru un tur de optsprezece luni în Irak. Nu fusese rănit niciodată. Salvase vieţi.

Şi acum era în comă într-un pat de spital din L.A., cu trei gloanţe în el. Trase de un puşti de 14 ani, într-o bandă. Singurul loc pe care nu-l atinsese fusese vesta anti-glonţ pe care o purtase Mike. Un alt ofiţer îl împuşcase mortal pe puşti. Investigaţiile sugerau că era posibil să fi fost un fel de ritual de iniţiere ca să fie acceptat în bandă – şi să elimini sergentul de pe raza de acţiune a bandei nu era puţin lucru.

Preacher îl sunase pe Mike în legătură cu Paige, iar Mike făcuse tot ce-i stătuse în putinţă ca să-l ajute. Acum Preacher era cel care primea telefonul.

Era devreme – cafeaua tocmai fusese făcută, Chris nu coborâse încă în pijama, zgomotul lemnelor tăiate în curtea din spate abia începuse. Incidentul se petrecuse cu o noapte în urmă, iar Ramon Valenzuela, fratele mai mare al lui Mike, avusese nevoie de câteva ore ca să dea de cineva din echipa de puşcaşi marini. Între timp, Mike fusese operat de urgenţă şi era acum în comă, la Terapie intensivă.

Preacher se duse la uşa din spate.

-Jack! strigă el. Vino aici!

Jack intră pe uşa de la bucătărie cu o expresie îngrijorată.

-Valenzuela a fost împuşcat, spuse Preacher, fără preambul. E în stare critică. Centrul de traume din L.A. îl sun pe Zeke şi-i spun să le zică şi celorlalţi şi închid barul.

- Dumnezeule! spuse Jack, frecându-şi bărbia. Ce şanse i-au dat?

- Fratele lui, Ramon, crede că o să-şi revină – dar e în comă. A zis ceva cum că n-o să mai fie niciodată la fel.

Clătină din cap.

- Vezi dacă poţi să găseşti vreun avion. Eu merg cu maşina.

Paige apăru în capătul scărilor şi-şi dădu seama că se întâmplase ceva grav. Rămase aşteptând.

- Şi Paige? Christopher? întrebă Jack.

Preacher ridică din umeri.

- Trebuie să-i iau cu mine. Sub nici o formă nu-i las singuri aici.

- Unde ne iei? întrebă ea.

Amândoi bărbaţii se întoarseră să se uite la ea.

- în L.A., spuse Preacher. Unul dintre ai noştri a fost împuşcat la datorie. Este la Terapie intensivă şi trebuie să merg la el.

-În L.A.? John, nu pot să merg în L.A.!

- Ba da, poţi. Trebuie. Prietenul meu, Mike, cel care te-a ajutat atât de mult, e în spital. Jack? spuse el, uitân- du-se la prietenul lui cel mai bun. Sun-o pe bunica lui Rick şi spune-i să vină să verifice barul în fiecare zi!

- Sigur, spuse Jack şi dispăru numaidecât.

Preacher se întoarse la Paige.

- O să fie bine. O să fii în siguranţă. Poţi să suni în fiecare zi la centrul de tratament. Dacă vrei, poţi să-ţi iei şi nişte lucruri, dacă tot suntem acolo. Poate vrei să vezi pe cineva... poţi să

faci toate astea în siguranţă. Dar trebuie să merg.

Paige îl privea fără să se mişte.

- Trebuie să plec chiar acum, Paige. Am nevoie să faci asta cu mine, ca să mă pot duce la prietenul meu ştiind că tu şi Chris sunteţi în siguranţă. Te rog!

Paige se scuturã.

- Mă duc să mă pregătesc, spuse ea şi urcă scările în fugă.

Nu-l auzi pe Preacher răsuflând uşurat.

Jack stătea pe veranda lui Doc împreună cu Mei, cu geanta de voiaj în portbagajul maşinii.

- Mai gândeşte-te, spuse el. Vino cu mine! Nu vreau să te las singură aici.

îi puse o mână pe piept, se uită la el şi spuse:

- N-o să fiu singură. Am un oraş întreg. N-o să mi se întâmple nimic.

- Dar Preacher n-o să fie aici. îi ia pe Paige şi pe Chris- topher cu el, pentru că nu poate să-i lase. Cred că-l sperie de moarte gândul să-i lase singuri.

- Firește. Jack, Doc are nevoie de mine. Am multă treabă. Și o să fie bine. N-o să mă supere nimeni. Uite numele unui doctor cu care să vorbești. Spune-i că te-ai însurat cu fosta lui asistentă. O să-ți spună tot ce poate despre Mike.

- Ai lucrat cu el? Când?

-A trecut ceva timp, dar sunt sigură că nu m-a uitat. E chirurg de traume – e posibil să-l fi operat chiar el pe Mike. Nu uita să-i dai vestea cea mare – că o să avem un copil. O să se bucure.

j O să-l găsesc.

Își coborî buzele peste ale ei și o sărută profund, cu o mână pe spatele ei și cu cealaltă pe talia ei tot mai mare.

- De mult nu mi-a mai fost atât de greu să fac ceva pe cât îmi este să te las acum singură, zise el.

- Hai, du-te! Vrei să ajungi acolo cât mai repede.

Jack conduse ca un nebun până în Eureka, încărcând
vechiul telefon mobil de la motor, ca să o poată suna din spitalul din Los Angeles. Găsi un avion care făcea doar o escală în Redding și ajunse în L.A. în mai puțin de trei ore. Preacher, pe de altă parte, venea tot drumul cu mașina, ceea ce-i putea lua opt, poate chiar zece ore.

Când ajunse în L.A., Jack nici măcar nu se opri la hotel.

Mike era conectat încă la ventilator și nu avea voie să primească vizite decât din partea rudelor apropiate, doar câteva minute la fiecare oră, dar Jack nu se mira când văzu mulțimea de la spital – un număr impresionant, așa cum se așteptase. Se știa că polițiștii se adună atunci când este rănit unul de-ai lor și erau cu zecile, înăuntrul și în jurul spitalului. Aduseseră o rulotă în parcarea spitalului, unde familia lui Mike putea să ia din când în când câte o

pauză de la stresul din spital, iar ofiţerii stăteau practic de pază în jurul acesteia. Mike fusese înşurat de două ori, dar era singur în momentul de faţă. Asta nu însemna că nu erau destui membri de familie – părinţi, fraţi, surori, nepoate, nepoţi. Probabil că era şi o fostă nevastă pe undeva şi, în mod inevitabil, una sau două iubite. Erau şi doi băieţi din fostul lor pluton acolo, cei care putuseră să plece imediat – Zeke, pompier în Freson, şi Paul Haggerty, constructor în Grants Pass. Era posibil să apară şi ceilalţi, dacă reuşeau să se elibereze.

- Unde e Preacher? întrebară cei doi.

-Trebuie să ajungă în curând. Vine cu maşina. Cum se simte Mike?

- Nu ştim prea multe deocamdată. Trei lovituri – în cap, în umăr şi în zona inghinală. A pierdut mult sânge şi nu şi-a recăpătat cunoştinţa. A stat mult în operaţie.

Jack scoase bucata de hârtie din buzunar.

- Ştiţi cum îl cheamă pe chirurg? întrebă el.

Se uitară unul la celălalt, clătinând din cap.

- Bun, mă duc să-l caut pe tipul ăsta, zise Jack. Un vechi prieten de-al lui Mei. E doctor aici – poate ne spune mai multe. Mă întorc repede.

Jack petrecu aproape o oră trecând de la un post de asistente la altul, căutându-l pe doctorul Sean Wilke, lă- sându-i mesaje... dar degeaba. Abia două ore mai târziu văzu un bărbat în vârstă de aproximativ 40 de ani, cu un halat alb peste uniforma de chirurg îndreptându-se spre secţia de Terapie intensivă. Pe halatul alb era brodat cu aţă albastră numele *Wilke*.

- Dr. Wilke, spuse Jack, păşind în faţa doctorului şi oprindu-l.

întinse mâna.

- Sunt Jack Sheridan. Sunt aici pentru Mike Valenzuela.

Doctorul părea distras şi acceptă absent strângerea de
mână. La urma urmei, veniseră zeci de persoane pentru Mike – doctorul nu putea vorbi cu toată lumea.

-M-am căsătorit cu Mei Monroe, spuse Jack repede.

Expresia bărbatului se schimbă pe dată în mod dramatic.

- Dumnezeule mare! spuse el, prinzându-i entuziasmat mâna lui Jack cu ambele lui mâini. Mei? Ce mai face?

- Grozav. Ea mi-a dat numele dumneavoastră. Mi-a spus că s-ar putea să-mi daţi informaţii despre prietenul meu.

- Dă-mi voie să-mi văd pacientul şi o să-ţi spun tot ce pot. E bine aşa?

- Grozav, spuse Jack. Mulţumesc.

Cincisprezece minute mai târziu, Jack îşi dădu seama că dăduse lovitura, când îl văzu pe Wilke oprindu-se în faţa secţiei de Terapie intensivă ca să schimbe câteva cuvinte cu mama, tatăl şi fratele lui Mike. Aşadar, el era chirurgul care îl operase. După ce lăsă familia să se întoarcă în sala de aşteptare, Wilke se îndreptă spre Jack.

- Haide, îi spuse. Am puţin timp.

- O să scape, nu-i aşa?

- îi dau şanse de 98 la sută să scape – dar nu ştim în ce măsură va rămâne afectat.

Dr. Wilke îl duse pe Jack în sala de relaxare pentru angajaţi, din spatele camerei de urgenţă. Turnă câte o cafea pentru fiecare. Jack luă o sorbitură şi aproape se înecă. Era groaznică. Se gândi dacă era cumva posibil să folosească apa din găleţile de spălat pe jos.

- Da, zise Wilke. Ştiu. E proastă.

-Am un bar-restaurant în nord. Cafeaua noastră e fantastică, mai bună ca la Starbucks. Cred că prima oară am câştigat-o pe Mei cu cafeaua – e dependentă de cofeină. Spuneţi-mi despre Mike, dr. Wilke.

-Te rog, spune-mi Sean! Uite cum stau lucrurile până acum. Nu şi-a recăpătat încă cunoştinţa din cauza rănii de la cap, deşi a fost, sincer, cea mai puţin traumatizantă. În mor miraculos, glonţul nu pare să-i fi atins creierul, dar a trebuit să facem o craniotomie ca să-l scoatem, ceea ce a cauzat umflarea ţesuturilor, şi a trebuit să introducem o sondă pentru drenaj – şi asta cred eu că a cauzat coma. Glonţul din zona inghinală a produs

rana cea mai gravă – cea mai complicată reparaţie. Am reparat intestinul şi vezica, dar a pierdut mult sânge.

- Dumnezeule! A trecut prin optsprezece luni în Irak fără nici o zgârietură.

- Umărul e destul de rău. E aproape sigur că va rămâne cu o dizabilitate permanentă.

- La naiba! spuse Jack, clătinând din cap. Şi slujba lui?

Sean clătină din cap.

- Nu văd cum ar putea s-o mai păstreze. Rănile sunt critice. Vorbim de o recuperare foarte lungă. Umărul arată bine, dar va rămâne slăbit. Ar fi compromis în tactici defensive.

- Dar e un băiat dur, zise Jack.

- Da, spuse doctorul. De-asta e acum în viaţă.

- Mulţumesc, zise Jack. Pentru tot ce aţi făcut. Pentru că v-aţi făcut timp să-mi spuneţi.

- Cu plăcere.

Se aplecă în faţă.

- Ştiu că eşti îngrijorat pentru prietenul tău acum, dar aş vrea tare mult să aflu ce mai face Mei. N-am mai auzit de mult nimic despre ea.

Jack zâmbi şi-i povesti bucuros cum ajunsese Mei în munţi, cum prima dată fusese tentată să o ia la sănătoasa, să plece cât mai repede de acolo. Şi cum până la urmă nu numai că hotărâse să rămână acolo, ci se şi recăsătorise şi aştepta acum un copil.

Şocul de pe chipul lui Wilke era evident.

- Da, au fost o mulţime de surprize. Ştiu că nu credea că e posibil. Când am cunoscut-o, era o femeie care nu credea că va mai fi vreodată fericită, care aducea copii pe lume fără să poată avea un copil al ei. Iar eu eram un puşcaş marin în rezervă de aproape 41 de ani şi nu fusesem

niciodată căsătorit. La naiba, nici măcar nu avusesem vreo relaţie serioasă şi nici nu-mi doream să am. Ziua în care am cunoscut-o a fost cea mai bună din viaţa mea. A fost un nou început pentru amândoi, presupun. E totul pentru mine.

Pe masă era un set de post-it, iar Jack îl trase spre el. Se aplecă spre Sean, întinzând mâna după pixul doctorului pe care acesta îl scoase din buzunarul halatului.

- Ar trebui să o suni. Nu mă crede pe mine pe cuvânt, întreab-o direct cum îi merge. Ar fi încântată să vorbească cu tine. Ea mi-a dat numele tău, mi-a spus să te caut.

Mâzgăli numărul pe pătrăţelul de hârtie, apoi îl întoarse spre Sean.

După câteva clipe de ezitare, Sean desprinse bucata de hârtie, o împachetă şi o băgă în buzunar.

- Serios, dă-i un telefon! I-ar plăcea. Şi încă ceva. E posibil să mă strecori cumva în secţia de Terapie intensivă? Mike a fost unul din băieţii mei cei mai buni. Un soldat pe cinste. A salvat vieţi. A fost un erou. Îl iubesc. Sincer. Mulţi oameni îl iubesc.

- S-a făcut, zise Sean.

Jack stătu lângă Mike în acea noapte, ca familia să poată dormi. Capul lui Mike era ras pe o parte, tuburi şi sonde îi erau înfipte peste tot, dar probabil că cel mai impresionant era aparatul care respira în locul lui. Asistentele şi terapeuţii îi mişcau extremităţile, dar Mike nu şi le mişca singur.

După ce schimbă câteva cuvinte cu familia lui Mike, Preacher luă bagajele lui Jack şi Paige şi rezervă două camere la hotelul din apropiere. Se întoarse de dimineaţă să-i dea o cheie lui Jack. Jack se duse acolo să tragă un pui de somn, dar se întoarse după-amiaza şi, din nou, petrecu întreaga noapte alături de Mike. La fiecare oră se ridica, se apleca peste pat şi vorbea cu el:

-Toată lumea e aici, prietene. Familia ta, poliţiştii tăi, câţiva băieţi din echipa noastră. Toată lumea te aşteaptă să te trezeşti. Trezeşte-te, prietene!

În cea de-a treia zi, aparatul de respiraţie fu deconectat, iar Mike deschise ochii, însă îi privi pe Jack şi pe părinţii lui cu o expresie goală. Asistentele încercară să-l stimuleze, dar era ameţit şi lipsit de viaţă.

Când Jack îşi ocupă locul de la capul patului prietenului său, pregătit să petreacă încă o noapte lungă, mama lui Mike îi puse o mână pe umăr. Era în toiul nopţii când se întoarse şi privi în ochii ei negri. Doamna Valenzuela era o femeie frumoasă şi puternică, de 60 şi ceva de ani. Crescuse şase copii şi avea o droaie de nepoţi. Când nu era în salonul de Terapie intensivă, era în capelă, trecând mătăniile printre degete. Era o minune că nu făcuse încă băşici la mâini. Abia dacă dormea.

- Eşti un bărbat foarte răbdător, nu-i aşa, Jack?

- Nu şi de data asta, recunoscu el.

- Am auzit de tine. Miguel nu e primul bărbat la al cărui căpătâi ai stat de veghe. Mi-a spus că nu-ţi părăseai niciodată vreun om, oricât de periculos ar fi fost să rămâi cu el.

- Exagerează, spuse Jack.

- Eu nu cred. Mă ducesă mă odihnesc puţin, ca să fiu alertă mâine-dimineaţă. Îţi mulţumesc că faci asta.

- Nu l-aş părăsi pe Mike, doamnă Valenzuela. E un soldat bun.

În mijlocul celei de-a şasea nopţi, Mike deschise ochii, întoarse capul şi spuse:

- Sergent?

Jack sări numaidecât în picioare şi se aplecă peste pat. Văzu claritate în ochii lui Mike.

- Da, soldat. Aici sunt. E multă lume aici pentru tine, prietene. Trebuie să rămâi cu noi

acum – oamenii din spital mai au puţin şi ne dau afară.

O asistentă apăru numaidecât lângă pat.

- Mike? întrebă ea. Ştii unde eşti?

-Sper doar că nu în Irak, zise el, cu o voce slabă.

- Eşti în spital. La Terapie intensivă.

- Bun. Aici nu sunt lunetişti.

- Mike, o s-o sun pe mama ta, zise Jack. Nu plec departe.

Jack ieşi şi se duse în sala în care prietenii şi familia puteau să aştepte, să dea telefoane, să se odihnească. Soţii Valenzuela erau în rulota pe care le-o pusese la dispoziţie departamentul de poliţie, dar în sala de aşteptare se aflau pe puţin cincisprezece persoane care aleseseră să rămână acolo, ca să fie aproape.

- S-a trezit. Recunoaşte persoane.

Un oftat colectiv de uşurare umplu încăperea. Jack o sună pe doamna Valenzuela ca să-i spună să vină lângă fiul ei, apoi se întoarse la unitatea de Terapie intensivă. Când ajunse acolo, doi medici îi examinau prietenul. Unul dintre ei era Sean, celălalt era neurolog.

Sean înconjură patul şi, cu o mână pe braţul lui Jack, îl conduse la o oarecare distanţă de Mike.

- Nu am sunat-o încă pe Mei, dar o s-o fac. Voiam doar să-ţi spun ceva – ai fost aici în fiecare noapte, toată noaptea, preţ de aproape o săptămână. Mă bucur tare mult că ai hotărât să te ţii după ea. Eşti un om bun, Jack. Un prieten bun.

- Ţi-am spus – e un băiat bun. Ar face acelaşi lucru pentru mine.

Zâmbi.

- Cât despre Mei, când m-a acceptat, m-a făcut fericit pentru întreaga viaţă.

Cât timp Jack era plecat, Mei avea o treabă importantă care s-o ţină ocupată. O lua pe Liz de la

magazinul din colţ ca să o ducă în Grace Valley, la dr. Stone, obstetricianul.

Liz o aştepta în faţa magazinului.

- Eşti sigură că nu vrei s-o inviţi şi pe mătuşa ta Connie să vină?

- N-aş prea vrea să vină, zise fata. Vreau să merg numai cu tine.

- E în regulă. Arăţi foarte bine azi, spuse ea.

Liz zâmbi.

- Mulţumesc, spuse.

Mei era mulţumită că Liz îşi dăduse interesul să arate bine azi, ţinând cont că era prima oară când îl întâlnea pe dr. Stone. Părul îi era curat, strălucitor şi ondulat, machiajul de bun-gust. Purta una din acele perechi de blugi strâmţi şi un pulover lung şi larg tras peste burta peste care blugii nu se mai închideau.

- Eşti entuziasmată?

-Aşa cred, spuse ea. Am emoţii.

- Nu ai de ce să-ţi faci griji, este o procedură complet nedureroasă.

Când ajunseră la clinica din Grace Valley, Mei îşi dădu seama că programarea la doctor nu era probabil singurul motiv pentru care se aranjase Liz şi cu siguranţă mai exista un motiv pentru care Liz nu o invitase pe mătuşa Connie. Când intrară în parcare, o camionetă albă foarte cunoscută le aştepta. Rick coborî din maşină şi începu să se apropie de ele. Când îl văzu, Liz radie de fericire şi alergă spre el. Se întâlniră la mijloc.

Mei îi văzuse împreună de când Liz se întorsese în Virgin River – la bar şi prin oraş. Erau destul de rezervaţi, în special în preajma lui Connie şi Ron – iar Connie şi Ron păreau să fie mereu prin preajmă. Rick o ţinea de mână, îi punea un braţ pe după umeri, poate că o săruta pe tâmplă.

Dar acum era diferit. Ea alergă în braţele lui. El o strânse cu putere, drăgăstos. Il văzu pe Rick într-o lumină diferită, strângând în braţe o fată însărcinată. Înalt, puternic, cu umeri laţi, chipeş – şi totuşi doar un băiat, un băiat de 17 ani, plin de testosteron.

Se îmbrăţişară şi se sărutară în mijlocul străzii – se sărutară ca nişte adulţi. Mâinile lui Liz erau pe obrajii lui, trăgându-l spre gura ei. Se devorau flămânzi unul pe celălalt – sărutul lor era atât de pasional, că ieşeau aburi. El o ţinea strâns în braţe în timp ce mâinile urcau şi coborau pe spatele ei. Îşi strecură o mână pe abdomenul ei în timp ce vorbea şi zâmbi peste buzele ei depărtate.

Acesta nu era un băiat, ci un bărbat. Erau un bărbat şi o femeie, şi totuşi doar nişte copii.

Mei îşi drese vocea.

Se despărţiră cu un oftat şi se îndreptară spre Mei.

- Hei, Rick. Nu ştiam că vii şi tu.

- A trebuit să lipsesc de la şcoală. Nu ştiu dacă o să-mi motiveze absenţele pentru că am venit să văd ecografia copilului meu. Dar Liz a vrut să fiu aici.

- Pot s-o înţeleg.

Atât de maturi. Atât de tinerei. Erau copii – era foarte complicat. De fapt, dragostea evidentă dintre ei o tulbura mai mult decât dacă ar fi trebuit s-o ajute pe fată să ducă singură sarcina până la capăt. Păreau să-şi dorească să aibă copilul împreună şi ce ar fi putut fi mai imposibil pentru doi puşti atât de tineri?

- Ei bine, hai să intrăm şi să facem cunoştinţă cu doctorul!

Mei discutase cu John Stone, îi spusese despre pacienta ei. Examinarea începu numaidecât. Rick se aşeză lângă Liz, ţinând-o de mână aşa cum ar fi făcut un soţ. Ea îl privea cu adoraţie, în vreme ce

ochii lui erau mai degrabă fixaţi asupra monitorului.

John mişcă aparatul pe burta ei, iar bebeluşul apăru pe ecran, foindu-se şi dând din picioare.

-Oh, frate! zise Rick. Oh, uită-te la asta!

- Înţelegeţi ce se vede? Aici sunt braţele, picioarele, capul, fundul. Penisul, spuse John.

Mei nu fusese pregătită pentru asta – văzu cum chipul lui Rick se transformă treptat. Ochii i se măriră, începură să se umezească. îi strânse mai tare mâna lui Liz şi-şi prinse buza de jos între dinţi, făcând eforturi să se controleze. Una e să vezi un abdomen rotunjit şi să ştii că e copilul tău, să-l simţi mişcându-se şi să înţelegi că e viu. însă cu totul alta e, cu mult mai copleşitor, să vezi copilul, să ştii că e *fiul* tău.

- Dumnezeule! spuse Rick.

Apoi îşi coborî capul, iar buzele lui îi atinseră fruntea lui Liz, în timp ce ea îi strângea mâinile.

Apoi Liz începu să plângă, iar Rick îi şopti:

- E în regulă, Liz. E în regulă. O să fie bine.

îi şterse lacrimile cu sărutări, iar Mei crezu că o să înceapă să plângă şi ea.

Mei îl cunoştea de ceva vreme pe băiat, din prima seară când ajunsese în Virgin River. Dintr-odată, era uimită şi avea senzaţia că nu-l cunoştea deloc. Când traversase linia înspre această altă viaţă? Ce căuta aici, privindu-şi fiul pe un monitor, când ar fi trebuit să facă matematică la şcoală?

John termină ecografia, le scoase la imprimantă o poză pe care să o ia cu ei, apoi, luând-o de mână, o trase pe Mei afară din cameră, lăsându-le câteva clipe de intimitate copiilor.

- Of, făcu Mei. N-am ştiut că o să fie şi el aici. îl cunosc destul de bine pe băiatul ăsta, dar nu l-am văzut niciodată aşa. E tată. Creşte prea

repede.

- Tineri şi proşti, şi atât de îndrăgostiţi că mă doare sufletul. Crezi că e prea devreme să o trimit pe Sydney la mănăstire?

- La opt ani? Poate doar o idee.

- E însărcinată în aproape şase luni. La 15 ani. Mare porcărie!

- Şşşt! Să nu te-audă!

-Mei, n-o să mă audă. De fapt, cred c-ar trebui să batem la uşă ca să nu-i surprindem în mijlocul acţiunii, în cabinetul de consultaţie.

-Nu fac nimic, John. Li se frâng inimile. Cum s-ar putea termina povestea asta cu un final fericit?

Pe drumul de întoarcere, Mei o întrebă pe Liz:

- De ce nu mi-ai spus că o să vină şi Rick?

Liz ridică din umeri.

- Lui Connie nu i-ar fi plăcut.

- De ce nu? E tatăl copilului.

- Mătuşa Connie e foarte supărată pe povestea asta. Supărată pe mine şi pe Rick. Şi mama – frate! Mama e atât de supărată, că a luat-o razna. Nu vrea să-l mai văd niciodată pe Rick...

- Te-a trimis înapoi în Virgin River, dar nu vrea să te mai vezi cu Rick? întrebă Mei, neînţelegând cum putea

- Ştiu, zise Liz. O prostie, nu?

îşi trecu mâinile peste abdomen.

- E băiat, spuse ea încet, cu tristeţe.

Mei îi aruncă o privire şi văzu o lacrimă curgând pe obrazul fetei.

Dacă o femeie e suficient de matură cât să facă un copil, se surprinse ea gândind, atunci e suficient de matură cât să iubească ce e înăuntrul ei. Suficient de matură cât să-l iubească pe bărbatul care l-a pus acolo.

capitolul 9

În Los Angeles, Preacher îi putu lăsa pe Paige şi pe Chriş la hotel perioade scurte, când se ducea la spital. Era sigur că nu exista nici un pericol. Deşi continua să sune în mod regulat la centru, chiar dacă Wes ar fi reuşit cumva să fugă de acolo, nu avea cum să afle unde erau. Dar de câte ori se întorcea, Paige ofta adânc, evident uşurată. Preacher nu ştia dacă era groaza pe care o suferise în timpul căsniciei sau ceva mai profund. Erau încă multe aspecte pe care nu reuşea să le înţeleagă la ea. Cel mai enigmatic fiind familia ei.

În drumul lung din Virgin River în Los Angeles, ore şi ore împreună în maşină în timp ce Chris dormea şi se trezea în scaunul din spate, avuseseră mult timp să vorbească.

Paige îi povestise anecdote vesele şi fericite despre salonul, desprins parcă dintr-un serial de televiziune, la care lucrase. Îi vorbise despre vremurile bune din casa veche pe care o împărţise cu prietenele ei şi-i povestise chiar şi câţiva foşti iubiţi. Îi spusese mai multe despre viaţa pe care o avusese cu Wes, în şoaptă, cu mare grijă, ca nu cumva Chris să audă şi să-l afecteze. Dar când venea vorba despre mama ei văduvă şi fratele ei mai mare, însurat, părea să se închidă, să se încordeze şi să se întristeze. Se simţea o ambivalenţă adâncă, însă nu-i oferi detalii.

- Nu prea am mai ţinut legătura cu familia mea de când m-am căsătorit, spuse ea. Iar eu şi Bud nu am fost niciodată apropiaţi, nici măcar în copilărie.

- Poate că asta o să se schimbe acum, răspunse el. Ascultă-mă, nu vrei să pierzi o ocazie. Eu aş da orice să mai pot petrece o oră cu mama. Şi m-am înscris la Puşcaşii Marini ca să am fraţi.

-Ştiu, zise ea. Ştiu.

- Hei, nu te lăsa convinsă de mine să faci ceva. Dar, dacă tot eşti aici...

- S-ar putea să nu-ţi placă familia mea, John, spuse ea.

- Hei, Paige, nu trebuie să-mi placă. Şi nici ai tăi nu trebuie să mă placă pe mine. Spun doar că ai o şansă să-i vizitezi, dacă vrei.

Trecură patru zile până o sună pe mama ei şi încă două până aranjară o întâlnire. Îl invită pe John să meargă acasă la fratele ei, la o cină în familie. Mama ei avea să fie şi ea acolo.

Preacher bănui din primele trei minute care era problema, dar avu nevoie de aproximativ o oră ca să pună totul cap la cap. 58 de minute prea mult. Nu era încet la minte, dar nu se găsise de prea multe ori în preajma unor astfel de oameni. Un bărbat masiv, tăcut şi singuratic aşa ca Preacher, când mirosea că ceva nu e în regulă, se trăgea imediat deoparte.

Bud, fratele mai mare al lui Paige, îi întâmpină în uşa unei case mici dintr-o suburbie prăfuită, unde nu erau decât vreo patru stiluri de construcţii, foarte puţini copaci şi unde oamenii îşi reparau maşinile pe aleile din faţa casei.

Casa lui Bud avea o peluză mai frumoasă decât majoritatea celorlalte, îngrijită şi verde, dar se învecina cu o proprietate împrejmuită cu gard de plasă, cu o curte fără iarbă. Bud purta pantaloni kaki şi un tricou şi avea o bere în mână.

- Hei, hei, hei! făcu el, ieşind şi coborând pe trotuar, înspre ei. Uite-o pe fata mea! Ce mai faci, scumpo?

- Bine, Bud, răspunse ea, dându-i voie să o îmbrăţişeze.

Preacher observă că nu-i răspunse cu la fel de mult entuziasm. El rămase în spate, ţinându-l de mână pe Christopher, observând.

Bud îi dădu drumul surorii lui şi se apropie de

Preacher cu un zâmbet larg şi mâna întinsă.

- E noul tău iubit? Ce mai faci? Vrei o bere? îmi pari un bărbat care bea bere.

Preacher îi luă mâna şi se strădui să nu i-o strângă prea tare. Adevărul era că nu-i prea plăcea berea.

Şi nici iubitul lui Paige nu era.

-Mulţumesc, spuse el. Nu sunt noul...

- Haideţi! Bun venit în *umila* mea casă!

Preacher surprinse nuanţa.

- Drăguţ loc, spuse el, intrând în sufragerie.

Nu se pricepea prea mult la decoraţiuni interioare, dar încăperea părea confortabilă. Foarte curată, cu o canapea şi un fotoliu extensibil şi un televizor foarte mare.

- Curtea e foarte frumoasă. Sunt convins că munceşti mult la ea.

-Neah, spuse Bud. Gin face aproape toată treaba. Spune că-i face plăcere, dar eu cred că vrea să câştige premiul pentru cea mai frumoasă curte din cartier.

Nu-l salută şi pe Christopher. Ba chiar puse o mână pe creştetul copilului şi păru să încerce fizic să-l îndepărteze, să-l scoată din sufragerie.

- Copiii sunt în camera de joacă, Chris. Du-te şi joacă-te cu copiii!

Chris se trase înapoi, prinzându-se de piciorul lui Preacher.

Preacher se aplecă spre el şi-i spuse:

- Poţi să rămâi aici, dacă vrei.

Chris nu spuse nimic, dar se lipi şi mai tare de Preacher.

- În fine, făcu Bud. Haideţi în spate! Avem gustări, avem friptură. Frumos din partea ta că ai putut să treci pe la noi, surioară. Mă bucur.

Acum, ce ziceai că te-a scos din ascunzătoare?

Preacher o văzu încordându-se.

- Prietenul lui John... este în spital. E ofiţer de poliţie...

Când intrară în bucătărie, o femeie mai în vârstă se desprinse de salata pe care o pregătea şi ieşi din spatele hiatului.

- Paige! strigă ea. Oh, Paige...

Era mai scundă decât Paige şi foarte slabă. Purta pantaloni largi şi o bluză cu mâneci lungi, închisă până în gât, atât de conservatoare încât, preţ de o fracţiune de secundă, Preacher îşi aminti de mama lui.

Cele două femei se îmbrăţişară, amândouă părând emoţionate. Şi Paige spuse:

-Mamă. Mamă.

De data asta, răspunse la îmbrăţişare. Urmă femeia mai tânără, care-şi aşteptase rândul. Din nou, îmbrăţişarea fu reciprocă.

- Mă bucur atât de mult să te văd! spuse ea.

- Dolores, Gin, faceţi cunoştinţă cu John, noul iubit al lui Paige, zise Bud.

- Dar nu sunt noul...

- îţi place Bud Lite, prietene? înţelegi, mă cheamă Bud, aşa că beau Bud Lite. Şi ce e cu amicul ăsta al tău? Cel din spital?

Preacher acceptă berea şi spuse:

- E poliţist aici în oraş. A fost împuşcat la datorie. A fost rănit destul de rău – aşa că am venit aici.

- Hei, n-am auzit la ştiri ceva despre asta? întrebă Bud, lovind gâtul sticlei lui Preacher cu sticla lui.

Ciudat moment pentru un toast, îşi zise Preacher.

- Poate. Posibil.

- Da, cred că am auzit. Ai mulţi prieteni poliţişti? întrebă Bud, îndreptându-se spre

masă. Chris, du-te şi joacă-te cu copiii! Sunt în camera de joacă. Deci ai mulţi prieteni poliţişti?

- Doar pe el, zise Preacher, punând o mână sigură pe umărul lui Christopher.

Începea să-şi dea seama – fratele lui Paige era unul din acei ticăloşi cărora le face plăcere să-i intimideze şi să-i domine pe ceilalţi. Era un individ imatur, cu aere de şef.

Îl privi pe Bud ducându-se şi aşezându-se în capul mesei din bucătărie. În mijloc era un bol de chipsuri şi încă unul de salsa. Prin uşile care dădeau în spate, putea vedea o curte frumos îngrijită, înconjurată de un zid înalt. Era şi un jacuzzi aşezat pe o platformă, acoperit cu o prelată verde. Un grătar, o scăldătoare pentru păsări, ceva mobilier de grădină, dar nici o jucărie. Nu spusese Paige că aveau trei copii?

Bud arătă cu mâna spre un scaun, iar Preacher luă loc lângă el. Bud nu era un bărbat mărunţel – să fi avut cam 1,80 şi braţe vânjoase. Părul îi era tuns foarte scurt, iar mânecile tricoului erau rulate câţiva centimetri, ca să lase să se vadă bicepşii. Zâmbea întruna, ceea ce era un semnal – nu zâmbeşti decât atunci când ceva te face să zâmbeşti. Când zâmbeşti tot timpul, ai ceva de ascuns. Îi spuse încă o dată lui Chris să se ducă să se joace. Preacher îl trase pe băieţel pe genunchii lui.

Femeile veniră obediente şi se aşezară la masă cu bărbaţii. Bud începu să mănânce chipsurile cu salsa la bere şi i se adresă lui Paige:

- Povesteşte-mi despre locul în care stai!

-Virgin River, spuse ea. La munte, departe în nord. E foarte frumos – mulţi copaci mari.

- Şi cum ai aterizat acolo? întrebă el.

- Ne duceam în vizită la un prieten şi m-am rătăcit, spuse ea, cu vocea o idee mai joasă decât se obişnuise Preacher. Chris a făcut febră, am găsit un doctor acolo şi am rămas peste noapte.

Preacher încercă să nu se încrunte în timp ce o asculta pe Paige narând o poveste aproape fictivă despre cele întâmplate. Povestea era potrivită pentru noii ei prieteni din Virgin River, dar i se părea că era complet greşit să o spună familiei, unor oameni care, teoretic, îi erau apropiaţi.

Fusese nevoită să rămână o vreme, din cauza lui Chris, spuse ea. Se îndrăgostise de locul ăla, oamenii erau atât de drăguţi, aveau nevoie de cineva care să-i ajute cu restaurantul şi se gândise că, poate, era şansa de care avea nevoie. Se hotărâse să vadă dacă-şi găsea locul acolo.

Bud o întrebă ce părere avea Wes despre asta, iar Paige zise:

- Ei bine, Bud, Wes nu a fost prea încântat – dar mă hotărâsem deja.

Nu a fost încântat? îşi zise Preacher. Paige şi fratele ei dansau pe marginea adevăratei drame. Oare chiar nu ştiu nimic despre viaţa ei, se surprinse Preacher întrebându-se. Despre cât de tristă şi de periculoasă fusese căsnicia ei? Că fugise ca să scape cu viaţă? Ca să-şi salveze copiii?

Unul dintre copii apăru în fugă – o fetiţă de vreo şapte sau opt ani. Avea o expresie sălbatică. Inşfăcă un pumn de chipsuri, taică-său lătră la ea să se ducă să se joace, iar copilul dispăru.

Paige mai vorbi puţin despre zonă, despre arborii de sequoia, despre oamenii cu viaţa lor simplă. Bud se ridică şi mai aduse încă două beri şi, când puse una în faţa lui Preacher, acesta spuse:

- Nu-mi trebuie, mulţumesc.

Dar Bud i-o lăsă totuşi în faţă.

Chris întinse timid mâna după un chips, dar Bud spuse:

- Astea sunt pentru adulţi, fiule.

Şi Chris îşi trase mâinile înapoi de parcă s-ar fi ars la o flacără. Preacher încercă să nu se uite urât la Bud, dar trase bolul mai aproape de el şi de Chris şi

spuse:

- S-ar putea să-i fie foame.

Luă un chips din bol şi i-l întinse lui Chris şi observă cu coada ochiului că Paige îi urmărea cu un zâmbet în colţul gurii. Mai observă şi că Dolores şi Gin nu vorbeau prea mult şi nici nu serveau din gustarea modestă. Erau precaute.

Încă un copil apăru în fugă – încă o fată – neîngrijită, cu părul lăieţ, cu şireturile pantofilor desfăcute. Orice se petrecea în camera de joacă îi distra pe copii la fel de mult ca o după-amiază afară, pe terenul de joacă. Înşfăcă şi ea un pumn de chipsuri, i se spuse şi ei răstit să se ducă la joacă, şi dispăru.

Acum poate că Preacher lucra într-un bar şi se afla în cea mai mare parte a timpului în jurul bărbaţilor, dar nu era obişnuit cu taţi care să-şi alunge copiii. Şi încă într-un mod atât de grosolan. În lumea în care se învârtea el, familiile erau apreciate. Cei mai mulţi dintre prietenii lui erau însuraţi şi aveau copii, iar aceşti copii luau parte la tot ce se petrecea în familie. Femeile erau aproape venerate.

Începea să-şi dea seama că respectul era ceva destul de rar aici. Deja nu-i plăcea felul în care Bud o trata pe Paige. Era pe punctul de a spune: „Hai să plecăm!" când un copil începu să plângă – în camera de joacă, probabil –, iar soţia lui Bud, Gin, sări şi o rupse la fugă. Câteva minute mai târziu, reapăru în bucătărie cu un copil de aproximativ doi ani. Copilul acesta frumos avea cârlionţi scurţi şi blonzi şi obrăjori dolofani, cu urme de lacrimi.

Bud se întoarse spre Preacher şi-l întrebă cu ce se ocupă.

- Eu? Sunt bucătar. Prietenul meu a cumpărat un bar. M-am dus să facem o partidă de pescuit împreună şi am rămas acolo.

Discutară puţin despre bar, iar Preacher făcu eforturi să fie amabil. Băiatul ăsta nu era pe placul

lui, dar nu trebuia să placă pe toată lumea. Se gândea că era o idee bună să încerce să se înţeleagă cu el, de dragul lui Paige. Era fratele ei. Şi familia trebuie s-o accepţi aşa cum este. Era sigur că Bud avea şi punctele lui bune. Totuşi, nu era la fel de sigur că descoperise vreunul în acea seară, începură însă o discuţie despre cât de mult se putea pescui şi vâna pe la ei, iar Bud părea încântat. Spuse că nu era exclus să vină şi să vadă ce şi cum. Ar fi făcut el mult mai multe, spuse Bud, dacă n-ar fi fost nevoit să lucreze ca un sclav tot timpul – dar cu trei copii... Trei copii pe care aproape că nu-i simţeai, îşi spuse Preacher.

Preacher vorbi mai mult decât de obicei, pentru că voia ca Paige să ştie că încerca din toate puterile.

Putea fi plăcut. Prietenos.

În acest timp, Gin, cu fiica cea mică pe genunchi, îl convinse pe Chris să vină mai aproape şi le făcu cunoştinţă.

Chris nu era intimidat de un copil mai mic decât el, aşa că începură să se împrietenească. Copilul coborî din poala maică-sii şi, împingându-i uşor cu mâinile, Gin îi trimise pe amândoi în camera de joacă.

- Şi ce ai făcut înainte să te apuci de gătit? întrebă Bud.

-Am fost la Puşcaşii Marini aproximativ doispre-zece ani.

- Puşcaşii Marini! exclamă Bud. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ai fost vreodată pe front?

Preacher dădu solemn din cap.

- De două ori, spuse el. N-a fost amuzant.

- Carevasăzică eşti bucătar, spuse Bud. La cum arăţi, ar trebui să fii mai degrabă bodyguard.

- Nu prea avem nevoie de bodyguarzi pe la noi.

- Că veni vorba, ce mai face salata aia?

Mama şi cumnata lui Paige se ridicară de la masă şi se duseră imediat în bucătărie. Paige se ridică şi ea, le întrebă dacă putea să le ajute, dar Bud îi făcu semn să se aşeze la loc, spunând:

- Se descurcă.

Şi Paige se *aşeză*.

Fură aduse farfurii – cinci. Preacher numără de două ori.

-Şi copiii? întrebă el.

- Gin o să le ducă ceva în camera de joacă. Are nişte crenvurşti pentru hotdogi. Copiii se dau în vânt după ei. Uneori, îmi place să am puţin timp şi pentru mine, ca adult.

Apărură salatele şi încă o bere pentru fiecare.

- Eşti cam încet, prietene, spuse Bud. Va trebui să mă ajungi din urmă.

Preacher asculta cu urechea ciulită dinspre „camera de joacă". Tocmai când începeau să mănânce salatele, Bud se uită la Paige şi spuse:

- Ce-o să se întâmple cu Wes?

Paige ridică privirea şi se uită fix în ochii fratelui ei, însă nu-i răspunse numaidecât.

-Nu ştiu. S-a internat într-un program de dezintoxicare.

- De ce? întrebă Bud.

Din nou, Paige nu răspunse imediat.

- Pentru că are o problemă cu drogurile. Nu e ceva neobişnuit pentru brokeri... Ştii? Din cauza stresului?

Rostise explicaţia ca pe o întrebare. Erau metamfetamine, îşi spuse Preacher. Nu vreun drog slab, de recreere.

- Şi nu ai putut să faci nimic în legătură cu asta?

- Ca de pildă ce? i-o întoarse ea.

- Nu ştiu. Ca de pildă să-l ajuţi. La

urma urmei, ce aveai de făcut?

Paige lăsă jos furculița și privi fix în ochii fratelui ei.

- Nu, Bud. Nu am putut să-l ajut. Situația nu depindea de mine.

Bud își îndreptă ochii spre salată, împunse o frunză cu furculița și mormăi:

- Poate c-ai fi putut să-ți ții măcar gura aia mare închisă.

Furculița lui Preacher căzu cu zgomot. Și Preacher, care rareori înjura, și numai în momentele cele mai tensionate, zise:

- Ce mama dracului ai spus?

Privirea lui Bud săgetă chipul lui Preacher. Scrâșni din dinți și mârâi:

- Ți-a spus că avea 6 000 de metri pătrați și piscină?

Preacher se uită la Paige, Paige se uită la Preacher,
apoi întoarse încet privirea spre Bud. I se adresă lui Preacher în timp ce se uita la Bud:

- Fratele meu nu înțelege. Mărimea casei în care locuiești nu are nici o importanță.

- Pe dracu'! zise Bud. Zic doar că sunt momente în care e mai bine să-ți ții gura, atâta tot. Ai avut totul la botul calului!

Fu nevoie de un efort suprem de voință din partea lui Preacher ca să nu se ridice de pe scaun. Voia să strige: „A bătut-o în stradă, în fața mea! Și-a omorât copilul pe care i-l purta Paige, lovindu-l cu piciorul!"

Strângea furculița cu atâta forță, încât nu-și dădea seama că începuse să o îndoaie. Nu era dreptul lui să vorbească; era musafir. Nu se considera musafirul lui Bud, ci al lui Paige. I se întorcea stomacul pe dos la gândul că ar fi putut s-o aducă până la ușă și s-o lase singură în vizita asta. Simți cum îi crește tensiunea, cum încep să-i

pulseze venele.

- Bud, era violent.

- Dumnezeule mare! Aţi avut câteva probleme, ei şi ce? Tipul era *plin de bani!*

Preacher credea că o să explodeze, atât de tare i se încinsese sângele. Îşi putea auzi bătăile inimii. Şi simţi o mână mică şi uşoară peste pumnul lui strâns. Ridică ochii şi întâlni privirea ştearsă şi agitată a mamei lui Paige, implorându'l de pe cealaltă parte a mesei.

- Bud nu vrea s-o spună chiar aşa, zise ea. Doar că nu am avut niciodată un divorţ în familie. Mi-am crescut copiii în aşa fel încât să înţeleagă că problemele trebuie rezolvate.

-Toată lumea are probleme, spuse Gin, dând din cap.

Aceiaşi ochi. Imploratori.

Preacher nu se credea în stare. Nu credea că poate să rămână până la sfârşit. Era sigur că n-o să ajungă la friptură fără să-l lipească pe Bud de perete şi să-l provoace să-şi ţină gura închisă în timp ce-l izbea cu pumnii. Problema era că asta ar fi însemnat să se poarte ca Wes. Să se lase pradă nervilor. Să bată pe cineva până-l lăsa lat. Erau oameni pe care îi făceai uşor să se supună, prin bătaie.

- Nu aveam *probleme*, insistă Paige. Wes era *violent.*

- Oh, Dumnezeule mare! zise Bud, ridicând berea la gură.

Din camera de joacă se auzi un ţipăt străpungător. Preacher fu în picioare în aceeaşi clipă în care Chris dădu buzna în bucătărie, strângându-şi braţul cu mâna cealaltă. Alergă la maică-sa cu o expresie de durere şi spaimă, cu gura deschisă, văitându-se, cu lacrimile pe faţă. Paige îl trase instantaneu spre ea şi-l întrebă:

- Ce e? Ce s-a întâmplat?

Preacher se aplecă, dădu la o parte mâna

micuţului, văzu urma perfectă a unei danturi de copil şi, cu o expresie de totală groază şi uluire, îşi pironi privirea asupra lui Bud:

- Cineva l-a *muşcat!*

- Eh, copiii! Se împacă ei, zise Bud, dând din mână, ca şi cum nu era vina lui că-i lăsa total nesupravegheaţi.

Gin spuse:

- Mă duc să-i aduc ceva.

Şi sări de pe scaun.

Dolores se ridică şi ea de la masă spunând:

- Gheaţă. Aduc nişte gheaţă.

Preacher îl ridică încet pe Chris din braţele lui Paige şi-l lipi de pieptul lui mare. Chris îşi puse capul pe umărul lui Preacher şi plânse. Acesta-i întâlni privirea lui Paige şi ştiu că, în ciuda eforturilor de a-şi păstra calmul, cu siguranţă ochii îi aruncau flăcări în acel moment.

Paige se ridică – cu mândrie, i se păru lui Preacher – şi spuse:

- Noi plecăm acum.

- Stai jos! spuse tăios Bud, iar Preacher fu mai aproape ca niciodată să-şi piardă cumpătul şi să-l pocriească.

Il dădu pe Chris înapoi mamei lui cu tot calmul de care era în stare, apoi se sprijini cu ambele mâini de masă şi se aplecă atât de mult spre Bud, încât acesta se trase o idee în spate. Cu coada ochiului văzu că Paige avea geanta pe un umăr şi pe Chris pe celălalt şi se îndrepta spre uşă.

- Nu mai stăm la friptură, spuse el, într-o şoaptă amenințătoare.

Luă apoi furculiţa pe care o strânsese în mână şi văzu că era uşor îndoită. O apăsă până la capăt, îndoind-o în două doar cu mâna lui mare. O aruncă peste salata lui Bud.

-Nu te ridica!

Când Preacher o ajunse din urmă, Paige era deja

la jumătatea drumului până la maşină şi cele două femei ieşiseră în uşă şi strigau după ea.

Fără experienţă în aşa ceva, fiindcă nu se mai aflase niciodată într-o astfel de situaţie, Preacher ştia ce se petrece. O să-i găsească scuze lui Bud, poate că o să-şi ceară scuze în numele lui, o s-o implore pe Paige să se întoarcă.

Îi puse blând o mână pe umăr, iar Paige se opri şi se întoarse spre el.

întinse braţele după Chris.

- Haide, spuse el, luând tandru copilul. Ia-ţi la revedere! Noi ne urcăm în maşină.

Il puse pe Chris în scaunul de maşină în timp ce Paige şi cele două femei erau încă pe alee. Fiecare o prinse de câte o mână, dar Paige se smulse din ghearele lor.

-Arată-mi braţul ăla, prietene, îi spuse Preacher lui Chris. Ah, o să se facă bine. Hei, vrei nişte clătite? Mâncare de mic dejun la cină, ce zici?

Băieţelul dădu din cap şi-şi şterse nasul. Preacher îi şterse lacrimile de sub fiecare ochi cu degetul lui mare.

- Da, clătite. Şi cacao cu lapte.

Chris dădu din nou din cap şi un zâmbet timid îi apăru pe buze.

Preacher urcă la volan şi aşteptă, privind cum Paige le îmbrăţişează în cele din urmă pe cele două femei, apoi se apropie în grabă de camionetă. Urcă, apoi Preacher ieşi în stradă înainte să apuce să-şi lege centura.

După ce merseră o vreme, Preacher spuse:

- Eu şi Chris ne gândeam că am mânca nişte clătite. Şi ne-ar plăcea să bem cacao cu lapte.

Paige oftă adânc.

- Chiar m-am gândit să încerc să le explic, spuse ea. Şi la motivele pentru care nu voiam să o fac...

Preacher se întinse şi îi luă mâna, o ţinu într-a lui, o strânse uşor. Zâmbi şi clătină din cap, privind-o. „E în regulă”, mimă el, fără voce. Nu-i lăsă mâna.

- După clătite, aş vrea să trec pe la spital să văd dacă a apărut vreo schimbare în starea lui Mike.

- Sigur, zise ea.

încă un moment de tăcere, apoi:

- Ştii, mama mea a fost aşa, cam ca mama ta. Slabă, dar mai puternică decât părea. Eu aveam deja 1,80 la 12 ani, poate că eram deja mai înalt decât mama din clasa a cincea. Dar mama mea, femeie cu frica lui Dumnezeu, avea o mişcare a ei – se întindea, mă prindea de lobul urechii şi mi-l răsucea. Dacă înjuram, sau scuipam, sau eram nerespectuos în vreun fel, atât de repede că nici nu-mi dădeam seama, mă trăgea de ureche şi mă aducea în genunchi. încă mai făcea asta cu o săptămână înainte să moară. Cred că a învăţat de la călugăriţe – unele dintre ele erau teribil de afurisite. Dar se făcea înţeleasă.

îi strânse mâna.

-Nu cred că mama ta a învăţat mişcarea asta.

Paige râse uşor.

- Paige, când i-ai ţinut piept în felul ăla, când i-ai spus ce aveai de spus... am fost foarte mândru de tine. Sincer, eşti mai puternică decât pari.

Paige oftă.

-Ar fi trebuit să-i ţin piept mai devreme şi să fi plecat mai demult. Era să-mi pierd cumpătul.

-Şi eu, zise el. Cred că poate am încercat prea mult să facem frumos pe lângă Bud. Amândoi. Mereu se poartă aşa?

- Da, când nu tace şi nu e îmbufnat.

- Se înţelegea bine cu Wes? întrebă Preacher.

- Bud crede că Wes e nemaipomenit.

Pentru că-şi închipuie că Wes e bogat. Wes crede că Bud e un idiot.

- Hmm, contemplă Preacher, fără să-i lase mâna. Oare Bud chiar crede că merită să ţi-o mai încasezi de câteva ori pe an pentru 6000 de metri pătraţi cu piscină?

- Cred că da, spuse ea. Sincer, chiar cred că da.

- Hmm. Crezi că i-ar plăcea să se mute în casa *mea* mare?

Paige râse.

-Ai o casă mare pe undeva, John?

- Nu în clipa asta, spuse el, ridicând din umeri. Dar, pentru Bud, aş putea să mă interesez.

Preacher simţise influenţa ei ca un val constant, încă din prima seară în care sosise în Virgin River. Şi era tot mai puternică. Când era în preajma ei, era mai blând, mai calm. Paige îl făcea să-şi dorească să fie un om mai bun. Şi apropierea ei mai avea un efect, mai tulburător decât primul. Când îl atingea, când îi simţea mirosul dulce şi natural, simţea că începe să i se învârtă capul.

Ei trei făcuseră constant parte unul din viţile celorlalţi în ultimele săptămâni, iar ataşamentul lui Preacher faţă de Christopher era din ce în ce mai puternic, afecţiunea pentru Paige devenea mai profundă cu fiecare zi. Cu fiecare oră. Când îi lua mâna micuţă într-a lui, nu şi-o trăgea niciodată, iar Preacher era în al nouălea cer. Uneori o cuprindea cu braţul pe după umeri, doar ca să-i dea de înţeles că e lângă ea, că o veghează, că-i pasă, că se poate sprijini puţin pe el.

Voia să nu se termine niciodată.

împărţeau aceeaşi cameră de hotel în Los Angeles – cu două paturi separate. Preacher dormea într-unul, Paige şi fiul ei, în celălalt. Să stea în aceeaşi cameră cu ea era deopotrivă o fericire şi un

chin. Auzea fiecare zgomot, fiecare mişcare din pat şi se întreba cum ar fi fost să stea întins lângă ea, să o lipească de el.

Dimineaţa, când făcea duş după ea, îl ameţeau mirosurile de săpun, şampon şi loţiune hidratantă.

Mike Valenzuela stătea în capul oaselor şi accepta hrană, deşi durerile erau încă puternice şi era ameţit.

Erau foarte puţine şanse să se poată întoarce la slujba din poliţie, iar recuperarea şi terapia fizică aveau să fie de lungă durată. Dar, odată ce criza trecu, numărul poliţiştilor care făceau de veghe în spital începu să scadă. Zeke şi Paul se întorseseră acasă. Jack şi Preacher discutau să se întoarcă şi ei în Virgin River.

La insistenţele lui Preacher, mai făcură un lucru înainte să plece din Los Angeles, hotărâră să treacă pe la casa lui Paige. Imediat după ce încărcau vreo câteva lucruri în camionetă, aveau să plece de acolo, s-o ia spre nord.

Christopher moţăia în scaunul lui de pe bancheta din spate, lucru pentru care Preacher era recunoscător. Se temea ca nu cumva băieţelul să vrea să rămână acasă, să nu înţeleagă pericolul pe care îl reprezenta tatăl lui.

- Nu cred că eşti pregătit pentru asta, John, spuse ea. E o casă mare.

- Da, aşa a spus şi Bud. Te deranjează vreun pic? Să pleci dintr-o casă atât de mare şi de sofisticată?

Paige clătină din cap.

- O să mă grăbesc. Sincer, nu vreau să iau prea multe.

Intrară printr-o poartă de securitate într-un cartier luxos şi exclusivist, iar Preacher trebui să facă un efort să nu se zgâiască cu gura căscată la clădirile opulente. Dar de uitat se uita.

Casele din jur i se păreau monstruoase, aşezate în spatele unor peluze meticulos îngrijite, unde se vedea de departe mâna peisagiştilor, cu menajere care se apropiau de uşile de la intrare.

Casa lui Paige era o clădire mare, cu două etaje, din cărămidă, cu o alee lată, în curbă, şi porţi din fier forjat. Ca o moşie de ţară. Se învârtiră pe alee ca bilele de sticlă într-o cutie de tablă. Era o proprietate imensă.

Preacher parcă cu spatele spre casă, în aşa fel încât portbagajul să-i fie la îndemână.

- Doamne, e uimitor! murmură el. Nu se poate ca măcar o parte din tine să nu fi simţit, măcar pentru cinci minute, cât de mult înseamnă toate astea.

Îi puse o mână pe genunchi, ridică privirea spre el şi spuse:

- Nu doar pentru cinci minute. L-am implorat să nu cumpere casa asta. Era în permanenţă nervos din cauza costurilor, a facturilor – dar trebuia să o aibă. Vrei să intri? Să arunci o privire?

Nu voia. El îi dăduse o cameră deasupra unui bar – un dormitor fără nici un accesoriu. Într-un orăşel micuţ, în care nici măcar nu exista o şcoală.

- Nu, n-am nevoie să văd mai mult. O să te aştept aici şi-o să-l ţin pe Christopher cu mine.

Când Paige deschise uşa cu cheia ei şi intră, Preacher se sprijini de camionetă şi se gândi cum trebuia să fi fost pentru cineva ca Wes să piardă totul – femeia, copilul, casa mare şi sofisticată... O să-şi dea seama vreodată că, dacă ar fi avut puţină grijă, ar fi putut încă să le aibă?

Paige umplu patru genţi mici de pânză cu haine pentru ea şi pentru Christopher. Luă şi nişte jucării şi nişte cărţi. După o clipă de gândire, aruncă şi tricicleta Big Wheel în portbagajul maşinii, apoi Preacher ieşi din oraş.

Lăsaseră Los Angelesul în urmă cam de vreo două ore, când se aplecă spre Preacher şi-şi puse o mână peste a lui.

- Dumnezeule, cât de uşurată mă simt! Sper să nu mai trebuiască vreodată să intru pe uşa aia.

- E păcat... să ai atât de mult şi să pierzi totul. E visul american. Viaţa perfectă. Familie, succes, proprietăţi.

- Este şi visul tău, John?

Preacher râse.

-Visul meu e mult mai modest.

Îi studie profilul preţ de câteva clipe lungi. Apoi, foarte încet, spuse:

- Pun pariu că nu e modest deloc. Dar poate mai puţin complicat.

Nu mai era, îşi spuse Preacher. Ideea lui de viaţă perfectă, cea mai bună pe care ar fi putut-o avea vreodată, era chiar lângă el. Atât de aproape, şi totuşi nu putea ajunge la ea.

Rick trăise în Virgin River întreaga lui viaţă, mersese la şcoală cu aceiaşi copii timp de ani întregi şi se bucurase de popularitate printre cei de o vârstă cu el. Era în ultimul an de liceu, mai avea puţin şi termina şcoala, când viaţa lui luase o turnură dramatică. Acum, în fiecare dimineaţă, lua cu maşina o fată însărcinată şi o aducea cu el la şcoală.

Liz abia dacă mai semăna cu fata care petrecuse două luni în Virgin River cu un an în urmă. Adevărul fie spus, fata însărcinată de clasa a zecea părea mai tânără decât boboaca cu fuste scurte şi ghete cu toc înalt care străbătuse coridoarele liceului cu un an în urmă. Lizzie păruse mult mai degajată atunci. Acum nu mai ieşea în evidenţă; era timidă, vulnerabilă, conştientă de starea ei. Era doar o fată însărcinată, total dependentă de Rick.

Rick se ţinea cât putea de aproape, încercând să o ducă la ore. Nu o putea lăsa să se descurce singură, să treacă printre fetele care râdeau pe la spatele ei – dintre care jumătate ar fi dat orice pentru o întâlnire cu Rick.

Uneori întârzia la ore pentru că o conducea pe Liz la orele ei. Profesorii nu erau prea înţelegători. Nu se prefăcea că e doar o amică sau vreo verişoară de-a doua – îşi ţinea spatele drept şi o recunoştea drept a lui. Şi pe ea, şi pe copil. Ar fi vrut să nu fie nevoit să o facă, dar era. Liz nu avea pe nimeni altcineva.

Nu dură prea mult până ajunse să se bată cu cineva. Un puşti de-a noua, tăntălău şi cu gură mare, pe nume Jordan Whitley, se găsi să comenteze că Rick avea parte de acţiune în fiecare seară, iar chestia asta îi puse capac. Rick îl lipi pe Whitley de dulap şi începu să-i care pumni. Whitley apucă şi el să-i trântească unul înainte ca profesorii să-i despartă, aşa că, în clipa în care sosi la muncă în acea după-amiază, Rick îşi aduse şi vânătaia cu el.

- Ce mama dracului s-a întâmplat? întrebă Preacher.

-Nimic, zise el. Un dobitoc s-a găsit să aibă păreri despre viaţa mea amoroasă.

-Aşa? Şi ai simţit nevoia să-ţi mototoleşti faţa?

-Nu, Preach. L-am lovit. Rău. N-ar fi trebuit să se mai ridice de jos. Presupun că nu l-am bătut cât de tare ar fi meritat.

- Prietene, nu ţi se pare că ţi-ai cam pierdut cumpătul?

Rick ridică din umeri. Adevărul era că nu-l suporta pe dobitocul ăla şi de aproape un an îşi dorea în secret să-l caftească.

-Are o gură cât o şură. Poate că o s-o ţină închisă acum.

Cât despre viaţa lui amoroasă, era tristă. Oh, într-ade- văr, făcea sex. Nu putea nega că-i satisfăcea o anumită nevoie, dar era mai mult decât ciudat. Liz avea nevoie să fie atinsă, să fie iubită, dar fata cuibărită acum lângă el era la sute de ani-lumină depărtare de obraznica fâşneaţă care i se suise în poală cu un an în urmă. Şi scurtele lor interacţiuni nu numai că se sfârşeau adesea în lacrimi, dar uneori simţea copilul mişcându-se în timp ce o ţinea în braţe, în timp ce o iubea. Când plângea, o lipea de el ca să o liniştească, îi spunea că totul o să fie bine, că o să găsească o soluţie. Spunea toate astea, deşi nu le credea niciodată.

Şi uite-i acum, cu un copil pe drum, cu toată lumea aşteptându-se să se poarte ca nişte adulţi, în vreme ce mătuşa Connie stătea cu ochii pe ei, având grijă ca nimic de *adult* să nu se petreacă. Nu putea fi cu ea decât dacă făcea un ocol când se întorceau de la şcoală acasă. Parcau, iar pasiunea îl încingea, deşi se simţea tot timpul vinovat pentru ce face. Chiar şi cu tot ce se petrecuse între ei, nu li se dădea voie să stea în acelaşi pat. Doamne fereşte! Dacă Liz rămânea cumva însărcinată?

Ea voia să fugă şi să se căsătorească. La 15, respectiv 17 ani. Dumnezeule mare! Şi când făcuseră greşeala ale cărei consecinţe le suportau acum, avuseseră 14, respectiv 16 ani.

Era un semnal de alarmă. O ţinea pe loc, o potolea spunându-i că nu o s-o abandoneze niciodată, dar că nu ar trebui să facă un gest atât de drastic şi să se căsătorească – era prea devreme pentru un salt ca ăsta. Saltul pe care îl făcuseră deja era suficient de înfricoşător. De cele mai multe ori, credea că o convinsese să aştepte măcar până hotărau ce o să facă cu copilul.

Şi părea că devine din ce în ce mai complicat să facă ceea ce trebuia, să-şi dea măcar seama ce ar

însemna asta. încerca să nu lase să se vadă când era în preajma lui Liz. îi era şi aşa destul de greu, fără să-şi mai facă griji şi pentru faptul că Rick nu ştia ce simţea, nu ştia ce să facă.

Iar asta îl mânca pe dinăuntru.

capitolul 10

Pe drumul înapoi spre Virgin River, Preacher îi puse lui Paige multe întrebări despre prietenele de care spunea că-i este dor, Jeannie şi Pat.

- Crezi că le-a mers bine după ce s-au căsătorit?

- L-au mirosit atât de bine pe Wes, încât îmi imaginez că au avut mult mai multă minte decât mine. Le-am cunoscut familiile – părinţii, fraţii, surorile. Păreau oameni de treabă.

Când se întoarseră, Preacher intră pe internet. Găsi repede ce căuta, dar avu nevoie de câteva zile ca să-şi facă curaj să-i spună şi ei ce aflase.

Când intră în bucătărie, după ce-l puse pe Chris la somnul de după-amiază, Preacher lăsă deoparte cuţitul de tocat şi spuse:

-Ăă... sper că nu am fost deplasat. Le-am găsit. Pe prietenele tale.

Scoase o bucată de hârtie din buzunarul blugilor – cu numele lor de după căsătorie, adresele şi numerele de telefon.

Gura lui Paige se căscă la propriu în timp ce se uita la el cu ochii mari, ezitând să ia bucata de hârtie. îl privi preţ de câteva clipe lungi, apoi privirea i se mută de la hârtie la faţa lui, apoi înapoi la hârtie şi iar la el.

Preacher ridică din umeri şi spuse:

- M-am amestecat iar în treburile tale personale, dar m-am gândit...

Paige scoase un ţipăt de bucurie, îi sări în braţe şi-l strânse cu atâta putere, încât Preacher făcu un pas

în spate şi începu să râdă. O cuprinse în braţe şi o ridică pe sus. În culmea încântării, Paige îl sărută pe ambii obraji, cu pupici lipicioşi şi zgomotoşi. Preacher râse şi o strânse mai tare, fără să vrea să-i mai dea drumul.

Trebui s-o lase jos mult prea devreme. Îl privea cu ochii mari şi verzi copleşiţi de bucurie, iar pe buze îi înflorise un zâmbet fenomenal.

- Cum ai făcut asta? întrebă ea, cu răsuflarea tăiată.

-A fost uşor, zise el. Trebuie să te învăţ cum să lucrezi
cu calculatorul. Nu pot să cred că n-ai folosit niciodată un computer.

Paige clătină din cap şi privi din nou hârtia. Wes nu o lăsase să folosească computerul. Ar fi pus-o în prea mare legătură cu lumea exterioară.

- Haide, spuse el. Sună-le! Foloseşte telefonul meu, nu pe cel din bar. Ca să ai câteva momente de intimitate cu prietenele tale.

Paige se ridică pe vârfuri şi-i sărută din nou obrazul, punându-şi mâna micuţă pe obrazul opus. Îl privea cu atâta recunoştinţă, că Preacher simţea cum i se topeşte inima. Apoi se răsuci pe călcâie şi o rupse la fugă spre apartamentul lui, strângând hârtia în mână de parcă întreaga ei viaţă ar fi depins de ea.

- Da, murmură el, dând din cap. Pun pariu că pot să caut multe alte lucruri pentru ea. Da.

Şi se întoarse la tocat zarzavaturi.

Jack intră în bucătărie, se uită la Preacher şi se încruntă.

- De ce rânjeşti aşa? îl întrebă.
- Nu rânjesc, spuse Preacher.
- Preacher, nici nu ştiam că ai atât de mulţi dinţi.

-Ah, Paige. I-am găsit o informaţie pe internet şi a fost foarte încântată. Asta-i tot.

- Mie mi se pare că şi tu eşti foarte

încântat. Eşti roşu în obraji. Şi, frate, ţi s-a întins gura până la urechi. Mie nu mi-ai zâmbit niciodată aşa.

Da, îşi spuse – mare mister. Dacă mă iei tu în braţe şi mă pupi aşa, o să-ţi zâmbesc... până o să rămâi fără dinţi. Dar nu se putea opri. Îşi dădea seama că zâmbeşte cu gura până la urechi, dar nu se putea abţine. Se mulţumi să clatine din cap şi să iasă din bucătărie.

Şi, ca şi cum toată afecţiunea pe care i-o arătase nu ar fi fost îndeajuns, Preacher avu parte şi de alte mulţumiri. Paige avea atât de multe să-i spună. Pat era încă în L.A., lucra cu jumătate de normă acum la un salon, un salon de lux, şi avea o fetiţă. Avea chiar şi vreo câteva cliente celebre – nu foarte mari vedete, dar reputaţia ei era în creştere. Jeannie era tocmai în Oregon, dacă îţi vine să crezi! Şi avea propria ei afacere! Se măritase cu un bărbat cu doisprezece ani mai mare, care nu fusese niciodată căsătorit. Era pilot de marfă, aşa că lipsea câte zece zile la rând, apoi era acasă cel puţin două săptămâni. Jeannie se ocupa de un salon pe care îl cumpăraseră cu câţiva ani în urmă şi iată-i acum, la 30, respectiv 42 de ani, gândindu-se să înceapă o familie, dacă reuşea să găsească pe cineva care s-o ajute cu salonul.

- Mi-a oferit o slujbă, îţi vine să crezi? zise Paige, entuziasmată. Mi-a spus că ar fi încântată să mă aibă acolo şi că m-ar pregăti să fiu asistent manager.

-Uau, făcu Preacher. Cred că te-a făcut să te simţi foarte bine. Crezi că ai putea face asta?

Paige râse şi puse o mână pe braţul lui.

- Trebuie să mai rezolv vreo câteva probleme înainte să pot măcar să mă gândesc la aşa ceva, spuse ea.

Erau tot felul de detalii legate de vieţile prietenelor ei, iar Paige nu părea că vrea să omită

nici unul. Stătură în faţa focului până foarte târziu.

- Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, spuse ea. A fost minunat să vorbesc cu ele.

- Ar trebui să vorbeşti cu ele cât poţi de mult. Să vă puneţi la curent.

- Dar sunt convorbiri la distanţă, John.

- Ah, nu e mare lucru. Sună-le în fiecare zi, dacă vrei. Crezi că o să le vezi curând? o întrebă.

- Păi, Pat e în L.A., iar eu nu mă întorc acolo. Mă trec fiori numai când mă gândesc. Dar, poate după ce se mai lămuresc lucrurile, o să mă duc să-l cunosc pe soţul lui Jeannie, să-i văd salonul.

Avocatul lui Paige redactă actele de divorţ cât timp Wes era încă la tratament, avertizând-o că s-ar putea să nu i le poată livra. Cât timp stătea acolo, era cât de protejat voia să fie.

Însă peste numai câteva zile, avocatul o sună ca s-o anunţe că actele fuseseră trimise, acceptate şi că mesajul din partea lui Wes era că se simţea foarte vinovat, avea remuşcări şi voia să coopereze. Singura excepţie la condiţiile ei – voia să-şi vadă fiul, măcar sub supraveghere. Spera să termine tratamentul până de Ziua Recunoştinţei.

Paige îl rugă pe John s-o lase să folosească telefonul lui pentru o convorbire la distanţă, dar de data asta nu-şi sună prietenele. îi spuse lui Brie ce aflase.

-Nu am încredere în el nici pentru o clipă, spuse Paige.

-Bine faci. Uite ce ştim sigur – nu avem idee cum progresează cu tratamentul. Nu avem cum să aflăm dacă-şi doreşte cu adevărat să se recupereze sau dacă este un pacient-problemă. Şi, dacă eu aş fi avocata lui, l-aş sfătui să pară spăsit, cooperant, ruşinat şi docil. I-aş spune că, dacă ar putea să plângă la proces şi să dea vina pe droguri pentru tot

ce se întâmplase, ar da mult mai bine pentru el decât dacă s-ar văicări despre cum e tras pe sfoară de o femeie pe care a bătut-o în văzul lumii.

- Minunat, spuse Paige.

-Nu toţi avocaţii sunt răi. De multe ori, astfel de sfaturi îi pun pe acuzaţi pe calea cea bună. Trebuie să se schimbe, să regrete, să fie drăguţ. Nu ţine întotdeauna, dar destul de des. Nu poate obţine ce vrea dacă vine în sala de tribunal cu o atitudine arogantă. Şi poate că nu ştim ce se întâmplă în clinica de tratament, dar faptul că nu i-au dat drumul după treizeci de zile cu un raport de bună purtare ne dă de înţeles că nu a fost chiar uşă

de biserică. Două luni nu e rău. încă nu şi-a distrus toate şansele.

- Dar pentru atac la persoană nu trebuie să ajungă la închisoare? întrebă Paige.

- Ah, începu Brie, sentinţele variază. Poate să fie acuzat, judecat şi condamnat, şi totuşi sentinţa să nu fie cea pe care o sperăm. Are un avocat bun. Ar putea fi ceva uşor – o perioadă scurtă după gratii, o perioadă lungă de supraveghere. Şi asta e o sentinţă, o condamnare. Judecătorul hotărăşte ce şi cum. Vrei sfatul meu? Refuză-i dreptul la vizite şi urmăreşte divorţul ca un buldog. Dacă într-adevăr se face bine, poate să redeschidă chestiunea custodiei după ce dovedeşte că s-a schimbat. Asta durează ani. între timp, tu să ai grijă! Să fii în alertă. Nu uita cu cine ai de-a face. Tu îl cunoşti mai bine decât oricine.

- Oh, Dumnezeule! O să apară iar aici după ce iese din clinică? spuse Paige, aproape cuprinsă de panică.

- E posibil. Dar eu cred că o să respecte condiţiile cauţiunii ca să nu ajungă la închisoare, să înceapă procesul şi să încerce să scape de acuzaţii. Sau cel puţin să ajungă la o înţelegere. Libertatea, Paige, ăsta e morcovul cel mare în momentul de faţă. Şi procesul s-ar putea să înceapă curând, poate chiar în primele luni ale viitorului an.

- O să albesc de tot până atunci, zise ea.

Paige fu o vreme îngândurată, dar făcu eforturi să nu lase să se vadă. în mod ciudat, nici Wes, nici divorţul nu-i ocupau gândurile, ci John. Luna noiembrie începu cu frig şi ploi şi-şi dădu seama că era în Virgin River de două luni. Erau clipe când se pierdea în momentul prezent – era ciudat de mulţumită de simplitatea vieţii ei de zi cu zi, mulţumită să muncească alături de el, în bucătărie.

Se sincronizau perfect, fără să fi exersat. El curăța ceapa, ea o tăia și o punea într-un bol. El rădea cașcavalul, ea spăla răzătoarea. Ea bătea ouăle, el făcea omleta. El pregătea aluatul, ea întindea foaia. Îi plăcea să-l privească pe John – mișcările lui erau încete și sigure, pline de încredere. Iar discuțiile cu el seara, după închidere, erau ca un fel de răsplată. Vocea lui în timp ce-i citea fiului ei, blândă și ușor răgușită, o alina în aceeași măsură în care îl liniștea pe Chris.

Se surprinse întrebându-se cum ar fi fost să fie învăluită de acele brațe mari, să-i simtă buzele pe gâtul ei. Nu-și amintea când dorise ultima oară un bărbat. Ar fi crezut că, după ce petrecea atâtea ore pe zi în compania lui, o să-i descopere măcar niște defecte minore, dar nu găsi nici unul. Putea fi atât de dulce și de tandru cu ea și în același timp – ca atunci când fuseseră în vizită la familia ei din L.A. – era apărătorul ei.

Din când în când se întreba dacă nu cumva se mințea singură și refuza să-i vadă adevăratul caracter. O păcălea? O ademenea? Dar nu – John Preacher era cavaler până în măduva oaselor. Și nu era doar părerea ei – prietenele ei cele mai bune și întregul oraș aveau completă încredere în el.

Se îndrăgostea de el. Nu-și amintea cum e să fii îndrăgostită. Nici nu se gândea la iluzia de iubire pe care o trăise în primele zile alături de Wes.

Uneori se întreba dacă n-ar trebui să-și facă curaj, să înfrunte riscul de a fi respinsă și să-i spună: „Vreau să rămân aici, cu tine, pentru totdeauna”.

Dar o îngrozea gândul de a-l vedea cu o expresie perplexă, de a-l auzi explicându-i, în stilul lui răbdător, dar direct, că o considera doar o bună prietenă, că făcea doar ceea ce era normal și de bun-simț să facă.

După ce-i făcu baie lui Chris în acea seară, coborî în bucătărie și spuse:

-John, vrei să-i citeşti în seara asta, sau o fac eu?

-Nu, îi citesc eu, spuse. De-abia aştept. E gata?

- Curat-curăţel! zise Paige.

Când John urcă în camera lor, se duse la bar,_ unde-l găsi pe Jack aranjând paharele pentru a doua zi. În clipa în care intra în încăpere, plecau şi ultimii doi clienţi, făcându-i cu mâna şi mulţumindu-i lui Jack în drum spre ieşire.

- Preacher citeşte? întrebă Jack.

- Da. Dacă vrei să pleci, rămân eu să am grijă de local. John o să coboare în câteva minute.

- Mulţumesc. Nu ai o problemă cu asta? Să rămâi aici singură?

Paige îi zâmbi.

-O să încui uşa. Şi cât crezi că i-ar lua lui John să coboare scările, dacă m-ar auzi ţipând?

- Presupun că eşti pe mâini bune. Plouă afară. L-am trimis pe Rick acasă acum o jumătate de oră.

- Du-te să-ţi vezi soţia, îi sugeră ea.

Rămase la bar şi nu trecu mult timp până când John i se alătură.

- A adormit înainte să termin. Cred că era frânt.

Luă un pahar.

- Ai chef să bei ceva?

- Nu, mulţumesc.

- Eşti cam tăcută. De câteva zile, spuse el.

Paige se sprijini cu cotul pe bar şi cu bărbia în palmă.

- M-am gândit mult. O să fiu divorţată în curând. E o senzaţie ciudată. Deşi nu am habar ce-o să urmeze.

Preacher îşi turnă paharul de seară.

- Ştiu eu ceva ce ar putea să te înveselească, spuse el. Stai aici!

Se duse în apartamentul lui şi se întoarse repede cu un plic lung şi alb. I-l întinse.

-Am riscat puţin. Dacă nu-ţi place, nu-i nici o supărare.

Paige deschise plicul şi găsi două bilete de avion, dus-întors, către Portland.

- Ce-i asta?

-Ai multe pe cap, spuse el. M-am gândit că poate-ţi faci griji în legătură cu ce urmează. Poate că-i timpul să-i faci o vizită prietenei tale, să vezi ce-i cu salonul ăla al el. În caz că...

- în caz că?

- în caz că o să te hotărăşti să te întorci la asta.

Paige puse plicul pe bar. Când spusese că nu ştie ce o
să urmeze, se referise la Wes. Nu la ce o să facă sau unde o să se ducă. Era exact unde voia să fie.

-John, spune-mi adevărul! Ai început să-ţi doreşti ca eu şi Chris să plecăm? Adevărul, John.

Expresia lui era uluită.

- Nu! spuse el, apăsat. Nu ţi-am luat biletele pentru că vreau să pleci! Hei, sunt dus-întors! M-am gândit doar... Ştiu că ţi-e dor de ea. Şi ştiu că, în cele din urmă...

Lăsă propoziţia neterminată.

Paige îşi muşcă buza de jos şi ridică privirea spre el.

-Ar trebui să ştiu la ce te gândeşti. Ce înseamnă în *cele din urmă?*

- Paige, nu mă amăgesc. Ştiu că nu poţi fi fericită aici multă vreme. Vreau să spun, după ce-ţi pui ordine în viaţă, după ce o să fii iar pe picioarele tale...

„Spune-i!" îşi ordonă ea. „Spune-i că singurul lucru care te-ar face fericită ar fi să rămâi aici pentru totdeauna!"

- în clipa de faţă nu mă pot gândi că

mi-aş putea dori altceva.

- De-asta am cumpărat biletele, pentru tine şi pentru Chris. Pentru o vizită. Ar trebui să ai opţiuni. Apropo, nu am sunat-o ca s-o întreb. Şi sunt pentru Ziua Recunoştinţei, aşa că pot să-mi primesc banii înapoi. Dacă vrei să schimbi datele...

Paige se gândi câteva clipe.

- Poate că o să beau totuşi ceva. Puţin vin roşu? Ai vreo sticlă deschisă?

Preacher se uită sub bar şi scoase o sticlă de cabernet, pe care i-o arătă. Paige dădu din cap şi îi turnă un pahar.

După ce sorbi din vin, luă din nou plicul în mână.

-A fost foarte drăguţ din partea ta. Şi foarte scump.

- Consideră-l un cadou de Crăciun, dacă vrei. Chris a zburat vreodată cu avionul?

Paige clătină din cap.

- Şi dacă mă duc în Portland şi-mi place totul acolo? Cum te-ai simţi atunci?

Preacher zâmbi dulce, se aplecă peste bar şi-şi apăsă buzele pe fruntea ei.

- Nu cunosc pe nimeni care să merite mai mult decât tine să fie fericit, spuse el, cu voce blândă.

Voia să fie liberă să aleagă, de-asta o făcuse. Nu era prost, îşi dădea seama că se simţea bine în bucătăria lui, în orăşelul ăsta. Se simţea în siguranţă şi protejată, fiul ei era fericit. Dar, dacă exista ceva mai bun pentru ea, trebuia să ştie. Nu voia să rămână pentru că era ultimul bastion – trebuia să fie dorinţa ei cea mai mare.

Dacă pleca, o să-şi piardă minţile. Dacă rămânea, o să-şi piardă minţile.

Paige se gândi şi se răzgândi, însă în cele din urmă acceptă cadoul lui John. Se duse cu maşina până în Eureka, lăsă maşina la aeroport şi zbură împreună cu Chris să-şi vadă prietena. Sună când ajunse acolo, sună şi două zile mai târziu ca să-i spună că oraşul era minunat şi că salonul lui Jeannie era senzaţional. Aveau un câine, un labrador mare şi prietenos, de care Chris se îndrăgostise de-a dreptul.

Preacher se concentră să pregătească cina de Ziua Recunoştinţei, o tradiţie la barul lor. Era recunoscător că îl aştepta foarte multă treabă în bucătărie, ca să nu aibă timp să se gândească la Paige. Făcea listele, scotea reţetele. Şi nu se mai răsese în cap din ziua în care plecase. După patru zile, capul îi era acoperit de păr negru şi scurt.

- Ce mai e şi asta? întrebă Mei râzând, întinzând mâna şi atingându-i scăfârlia ţepoasă.

- Mi-era frig la cap.

- îmi place. îţi laşi părul să-ţi crească în fiecare iarnă?

- Nu mi-a fost atât de frig în alte ierni, zise el.

Şi în alte ierni nici nu fusese îndrăgostit de o femeie a cărei meserie era să tundă părul.

- I-ai spus lui Paige că ai păr pe cap?

- De ce-aş face asta? o întrebă.

Mei ridică din umeri.

- Se pare că lucrurile pe care femeile le consideră interesante nu sunt la fel de importante pentru bărbaţi, zise ea. Ai vorbit cu ea săptămâna asta? îl întrebă.

-A sunat. Spune că vizita e foarte plăcută. Prietena ei are un câine, iar Chris e înnebunit după el.

Şterse tejgheaua.

- Crezi că am putea ţine un câine aici?

Mei râse.

- Preacher, ce se întâmplă? Chiar aşa de dor îţi e de ei?

- Neah, e în regulă, spuse el. Paige nu şi-a văzut prietena de ani buni.

- E îngrozitor, îi spuse Mei lui Jack. Uită-te la el cum suferă! E atât de îndrăgostit de ea că nici nu mai poate să gândească limpede. Dar spune ceva? Cuiva? Şi fără îngeraşul ăla blond pe umerii lui parcă i-ar lipsi o parte din corp. Trebuie să o sune şi să-i spună că-i e dor de ea.

Jack ridică o sprânceană şi se uită chiorâş la soţia lui.

- Nu vrei să te amesteci, spuse el. S-ar putea să încerce să-ţi spargă falca.

Seara, după ce Jack se dusese acasă şi plecase şi ultimul client, Preacher se duse în camera lui Paige de deasupra barului şi intră. Faptul că lăsase în urmă atât de multe lucruri, inclusiv jucării de-ale lui Chris, nu îl încuraja prea mult. Nu putea să creadă că o să se întoarcă aici. La el. Chiar dacă se

întorcea, probabil că o să vină doar să-şi ia lucrurile. Nu credea că are ce să-i ofere, dincolo de un loc de refugiu. Probabil că şi Jeannie, şi soţul ei puteau să-i ofere asta... şi mai mult decât atât.

Cămaşa ei de noapte era aruncată pe pat şi o ridică. Inspiră mirosul ei proaspăt. îi aduse lacrimi în ochi.

Un eveniment care presupunea multă treabă în bucătărie îl ajuta întotdeauna pe Preacher să mai uite de probleme. O să vină doar puţini oameni din Virgin River – dar o să fie o masă mare. În afară de Jack, Mei şi Doc, o să mai vină şi Hope McCrea, Connie, Ron şi Liz, Rick şi bunica lui, Lydie, Joy şi Bruce.

De Ziua Recunoştinţei, Mei şi Jack veniră la prânz, ca să-l ajute cu gătitul. Mei întindea aluatul pentru plăcintele lui Preacher şi curăţa cartofii, în vreme ce Jack spăla oalele şi tigăile. Vorbiră despre Crăciunul cu familia lui în Sacramento şi despre Crăciunul viitor, când o să fie şi copilul.

Preacher tăcea şi-şi făcea treaba. Propti cartea de bucate, deschisă. Umplu un curcan de vreo douăsprezece kilograme, bătu frişca, umplu formele de plăcintă şi le băgă în cuptor – totul cu o mină posacă. Când ieşi în bar să pună farfuriile şi tacâmurile, Jack spuse:

- Ce-i cu Preacher? Il încearcă ceva?

- Da, îl încearcă ceva, îi răspunse Mei, în şoaptă. Paige şi Chris, mai exact. Parcă ar crede că n-o să se mai întoarcă.

-Trebuie să se întoarcă luni, nu?

- Desigur! El i-a cumpărat biletele, el i-a spus să se ducă şi acum se perpeleşte tot. Arată aşa de bine cu păr pe cap, că mi-ar plăcea să-l vadă şi ea. Pentru ea l-a lăsat să crească, sunt sigură. Cine ar fi crezut că faţa lui are atâta potenţial, dincolo de căpăţâna aia mare şi chelă şi de

sprâncenele stufoase?

Având în vedere că Preacher nu fusese niciodată o personalitate spumoasă, starea lui proastă nu fu remarcată decât de prietenii cei mai apropiați. Când lumea începu să sosească pentru cină, mesele fură unite într-una lungă, scaunele aranjate, iar Jack începu să ofere băuturi și pahare de vin. Preacher aduse două tăvi mari cu aperitive, puse pâinea la încălzit și scoase curcanul din cuptor, după care îl lăsă să se odihnească puțin, înainte să-l taie. Barul era înmiresmat de arome delicioase, iar focul din vatră era vesel și primitor.

Preacher se surprinse dorindu-şi ca totul să se termine odată, ca să poată rămâne singur. De-abia aştepta să plece toată lumea. O să facă încetişor curăţenie, o să bea un pahar de whisky şi o să se ducă la culcare. Spera că o să poată dormi.

Mai erau doar câteva minute până la ora 17.00, când se tăia curcanul, când uşa se deschise şi acolo, în cadru, era Paige. Îl ţinea de mână pe Christopher şi cercetă încăperea cu privirea, până-l găsi pe Preacher. Când îl zări în spatele barului, ochii i se luminară atât de tare, încât scânteiau de-a dreptul. Cât despre uriaş, şocul i se întipărise pe faţă. Gura i se căscă la propriu şi uită să o mai închidă.

Parcă nu erau decât ei doi în toată încăperea.

Paige se îndreptă spre bar, iar John îi ieşi înainte.

- îmi pare rău că nu am ajuns la timp să te ajut, spuse ea.

Preacher se aplecă să-l ia în braţe pe Christopher, care îl cuprinse mai întâi pe după gât, după care îi frecă vesel capul.

- Nu l-ai mai *las*, zise el.

Preacher îl sărută pe băieţel pe obraz.

- Mi-era frig la cap, spuse.

Paige îl cuprinse pe după talie şi, ridicând privirea spre el, spuse:

- Sper că mai e loc pentru doi.

- Ce cauţi aici? o întrebă el încetişor.

Paige ridică din umeri.

-Am schimbat biletele. Am vrut să fiu aici. Cu tine. Sper că ţi-a fost dor de noi, măcar puţin.

- Puţin, zise el.

Apoi zâmbi şi, prinzând-o pe după umeri, o trase spre el.

Petrecerea de Ziua Recunoştinţei se termină ceva mai repede decât fusese planul, după ce toată lumea remarcă privirile fierbinţi pe care Paige i le trimitea lui Preacher şi pe care Preacher le accepta

în mod evident, deşi nu părea că reuşeşte să le interpreteze. Toate femeile ajutară la spălatul vaselor – repede, ca ei doi să poată rămâne în sfârşit singuri.

- Poate că s-au certat înainte să plece, îi sugeră Mei lui Jack. Ai idee care e treaba cu ei?

- înainte sau acum?

- înainte, spuse ea.

-Nici cea mai vagă idee.

-Şi acum?

- Acum sunt sigur că barul ăla vechi se zgâlţâie aşa de tare, că nu m-ar mira să nu-l mai găsim mâine-dimineaţă.

După ce ultimele vase fură puse la locul lor, podeaua măturată, semnul cu „Deschis" întors pe cealaltă parte şi uşa încuiată, Preacher urcă încet treptele spre fosta lui cameră.

Când ajunse acolo, îl găsi pe Christopher sărind în pat şi, alături, pe Paige cu bluza de pijama în mână, încercând să-l bage la culcare după baia de seară. îi aruncă o privire peste umăr şi-i adresă un zâmbet epuizat, care sugera că ajunsese la capătul puterilor. La urma urmei, îşi petrecuse aproape toată ziua cu băiatul, în avion, apoi în maşină.

- Haide, viteazule! spuse Preacher, apropiindu-se.

Luă bluza de pijama din mâna lui Paige şi o ţinu întinsă pentru băiat. Christopher îşi strecură braţele prin mâneci şi se întoarse, ca Preacher să poată închide bluza la spate.

- Bravo! îl lăudă acesta.

Paige puse o mână pe braţul lui Preacher şi îi spuse:

-Te rog, bagă viteazul în plapumă şi vino jos!

Christopher sări pe Preacher, cu braţele pe după gâtul lui şi cu picioarele pe după talie, strângându-l cu putere.

-Vrei s-o pupi pe mami de noapte bună? întrebă Preacher.

Christopher se aplecă puţin pe lângă Preacher, cu buzele ţuguiate, dar nu-i dădu drumul. îşi primi pupicul, apoi Paige îi lăsă în pace.

- În pat cu tine, spuse Preacher.
- Citeşte! zise micuţul.
- Oh, haide! A fost o zi lungă.
- Citeşte! spuse el. O pagină.
- Bine, o pagină.

Preacher se aşează pe pat, lângă Christopher, şi acceptă cartea. Citi trei pagini.

-Acum trebuie să te culci.

Christopher începu să se smiorcăie şi să se agite.

-Ţi-a dat cineva zahăr? îl întrebă Preacher. Hai, în pat cu tine! Gata!

îl înveli bine şi-l sărută pe cap.

- Să te văd vesel mâine-dimineaţă!
- Noapte bună! spuse Christopher, cuibărindu-se în pat.

Când coborî, Preacher o găsi pe Paige în bar, aşezată la masa de lângă foc. Turnase un pahar de whisky pentru el şi unul de vin pentru ea. Pusese un lemn nou pe foc, un semnal nerostit că aveau să stea ceva vreme acolo. Părul ei mătăsos, şaten-deschis, reflecta lumina flăcărilor. Obrajii săi erau roz, iar buzele, curbate, moi şi îmbietoare. O durere pe care nu o putea stăpâni îi învălui corpul.

- Ţi-am turnat un whisky. Şi m-am servit şi eu.
- Mulţumesc, zise el. E cam agitat în seara asta. L-am întrebat dacă i-a dat cineva zahăr, apoi mi-am dat seama că eu i-am dat. Plăcintă şi îngheţată. Câte două porţii. Şi cred că a băut şi o cola.

- Este epuizat aşa că, imediat ce se detoxifică, o să adoarmă buştean. A fost o cină minunată, John. Cred că te-ai întrecut pe tine însuţi.
- Nu mă aşteptam să te întorci mai devreme.

Îşi trase un scaun şi se aşeză lângă ea.

- S-a întâmplat ceva?

Paige clătină din cap.

-A fost o vizită fantastică. Soţul lui Jeannie e un băiat grozav, s-a purtat minunat cu Christopher. Jeannie munceşte ca o sclavă în salonul ăla al ei, dar o să aibă succes, aşa că plesneşte de mândrie. Îţi mulţumesc încă o dată că mi-ai dat şansa să mă duc să-i văd.

-Ţi-era dor de ea, spuse John.

- Şi ghici ce? zise ea, zâmbind. După câteva zile, mi s-a făcut dor de tine. Şi de Mei, şi de Jack, şi de alţi câţiva.

Râse.

- Mi s-a făcut dor de bucătărie.

- Ţi-a oferit slujba aia? riscă el.

- Da. I-am spus că o să mă gândesc, dar că nu cred că o să ajung să fac asta.

Preacher era sigur că nu auzise bine.

-Ai o idee mai bună? o întrebă.

Paige ridică o sprânceană.

- Crezi că un lanţ de saloane de înfrumuseţare ar avea succes în Virgin River? întrebă ea. În clipa asta, sunt bine. Chris e bine. Te-am întrebat şi mai demult, John, şi am încredere că o să-mi spui adevărul – zici că e în regulă dacă rămân aici. Şi când n-o să mai fie bine pentru tine, pentru bar, sper că o să-mi spui.

- Paige, nu te-aş minţi. Te-am minţit eu vreodată?

Râse.

- Nu chiar. Dar s-a întâmplat să-mi ascunzi informaţii.

-Ah, nu prea multe, zise el. Paige, Christopher... vorbeşte despre el? Despre tatăl lui?

Paige clătină din cap, apoi coborî privirea.

- Îmi fac griji pentru ceva, John. Cu fratele meu, care e copia fidelă a lui taică-meu, şi cu

Wes... mă tem ca nu cumva Chris să moştenească un ADN care să-l facă predispus să se înfurie, să lovească sau să rănească oamenii, îmi este foarte frică de asta. Crezi că ai putea să cauţi tu mai multe informaţii?

- Aş putea, zise el. Dar cred că poţi să vezi şi singură că băiatul tău e dulce şi vesel în fiecare zi. Totuşi, probabil că e o idee bună să fii atentă. Eu aş fi.

Sorbi din paharul de whisky.

- Wes, zise el. Are rude pe undeva?

- Nu are pe nimeni, spuse ea. A avut o copilărie dură. Prin orfelinate, la familii adoptive. A trecut de colo-colo.

Râse cu amărăciune.

- Mi se părea admirabil că cineva cu o copilărie atât de grea a ajuns să facă ceva cu viaţa lui. Priveam exteriorul, ignorând ce era înăuntru. Dar nu şi-a depăşit situaţia – a cărat-o după el.

Preacher rămase tăcut, gândindu-se.

- Am fost în armată cu un băiat care a crescut la familii adoptive. Cel mai dulce băiat pe care l-am cunoscut vreodată. Copilăria pe care a avut-o l-a făcut să-şi dorească o viaţă mai frumoasă. Nu se ştie niciodată cum o să fie. Tot ce poţi tu să faci e să încerci să-l creşti cum poţi mai bine.

Brusc, zâmbi larg.

- Pot să-ţi arăt cum îmi răsucea mama urechea...

Paige îi zâmbi şi sorbi din vin. Petrecuse multe seri
discutând cu Jeannie până târziu, despre John, despre Virgin River.

Jeannie lucra de dimineaţa şi până seara la salon, iar Paige încercase să o ajute curăţând casa şi pregătind cina.

Dar prietena ei cea mai veche, oricât de obosită ar fi fost, stătuse şi-i ascultase povestea despre cum îl cunoscuse pe John, despre cum John îl înfruntase pe Wes, despre cum fuseseră împreună în vizită la ai ei în L.A. şi despre felul în care John le ţinuse piept – le ţinuse piept pentru ea. Despre John şi Chris.

Jeannie văzuse ursul cu piciorul din flanel în carouri, îl mângâiase şi spusese:

- Dumnezeule! N-am cunoscut niciodată un bărbat care să facă aşa ceva. E fantastic.

-A fost unul dintre primele lucruri care m-au convins să rămân. Felul în care se poartă cu Chris.

-Asta e grozav, spusese Jeannie. Dar ştii că nu poţi să rămâi acolo la nesfârşit doar pentru că-ţi place cum se poartă cu fiul tău.

- Nu e vorba doar de asta, spusese ea încet. E vorba de cum se poartă cu mine. Dar este atât de tăcut. Atât de... reţinut. Nu ştiu dacă e doar timid sau dacă este excesiv de manierat... face totul fără nici o obligaţie şi o să continue aşa până când o să plec.

Jeannie râsese şi-i spusese:

- Fă-l să-ti spună!

-Ha?

-Ai uitat complet cum să flirtezi. Nu mă mir㠁. Dă-i de înţeles că vrei să fii acolo. Că-ţi place acolo şi că el este principalul motiv. Spune-i că te face să te simţi minunat. Fii subtilă, dar transmite mesajul – eşti o fată pregătită pentru un băiat ca el. Dacă flirtezi puţin cu el şi nu e interesat, o să te lămurească, în cele din urmă. Dacă într-adevăr e timid, nu vrei să fii prea directă şi să-l sperii. Cam asta e tot ce poţi să faci.

Paige îi spuse lui John:

- Sigur nu e o problemă că suntem încă aici? Vreau să zic, vin sărbătorile şi...

-Nu ştiu ce m-aş face dacă n-aţi mai fi aici, zise el.

-Asta e bine, spuse ea.

Luă o ultimă gură din vin, apoi se ridică şi-l sărută pe frunte. îşi lăsă urmele buzelor acolo.

- Pentru că e singurul loc în care-mi doresc să fiu. Apropo, părul tău e sexy. Foarte sexy.

Cu aceste cuvinte, se duse în bucătărie, de unde urcă scările în camera ei.

Iar el îşi spuse: „Cred că o să leşin".

Spre sfârşitul anului era vârf de sezon la somon şi sturion în Virgin, iar pescarii veneau cu duiumul la râu, ceea ce însemna că barul era mereu plin. Mulţi dintre cei care călătoreau prin această parte a lumii mai fuseseră aici şi-i ştiau, măcar din vedere, pe Jack şi pe Preacher. Dar fură încântaţi să vadă un chip nou.

Paige radia de fericire. Servea băuturi şi mâncare, strângea mesele, rădea împreună cu clienţii şi, lucru care nu trecea neobservat, îi arunca priviri drăgăstoase lui Preacher când erau amândoi în aceeaşi încăpere.

Conversaţiile din bar păreau să se concentreze mereu asupra mărimii capturilor, asupra stării râului, a vremii. Dar se mai discuta şi despre ce se părea că *prinsese* Preacher.

Doi pescari stăteau la barul la care servea Jack, când Paige se duse în bucătărie cu o tavă de vase murdare.

- Locul ăsta arată din ce în ce mai bine, comentă unul dintre ei, adresându-i-se lui Jack. Cu siguranţă noul angajat o să atragă mai multă clientelă. Unde a găsit Preacher frumuseţea asta?

- Cred că ea l-a găsit pe el, zise Jack, ridicând la gură cana de cafea.

- N-ar trebui să zâmbească mai mult?

- îl ştiţi pe Preach – nu-i place să-şi arate emoţiile.

Cât despre Paige, ea era de părere că John îi

răspundea, cu gesturi mărunte. Cu siguranţă nu o îndepărta şi găsea că ăsta era un semn încurajator. Buzele lui îi atingeau mai des obrajii şi fruntea. Din când în când se îmbrăţişau.

Cea mai frumoasă parte a zilei ei, a vieţii ei, era momentul când ultimul client părăsea barul, iar John întorcea semnul cu „Deschis" pe partea cealaltă. Îi făceau baie lui Christopher, spălau vasele, îi citeau povestea de noapte bună, apoi ea şi John petreceau clipele lor de intimitate. Vorbeau încet, în faţa focului, până noaptea târziu. începuse să o sărute foarte scurt pe buze înainte ca ea să urce în camera de deasupra barului şi el să se retragă în apartamentul lui.

John era cel mai frumos lucru care i se întâmplase vreodată.

Curând, spera, o să-şi dea seama că simţea mai mult decât recunoştinţă pentru el.

Jack îl urmărise îndeaproape pe Rick. Nu se aşteptase să fie nonşalant, dar încruntarea de pe chipul băiatului era din ce în ce mai adâncă, iar Jack se hotărâse să nu permită ca Rick să fie mistuit de această singură greşeală.

- Arăţi ca un bărbat care are nevoie de o partidă de pescuit, spuse Jack.

- Trebuie să muncesc, răspunse Rick.

- Zău, sunt un şef de treabă, spuse Jack, rânjind. O să te plătesc, dacă accepţi să stăm de vorbă.

-O să regreţi, spuse Rick. Sunt un dezastru. Nici un expert psihiatru n-ar reuşi să-mi dea de cap.

-Norocul tău atunci că mă ai pe mine, spuse Jack. Ia-ţi undiţele!

Era stilul lor să nu abordeze numaidecât subiectul. Se duseră la râu, îşi pregătiră lansetele şi începură să arunce firul. Erau mulţi pescari în perioada asta a anului, dar nu era o problemă. Îşi

căutară, pur şi simplu, bucăţica lor de râu unde să poată vorbi în linişte, fără să-i audă cineva peste zgomotul apei.

După ce dădură o vreme la peşte, Jack spuse:

- Hai să auzim, băiete! Ce te roade?

-Nu cred că pot s-o fac, Jack. Nu pot să renunţ la fiul meu.

- Uaaa! făcu Jack.

Nu se pregătise pentru asta, dar probabil că ar fi trebuit să o facă. Unde era Mei când avea nevoie de ea?

- Ce ai de gând să faci?

- Nu am nici cea mai vagă idee, spuse Rick. L-am văzut la ecografie, dădea din picioare şi din mânuţe. Am văzut un *penis*. Fiul meu. Nu pot lăsa pe altcineva să îl crească. Nu când eu l-am făcut. Mi-aş face griji tot timpul. Înţelegi?

Lui Jack nu-i era deloc greu să-l înţeleagă.

-Am auzit de cazuri de adopţie în care poţi să ţii legătura, să rămâi implicat.

-Nu ştiu dacă ar merge pentru mine, spuse Rick. Ştiu că e o nebunie...

- Liz ce zice?

Rick râse, dar era un râs gol.

- Ea vrea să lase baltă şcoala de pe acum. Să fugim şi să ne căsătorim. Ai idee cât de îngrozitor este pentru ea la şcoală?

Dintr-odată, Jack se simţi ca un prost – cu toată in- tuiţia şi percepţia lui ascuţită, nu se gândise niciodată cât de cumplit trebuia să fi fost pentru o fată de 15 ani, însărcinată, se meargă zi de zi la şcoală. Şi, colac peste pupăză, mai era şi o şcoală nouă, ţinând cont că nu mersese acolo decât două luni, cu un an înainte. Ar fi putut la fel de bine să aibă un tatuaj pe frunte.

- Ah, Rick! spuse el. Îmi pare rău să aud asta.

- încerc să_ o aştept după fiecare oră, să o conduc la următoarea. întârzii mult la orele mele. Sunt pedepsit. E oribil!

Oftă adânc.

- Lizzie e atât de tânără! Nu mi s-a părut aşa de tânără înainte. înainte să intrăm în dandanaua asta. Era... nu puteam să-mi iau mâinile de pe ea, atât era de sexy. Şi ea se purta la fel cu mine. Mi se părea atât de... experimentată. Dar nu era, ştii? Nu a fost nimeni înaintea mea şi n-a mai fost nici după. Şi acum este doar o fetiţă speriată care ar da orice să nu fie în situaţia în care este.

Trase aer în piept.

- Are atâta nevoie de mine.

- Frate, spuse Jack. îmi pare rău, Rick. Am avut atâtea altele pe cap, încât nu m-am gândit niciodată...

- Hei, nu e problema ta. E a mea. Dacă te-aş fi ascultat de la bun început...

- Nu fi prea aspru cu tine! Nu eşti primul care face o dată sex neprotejat. Dar, garantat, nu oricine se poate mândri că a lăsat o fată însărcinată cu această unică ocazie. Suntem un grup restrâns, asta e sigur.

- Ţi s-a întâmplat şi ţie? zise Rick, uimit.

- Da. Categoric.

- Câţi ani aveai?

Jack se întoarse si-l privi în ochi pe Rick.

-40.

- Mei? făcu băiatul, uluit.

- Rămâne între noi, da? Nu ştiu ce părere are Mei, dacă e de acord să vorbesc despre asta. Dar, da, din câte pot eu să-mi dau seama – din prima. Diferenţa e că eu am altă vârstă şi nu-mi pare rău. Nu mi-aş dori să fi fost altfel. în cazul meu, am avut mare noroc.

- Fir-ar! Dacă şi o moaşă o mai dă în

bară, presupun că n-ar trebui să-mi fie chiar aşa de ruşine.

- Eu am dat-o în bară, prietene. în toată viaţa mea de adult, prezervativul a fost ceva automat. Nu doar ca să nu mă aleg cu un copil, ci pentru că nu voiam să expun o femeie la ceva. Dacă o femeie e dispusă să-şi împartă trupul cu tine, nu vrei să rişti să-i transmiţi vreo boală pe care nici măcar să nu ştii că o ai. Şi nu vrei să fii nici tu expus. Mi-am pierdut capul. Nu am protejat-o. Dacă nu aş fi atât de recunoscător că există un copil, m-aş simţi tare prost. Dar, la naiba, chestiile astea se întâmplă oricui, prietene. Şi cel puţin noi suntem suficient de mari cât să putem să ne asumăm răspunderea – şi vrem să ne-o asumăm. Dar voi? La naiba, voi sunteţi doar nişte copii, e o lovitură dură. Nu-mi pot imagina cât de greu trebuie să vă fie. La amândoi.

- Viaţa mea este atât de ciudată acum, spuse Rick. Sunt în liceu şi mă văd pe furiş cu o fată care poartă copilul meu. Şi n-aş putea spune că e o pedeapsă să fiu singur cu ea, înţelegi? Dar nici măcar nu o fac pentru mine – ea are nevoie de atenţie. Nu pot să refuz să o ating când are nevoie să fie atinsă, nu când trece prin tot ce trece. Pot?

-Ar crede că nu ţii la ea, spuse Jack.

Vocea lui Rick coborî foarte jos.

- Uneori plânge. O facem... vreau să fie plăcut pentru ea, o ţin în braţe, să se simtă în siguranţă şi, când se termină, plânge şi plânge. Şi nu ştiu ce aş putea să mai fac.

Cred că o să plâng şi eu, îşi zise Jack.

- Cred că ea trebuie să hotărască, spuse el. Nu e vorba despre ce vrei tu, ci despre ce vrea ea.

- Aşa cred şi eu. Poate că ar trebui să o fac. Să vorbesc cu bunica să o lase pe Liz să se mute la noi, în camera mea. Să mă însor cu ea sau... ceva.

- Cred că aveţi nevoie de acordul cuiva pentru asta.

Rick scuturã din cap, râzând.

- La naiba, o să avem un copil! în mai puţin de trei luni!

-Păi...

- Ai ei vor să îl dea. Fără discuţii. Toată lumea spune că e cel mai bine pentru el. Şi, chiar dacă pe ea o s-o convingă, nu cred că mă pot convinge pe mine. Ai idee cât de greu îmi este să-mi ţin gura în momentele astea?

-Of, frate...

Jack îşi dorea cam douăzeci de lucruri deodată. Cel mai mult îşi dorea ca Rick să fie fiul lui, ca să poată să intervină şi să se ocupe de tot. înţelegea că erau prea tineri ca să aibă un copil împreună, dar avea să se întâmple oricum, iar Rick nu trebuia să se însoare cu nimeni la 17 ani. Totuşi, copilul nu trebuia luat de lângă mama şi tatăl lui. Şi ce altceva ar fi putut să facă, la vârsta lor?

-Tu eşti tatăl. Nu trebuie să semnezi nişte documente ca să renunţi la el?

-Nu ştiu. Ce naiba ştiu eu?

-Ar trebui să vorbeşti cu Mei, spuse Jack. Serios,

asta este o discuţie pe care trebuie să o ai cu Mei. Ea se ocupă de copii, eu mă ocup de altele.

-Jack, spuse Rick. O parte din mine regretă enorm că a întrecut limita asta, că am creat situaţia asta pentru mine şi pentru Liz. Ce dezastru! Dar mai e o parte din mine care l-a văzut pe băieţel la ecografie şi acum vrea să-l ţină în braţe. Să-l înveţe cum să arunce mingea...

Apoi clătină din cap.

- Oricât de mult s-ar vorbi cu tine, nimeni nu te poate pregăti pentru felul în care ţi se schimbă viaţa în clipa în care uiţi să scoţi prezervativul din buzunar.

- Da, spuse Jack.

-Jack, îmi pare rău. Te-am dezamăgit.

- Nu. Nu mă simt dezamăgit. îmi pare foarte rău pentru tine, dar nu sunt dezamăgit. Te-ai purtat foarte frumos în toată povestea asta, ţinând cont de toate circumstanţele. Acum trebuie să vedem cum facem să-ţi recapeţi viaţa, înainte să fie şi mai rău.

- Orice soluţie ai găsi tu, viaţa de dinainte n-o s-o mai am niciodată. Şi nici Liz.

Când Jack intră în bar venind din bucătărie, văzu un bărbat aşezat într-un colţ. Purta o pălărie de cowboy din paie şi ridică spre el ochii întunecaţi.

Jack avu nevoie de mai puţin de cinci secunde ca să-l recunoască pe bărbatul care fusese în barul lui cu câteva luni în urmă şi încercase să-şi plătească băutura cu o bancnotă de 100 de dolari pe care o scosese dintr-un teanc gros de bancnote verzi care emanau mirosul înecă- cios de marijuana. Jack refuzase să accepte banii.

Şi dacă asta n-ar fi fost îndeajuns să-i facă o părere proastă despre individ, tot el o aşteptase pe ascuns pe Mei în cabana ei, ca să o ducă într-o

văgăună din munţi unde o femeie năştea. Numai pentru asta şi Jack avea chef să-i ardă vreo două, doar ca să se asigure că n-o să mai facă aşa ceva.

În schimb, şterse barul din faţa lui.

- Heineken şi Beam, corect?

-Ai o memorie bună, spuse bărbatul.

- îmi amintesc lucrurile importante. Nu vreau să-mi formez un obicei din a te servi.

Bărbatul băgă mâna în buzunarul de la spate şi scoase un portofel subţire, din care trase o bancnotă de 20 de dolari pe care o aşeză pe bar.

- Proaspăt spălată, pentru prietenul meu sensibil, zise el.

Jack îi puse băuturile în faţă.

- Cum te mai deplasezi zilele astea? întrebă el.

Ochii bărbatului urcară repede pe chipul lui Jack.

-Am dat peste Range Roverul tău, spuse Jack. La marginea drumului, lângă deal. Distrus. I-am spus şerifului unde să-l găsească.

Bărbatul dădu tăria peste cap.

- Da, zise el. Greşeala mea. N-am luat virajul la timp. Cred că aveam viteză. Am scos multe de la maşina aia veche.

Ridică berea la gură şi bău lung.

-Asta e tot? întrebă el, dând de înţeles că nu avea chef de conversaţii.

-Nu chiar, zise Jack. O femeie a născut un copil într-o rulotă...

Bărbatul puse brusc berea pe bar şi-i rânji lui Jack.

- Şi cică există confidenţialitate între medic şi pacient.

- Moaşa care a adus copilul pe lume este *soţia* mea. Asta nu poate să se mai întâmple. Ne-am lămurit?

Ochii bărbatului se măriră de mirare, iar degetele

i se strânseră pe sticla rece de bere.

- Exact, cowboy. E soţia mea. Deci ne-am lămurit? Nu vreau să-şi asume astfel de riscuri, mai spuse Jack.

Bărbatul zâmbi într-o parte. Ridică berea şi bău din nou.

-Nu cred c-o să mă mai găsesc vreodată în situaţia asta.

Jack privi lung şi dur în ochii celuilalt bărbat.

-Nu a fost în pericol, dar ai dreptate. Probabil că n-ar trebui să facă asta.

După un moment de tăcere, Jack spuse:

- S-ar putea să-ţi placă mai mult să bei în Clear River.

Bărbatul împinse paharul de tărie peste bar.

- în orice caz, e mai multă linişte acolo.

Jack îi umplu la loc paharul, apoi luă bancnota de 20 şi-i dădu restul, sugerând că era cazul ca bărbatul să plece. Apoi Jack se duse în spatele barului şi-şi făcu de lucru, aranjând sticlele şi paharele. Ridică privirea când auzi scaunul râcâind podeaua. Bărbatul se ridică, se întoarse şi ieşi încet din bar, fără să se uite măcar la Jack. Jack aruncă o privire şi văzu că nu lăsase nici un ban pe masă şi, fără să vrea, râse înfundat.

Apoi se duse la fereastră să vadă ce maşină conducea individul acum. Îşi coborâse standardele o idee. Un Ford de culoare închisă, tunat, cu farurile sus şi geamuri fumurii. Memoră numerele de înmatriculare, dar ştia că nu contează.

Nu trecu mai mult de un minut şi uşa se deschise din nou, iar Mei intră în bar. Avea geaca deschisă, iar burta îi ieşea uşor în faţă. Avea o expresie ciudată.

- L-ai văzut pe tipul âla, Mei? o întrebă Jack.

Mei dădu din cap.

- Ţi-a spus ceva?

Mei urcă pe unul dintre scaunele de la bar.

- Aha. M-a măsurat cu privirea din cap până-n picioare şi m-a felicitat.

- Sper că nu ai vorbit cu el.

- L-am întrebat ce mai face copilul. Şi mi-a spus că au tot ce le trebuie.

-Ah, Mei...

-Omul ăsta nu m-a speriat niciodată, Jack. Or fi

mulţi oameni de care să te temi acolo, în desişurile pădurii, dar totuşi ceva îmi spune că el nu se numără printre aceştia.

capitolul 11

După două săptămâni în spital, două săptămâni la centrul de recuperare şi două săptămâni acasă la mama lui, Mike Valenzuela începea să-şi piardă minţile. încă nu putea să-şi mişte un braţ şi simţea că o ia razna dacă mai stă în casă. Era totodată şocat de cât de greu îşi recuperase starea mintală.

Nimic nu-l speria atât de mult ca gândul că ar putea să-şi piardă memoria, să nu mai găsească cuvintele potrivite sau să se uite la un cuvânt corect şi să creadă că e greşit.

Din punct de vedere fizic, începea să-şi revină, dar avea dureri. Cele mai multe în umăr, braţ şi gât, iar în timpul nopţii erau atât de cumplite, încât nu putea să doarmă, nu putea să se mişte. în acele momente, abia mai reuşea să coboare din pat şi nu reuşea să se calmeze decât cu o pungă de gheaţă şi cu un analgezic puternic. Cealaltă problemă era o amorţeală şi o slăbiciune pe care încă le mai simţea în zona inghinală. Dar era din ce în ce mai bine şi se sprijinea într-un baston pe partea stângă, atunci când mergea.

Când se privea în oglindă, vedea un trup slab şi vlăguit, acolo unde înainte fuseseră muşchi puternici. Mergea uşor aplecat, pentru că îl durea abdomenul atunci când stătea drept. Braţul drept îi era îndoit de la cot şi ţinut lipit de mijloc ca să îl protejeze, cu palma chircită spre interior, prea amorţită şi slăbită ca să o poată deschide total. Părul care îi fusese ras pe o parte a capului ca să poată să-i scoată glonţul abia dacă creştea la loc. Era un bărbat care, la numai 36 de ani, se pensionase din cadrul departamentului de poliţie şi fusese scos sută la sută din joc. Un bărbat care stătea cu mama lui

pentru că-şi dăduse casele fostelor soţii şi părăsise apartamentul închiriat după ce fusese împuşcat.

Şi mai era ceva. Ceva ce nu se vedea – încă-i era greu să urineze şi nu-şi amintea când avusese ultima oară o erecţie. Şi în mintea lui era un singur gând – „Mi-am bătut joc de viaţa mea şi uite unde am ajuns acum".

Mike avusese o viaţa tumultuoasă, îi plăcuse să trăiască pe muchie de cuţit. Fusese pe front cu Puşcaşii Marini, lucrase la poliţie. Avusese femei. Făcuse multe chestii bărbăteşti – trăsese de fiare, făcuse sport, jucase poker, vânase, pescuise. Iar femei. Trăise clipa. Distracţie, distracţie şi iar distracţie. Ah! Îşi satisfăcuse pe loc orice dorinţă. Se însurase de două ori pentru că aşa avusese chef – cu femei cărora, în mod evident, nu le era dedicat. Şi se ţinuse după multe altele. Cu siguranţă asta n-o să mai fie o problemă acum. Poate că ai un număr limitat de erecţii într-o viaţă, îşi spuse, şi eu le-am avut pe toate.

Nu era indicat să facă drumuri lungi cu maşina, dar se descurca. Piciorul drept era bun, braţul stâng funcţiona bine. Doctorii nu erau de acord. Aveau ideile lor despre tratamente şi alte exerciţii de recuperare, dar Mike era încăpăţânat şi-şi dorea cu disperare să scape de tot şi de toate. Aruncă lucrurile de care avea nevoie în spatele jeepului şi o porni spre nord. „Poţi să rămâi cât vrei", îi spusese Jack. „Dar va trebui să stai cu noi. Preacher a ocupat camera de deasupra barului. Poate-ţi aminteşti de ea – fata în legătură cu care te-a sunat Preacher. A apărut într-o seară la bar, bătută... fugea de un soţ abuziv."

Mike îşi amintea, dar vag.

Ce-şi dorea el, de fapt, era să se ducă undeva unde familia să nu se mai amestece în treburile lui, să nu-l mai cocoloşească şi să-i respire mereu în

ceafă. Unde prietenii din fostul lui departament să nu-l mai sune tot timpul ca să-l întrebe ce mai face, pentru că nu făcea deloc bine.

Doctorul spusese că era posibil ca, în cele din urmă, brațul să i se recupereze aproape total, dar era nevoie de mult timp și de multă muncă. Celelalte – urinatul, erecțiile – aveau să se repare spontan sau niciodată. Nu se putea face nimic.

Virgin River fusese întotdeauna un loc de care îl legaseră amintiri plăcute. Un sanctuar și o provocare în același timp.

El și băieții din detașament se duceau acolo de vreo două ori pe an, stăteau la cort, rămâneau cam o săptămână, pescuiau în fiecare zi și vânau nițel, jucau poker și beau toată noaptea, rădeau ca niște proști, se simțeau bine. Iar acum Mike trebuia să-și exerseze mușchii. Să-și recupereze trupul.

Apoi se putea gândi la viitor. În momentul de față, ceea ce-și dorea el părea mult prea departe.

Ultima oară fusese în Virgin River cu doar câteva luni în urmă, în august. Nu fusese una dintre excursiile lor obișnuite, în care să pescuiască, să vâneze și să joace poker. Jack îl sunase și-i spusese că fusese nevoit să omoare un om – un nebun din pădure îi pusese cuțitul la gât femeii lui Jack și-i ceruse droguri. Jack avea nevoie de câțiva oameni ca să cerceteze pădurea, așa că Mike'ii adunase pe băieți și, firește, toți își luaseră liber de urgență de la serviciu și fuseseră acolo a doua zi de dimineață. Când unul din el striga, veneau toți.

Nu găsiseră nimic periculos în pădure, doar un urs mare, rău, puturos și supărat.

Și îl găsiseră pe Jack, liderul lor, pentru prima oară în viață prins de o femeie. Mei, o minionă trăsnet și delicioasă. Jack, care învârtise întotdeauna femeile pe deget, cu prea puțină grijă și cu excesiv de mult

farmec, era gata să se lege pe viaţă de una. Acum Mei era soţia lui Jack şi însărcinată cu copilul lor.

Mike era uluit de tot ce se întâmplase. Presupunea că Jack găsise în sfârşit o femeie care reuşise să-i pună piedică şi să-l prindă. Şi să-l facă să creadă că era fericit să fie prins.

Asta şi cele trei gloanţe treziseră un profund sentiment de regret în sufletul lui Mike. Şi o dorinţă adâncă pentru un alt fel de viaţă. Avea senzaţia că ratase ceva.

Aşa că se duse în Virgin River cu hainele, armele, greutăţile şi o lansetă pe care nu era sigur că avea să o mai folosească vreodată. O să continue să-şi exerseze braţul, o să se odihnească şi o să mai pună câteva kilograme pe el, cu mâncarea lui Preacher.

Când ajunse la bar, claxonă, iar Jack ieşi pe verandă. Mike coborî din SUV, sprijinindu-se în baston. Jack era dur – nu se uită la Mike ca şi cum ar fi fost demn de milă, slab, uşor şchiop, cu un braţ mort. îl îmbrăţişă în schimb ca un frate, însă cu ceva mai multă grijă decât în trecut. Şi spuse:

- La naiba, ce mă bucur că eşti aici!

- Da, zise Mike. Şi eu. Am mult de lucru ca să mă fac puternic. Din nou.

-Ajungi tu acolo.

Mei ieşi şi ea. Sarcina se vedea acum şi o făcea să pară mai frumoasă ca niciodată – purta în ea viaţa lui Jack, iar asta o făcea să strălucească. îi zâmbea cu sinceritate şi deschise braţele în semn de bun venit.

- Şi eu mă bucur că eşti aici, Mike, spuse ea. Pot să te ajut cu braţul ăla. îl recuperăm noi.

O îmbrăţişă cu braţul sănătos.

- Da, spuse. Mulţumesc.

- Intră, spuse Mei. E aici o fată pe care, deşi ai aju- tat-o, n-ai cunoscut-o încă.

Jack îl lăsă pe Mike să urce fără ajutor scările.

Odată intraţi în bar, Jack strigă după Preacher, iar uriaşul apăru cu şorţul pe el. Când îl văzu pe Mike, pe chip îi apăru unul dintre acele zâmbete largi extrem de rare pentru el şi ieşi din spatele barului cu braţele deschise.

- Of, frate! spuse Preacher, îmbrăţişându-l.

Îl bătu de mai multe ori pe spate, făcându-l pe Mike să se strâmbe de durere. Apoi îl îndepărtă şi-l măsură din priviri.

- La naiba, ce mă bucur să te văd!

- Da, super. Acum, te rog să nu mai faci asta vreodată!

- Of, frate! îmi pare rău! încă mai ai dureri?

- Mai am ceva, da. Dar asta ce e? Preacher are păr?

- Mi s-a făcut frig la cap, spuse el, coborând sfios privirea. Eşti bine? Nu te-am lovit, nu?

- Poate că n-ar strica să-mi dai o bere, ca să-mi revin.

- Sigur, prietene. Imediat. Şi poate şi ceva de mâncare, ce zici?

- Mai întâi berea, da?

Preacher se duse la bar şi-i umplu o halbă.

Mei şi Jack se aşezară de-o parte şi de cealaltă a lui Mike. Mei se aplecă spre el.

- Cât de rea e durerea? îl întrebă.

Mike ridică din umeri.

- Destul de surdă, în general, spuse el. Dar uneori devine... cruntă.

- Ce iei?

- încerc să mă descurc doar cu antiinflamatoare, poate o bere... Dar, din când în când, cedez şi nu mă descurc fără Percodan. Nu-mi place chestia asta. Mă face să mă simt ciudat.

- Deja eşti ciudat, zise Jack. Preacher, dă-mi şi mie o bere s-o beau cu prietenul meu.

Când îşi primi halba, Jack o ridică înspre Mike.

- Pentru recuperarea ta, prietene. O să fie rapidă şi puternică.

-Să te audă Dumnezeu! zise Mike şi luă o gură lungă şi răcoritoare de bere. Doctorul a spus că am nevoie de trei luni ca să încep să mă simt mai bine şi nu au trecut decât şase săptămâni, dar...

Şi apoi apăru din bucătărie. Mike aproape că se înecă, îi zâmbi şi-i spuse:

- Bună. Tu trebuie să fii Mike.

Se duse lângă Preacher şi acesta, văzând strălucirea din ochii lui Mike, o cuprinse cu un braţ pe după umeri, ca să'i arate că era a lui. Dumnezeule mare! îşi spuse Mike. Preacher avea o femeie. Şi ce femeie!

- Da, spuse Mike încet.

Era superbă. Părul moale, şaten-deschis, îi cădea în bucle mătăsoase pe umeri. Avea pilea fină şi albă ca satinul şi buze de culoarea piersicii – cu o cicatrice micuţă pe buza de jos. Ştia ce se întâmplase, îşi amintea mai bine acum. Şi ochi calzi şi sexy, conturaţi de gene dese şi negre, şi sprâncene perfect arcuite. Când Preacher o cuprinse cu braţul, se lăsă pe el.

-Nu pricep, spuse Mike, râzând. Voi doi aţi reuşit să găsiţi cele mai frumoase şi mai sexy femei din tot statul tocmai aici, în sălbăticie. N-ar trebui să fie măcar una ca voi şi în Los Angeles?

- De fapt, amândouă am plecat din Los Angeles, spuse Mei. Şi am avut norocul ca soarta să ne aducă aici, în sălbăticie.

Cu siguranţă Preacher nu-şi dădea seama ce are, îşi zise Mike. Iar Preacher, ştiind felul în care se purta Mike cu femeile, indiferent ale cui erau, poate că se simţea ameninţat în clipa de faţă, chiar şi aşa olog şi în baston cum era Mike acum. Dacă ar fi ştiut

el...

- Ei, la naiba! spuse Mike, ridicând halba de bere. Pentru fericirea voastră! A tuturor!

Apoi se uită la Jack şi îi spuse:

- Îmi pare rău, sergent, dar sunt terminat. Drumul ăsta a fost mai greu decât am crezut că o să fie. Te superi dacă...?

-Haide, spuse Jack. Poţi să te ţii după mine până la cabană şi o să te ajut să-ţi descarci bagajele. Odihneşte-te puţin! Poate că mai pe seară o să ai chef să te întorci să guşti din cina lui Preacher. Dacă nu, îţi aduc ceva acasă.

j Mulţumesc, prietene, spuse el.

îi întinse mâna sănătoasă lui Preacher. Expresia uriaşului se înseninã.

- Mă bucur că eşti aici, Mike. Te punem noi pe picioare cât ai zice peşte.

Dimineaţa, Mike obişnuia să bea cu conştiinciozitate shake-ul de proteine pe care i-l pregătea Mei, deşi era oribil. Apoi ridica greutăţi şi făcea exerciţii de întindere. La 10.00, leoarcă de transpiraţie, avea nevoie de un duş şi de un pui de somn. De câte ori stătea întins, păţea acelaşi lucru – simţea dureri în clipa în care se ridica. Se forţa să se dea jos din pat, punea gheaţă şi, dacă putea, se ducea la bar la ora 15.00 ca să aibă timp de-o bere înainte să se întâlnească cu Mei, la clinica lui Doc. Acolo, femeia lui Jack îl chinuia cu cruzimea caracteristică oricărui fizioterapeut. începea cu un masaj adânc al umărului şi al bicepşilor, apoi urmau exerciţiile. Atât de dure, că plângea ca un copil.

Ridica o greutate de un kilogram în lateral cu braţul drept şi nu putea încă să ajungă până Ja nivelul umărului, dar Mei îl lăuda de fiecare dată. însă era agonie. Mike încă nu putea să ia trei farfurii dintr-un dulap, încercase şi le spărsese, apoi se forţase să conducă până în Fortuna ca să le înlocuiască.

Din când în când, încerca să ridice revolverul cu mână dreaptă şi să-l ţină în faţă, privind peste ţeavă. Nici gând.

-Cred că ar trebui să te punem în legătură cu un ortoped, spuse Mei. Pot să găsesc pe cineva pe coastă.

-Nu, ripostă Mike. Nu mai vreau operaţii.

j în felul ăsta ar putea să dureze mult mai mult.

Însă pe Mike îl îngrijorau urmările unei intervenţii chirurgicale, atunci când medicii doresc să repare ceva şi ajung să strice altceva.

- Şi ce treabă am? Lasă ortopedul! Mă descurc eu.

- Alte probleme? întrebă ea. Capul, zona abdomenului, zona inghinală?

-Totul e bine, spuse el, dar nu o putu privi în ochi.

Era de aproape două săptămâni în Virgin River, trecuseră opt săptămâni de la operaţie, şi tot nu putea face o flotare. Dar mai pusese ceva carne pe el şi îi era mai uşor să meargă drept, aşa că situaţia era cât de cât încurajatoare. Şi prietenii lui – Jack, Mei, Preacher, Paige – erau mereu cu el. îl încurajau de fiecare dată.

într-unele zile, când era soare, se ducea la râu şi privea pescarii aruncând lansetele. îi plăcea cel mai mult să-i urmărească pe Jack şi pe Preacher aruncând firul – îi plăcea şi mai mult când băiatul, Rick, era cu ei. Puştiul învăţase pescuitul de la cei doi şi era maestru la aruncat. Aşa cum stăteau toţi trei unul lângă altul, spintecând aerul cu firele de gută în forme perfecte de S, muştele atingând apa cu atâta graţie şi fineţe, trăgând la unison captura la mal – părea să fie coregrafia unui balet.

Mike fusese şi el un pescar excelent în vremurile de altădată. Fusese foarte bun la o mulţime de lucruri.

în această stare de spirit se afla Mike, ceva mai târziu ca de obicei, în barul lui Jack. Nu erau decât

vreo câţiva pescari la o masă de lângă foc, care luau o cină întârziată. Mike era la bar când Preacher coborî de la etaj, după ce-i citise povestea puştiului. Jack plecă, lăsându-l pe Preacher să închidă, iar Mike ceru încă un pahar.

Apoi începu să bombăne.

Îl frustrau braţul, durerea, neîndemânarea... Şi încă vreo câteva chestii.

Preacher îşi turnă şi el paharul de sfârşit de program şi rămase în spatele barului, ascultându-l pe Mike văitân- du-se, dând ocazional din cap şi spunând:

- Da, prietene. înţeleg.

- Nu pot să ridic arma, nu pot să ridic nimic. Şi am aflat şi ce înseamnă să ai o sculă bleagă, zise el posac.

Sprâncenele lui Preacher se ridicară, iar Mike îl privi cu ochi ca de sticlă.

- Exact, băiatul meu e mort de-a binelea. Putea să mă împuşte direct în el...

Preacher ridică paharul la gură.

- Eşti singurul bărbat pe care îl cunosc în stare să se plângă că nu poate să şi-o tragă câteva săptămâni pentru că a fost în comă, zise Preacher. îmi imaginez că tu credeai că poţi s-o faci şi în stare de inconştienţă.

-Sigur, râzi de mine! mărâi Mike. Ţi se pare că sunt în stare de inconştienţă acum?

- Hei, frate, nu sunt prea multe femei pe aici. S-ar putea să fie nevoie să stai şi tu fără o vreme...

-Tu ce vezi când te trezeşti dimineaţa, Preacher? Un cort mare şi frumos, nu? Eu nu văd decât... decât câmpie.

Preacher se încruntă.

-Ai luat o pastilă pentru durere în seara asta, Mike?

Nu-i răspunse.

-Mike? Ai luat o pastilă în seara asta?

-Nu ştiu.

- Hmm. Stai cuminte! Nu te mişca! Mă întorc imediat.

Să stea cuminte? Îşi repetă Mike vag în gând. De parcă s-ar fi putut mişca...

Când se întoarse, Preacher îl găsi pe Mike ca şi cum nici nu şi-ar fi dat seama că plecase. Era în continuare cu ochii pironiţi în pahar, bombănea pentru sine, aplecat peste bar. Parcă nu trecuseră nici măcar câteva clipe când îl simţi pe Jack ajutându-l să se ridice.

- Haide, Mike! Aşa, uşurel! Lasă bastonul, sprijină-te de mine!

-Ce...?

- Da, o să dormi bine la noapte, asta e sigur, zise Jack.

Preacher deschise uşa şi, în timp ce Mike trecea cu
Jack, spuse:

- E posibil să fi luat mai mult de o pastilă, Jack. L-am întrebat dacă a luat o pastilă de durere şi nu ştia.

- Ştii cât a băut?

- Mai mult decât de obicei, asta-i sigur, zise Preacher. Două, poate trei pahare.

- Două i-am dat eu, spuse Jack, cu Mike prăbuşit peste el.

- Eu i-am dat unul, zise Preacher. Spune-i lui Mei! Ea o să ştie dacă e cazul să ne facem griji.

- Da, bine. Mersi că m-ai sunat. Mă ocup eu de-aici.

Mike nu veni la bar la micul dejun a doua zi de dimineaţă, însă după-amiază, chiar înainte de programarea cu Mei, arăta destul de decent. Îl rugă

pe Preacher să-l ducă în oraş, unde-şi lăsase SUV-ul.

- Cum ai dormit? întrebă Preacher, când Mike urcă cu grijă în camionetă.

- Probabil că bine, răspunse Mike. N-aş putea să-ţi spun.

-Trebuie să ai grijă să nu amesteci analgezicele cu băutura. Cred că ai luat vreo două pastile, ai băut vreo două pahare în plus şi ai cam luat-o razna.

- Da, se poate. Uneori e groaznic...

-Şi mai e şi depresia, spuse Preacher. Depresia după o intervenţie chirurgicală majoră e ceva destul de comun, ştiai? Mai ales dacă e vorba de o operaţie pe inimă sau de ceva violent. Cred că tu te încadrezi la violent. Trei gloanţe.

- Posibil, zise Mike evaziv.

Preacher băgă mâna în buzunarul cămăşii de blugi şi scoase o foaie tipărită, împăturită.

-Şi mai e şi cortul de dimineaţă... zise el. Am căutat toate astea azi-noapte. Disfuncţie erectilă – comună după intervenţii chirurgicale majore, după incidente violente, asociată consumului de narcotice etc. Era o listă întreagă cu ce poţi să faci. Pe lângă faptul că trebuie să aştepţi până te faci bine, ceea ce o să se întâmple, ar trebui să verifici dacă nu ai o infecţie urinară cronică – cu care poţi să te pricopseşti după ce ai stat mai mult timp în spital, cu toate cateterele alea în tine. Poţi să-i spui lui Mei fără nici o problemă. Mei nu-i spune nici măcar lui Jack. Ţi-am scos la imprimantă.

Mike luă hârtia între degete, o despături.

- Oh, Doamne, doar nu ţi-am spus despre asta!

- Eu cred că o să-şi revină. Dacă nu, poţi să-ţi inserezi o tijă. Dar, nu ştiu, Mike, eu nu cred că aş vrea să am o tijă acolo. Mai întâi cred că aş încerca cu rugăciuni...

-Ah, la dracu'! făcu Mike.

- Însă trebuie să te gândeşti foarte serios la chestia asta cu depresia. Mei poate să-ţi găsească un specialist. Şi poate că n-ar strica să numeri pastilele. Frate, eşti vai de capul tău!

-Preacher, jur pe Dumnezeu, dacă vreodată...

- De ce-aş spune ceva? Ai mai multă încredere în mine!

Mike se uită la pagina tipărită.

- De unde-ai scos chestiile astea?

-De pe computer. Tu spune-i lui Mei! Sau lui Doc. Dar eu i-aş spune lui Mei, chiar dacă e fată. La anumite chestii e mai în temă decât Doc. Nu cred că Doc a întâlnit prea des probleme de genul ăsta la pacienţii lui obişnuiţi. înţelegi?

- Te urăsc din tot sufletul în clipa asta, zise Mike.

- Zău? O să-ţi treacă. Probabil chiar foarte curând – când o să vrei de mâncare.

Avu nevoie de câteva zile de îmbufnare, însă până la urmă Mike deschise subiectul într-una din şedinţele de recuperare cu Mei. Se alese cu o cură de antibiotice pentru infecţie urinară cronică şi cu un antidepresiv pe care probabil că nu avea să fie nevoit să-l ia decât vreo câteva luni. Dar nici de afurisit nu i-ar fi mulţumit lui Preacher. Bărbaţii nu vorbesc despre astfel de lucruri. Decât atunci când sunt beţi.

însă, în sinea lui, i se părea de-a dreptul uimitor că toate astea porniseră de la Preacher.

Intră în bar într-o după-amiază, între prânz şi cină, şi-l găsi pe Preacher aşezat pe un taburet înalt, cu un prosop pe după umeri. Paige avea o foarfecă în mână şi-i aranja părul. Mike lăsă capul pe-o parte şi privi scena.

-Am fost coafeză, spuse ea, zâmbind. Şi, dacă John vrea să aibă păr, trebuie să aibă grijă de el. Mă ocup eu de asta, adăugă, continuând să zâmbească.

Apoi, atacându-i sprâncenele stufoase cu un piep-tene, zise:

- Ca să nu mai vorbim de chestiile astea malefice. N-am mai văzut un bărbat cu sprâncene atât de stufoase.

- Am observat că arată din ce în ce mai bine în ultima vreme, spuse Mike. M-am gândit că e mâna ta.

Preacher radia.

Râzând, Mike îşi trecu mâna peste propria frez bizară. Părul îi era mai lung într-o parte decât în cealaltă şi încă destul de rar peste cicatricea de la tâmplă.

-Vrei să încerc să ţi-l îndrept? Dacă tot am scos *echipamentul*?

- Hei, ar fi grozav. Nu te superi?

- O fac cu plăcere. John e gata, spuse ea, dându-i jos prosopul.

- Pot s-o las pe fata ta să mă atingă cu foarfeca, Preacher?

Preacher se încruntă doar şi se dădu jos de pe scaun. Dar se întoarse spre Paige şi o sărută uşor pe frunte. Ca să nu existe vreo nelămurire.

Apoi ea îi puse o mână pe braţ şi ridică spre el ochii încărcaţi de o privire adoratoare. Însă Preacher nu părea să observe. Mike se întrebă dacă prietenul său avea habar ce se petrecea acolo.

- Mă duc să văd dacă s-a trezit Christopher, spuse Preacher.

- Mulţumesc. O să vin imediat la bucătărie, să te ajut.

Apoi, întorcându-se spre Mike:

- Următorul?

Mike urcă pe scaun, iar Paige îi puse prosopul.

-Ah, da, spuse ea. Văd ce trebuie făcut. Te mai doare? întrebă ea, atingându-i uşor cicatricea.

- Nu, e în regulă. Dar se pare că nu prea-mi creşte părul acolo.

-Te aranjez eu. O să te tund mult mai scurt, ca să-i dau o şansă să ajungă din urmă restul. Îţi promit că n-o să arăţi groaznic! Ţi-ar sta bine cu părul mai scurt.

- Da, aşa au zis şi cei de la Puşcaşii Marini. Li se părea că sunt o bomboană de băiat cu părul ras. Orice faci, o să fie bine. Apreciez.

- Cred că ai fost îngrozit, când s-a întâmplat, spuse ea.

-Nu-mi amintesc nimic. S-a stins lumina pe loc.

- Asta e bine, presupun.

Tăie puţin, iar părul negru îi căzu pe umeri, apoi pe podea.

- Cred că ar trebui să-ţi mulţumesc. Ştiu că John te-a sunat în legătură cu... situaţia mea. Cu fostul meu soţ.

- E fostul acum? întrebă Mike.

-Da, de foarte curând. Nici măcar nu mai am numele lui.

-Şi îmi imaginez că, dacă eşti încă aici...

- îmi place aici. Nu-mi amintesc când m-am simţit atât de... nu ştiu cum să spun, normală. Şi Christopher este atât de fericit! îl iubeşte foarte mult pe John.

- Este destul de clar şi ce simte Preach – John.

- Este? întrebă ea.

Mike râse.

- Ei bine, nu e genul care să se priceapă să o arate, dar poţi fi sigură că nu l-am mai văzut niciodată să se poarte aşa. Este evident.

Paige luă oglinda de pe bar şi i-o întinse.

- Ce zici? îl întrebă.

- Ai talent, spuse el. Cineva care reuşeşte să scoată o frezăă decentă din haosul ăla merită să aibă propriul lanţ de frizerii.

- Nu cred că ar avea succes în Virgin

River, spuse ea, râzând. în plus, îmi place să lucrez cu John.

Într-o dimineaţă, când nu putea să doarmă, Mike se ridică din pat, îşi puse nişte gheaţă pe umăr şi se duse afară cu revolverul. Rămase pe verandă şi ridică arma cu braţul stâng, privind peste ţeavă.

Jack ieşi şi el pe verandă, îmbrăcat de plecare.

- Animalele sunt în pericol? întrebă el.

Mike se întoarse spre el.

- Cred că_ ar trebui să-mi exersez mâna stângă. în caz că... ştii tu. în caz că nu mi-o recuperez pe cea dreaptă.

Jack ridică din umeri.

-Nu strică niciodată să ştii ce poţi să faci. Dar eu, unul, n-aş renunţa la mâna dreaptă. Nu încă. Nu a trecut chiar atât de mult, Mike.

- E al dracului de frustrant.

Puse arma la loc în toc.

- E un loc pe-aici unde să pot să trag?

- Este un poligon la 30 de minute, după Clear River. îţi notez cum să ajungi acolo.

- Te duci în oraş? întrebă Mike.

- Da, în curând, spuse Jack. Mă duc s-o scol pe Mei din pat.

- Ne vedem acolo, spuse Mike, coborând cu grijă treptele şi urcând în SUV.

Jack rămase nemişcat până ce maşina lui Mike se făcu nevăzută.

Apoi îşi scoase ghetele şi le lăsă pe verandă. Odată ajuns în dormitor, rămase doar în chiloţi şi urcă în pat, lângă soţia lui. O luă în braţe.

- Hmm, făcu ea, trăgându-se aproape. îl mirosi. Ai băut deja cafea!

- Mei, şopti el. Suntem singuri.

Ochii ei se deschiseră brusc şi se întoarse spre el, doar ca să-şi găsească dintr-odată gura acoperită de un sărut arzător. Avu nevoie de o clipă să înţeleagă

ce-i spusese şi, când o făcu, îi răspunse la sărut.

- Eşti sigur? îl întrebă.

- L-am privit plecând, spuse Jack, zâmbindu-i. Poţi să faci cât de mult zgomot vrei.

- Nu fac atât de multe zgomot! spuse ea.

Îi trase chiloţii în jos.

- Oh! S-ar putea să fac totuşi ceva zgomot.

- Fă-ţi de cap, iubito!

Mike trase în faţa barului şi parcă, dar rămase în maşină. Trântită pe unul din scaunele de pe verandă, era o femeie. O femeie mare, îmbrăcată în pantaloni bărbăteşti, cu bocancii lăsaţi deschişi, neîncheiaţi la şireturi, cu cămaşă în carouri şi vestă tricotată. Capul îi era căzut într-o parte, braţele îi atârnau pe lângă cele ale scaunului şi alături, pe podeaua din scândură, era o sticlă goală.

Mike băgă revolverul sub scaun şi lăsă bastonul în maşină. Trebui să folosească balustrada ca să urce treptele verandei. Se duse lângă femeie şi îi apăsă două degete pe artera carotidă – cel puţin era în viaţă.

Mike încercă să deschidă uşa din faţă a barului şi constată că era încuiată. Nu era nevoie să trezească pe nimeni. Se întoarse la SUV şi scoase o pătură din spate. O înveli pe femeie şi folosi o cutie de chibrituri ca să aprindă una din sobele pe gaz pe care Jack le ţinea iarna pe verandă. Apoi se aşeză la rândul lui în celălalt capăt. Şi aşteptă.

După aproximativ cincisprezece minute, îi pică fisa. „Dumnezeule, prost mai era uneori!" Dintr-odată, începu să pună lucrurile cap la cap. „Grozav detectiv mai eşti, Valenzuela!" se surprinse spunându-şi. Noaptea, când toată lumea mergea la culcare, îi auzea vorbind încet. Nu înţelegea ce spun, dar vocile lor înăbuşite ajungeau până în camera lui.

Şi dimineaţa, după ce nu putuse să doarmă, Mei spunea de obicei ceva de genul:

- A fost o noapte grea, nu? Eşti bine?

Fiecare geamăt, apa de la toaletă – era de fapt o singură încăpere mare. Ca şi cum ar fi fost într-un cort împreună.

Doar pentru că el nu avea parte de acţiune nu însemna că era cazul tuturor. Jack şi Mei aveau nevoie să fie singuri. Pentru Dumnezeu, erau proaspăt căsătoriţi şi sarcina lui Mei nu era atât de avansată cât să nu se poată bucura de o viaţă sexuală sănătoasă.

Îşi propuse să fie mai atent la acest aspect – să-şi găsească de lucru în aşa fel încât să plece mai des de la cabană. Să se asigure că Jack şi Mei ştiau că n-o să se întoarcă prea repede şi că o să aibă parte de câteva ore de intimitate.

Putea să-şi caute alt loc în care să stea, ca să-i lase în pace. Dar Jack se bucurase că Mike venise la el. Mei era bucuroasă să-l ajute cu recuperarea. Ar fi fost mai bine să găsească metode să îi lase din când în când câteva ore singuri.

Se uită la femeia de pe scaun, întrebându-se cine era şi ce căuta acolo. Sticla aia putea fi de la bar. Oare Preacher îi dăduse toată sticla şi o trimisese la plimbare, ca să poată să încuie? Dar, dacă zăcea acolo de seara trecută, ar fi putut îngheţa până acum. Temperaturile erau foarte scăzute noaptea; începea să se facă foarte frig. Suficient de frig cât să facă hipotermie.

Trecură treizeci de minute până ce camioneta lui Jack parcă lângă SUV-ul lui. Când coborî din maşină, se încruntă.

- Ce-i asta? întrebă el.

-Speram să-mi poţi spune tu, zise Mike.

- Preacher nu s-a trezit încă?

- Nu ştiu. Poate că e în spate, în bucătărie, dar uşa e încă încuiată şi nu am vrut să

risc să trezesc toată casa. Înţelegi?

- Hei, prietene, îmi pare rău. Am...

-Jack, nu trebuie să-mi explici. Eu ar trebui să fac asta. Uneori nu gândesc.

-Zău, Mike...

Mike îşi lăsă capul pe-o parte şi izbucni brusc în râs.

- La naiba, roşeşti? întrebă el, uluit. Pentru Dumnezeu, e nevastă-ta! Am fost la curve cu tine şi niciodată nu ai...

O mână puternică îi prinse ca într-o menghină umărul sănătos.

- Şi aici discuţia noastră se opreşte! zise Jack.

- Mai spun doar că, din fericire pentru tine, m-am prins şi eu în sfârşit. Tu şi *comadrona* meritaţi o viaţă de soţ şi soţie.

- *Comadrona?*

Mike râse.

- Moaşă. Voi fi un musafir mai sensibil de acum înainte.

- Nu-ţi face griji! Prioritatea ta e să-ţi recuperezi puterile. Prioritatea *noastră*.

Mike râse din nou.

- Ei, aşa-ţi dai seama cine-ţi sunt adevăraţii prieteni, zise el. Acum spune, ea cine este?

- O cheamă Cheryl Chreighton. Mă tem că e alcoolică.

- Ajunge des pe-aici?

-Nu. E prima oară.

- A luat sticla din barul tău?

- Nu. Noi nu o servim, spuse Jack. Nu pot spune de unde are sticla. Din câte ştiu eu, bea porcărie din aia, Everclear – alcool rafinat. E greu să găseşti băutură de Doamne-ajută pe aici, suntem singurul oraş care are un bar.

Îşi frecă ceafa cu mâna.

- Probabil că ar trebui s-o luăm de-aici.
- Şi unde s-o ducem?
- Acasă, zise Jack.

Zăvorul se mişcă, iar uşa se deschise. Preacher apăru în prag, privi afară, evaluă situaţia şi spuse:

- La dracu'!
- Preacher, ai apucat să faci cafea? întrebă Jack.

-Da.

- Hai să bem câte-o cană în timp ce ne gândim ce să facem cu ea. Nu pleacă nicăieri.

Jack se aplecă şi luă de jos sticla goală, ca să o arunce.

Douăzeci de minute mai târziu, Mei intră în bar, cu gulerul hainei ridicat, cu mâinile în buzunare, cu părul lung şi blond adunat pe umeri. Mike o privi apreciativ. Obrajii îi erau îmbujoraţi de iubire, ochii îi străluceau, buzele îi erau trandafirii.

-Jack, Cheryl Chreighton bântuie pe stradă cu o pătură pe după umeri. Ştii ceva despre asta?

- Da, zise Jack. înseamnă că nu trebuie să o mai duc acasă. Am găsit-o dormind dusă pe verandă azi-di- mineaţă, când am venit să deschidem.
- Oh, Jack! Trebuie să o putem ajuta cumva pe biata femeie! Pentru Dumnezeu, nu are decât 30 de ani!
- Dacă ai tu vreo idee, eu colaborez cu plăcere, spuse Jack. Dar, Mei, părinţii ei încearcă de ani întregi.
- în mod clar, nu încearcă cu ce trebuie, spuse Mei.

Clătină cu tristeţe din cap şi ieşi din bar.

Jack abia terminase de tăiat lemnele, când Connie apăru în bar, în mod evident supărată.

- Ei bine, au făcut-o! spuse ea. Au fugit.

- Dumnezeule! făcu Jack. Când?

- Cine ştie? zise Connie, ridicând din umeri. Putea fi în mijlocul nopţii – nu am auzit nimic. Ron a plecat cu maşina să-i caute. Mă ia groaza numai la gândul să o sun pe soră-mea.

- Păi, n-o suna, zise Jack. Lasă-mă puţin! Serveşte-te cu o cafea!

Se duse în bucătărie, scoase cartea de vizită prinsă între telefon şi perete, sună la departamentul şerifului şi întrebă dacă Henry Depardeau, ofiţerul care se ocupa de zona lor, era pe teren. Sună apoi la California Highway Patrol. De fiecare dată, le descrise camioneta lui Rick şi spuse că familia din Virgin River avea nevoie să ia legătura cu cei doi tineri. Apoi se întoarse la Connie. îi umplu la loc cana de cafea.

- Am încercat să nu mă amestec, Connie. Dar poate că ar fi trebuit să o fac.

- De ce spui asta?

- Pentru că Rick nu o are decât pe Lydie, iar ea e bătrână şi nu se simte prea bine în cea mai mare parte a timpului. Dacă Rick are pe cineva care să-l îndrume spre maturitate, să-l înveţe cum să fie bărbat, ăia suntem eu şi cu Preacher. N-om fi noi cele mai grozave figuri paterne din lume, dar numai pe noi ne are. Ar trebui să ne ocupăm mai bine de copiii ăştia doi, începând de acum.

-Ascultă, Jack, fac şi eu tot ce pot.

- Ştiu asta. Dar ştii de ce au fugit? Pentru că eu am o oarecare idee. Pentru început – nu vor să dea copilul. Dacă insistaţi pe ideea asta, chiar dacă vouă vi se pare cea mai bună, s-ar putea să-i determinaţi să facă lucruri şi mai drastice.

- Şi ce-o să facă ei cu un copil, Jack?

- Când a aflat că există un copil, Rick a spus că o să se asigure că lui Lizzie nu-i este frică. Că o s-o protejeze cu orice preţ. Probabil s-a simţit ca în faţa unui pluton de execuţie – ştii vreun băiat

de 17 ani nerăbdător să devină tată? Ei? Dar a spus că o să rămână lângă Liz. Eu şi Preach am fost foarte mândri de el pentru asta. Încearcă să se poarte ca un bărbat, să aibă grijă de mama copilului lui. Dar nu ar trebui să o protejeze de noi.

- Sunt de acord că e un băiat bun, dar chiar şi aşa, Jack...

Jack ridică din umeri.

- Rick o să facă 18 ani peste câteva luni. E tânăr, dar n-ar fi cel mai tânăr tată din istorie. Dar el locuieşte cu bunica lui, Liz locuieşte cu voi şi nu pot nici măcar să fie împreună singuri.

-Jack, n-ar trebui să se implice şi mai mult! Sunt copii!

-Au făcut un copil împreună, Connie. Crezi că poţi să bagi glonţul ăsta înapoi pe ţeavă? Fiecare zi e grea pentru Liz – şi uneori are nevoie să fie ţinută în braţe de singurul om pe care îl crede de partea ei. Nu e un moment bun să creadă că nu are iubire în viaţa ei, când iubirea asta creşte în ea cu fiecare zi. Are nevoie de el, Connie.

-Dar, Jack, Lizzie are 15 ani...

Jack înclină din cap.

- Ştiu şi asta. Ascultă, Connie, sper să nu spun vreodată ceva despre o femeie care să nu fie demn de un gentleman, dar aş vrea să faci repede un calcul în minte. Când Rick şi Liz au fost împreună, ea avea doar 14 ani – dar arăta ca la 21. Doi copii cu trupuri de adulţi şi minţi de adolescenţi. Nu ştiu ce părere ai tu, dar eu cred că ar fi mai bine să nu se căsătorească încă. Şi, dacă eu aş fi în poziţia lui Rick, nimeni nu ar putea să-mi ia copilul. Nici sub ameninţarea pistolului.

Connie coborî privirea şi clătină din cap.

- Eu nu am avut copii, spuse ea. Soră-mea n-ar fi trebui să mă împovăreze cu povestea asta. Mi-a spus să am grijă ca relaţia dintre ei să nu devină şi mai serioasă, să mă asigur că bebeluşul va

fi adoptat de cineva care să-i poată oferi o casă bună.

-Ai dreptate, sora ta nu ar fi trebuit să-ţi facă asta. Dar eu mă bucur că a făcut-o. Nu s-ar părea că sora ta are înţelepciunea sau răbdarea necesare într-o astfel de situaţie, dar pe tine te cunosc de cevă vreme. Ştiu că tu eşti în stare să-i faci faţă. Poate că ar fi bine să începi să aplici regulile tale, nu pe ale altora. La urma urmei, Liz locuieşte sub acoperişul tău.

- Nu ştiu nici eu ce e bine, ce e rău...

- Ba sigur că ştii. Există o pereche, Liz şi Rick. Din nefericire pentru ei, au intrat în povestea asta mult prea tineri, nu ştim dacă vor rămâne împreună, dar sunt împreună în momentul ăsta. Ar trebui să se pregătească să primească bebeluşul, pentru că, ascultă ce-ţi spun, copilul ăsta o să vină indiferent ce hotărăsc ei să facă. Chiar dacă Liz poate fi forţată să renunţe la el, Rick n-o să-l lase. Poate că ar trebui să ne punem minţile la contribuţie şi să vedem cum îi putem ajuta să fie şi părinţi, şi să-şi termine şi şcoala, pentru că singurul lucru sigur în momentul de faţă este că vor fi părinţi. Indiferent ce facem noi. Poate c-ar fi mai bine să le oferim susţinerea noastră.

- Eu nu pot să mă ocup în permanenţă de un bebeluş! spuse Connie. Nu cred că-mi permite sănătatea.

- Sunt mulţi oameni dispuşi să ajute, Connie. Eu şi Preacher... am face orice pentru Rick. Şi cred că e valabil şi pentru Mei şi Paige. În loc să le spunem ce trebuie să facă, ar trebui să începem să-i întrebăm de ce au nevoie.

Ridică din umeri.

- Connie, dacă aceşti copii au nevoie unul de celălalt în clipa de faţă, e cazul ca noi să dăm înapoi. Ea mai gravidă de-atât n-o să ajungă. Dar poate reuşim să-i împiedicăm să se

căsătorească cât încă n-au nici drept de vot.

Sorbi din cafea.

- Dacă nu cumva e prea târziu şi pentru asta.

Telefonul sună, iar Jack se duse în bucătărie. Se întoarse în câteva clipe.

- I-am găsit. Henry Depardeau i-a găsit pe autostrada 99, schimbau o roată. Mă duc după ei, dacă ai tu grijă de bar până ajunge Preacher. Bine?

Jack nu mergea pe autostradă decât de vreo cincisprezece minute când văzu maşina şerifului şi, în faţa ei, camioneta micuţă, albă. Opri şi coborî. Rick scosese deja roata veche şi o pregătise pe cea nouă.

În clipa în care îl văzu pe Jack, Liz îşi acoperi faţa cu mâinile şi începu să plângă.

Rick o cuprinse pe după umeri, iar fata îşi lăsă capul pe pieptul lui. Jack veni din spate şi îşi puse mâinile lui puternice pe partea de sus a braţelor fetei. O trase de la pieptul lui Rick şi o îmbrăţişă la rândul lui.

- Liz, scumpo, vreau să nu mai plângi. Totul o să fie bine. Hai, stai în maşină până schimbăm roata. Haide, e în regulă.

Rick ţinea cheia într-o mână. Se uită la Jack.

- Eşti supărat? îl întrebă.

- Nu. Ce s-a întâmplat?

Rick potrivi cheia pe un prezon şi smuci tare, cu furie. Jack observă, nu pentru prima oară, cât de puternic era băiatul.

- Lizzie a făcut o criză – panică totală. Isterie. Se teme să nu piardă copilul. Să nu mă piardă pe mine.

- Frate! făcu Jack. Probabil ai simţit că trebuie să faci ceva în legătură cu asta.

- Da, am încercat.

Mai strânse o piuliţă. M-am gândit că dacă o duc

undeva... în Oregon. Dacă mă-nsor cu ea... Poate c-o să se liniştească. Se apropie termenul, Jack. Nu pot s-o las să se supere atât de tare. îmi fac griji.

Potrivi din nou cheia.

-Ar trebui să fiu cu ea cât pot de mult. Să încerc să o liniştesc.

-Ai dreptate. Dar nu puteţi să fugiţi. Du-o acasă, staţi de vorbă cu Connie! Spune-i lui Connie că tu trebuie să stai de acum înainte pe scaunul şoferului. Trebuie să ai grijă de fata ta, de copilul tău. Cred că s-ar putea să te asculte. Am discutat eu cu ea.

-Da?

Jack îşi băgă degetele în curea şi coborî privirea.

- Rick, ştiu că încerci să ţii situaţia sub control. Trebuie să-ţi păstrezi mintea limpede, prietene. înainte să faci o nebunie, cum ar fi să fugi şi să te însori cu o fată de 15 ani, vorbeşte cu mine. îmi promiţi asta, te rog? împreună, o să ne descurcăm cumva.

- Uneori mi se pare că o să înnebunesc de tot, zise Rick, strângând şi ultima piuliţă.

- Ştiu, Rick, dar...

-Vreau copilul, spuse el sec.

-Şi eu l-aş vrea, recunoscu Jack. Hai să ne concentrăm să obţinem tot ce se poate din povestea asta! Eu sunt de partea ta, Rick.

- Sincer, nu înţeleg cum poţi să fii, zise băiatul. La urma urmei, nu te-am ascultat când m-ai sfătuit de bine.

- Eu nu am văzut niciodată lucrurile aşa. Am mai discutat despre asta. Nu eşti singurul care a dat-o în bară. Bine?

-Tot ce mi-am dorit vreodată a fost să vă fac mândri de mine, spuse Rick.

Jack îl prinse de antebraţ şi-l scuturâ uşor.

- Să nu crezi vreo clipă că n-ai făcut-

o. Nu aş putea fi mai mândru de tine decât dacă ai fi fiul meu.

capitolul 12

Nu erau decât patru pescari pe râu, împătimiţi. Era frig şi ploua, somonul aproape că-şi terminase migraţia pe acest sezon, începuse să ningă pe creste, iar Crăciunul bătea la uşă.

Preacher trase la mal a treia captură a zilei, un peşte măricel, şi se îndepărtă de râu, cu capul plecat. Situaţia începea să devină ridicolă. Nu era ca şi cum Jack şi Preacher ar fi avut vreodată nişte discuţii lungi, însă tăcerea sumbră şi încărcată începea să se întindă. Ceva îl ţinea pe Preacher încordat.

Jack clătină din cap şi se duse după el.

j Hei, Preacher! strigă el. Stai aşa!

îl ajunse din urmă.

-Avem suficient peşte pentru diseară?

Preacher dădu din cap şi-i întoarse spatele, îndreptân- du-se spre camionetă. Jack îl prinse de mâneca pelerinei.

- Preacher. Trebuie să te întreb ceva. Ce mama dracului te mănâncă?

- Ce vrei să spui? răspunse acesta, încruntându-se.

Jack scutură frustrat din cap.

-Ai o familie frumoasă sub acoperişul tău. Ai grijă de Paige şi de Christopher ca un urs. Puştiul te adoră, ai o femeie tânără şi frumoasă care să te încălzească în fiecare seară şi eşti *deprimat.* Vreau să spun, e evident că eşti deprimat!

- Nu sunt deprimat, spuse Preacher, oarecum răutăcios. Şi nu mă încălzeşte nimeni.

-Ce? făcu Jack, nedumerit. Cum?

- M-ai auzit. Nu am atins-o.

-Are probleme? întrebă Jack. A abuzat-o fostul soţ

sau ceva de genul ăsta?

- Nu, spuse Preacher. Eu am probleme.

Jack râse.

- Zău? Nu o vrei? Pentru că...

-Nu ştiu ce să fac! spuse Preacher dintr-odată.

Apoi îşi feri privirea.

-Sigur că ştii, Preacher. Îţi scoţi hainele, le scoate şi ea...

Preacher ridică brusc capul.

- Ştiu cum merge treaba! Nu sunt sigur că ea e pregătită pentru asta...

- Preacher, prietene, tu ai ochi? După cum se uită la tine, sigur vrea să...

- Dumnezeule, mă sperie de moarte! Mă tem să nu-i fac rău, spuse Preacher, apoi clătină cu nefericire din cap.

„La naiba", îşi spuse în cele din urmă. „Jack e cel mai bun prieten al meu. Dacă nu pot să-i spun lui Jack, nu pot spune nimănui."

- Dacă spui cuiva despre asta, jur pe Dumnezeu că te omor!

Jack nu făcu decât să râdă.

- De ce aş spune cuiva? Preacher, n-o să-i faci nici un rău.

-Şi dacă-i fac? A trecut prin atâtea... E atât de fragilă! De mică. Iar eu... la naiba, eu sunt mare şi neîndemânatic.

-Ba nu eşti, spuse Jack, râzând din nou. Preacher, reuşeşti să separi ouăle fără să spargi albuşurile. Eşti – eşti mare, asta-i clar.

Râse.

- Probabil că eşti mare peste tot, zise el, clătinând din cap. Crede-mă, pe femei nu le deranjează treaba asta.

Preacher ridică bărbia şi se încruntă, neştiind dacă i se făcuse un compliment sau fusese insultat.

- Ascultă-mă, prietene, nu ai problemele pe care crezi că le ai. Trebuie să ai încredere în tine.

-Tocmai asta-i problema, că nu am. Mă tem că o să-mi ies din minţi. Că o să fac ceva – că o s-o rup în două!

Îşi coborî privirea pe mâna mare, cu degetele răsfirate.

- Dacă îi las vreo vânătaie? Mai bine mor!

-Bun, ascultă-mă puţin! Uite cum o să faci. O să-i spui lui Paige ce te mănâncă. Bine? Că nu ai atins-o pentru că te temi că nu-ţi cunoşti propria forţă şi că s-ar putea să fii dur cu ea – şi nu vrei asta. O să te ajute ea, Preacher. O să te facă să treci peste asta. La naiba, omule – fata te vrea atât de tare că ne dăm seama cu toţii.

Clătină din cap.

- La cum se uită la tine, credeam că n-ai mai lăsat-o să doarmă de două săptămâni.

-Nu cred că doarme vreunul din noi...

- La naiba, cum aţi putea? Trebuie să rezolvaţi problema asta.

Apoi Jack îşi spuse numaidecât: „îmi dau seama cum e. Am un musafir permanent într-o cabană cu pereţii ca de hârtie". De câteva săptămâni se mulţumea cu ce prindea pe apucate şi, deşi nu-l deranja una mică din când în când, ar fi dat orice pentru o seară liniştită, singur cu Mei. Simţea că începe şi el să-şi piardă minţile. O să-şi construiască noua casă cu izolare fonică.

-Nu au fost... Eu n-am fost cu prea multe femei,

zise Preacher. Cu siguranţă nici cu a zecea parte din câte ai fost tu.

-Asta e bine. E un lucru bun. Eşti un băiat serios – câştigi puncte pentru asta. Trebuie doar să fii dornic să – Dumnezeule, nu pot să cred că fac asta.

Preacher se încruntă, posac. Preţ de-o clipă, Jack îşi spuse: „Dacă mă loveşte, no să io mai iert de data asta".

- Bun, ascultă! Trebuie doar să fii atent la detalii. La sunetele pe care le scoate când... ştii tu, când o atingi. Spune-i să-ţi arate ce... Ahhh! făcu el, pe culmile frustrării. Făcu un efort să continue: Bun, spune-i să-ţi arate ce-i place. Intreb-o: „E bine aşa?" Ascult-o! Poţi să-ţi dai seama după sunetele pe care le scoate dacă te descurci. Spune-i să-ţi pună mâna acolo unde o vrea. Să-ţi spună unde vrea să o atingi. *Cum* vrea să o atingi. E foarte sim-plu. Tot ce vrei e să o faci să se simtă bine.

- Of, frate! făcu Preacher disperat.

- La naiba, cineva trebuie să ţio spună! Vrei să-ţi fac rost de un film?

-Nu! Dumnezeule!

- Mai bine. Oricum nu fac treabă prea bună în filmele alea. Ţi-ar fi mai bine dacă ai recunoaşte pur şi simplu că nu eşti sigur şi că vrei să fie bine. Vă conduceţi unul pe celălalt, Preach. Aşa e cel mai bine.

-Ştii, eu niciodată nu am...

- Cu o femeie pe care să o iubeşti, spuse Jack.

Nu era o întrebare.

- Da, spuse Preacher, lăsând capul în jos. Doamne, niciodată nu a contat atât de mult. Presupun că ar trebui să-mi fie ruşine de asta, dar...

-Revino-ţi, Preach! Nu eşti dur. Eşti blând, dar eşti puternic. Este o combinaţie fantastică, ascultă ce-ţi zic. Tot ce trebuie să ţii minte e că ea e prima.

Preacher se încruntă.

- Haide, frate, ştii la ce mă refer. Te ţii bine până eşti sigur că e mulţumită. După care eşti liber. E cel mai bun sfat pe care pot să ţi-l dau. Asta şi că ai face bine să nu mai aştepţi prea mult. Ceva-mi spune că deja ai tras cam mult de timp.

-Dacă spui cuiva despre asta, jur pe Dumnezeu...

- Ştiu. O să mă omori. La naiba, Preacher, ar fi cazul să te mişti cât mai repede. Zău aşa, frate, chiar nu te-ai întrebat de ce mai e încă aici? Fata asta aşteaptă după tine şi trebuie să rezolvi problema. Acum, haide, avem nişte peşti de curăţat!

Jack aruncă undiţa şi captura în portbagajul camionetei lui Preacher.

La naiba, îşi zise. Bietul de el. Biata *de ea!*

Când Mike intră în bar, nu găsi pe nimeni acolo. Ce-i drept, locul era cam gol în după-amiezile ploioase. Nu-l deranja – nu voia decât o bere ca să-i mai aline durerea din umăr şi gât. Era uluitor cât de intensă putea fi uneori, iar frigul şi ploaia înrăutăţeau lucrurile.

Focul începuse să se stingă, aşa că se duse la şemineu, îşi sprijini bastonul de perete şi deschise grilajul. Cu mâna stângă, ridică vătraiul şi mişcă puţin lemnele, ca să înteţească flacăra. Apoi, ţinându-şi protector braţul drept pe lângă talie, se întinse după un lemn pe care să-l pună pe foc. Apoi după altul.

Se uită la ceas. Era ora 15.00. Putea să-şi toarne o bere. Jack şi Preacher n-o să se supere.

În schimb, se duse în bucătărie. Paige era acolo, frământând o bucată mare de aluat. Era cu spatele la el.

- Hei, spuse.

Fata întoarse capul şi, la fel de repede, se întoarse la loc. Văzuse că avea lacrimi pe obraji. Se încruntă. Ce era asta? Probleme în Paradis?

- Hei, spuse, apropiindu-se în spatele ei şi strângân- du-i braţul cu mâna stângă. Ce se întâmplă? o întrebă.

-Nimic, spuse ea, trăgând de nas.

O întoarse cu faţa spre el. îi privi chipul drăgălaş şi, pentru a suta oară, îşi zise: „Afurisitul de Preacher! Pun pariu că nu ştie ce are aici."

- Nu e nimic, spuse ea, ştergându-şi o lacrimă de pe obraz. Nu pot să vorbesc despre asta.

- Ba sigur că poţi. Şi cred că ar fi chiar bine. Eşti foarte supărată.

- O să-mi treacă.

- Te-a supărat Preacher cu ceva?

Paige începu numaidecât să plângă şi se aplecă în faţă – capul îi căzu pe pieptul lui. O cuprinse cu braţul sănătos şi spuse:

- Hei, hei, hei! E în regulă.

- Nu e în regulă, spuse ea, printre sughiţuri. Nu ştiu unde greşesc.

- Dacă-mi spui, poate că te ajut. Sunt grozav când vine vorba de sfaturi, ai fi impresionată.

-Chestia e că... eu ţin la el. Dar el nu mă găseşte...

Mike îi ridică bărbia.

- Cum, Paige?

- Nu mă găseşte atrăgătoare.

- Pe naiba!

- Nu mă doreşte.

- Paige, astea-s prostii. Te mănâncă din priviri numai când se uită la tine. E nebun după tine.

- Nu mă atinge, spuse ea, iar o lacrimă mare i se rostogoli pe obraz.

Mike aproape căzu pe spate.

- Nu se poate!

Paige dădu lamentabil din cap.

- Frate...

Crezuse, aşa cum credea toată lumea, că făceau

nebunii toată noaptea. Felul în care se uitau unul la celălalt – ca şi cum de-abia aşteptau să plece toată lumea ca să rămână singuri. Sărutările acelea dulci pe obraz, pe frunte. Felul în care se atingeau, cu grijă, ca să nu vadă nimeni scânteile – dar scânteile săreau prin tot barul, încărcătura sexuală era de-a dreptul electrică.

- Of, frate! zise din nou.

O cuprinse cu braţul.

- Paige, Preacher te doreşte. Te doreşte atât de tare, că i se citeşte pe faţă.

-Atunci de ce?

- Nu ştiu, scumpo. Preacher e ciudat. Nu s-a priceput niciodată la femei, înţelegi? Când eram în armată împreună, cu toţii ne găseam câte o femeie pe undeva. Numai eu am stricat două căsnicii. Dar nu şi Preacher. Era ceva foarte rar pentru el...

Se opri. încerca să-şi amintească. Avusese Preacher vreodată o femeie? Nu era sigur. Ştia că nu avusese niciodată o iubită de lungă durată. Parcă-şi amintea că mai existase câte o femeie, din când în când. Dar nu se concentrase prea mult asupra vieţii amoroase a lui Preacher; fusese prea preocupat de a lui. Probabil că-i lipseşte încrederea sexuală, îşi spuse Mike. Cu siguranţă îi era greu cu o femeie pe care simţea că trebuie să o câştige.

- Pun pariu că-i speriat, se auzi Mike spunând.

- Cum să fie? Mai că nu am sărit pe el. Ştie că nu o să-l resping!

Coborî privirea şi adăugă în şoaptă:

-Trebuie să ştie cât de mult...

- Of, frate! zise Mike. Pun pariu că se teme că ar putea fi respins. Ah, Paige, Preacher e atât de timid încât e de-a dreptul ridicol uneori. Dar îţi garantez, îl cunosc de mult timp...

-A spus că şi-ar pune viaţa în mâinile tale. Că a

făcut-o...

- Da, asta e adevărat. Bărbaţii sunt mai ciudaţi – ne putem pune viaţa în mâinile celuilalt, fără să vorbim vreodată despre ceva personal. Uneori Preacher pare uşor naiv când vine vorba de chestiuni lumeşti.

Apoi, amintindu-şi de discuţia lor relativ recentă despre depresie şi alte probleme, spuse:

- Iar alteori este atât de adânc, încât Marele Canion pare doar o gropiţă pe lângă el.

Clătină din cap.

- E un mister. Preacher este mult mai complex decât... Chiar tii la el?

-Da.

- Atunci ai răbdare. O să se dea pe brazdă. Paige, este evident că şi el ţine la tine. Şi la Christopher. Nu l-am văzut să se poarte aşa cu nimeni altcineva.

- Poate că vrea să fie sigur că nu sunt doar...

Mike clătina deja din cap.

- Vrea să fie sigur de el însuşi, Paige. Preacher e foarte precaut. Cred că s-ar putea să fie îngrozit de gândul că ar putea să te dezamăgească. Pun pariu că asta e.

- Nu ar fi cu putinţă! spuse ea şi o altă lacrimă îi căzu pe obraz.

Mike i-o şterse.

- Trebuie să mă crezi pe cuvânt – e mort de frică. Se descurcă foarte bine în luptă, e un soldat excelent şi cine ar fi crezut că e un bucătar atât de bun? Dar cu femeile? Paige... nu a fost niciodată vreun crai. Nu ştiu să fi fost mai mult timp cu vreo femeie. Nu a fost niciodată genul ăsta de bărbat. Nu e un fustangiu, ca noi, ceilalţi.

- E unul din lucrurile care-mi plac cel mai mult la el, şopti ea.

Mike zâmbi.

- Lasă-i ceva timp, bine?

Paige dădu din cap. Zâmbi timid.

Mike o sărută frăţeşte pe frunte.

-O să fie bine.

- Crezi?

- Oh, da. Ai răbdare. Nu renunţa la el.

„Afurisitul naibii!" Îşi zise Mike. Femeia asta chiar îl adora. Nu-şi dorea altceva decât să-l facă fericit o noapte întreagă.

- Du-te şi spală-te pe faţă! Eu o să-mi torn o bere.

O mai strânse o dată de umeri şi, când se întoarse, îl văzu pe Preacher în uşă, cu peştele în mâini.

Paige trecu pe lângă el, cu capul în jos ca să nu-i vadă lacrimile. Preacher se încruntă la Mike.

- Îţi trebuie ceva? îl întrebă.

- Îmi trebuie o bere, înainte să mă duc la Doc şi să o las pe Mei să mă tortureze. Vrei să mi-o iau singur?

- Ia-ţi-o singur, spuse Preacher, aruncând peştii în chiuveta cea mare.

Jack veni în spatele lui.

- Hei, Mike! Cum te simţi azi?

Aruncă peştii peste ai lui Preacher.

Mike îşi frecă braţul drept cu mâna stângă.

- Ceva mai bine în fiecare zi. Vă trebuie o mână de ajutor? Doar una am.

- Nu, dar dacă vrei să-ţi bei berea aici, cât curăţăm noi peştele, eşti bine-venit.

Păstrăvul umplut al lui Preacher era de-a dreptul o minune. Nu era uşor de pregătit – peştele trebuia tăiat, umplut cu un sos delicios de porumb, închis la loc şi pus la cuptor, pe grătar. Era unul din felurile preferate ale lui Paige. Îl servea cu sufleu de spanac şi cu sos de usturoi. Era bine să pregătească o masă atât de complicată – îl făcea să mai uite de altele.

O văzuse sprijinindu-se de Mike. Îl văzuse pe Mike sărutând-o pe frunte, zâmbindu-şi şi şoptindu-i ceva. Ei bine, nu ar fi fost deloc mirat dacă Paige se îndrăgostea de Mike. Mike era sexy, romantic – chiar şi când era o idee betegit. Întotdeauna reuşise să vrăjească femeile.

Avusese mai multe femei decât merita. Prin urmare, dacă se întâmpla aşa, Preacher n-ar fi fost surprins. Crezuse de la bun început că Paige nu vedea în el mai mult decât un prieten, un bărbat care să o protejeze de restul lumii. Toată povestea aia cu zâmbetele şi cu îmbrăţişările – probabil că era doar pregătită, punct. Nu neapărat pentru Preacher.

Acum era ruşinat de moarte de tot ce-i spusese lui Jack.

Făcu ea pâinea.

- Te-ai descurcat bine, Paige, îi spuse.

- Am făcut exact aşa cum mi-ai spus tu, zise ea. Eşti bine?

- Cred că m-a luat o răceală de la ploaie, minţi el. E atât de frig azi.

- Ai luat ceva?

- Nu, e în regulă.

- Ce-ar fi să-ţi aduc ceva? O aspirină.

- Nu e nevoie. Sunt bine.

Nu erau decât puţine persoane la cină – tipic pentru o seară ploioasă. Jack stătea la o masă cu Mei, Doc Mullins şi Mike, în vreme ce Paige şi Christopher stăteau la bar, cu Preacher de cealaltă parte, care încerca să-l convingă pe băiat să mănânce puţin mai mult. Toată lumea termină înainte de 19.00, iar Jack strânse farfuriile.

Mei se duse cu el în bucătărie şi începură să spele vasele împreună.

- Hei, spuse Preacher. Le spăl eu.

- Aproape am terminat. După care nu mai stăm pe capul tău.

- Nu e nici o grabă. Oricum trebuie să

mătur.

- Pot să mătur eu, se oferi Jack.

- Nu-ţi face griji!

Peste zece minute, Jack îi ţinea haina lui Mei. Mullins era deja la uşă, iar Paige îl ducea pe Christopher sus, să-i facă baie.

-Vii, Mike? întrebă Jack.

- Da, vin într-un minut.

- Nu sta mai mult decât e cazul, îl sfătui Jack.

-Vin imediat după voi.

După ce toată lumea plecă, Mike se duse la bar.

Preacher începu să urce scaunele pe masă, ca să poată mătura. Dar Mike spuse:

- Hei, Preacher, poţi să vii o clipă, prietene?

Fără tragere de inimă, Preacher se duse la bar. „Nu-mi spune acum!" se rugă în mintea lui. „Nu-mi spune despre tine şi Paige! Nu vreau să aud. Lasă lucrurile să se întâmple şi o să supravieţuiesc. O să supravieţuiesc eu cumva. Oricum, n-am crezut niciodată că am cu adevărat vreo şansă."

- Bea ceva cu mine! Una mică. Nu am luat nici o pastilă azi, jur!

Preacher luă două pahare şi turnă whisky în fiecare din ele.

- O să-ţi spun ceva, dar tu o să te porţi ca şi cum nu ai auzit nimic. Ai înţeles?

- Sigur, spuse Preacher, dând paharul pe gât ca să prindă curaj.

- Am surprins-o pe fata ta plângând azi.

Şocul se întipări pe faţa lui Preacher.

- Exact, bătrâne. Nu poate să înţeleagă. Cred că te iubeşte, Preacher. Aşteaptă. Are nevoie de puţină atenţie. Mă înţelegi?

Preacher dădu solemn din cap. Nu avea de gând

să intre în detalii cu Mike.

- Crede că nu o găseşti atrăgătoare. Că nu o doreşti.

j Ah, asta-i o porcărie! spuse Preacher.

Îşi turnă încă o măsură în pahar.

- Crede-mă ce-ţi spun. Nu ai nici o scuză, prietene. Dacă nu faci ceva, o să creadă că nu o vrei. Că nu ţii la ea. Tare nu mi-ar plăcea să creadă asta, pentru că mă uit la voi doi, la voi trei, şi cred că ar fi mare, mare păcat dacă v-aţi pierde unul pe celălalt doar pentru că eşti idiot. Acum n-o să încerc să ghicesc de ce nu se întâmplă încă nimic între voi doi. Dar, Preacher, prietene, e timpul să se întâmple.

Preacher dădu pe gât al doilea pahar în timp ce Mike îl ridica pe-al lui, fără să bea.

- Credeam că te dai la fata mea, mărturisi Preacher.

- Nu. Am încercat să-i spun să aibă răbdare cu tine pentru că, ei bine, eşti foarte greu de cap.

Rânji când Preacher se încruntă.

- întotdeauna te dădeai la fetele tuturor, zise Preacher.

- Nu ale tuturor, Preach. Nu m-am atins niciodată de fata vreunui camarad de arme şi ar trebui să ştii asta. Nici măcar eu nu încalc limita asta. Chiar dacă nu i-ai spus-o clar lui Paige, e limpede pentru toată lumea – e fata ta. în plus, nu sunt o ameninţare. Ea pe tine te vrea. Atât de rău, că plânge!

Mike bău cam jumătate din lichidul din pahar, apoi se ridică.

- Fă-ţi o favoare, Preacher. Fata ta are nevoie de tine şi nu vrei să o dezamăgeşti acum. Nu mai pierde nici o clipă.

Lăsă restul băuturii în pahar. Privi fix în ochii lui Preacher.

- Ar fi cazul să te pui pe treabă. Recepţionat?

„Recepţionat”, îşi zise Preacher. „Limbaj de poliţist.”

- Da, am recepţionat.

Preacher urcă să-l culce pe Christopher. Băiatul alerga prin cameră în fundul gol, ferindu-se de pijama. Adora să stea dezbrăcat.

Preacher îl prinse, îl ridică în aer în hohote de râs, şi-l aşeză în picioare pe pat.

-Ajunge, spuse el. Te duci la culcare.

-Citeşte-mi, spuse Christopher ţopăind.

- O să-ţi citească mami în seara asta. Zece minute. Apoi stingi lumina.

Preacher îl băgă în pijama şi o lovi uşor pe Paige peste fund.

- Ne vedem jos, în zece minute.

- Bine, spuse ea, uşor surprinsă de dispoziţia lui jucăuşă.

Cu stomacul strâns, Preacher se duse în apartamentul lui. Făcu un duş şi se bărbieri repede. îşi puse o pereche de pantaloni de trening şi un tricou. Se uită la pat şi trase cuvertura, împăturind-o. Şi-şi spuse: o să mă gândesc la asta ca la ceva ce trebuie să fac pentru un prieten. Nu pentru mine – pentru ea. Aşa o să fie.

Paige nu coborâse încă, aşa că mai aţâţă focul şi se aşeză pe scaun, cu picioarele în faţa şemineului. Când intră în încăpere, îi spuse:

-Vino aici, Paige!

O luă de mână şi o aşeză în poala lui. O cuprinse cu mâinile lui mari pe după talie şi se aplecă spre ea. îi întâlni buzele pentru un sărut scurt, dar, când el nu se trase înapoi, se apropie din nou şi îl sărută lung, încet şi drăgăstos. Buzele lui se deschiseră uşor şi, cu dosul palmei, cu încheieturile degetelor, H atinse sânul. O simţi oftând peste gura lui deschisă. îi cuprinse sânul în mâna lui mare.

Paige îi mângâie obrazul.

-Te-ai bărbierit, spuse.

- Aha. Nu voiam să te zgârii. Mmm. Paige, ai idee ce simt pentru tine?

Se uită la el.

- Cât de mult simt pentru tine?

-Nu ai spus...

-Ar fi trebuit să-ţi spun. Dar am...

Se opri şi trase aer în piept.

-Mi-e greu să-mi pun sentimentele în cuvinte, dar... Ce simt eu pentru tine... e mai puternic cu fiecare zi.

Paige zâmbi în ochii lui negri.

- Eşti atât de moale. Atât de mică în comparaţie cu mine. Te vreau, Paige! Dumnezeule! Dar nu eram sigur că eşti pregătită...

- Sunt pregătită, şopti ea.

-Mă tem... nu vreau să-ţi fac rău cumva. Mai ales după tot ce... După tot ce a fost înaintea mea. înaintea noastră.

Rămase uluită preţ de câteva clipe. Când îi văzu expresia îngrijorată din ochi, îşi apăsă buzele peste ale lui şi-l sărută din nou, uşor. Şi şopti peste gura lui:

- Eşti cel mai blând bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. N-o să-mi faci rău.

- Nu am experienţă cu femeile, spuse el. Nu ştiu niciodată ce ar trebui să fac. Şi niciodată nu mi-am dorit să ştiu mai mult decât îmi doresc acum.

-Asta e bine, spuse ea, zâmbind. O să aflăm împreună ce e bine pentru noi. O să fie ceva nou.

- Prietenii mei toţi ştiu cum să se poarte cu femeile. Eu nu le-am acordat niciodată prea multă atenţie. Până acum. Până la tine.^

- Ştiu, spuse ea. îmi place asta la tine.

- Serios?

- Mă face să mă simt specială, spuse

ea.

- Chiar dacă nu ştiu tot ce ar trebui să ştiu despre femei?

- O să-ţi spun eu ce trebuie să ştii, şopti ea.

Preacher gemu şi o trase mai aproape de el, o sărută profund, simţindu-i braţele strângându-i-se pe lângă el.

- Crezi că doarme? întrebă Preacher, cu răsuflarea tăiată. Pentru că va trebui să închidem uşa.

- Era aproape adormit când l-am lăsat. N-o să se dea jos din pat, John.

O sărută din nou. Şi din nou. Apoi se ridică cu ea în braţe şi o duse în camera lui.

În timp ce o ducea în camera lui, îi simţi buzele pe gât, unde-i aplica săruturi mici, apoi trăgând încet de lobul urechii.

O puse pe patul lui, iar ea se ridică în genunchi, cu faţa la el. Cu buzele lipite de ale ei, începu să-i descheie nasturii bluzei. Paige îşi strecură mâinile pe sub tricoul lui şi le plimbă apoi peste piept, jucându-se cu sfârcurile. El îi desfăcu bluza şi i-o coborî peste umeri, lăsându-o să cadă. Se uită la ea. Vânătăile se vindecaseră, pielea ei era impecabilă. Duse mâinile la spate şi-şi deschise sutienul, pe care îl aruncă cât colo. Preţ de-o clipă, rămase privind, admirându-i sânii plini, ca de fildeş. Când ridică ochii spre ai ei, îi zâmbea, încântată să fie privită.

Preacher îşi trase tricoul peste cap şi o lipi de el. Făcuse deja un cort impresionant în pantalonii de trening.

- Paige, spuse el, strângând-o în braţe. Oh, s-ar putea să se termine mult prea repede...

Paige râse încet şi-i sărută gâtul, obrajii, buzele.

- Norocul nostru că nu avem o singură şansă.

Gândul ăsta nu-i trecuse niciodată prin minte. În panica lui de a face ce trebuie, de a o face fericită, de a o mulţumi, nu-i trecuse nici o clipă prin minte că era doar începutul, nu examenul final. Putea s-o dea în bară, aşa cum se aştepta de altfel să facă, dar tot o să aibă o a doua şansă.

Mâinile lui îi cuprinseră betelia blugilor şi îi deschise.

- Am prezervative, Paige.

-Ţi-ai făcut teste... de ultima oară...? Pentru că eu mi-am făcut şi iau anticoncepţionale.

-Nu mi-am făcut...

O sărută din nou, înecându-se în gura ei. Cu mâinile pe coapsele ei, îi coborî încet blugii.

-Nu a fost nimeni. Nu e nici un pericol. Oh, nu pot să cred cât de bine te simt. Nu pot să cred că te ating aşa...

Paige închise ochii, simţindu-i mâinile trecându-i peste coapse, peste fese, iar şi iar. Mâinile lui erau atât de mari şi de puternice, dar, aşa cum se aşteptase, atingerea lui era grijulie şi ispititoare. înceată şi delicioasă, înne- bunind-o de dorinţă.

Îşi puse mâinile pe coapsele lui. Pantalonii fură înlăturaţi cu uşurinţă, în ciuda unei erecţii uluitoare.

-Uită-te la tine! spuse ea cu respiraţia tăiată, privin- du-i pieptul lat, fără păr şi coapsele înguste. Văzu în sfârşit şi restul tatuajului din partea de sus a braţului – un vultur american.

- Spune-mi ce-ţi place, şopti el, peste gura ei.

Rămânând în genunchi, îi îndreptă buzele spre sânii
ei. Preacher îi încercui încet sfârcurile cu limba, făcând-o să se lase pe spate, oftând. Sfârcul prinse viaţă sub limba lui şi îl trase în gură, făcând-o să geamă. O simţi luându-i mâna de după talie şi

aducând-o în faţa ei. O conduse în jos, peste abdomen, peste ridicătura blândă, mai adânc.

Cu degetele peste ale lui, le apăsă înăuntrul ei şi le mişcă.

-Acolo, şopti ea. Acolo, spuse din nou.

Preacher reţinu locul, sunetul. Detaliile.

Nu avea de unde să ştie că îndemânarea lui de amant nu conta pentru ea, însă faptul că nu-şi dorea decât să o mulţumească, să o facă fericită, era uriaş. Nu fu nevoie decât de o clipă în care să-i arate unde şi cum să o atingă, după care se descurcă singur. O înnebunea de dorinţă. Paige nu simţise niciodată în viaţa ei atâta plăcere. Şi era pregătită să simtă atât iubire, cât şi plăcere.

John strânse ochii şi se rugă să nu-şi piardă controlul. Spera că o să poată să-şi dea seama când o să fie satisfăcută – nu era foarte sigur cum funcţiona treaba. Nu fusese niciodată atent înainte. Poate că o să aibă noroc şi o să-i spună ea.

Senzaţia sânului ei în gura lui, degetele lui în adâncitura ei mătăsoasă îl ameţeau.

Apoi mâna ei îl cuprinse jos, iar el gemu pierdut.

- Ar fi mai bine să nu faci asta încă, îi spuse. îmi pare rău. Te vreau atât de mult încât am avut noroc că am ajuns până în dormitor.

Paige se lăsă să alunece încet înapoi pe pat, trăgându-l după ea.

- Nu-i o problemă, John, îi şopti. Şi eu te vreau la fel de mult.

Se ţinu deasupra ei, iar ea îi puse degetele înapoi, amintindu-i cum să le mişte şi îi spuse:

-Ooohh!

Apoi îl sărută din nou.

O mângâie o vreme, iar gemetele ei deveniră mai puternice, şoldurile începură să se ridice peste mâna lui.

-Spune-mi ce să fac! Spune-mi ce vrei! Fac orice vrei, zise el. Vreau să fie bine pentru tine.

Îl atinse din nou cu îndrăzneală şi îi spuse:

-John, hai să ne ocupăm de problema asta chiar acum! În clipa asta. Putem să experimentăm mai târziu.

- Voiam să o fac mai întâi pentru tine, spuse el. Vreau să te fac să te simţi foarte bine.

Râse uşor, peste buzele lui.

- Paige, spuse el, cu voce slabă. Nu am simţit niciodată aşa ceva.

Îi atinse faţa.

- Eşti prea minunat ca să fii adevărat, ştii asta? şopti ea şi îl sărută.

Ştiuse că aşa o să fie. Fiecare atingere a lui era puternică şi dulce, exact ca el.

-John, promite-mi ceva!

- Orice.

- Poţi să-mi spui orice, John. Să nu mai fii niciodată timid cu mine.

-Niciodată, spuse el şi-şi coborî încet gura pe sânul ei, trăgând uşor de sfârc.

- Oh, John! gemu ea, iar el reţinu locul şi sunetul.

Deci aşa era să iubeşti pe cineva, să vrei să oferi plăcere mai mult decât să o obţii. Să acorzi atenţie la detaliile care o fac să toarcă şi să suspine. Nu ştiuse. O ţinea în braţe şi nu se putea abţine să nu o sărute, să nu o atingă.

- Nu cred că mă pot sătura vreodată de tine, îi şopti.

- Bine. Nu sunt obosită deloc. Iar mâinile tale... sunt ca o atingere de catifea. Eşti atât de atent, nu ratezi nimic. Ştiam că aşa o să fie, John. Eşti perfect.

- Paige, aşa e mereu? Alţi bărbaţi ştiu despre asta?

Paige râse încet.

-Nu ştiu ce ştiu alţi bărbaţi. Nici eu nu am foarte

multă experienţă.

- Îţi jur că eu nu m-am simţit niciodată aşa.

-Nici eu. Eşti un amant minunat. Minunat.

- Nu credeam că ai putea să vrei pe cineva ca mine, îi spuse.

- Nu te vezi deloc – mi-am dat seama de asta. John, eşti frumos, şi deştept, şi bun, şi puternic. Nici măcar nu-ţi dai seama cât eşti de minunat. Şi ai un trup incredibil – atât de puternic, atât de plin de muşchi. Nu ai pic de grăsime pe tine.

Îşi trecu mâna mică peste umerii şi bicepşii lui.

- Mâinile tale sunt perfecte – puternice şi blânde. Pun pariu că de la toată treaba prin bucătărie. Tu nu te vezi!

- Nu puteam să cred că pe mine mă vrei de fapt. Am crezut că poate...

-Şşşt! spuse ea. Nu crezi că, după viaţa pe care am avut-o, o să recunosc un bărbat bun atunci când o să-l găsesc? Cum de-ai avut vreo îndoială?

- îmi pare rău că te-am făcut să crezi că nu te vreau, spuse el. Dumnezeule, e tot ce mi-am dorit din... aproape din prima zi.

- Cineva ţi-a spus ceva, spuse ea, dar nu era supărată.

- Mike mi-a spus că ar fi cazul să trec la treabă şi să am grijă de fata mea sau riscam să te pierd.

- Cred că te-ai pricopsit cu mine. Dar chiar şi aşa, mă bucur că nu ai mai aşteptat.

-Vreau să te fac să te simţi minunat în fiecare noapte, tot restul vieţii mele, spuse el.

- îmi place ideea, zise ea. John, nu vreau să te sperii, dar sunt îndrăgostită de tine.

Îşi îngropă faţa în gâtul ei, în părul ei moale.

- Scumpo, eu te iubesc atât de mult, încât cred că o să mor de iubire.

- Nu înţelegi, John? Asta e tot ce

vreau. Pe tine. Vreau să mă iubeşti şi vreau să te iubesc şi eu.

-Şi acum? o întrebă.

Mâna ei era pe el, mâinile lui erau pe ea.

- Acum o facem iar. Mai încet.

capitolul 13

Soarele răsări şi, deşi aerul de decembrie era rece, ziua era însorită şi luminoasă. Când ajunse în oraş, Mei se duse la Doc, să vadă dacă aveau treabă. Apoi se duse la bar să bea o cafea cu soţul ei.

Jack era, fără doar şi poate, o persoană matinală – dimineaţa se simţea cel mai bine. Îşi făcea exerciţiile fizice tăind lemne dacă vremea era acceptabilă şi o făcea tot timpul anului, chiar şi vara, când nu era nevoie să se facă focul. O lăsa pe Mei dormind şi se strecura încetişor afară din casă. Îi plăcea să fie pe lângă bar la prima oră, să afle ce intenţiona Preacher să gătească, să facă inventarul, să alcătuiască o listă cu treburi de terminat, să se asigure că totul era pregătit pentru ziua ce începea.

Mei îl găsi la bar, cu cana de cafea în mână, în compania lui Christopher aşezat pe unul din scaunele înalte, cu un bol de cereale şi un pahar de suc de portocale date uşor la o parte, în timp ce colora o pagină din cartea lui. Cutia de creioane era deschisă în faţă, pregătită.

Mei sări pe un scaun de lângă băieţel şi-i spuse:

- Bună dimineaţa, amice. Ce mai faci?

-Mmm, bine, zise Christopher, concentrat asupra paginii.

Jack îi umplu o cană de cafea.

- Christopher, spune-i şi lui Mei ce mi-ai spus mie azi-dimineată.

-Ce?

- Ştii tu... Despre cât de mare te faci.

- Da, zise el. Mă fac mare.
- Aşa este, fu de acord Mei.
-Şi...? îl îmboldi Jack.
- Şi Jack zice că ar trebui să am patul meu. Camera mea. Pentru că mă fac aşa de mare.
- Păi, spuse Mei, presupun că ar trebui.

Paige apăru din bucătărie.

- Hei, Mei, zise ea veselă.

Obrajii îi erau îmbujoraţi, ochii îi străluceau sub pleoapele adormite, iar zâmbetul ei era uşor secretos. Buzele îi păreau uşor umflate – ca atunci când te săruţi toată noaptea. Părea să plutească în încăpere, senină. „Fantastic cât de uşor poţi să-ţi dai seama când cineva face sex", îşi zise Mei. „Mult sex."

- Cum progresezi cu cerealele alea, puştiule? îl întrebă Paige pe Christopher.
- Hmm, răspunse el, colorând.
- Cred că a terminat, zise Jack. Nu s-a mai atins de ele de când l-ai întrebat ultima oară.
- Bine, spuse Paige, luând bolul. Dar te rog să-ţi bei sucul, insistă ea şi duse bolul în bucătărie.

Mei ridică privirea spre soţul ei. Jack ridică o sprânceană şi-i zâmbi cu jumătate de gură. Mei se aplecă peste bar şi-l prinse de cămaşă, apoi îl trase spre ea.

- Ce se petrece aici? şopti ea.
- Cred că e destul de evident.
-Vreau să plecăm acasă în clipa asta şi să...
-Nu pot, îi răspunse Jack, tot în şoaptă.
- De ce nu?
- Pentru că avem musafiri. Şi tu ţipi.
- Doamne, e ridicol! Sunt atât de geloasă că o să pocnesc!
- Da, cu siguranţă nu e plăcut. Ei, adăugă el, privind peste umăr, înspre bucătărie, cel

puțin unii dintre noi se distrează. În sfârșit!

Peste câteva minute, își făcu apariția și Mike. Salută pe toată lumea, îi ciufuli părul pleoștit lui Christopher și acceptă o cană de cafea aburindă de la Jack.

- Cum e toată lumea în dimineața asta? întrebă el.

- E o dimineață frumoasă, spuse Jack, sorbind din cană.

- Chiar că e. Și am dormit destul de bine azi-noapte.

Își sprijini bastonul de bar și intră în bucătărie.

Vârî capul pe ușă și-i surprinse pe Paige și pe Preacher
în mijlocul unui sărut pasional. Fiindcă se simțea întru câtva responsabil pentru această evoluție a lucrurilor, rămase câteva clipe să-i privească. Paige era cu brațele pe după gâtul lui Preacher în timp ce acesta o ținea cu mâinile pe după talie, lipită de el. Erau complet pierduți în lumea lor și habar nu aveau că sunt priviți, iar Mike nu putu rezista. Își drese vocea.

Paige sări și-și trase brațele, dar Preacher nu-și mișcă mâinile, refuzând să-i dea drumul. Privi pe deasupra capului ei, cu ochii mijiți.

- Frumoasă dimineață, spuse Mike. Când o să ai puțin timp, poți să-mi pregătești ceva de mâncare? Mor de foame.

Rânji și-i lăsă singuri.

Când se întoarse la bar, se săltă cu grijă pe scaunul înalt și luă cana în mână.

- Lucrurile merg binișor pe-aici, spuse el. Nu cred că sunt singurul care am avut o noapte plăcută.

- Chiar așa? întrebă Jack.

- Sper doar să primesc ceva de mâncare înainte de prânz.

Preacher își demontase banca de exerciții și o depozitase în spatele barului, păstrând doar câteva greutăți. În locul ei era acum un brad micuț și încă unul în bar. Fusese cu Christopher în pădure să îi taie și îi împodobiseră împreună. Sub cel din apartament, așteptând dimineața de Crăciun, erau daruri alese cu grijă de Preacher și Paige, unele cumpărate împreună, altele individual.

Mei și Jack plecaseră în Sacramento cu câteva zile înainte de Crăciun, pentru a-și petrece sărbătorile împreună cu întreaga familie Sheridan, iar Mike nu putuse fi convins să vină cu ei. Nu îl încânta nici ideea de a se întoarce în L.A. – nu încă. Nu era în Virgin River decât de vreo câteva săptămâni și le garantă că o să se simtă foarte bine la cabană și că o să-și petreacă Ajunul și ziua de Crăciun împreună cu Preacher și cu noua lui familie.

Preacher era încă în stare de șoc și euforie, neavenindu-i să creadă cât de radical i se schimbase viața. Trecuseră mai bine de trei luni de când Paige apăruse în viața lui și doar câteva zile de când deveniseră intimi. Nimic nu l-ar fi putut pregăti pentru bucuria pe care o simțea. Lucra împreună cu ea întreaga zi și o găsea un partener întru totul egal cu el. Făceau totul împreună – administrau barul, pregăteau mesele și se ocupau de creșterea și educația lui Christopher într-o compatibilitate perfectă. Era mereu lângă el, căutând să-l ajute, la fel cum și el îi era întotdeauna aproape, ocupân- du-se de fiecare nevoie a ei.

Iar noaptea, după ce micuțul adormea, Preacher descoperea că devenise un amant rafinat – ceva ce n-ar fi crezut vreodată că e cu putință. Nici măcar nu luase în calcul acest aspect. Și în nici un caz cu o femeie ca Paige – tânără, uluitor de frumoasă și blândă ca un înger.

Într-un timp foarte scurt, învățase toate felurile în care să o facă să suspine și să strige de plăcere.

Preacher, atât de ruşinos şi de tăcut, devenise îndrăzneţ cu Paige. Dornic să experimenteze. Începu să aibă încredere în mâinile lui, în instinctele lui, iar asta o încânta pe Paige. Iar ideea de a acorda atenţie detaliilor, de a ţine minte atingerile şi sunetele, de a o întreba ce-şi doreşte, ce-i place – ei bine, era absolut genială. Dacă nu ar fi considerat că ce se petrecea între el şi Paige era atât de intim, poate că i-ar fi mulţumit lui Jack pentru sfat.

În timp ce o ţinea lângă el, cu pielea lui lipită de a ei, o întrebă:

- O să-mi spui dacă e prea mult? Dacă-ţi cer prea mult?

- Da, John, răspunse ea, cu răsuflarea tăiată. Tu o să-mi spui mie?

Preacher răspunse cu un râs răguşit.

- Da. Sigur. Dar va trebui să mă scoţi din mormânt ca să mă-ntrebi.

-Atunci fă chestia aia a ta... din nou, spuse ea.

- Şi din nou, şi din nou? o tachină el.

-Ooh, John...

Preacher considera că povestea asta cu orgasmul feminin era cea mai mare descoperire a vieţii lui. Cu siguranţă era mai bun decât cel al bărbaţilor. Mai bun pentru un bărbat decât propriul orgasm. Deşi cu câteva zile în urmă nici nu ştia că este capabil de aşa ceva, devenise acum expert. Era foarte sigur că ea nu se simţea nici pe departe atât de bine pe cât se simţea el. Avea zeci de metode, însă preferata lui era să o tortureze sărutându-i întreg corpul, de la pleoape până la degetele de la picioare, petrecând ceva mai mult timp la mijlocul trupului ei. Îi plăcea să înceapă cu sărutări încete, să termine cu mângâieri energice cu limba şi, când simţea, când *ştia* că era gata să explodeze din nou, intra imediat în ea ca să se bucure de senzaţie. Nimic pe lume nu se compara cu spasmele fierbinţi care o făceau să-i strige numele şi să se prindă de el de parcă s-ar fi

temut să nu plutească undeva departe. În timp ce se legăna împreună cu ea, îi spunea:

- Cred că aș putea face asta la nesfârșit. Aș putea să trăiesc așa...

Îi plăcea să o prindă când cădea înapoi pe pământ, cu răsuflarea tăiată, slăbită de orgasmul cutremurător, îi făcea atât de mare plăcere, încât se reținea, își amâna propria eliberare ca să o aducă încă o dată în acea stare. Îi lăsa câteva clipe să-și revină, apoi începea iar, mai întâi încet, dulce, blând. Reacțiile ei îi spuneau când era pregătită să devină mai agresiv, să aplice mai multă presiune. Ea era cea care stabilea ritmul – și îl făcea să râdă acum gândul că se temuse să nu o rupă.

Era ca un oțel fin – și îl surprindea cu forța ei. Cu puterea ei. Nu era ceva neobișnuit să-l prindă cu picioarele de după talie și să refuze să-i mai dea drumul, sau să-l împingă pe spate și să urce peste el, făcându-l să nu mai fie în stare să aștepte. Oferind înapoi ce primise.

Nu avusese idee că viața lui putea fi atât de satisfăcătoare. Atât de împlinită. Și nici nu-i trecuse vreodată prin minte că ar putea fi atât de distractiv. Partidele de sex erau fierbinți, apoi râdeau, glumeau, aduceau o ușurință în viața lor care echilibra totul.

- Cum pot să te iubesc atât de mult? o întrebă.

- Și atât de des? i-o întoarse ea, râzând.

- Paige, vreau să știi ceva. Știu că e prea devreme pentru tine să te gândești la o viață întreagă, dar să știi că eu nu mă prostesc aici. Nu am nici un fel de așteptări, îți jur! Vreau doar să știi asta. Că sunt total implicat. Devotat. Nu vreau să-ți faci niciodată griji că ești doar o distracție trecătoare pentru mine.

Paige își trecu degetele prin părul scurt de la tâm-

plele lui.

-Nu te temi măcar puţin că ai putea să te plictiseşti de mine, John?

Preacher clătină din cap.

- Nu sunt genul ăla de bărbat. Eu iau lucrurile încet – prea încet uneori. Stau mult timp să mă gândesc, să mă asigur că e bine ce fac. Dar nu mă răzgândesc. Ştiu că, uneori, asta poate fi ceva rău. Dar mie îmi place ca lucrurile să rămână la fel.

- N-o să te oblig la nimic, spuse ea. Sunt doar extrem de fericită să fiu aici, aşa, acum...

- Mai e ceva ce vreau să spun în legătură cu asta, în legătură cu noi. Nu sunt genul care să nu vrea să dai replica sau să ai propriile opinii şi aşteptări sau care să nu considere că ai dreptul din când în când la câte o zi proastă, în care să fii nervoasă şi iritabilă. Vreau toate astea – vreau să vorbeşti, să ai pretenţii, să insişti să fii tratată excepţional şi să te enervezi atunci când nu o fac. Vreau să poţi să ţipi fără nici o teamă la mine, doar pentru că aşa ai chef. Dacă nu sunt ceea ce-ţi doreşti până la urmă, pot să accept asta. Dar n-aş putea trăi cu gândul că te temi de reacţia mea atunci când nu faci altceva decât să fii tu însăţi.

Îi era imposibil să-şi oprească lacrimile care i se adunau în ochi.

-Jack... Nimeni nu m-a iubit niciodată aşa...

- Ei bine, scumpo, eu aşa te iubesc. De fapt, e singurul fel în care te iubesc. Fiecare parte din tine – puternică şi autoritară, speriată şi vulnerabilă – nu contează. Dacă e să te am, trebuie să te am în întregime, nu doar partea cu care mă simt cel mai bine.

Îl sărută repede pe buze. El îi şterse o lacrimă de pe obraz.

- Ştiu că acel copil pe care l-ai pierdut nu fusese planificat şi tot te-a durut foarte tare

când nu a trăit. Poate că într-o zi, când vei fi pregătită, o să-mi spui dacă vrei să-ţi măreşti familia. Să-i dai lui Chris un frate sau o soră.

-Ai vrea să ai copii? întrebă ea.

- N-am crezut niciodată că o să vreau. Dar, cu tine, încep să mă gândesc la asta.

Râse.

- încep să mă gândesc destul de des. Şi n-o să-mi treacă, Paige. E doar o idee...

îi atinse blând faţa.

- înţelegi că, dacă va fi să fie un copil între noi, s-ar putea să fie nevoie să te mai domoleşti puţin?

- Cât de puţin? întrebă el, unindu-şi sprâncenele în acea încruntare pe care ajunsese să o adore.

Apoi o pufni râsul.

- Râzi de mine? zise el. Bine, tu ai vrut-o!

îi prinse mâna între palmele ei şi îl opri.

-John, spuse ea. Şi eu vreau. Totul. Te vreau în întregime. Nu am fost niciodată atât de fericită.

Preacher zâmbi.

- Poate fi aşa pentru totdeauna, dacă vrei.

Mei era atât de încântată de Crăciunul petrecut în Sacramento, încât abia se putea stăpâni. Toate surorile lui Jack şi familiile lor aveau să fie prezente şi de Ajun şi în ziua de Crăciun, dar surpriza era că sora lui Mei, Joey, avea să vină şi ea, împreună cu soţul ei, Bill, şi cu cei trei copii ai lor. Aveau suficient loc în casa lui Sam Sheridan – toate surorile lui Jack aveau casele lor în oraş. Mei şi Joey, care nu se aveau decât una pe cealaltă, fuseseră primite cu afecţiune şi generozitate în clanul

Sheridan. Nu era decât a treia vizită a lui Mei la familia lui Jack, dar deja avea sentimentul că se

duce acasă.

îi lăsase Hummerul lui Doc, să-l folosească în lipsa ei, în cazul în care ar fi avut nevoie să conducă până la spital. Camioneta lui Jack era încărcată cu daruri, dintre care multe fuseseră cumpărate în Redding, unde se opriseră ca să petreacă noaptea şi să termine cumpărăturile. Şi ca să se bucure de confortul unei camere de hotel fără pereţi ca de hârtie şi cu un fost puşcaş marin de cealaltă parte a holului.

Deşi nu se gândiră nici o clipă la banii cheltuiţi, nu fu nici pe departe o noapte de pasiune sălbatică aşa cum ar fi putut să fie cu câteva luni în urmă. Mei era acum însărcinată în şapte luni, iar micuţa se răsucea pe toate părţile înăuntrul ei. Experienţa fu minunată, dar mult mai stăpânită decât cea în care o concepuseră pe micuţa zgâtie.

În loc să-i strige numele lui Jack pe culmile pasiunii, tot ce ieşi de pe buzele ei fu un *Ah!*

- Ştii, dacă nu aş fi un bărbat incredibil de sigur pe mine, m-aş putea supăra, zise Jack.

- îmi pare rău, dragul meu. Mă doare spatele, mă dor sânii şi cred că am în mine o întreagă orchestră ambulantă.

- Presupun că asta elimină posibilitatea de a mai face mult sex în seara asta.

- începe să elimini posibilitatea de a mai face mult sex până la primăvară, îl informă ea.

Stătea întinsă pe spate, cu burta ridicându-se ca un munte peste ea, iar Jack nu putea să nu o mângâie în permanenţă. Deşi existase o vreme când nu se putuse abţine să nu-i mângâie întreg trupul – şi Mei era sigură că se vor întoarce într-o zi la acele clipe – în momentul de faţă bebeluşul din ea îi capta întreaga atenţie soţului ei.

Striga entuziasmat atunci când întreg abdomenul i se mişca, coborând într-o parte şi ridicându-se incredibil de sus pe cealaltă. Şi cel mai mult îi plăcea

când i se părea că distinge forma unui picioruş. Mei putea chiar să aţipească puţin, în timp ce Jack se delecta cu sarcina ei. Il şi vedea rostogolind o minge pe jos cu fetiţa lui, săltând-o pe genunchi, învârtind-o deasupra capului.

-Ar trebui să ne gândim la un nume pentru noua ta parteneră de joacă, spuse ea.

- Am o sugestie, zise el. Emma.

- îmi place Emma. O fostă iubită?

- Mama. Mama mea, zise el.

- Ah, ce drăguţ! Cred că mama ta se va bucura că în sfârşit ai început să iei lucrurile în serios.

- Mei? Ai emoţii? Ştii tu, în legătură cu naşterea?

- Câtuşi de puţin. Şi vrei să ştii de ce? Pentru că o să mă întâlnesc cu John Stone la Valley Hospital şi, dacă totul o s-o ia razna, o să-l pun să-mi facă o ditamai epi- durala! După care o să mănânc o friptură în sânge şi-o să beau o halbă de bere.

- Mei, spuse el, trecându-i o mână peste păr, apoi pu- nându-i-o pe umăr. Vreau să faci epidurala.

-Jack, *tu* ai emoţii?

- Oh, scumpo, nici nu-ţi închipui! Eşti întreaga mea lume. Nu cred că pot să te văd suferind. Dar trebuie să fiu acolo, înţelegi?

Mei zâmbi şi clătină din cap.

- Ştii cum spui tu mereu să am încredere în tine? Ei bine, acum e rândul tău să ai încredere în mine. Ştiu ce fac, Jack.

- Ei bine, măcar tu.

A doua zi de dimineaţă, când se pregăteau să-şi reia călătoria spre Sacramento, Mei îşi usca părul în baia hotelului, care era mare şi avea multe oglinzi. în cabana lor micuţă din pădure era o singură oglindă, la nivelul ochilor. Jack era fascinat de felul în care arăta goală, în faţa acestor oglinzi. Nu o văzuse

niciodată aşa. O văzuse goală, desigur, dar numai întinsă sau cu vreo treizeci de centimetri mai scundă ca el, în timp ce făceau duş împreună. Acum se aplecă, se uită la profilul ei şi spuse:

- Dumnezeule mare, Melinda, eşti uriaşă!

Îi aruncă o privire care îi sugera că ar fi cazul să găsească alte cuvinte.

-Vreau să spun că arăţi nemaipomenit, Mei! Senzaţional.

- Mai taci, Jack! spuse ea.

Când ajunseră la casa lui Sam Sheridan, Mei i-o luă înainte lui Jack pe aleea înspre uşa din faţă, în timp ce acesta rămase în urmă cu bagajele şi cadourile.

- Mei, strigă după ea, făcând-o să se întoarcă, cu un zâmbet radios. Începi să ai mersul *legănat*, spuse el, mândru.

-Ah! exclamă ea şi, dându-şi părul pe spate, se răsuci nervoasă pe călcâie.

Deşi Ajunul Crăciunului era abia ziua următoare, toate surorile lui Jack şi mai toţi soţii acestora, chiar dacă nu şi toţi copiii, erau acolo ca să-i întâmpine. Sora lui Mei şi familia ei sosiseră înaintea lor aşa că era, ca de obicei, ditamai mulţimea. Când intrară, femeile se năpustiră asupra ei, îmbrăţişând-o, examinându-i burta, exclamând:

- Dumnezeule, eşti *uriaşă!*

Iar Mei chicotea veselă, lăsând mândră pe toată lumea să pună mâna pe abdomenul ei.

Joey strigă:

-Te legeni ca o raţă! Şi toată lumea se tăvăli pe jos de râs, inclusiv Mei.

Jack venea în urmă, cu o expresie posacă. Doi dintre cumnaţi, Dan şi Ryan, veniră la el şi îi spuseră:

-Ai nevoie de ajutor să descarci maşina, Jack?

- Da, zise el, cu sprâncenele împreunate.

- Care e problema? întrebă Ryan.

- Exact cuvintele astea două i le-am spus şi eu – că e *uriaşă* şi că se *leagănă*. Şi s-a enervat toată.

Bărbaţii râseră. Bob îl bătu cu mâna pe umăr.

- Vino aici, frate! Hai să descărcăm bagajele, să-ţi dăm o bere şi să-ţi explicăm cum e viaţa. Undeva în spate, unde bărbaţii pot fi bărbaţi şi unde femeile să nu ne poată auzi.

În curtea din spate, unde acum era prea frig pentru picnic, erau două încălzitoare mari, puse acolo de Sam, care ştia că bărbaţii familiei vor dori să-şi bea berile şi să-şi fumeze trabucurile în linişte. Şi unde-şi dorea să fie şi el în timp ce fiicele lui îi conduceau casa şi spuneau tuturor ce şi cum să facă. Cu Mei şi Joey erau şase, fără să mai pună la socoteală nepoatele – un grup de femei formidabil şi intimidant.

Acolo învăţă Jack, din experienţa celor patru cumnaţi şi din comentariile ocazionale ale lui Sam, că, deşi copiii erau un proiect de pereche, sarcinile erau fără discuţie un sport de echipă. La care femeile ştiau regulile. Ce spunea un bărbat şi ce spuneau prietenele sau surorile era privit din perspective complet diferite. Dacă sora ta spunea că eşti uriaşă, era ca o medalie de onoare. Dacă soţul tău spunea acelaşi lucru, însemna că te crede grasă. Dacă cea mai bună prietenă spunea că ai mersul legănat, era adorabil. Dacă soţul tău spunea asta, i se părea că mergi caraghios şi nu te mai găseşte atrăgătoare.

-Şi ai grijă, spuse soţul lui Joey, Bill, tată a trei copii. Dacă încerci să faci dragoste cu ea, te consideră pervers. Dacă nu, o să te acuze că nu o mai doreşti, în timp ce ea se sacrifică şi îţi aduce pe lume copilul.

- Ultima oară când am făcut sex, în loc să strige *Dumnezeule!* a făcut *Ah!*

Ryan își șterse berea de la gură cu mâna și izbucni în râs.

-Am pățit-o și eu, frate! hohoti el.

- Vrei să știi ce urmează sau preferi să fii surprins? întrebă Bob.

- Vă rog, nu cred că mai rezist la multe surprize, spuse Jack.

- Bun, o să ajungi în punctul în care-ți iubești copilul mai mult decât îți iubești soția. Totul este numai despre copil – pe ea o consideri doar o iapă de prăsilă.

- Și ce fac atunci?

- Păi, pentru început, niciodată să nu folosești cuvân- tul ăsta.

- Și să fii umil, zise altcineva. Să-i ceri iertare.

- Dar să nu-ți dai cu stângu-n dreptul și să-i spui că ea e cu *mult* mai importantă decât copilul, pentru că o să intri într-o cu totul altă belea.

- Of, frate!

- Și, pentru că nu tu ai burta mare și nu pe tine te doare spatele, te-aș sfătui să nu încerci să-i spui că e ceva complet firesc. S-ar putea să-ți ia gâtul.

-Ai crede că o *moașă* e deasupra unor astfel de noțiuni ridicole.

- Oh, nu e vina ei. A avut loc o explozie de estrogen înăuntrul ei, nu se poate controla.

- Trebuie să ai foarte mare grijă să-i admiri sânii, spuse Dan, soțul lui Jeannie, trăgând adânc din trabuc. Mai ales că sunt, știi tu, temporari.

- Doamne, o să fie greu! Pentru că...

-Știu, râse altcineva. Nu că-s *grozavi?*

- În curând o să intre în travaliu şi-o să aducă pe lume copilul, spuse Bill. Şi iubirea vieţii tale, pe care încerci să o masezi pe spate şi să o încurajezi din toate puterile tale, să o faci să se simtă confortabil, o să-ţi spună să taci dracului din gură şi să-ţi iei mâinile de pe ea.

Toţi râseră atât de tare, până şi Sam, încât părea să fie un adevăr universal.

-Tată, spuse Jack uluit. Mama a spus vreodată *dracului?*

Sam trase lent din trabuc.

- Cred că de vreo cinci ori, răspunse, provocând o nouă criză de râs în rândul bărbaţilor.

- De ce nu-ţi spune nimeni toate astea mai înainte? întrebă Jack.

- La ce ar fi contat, Jack? Oricum, nu ştiai că o s-o laşi gravidă. Da, da, sigur, credeai că ştii tot ce e de ştiut despre femei. Se pare însă că eşti la fel de prost ca noi, ceilalţi.

Mai făcură vreo câteva glume înainte ca Jack să spună:

- Lipseşte cineva.

Toată lumea, chiar şi Bill, soţul lui Joey, lăsă capul în jos. Soţul lui Brie, aproape *fostul* soţ, era singurul absent. Brie era singură soră care nu mai avea partener; singura care nu avea copii. Şi îşi dorise atât de mult un copil.

- L-a văzut cineva? întrebă Jack.

- Nu, spuse unul dintre bărbaţi, iar ceilalţi clătinară din cap la unison.

- Ea cum se simte?

- Ea zice că e bine, dar nu este.

- Din câte zic surorile ei.

- Iar el este într-o casă nouă, cu o altă femeie care a fost multă vreme în viaţa lui Brie. Petrece Crăciunul cu ea şi^cu copiii ei.

- În timp ce sora mea, care-şi dorea

un copil, este aici, cu noi, spuse Jack.

- Da. Afurisitul naibii!

- Nu putem să mai bem câteva beri şi să ne ducem acolo? întrebă Jack. Doar ca să-i tragem o chelfănea- lă mică.

-Aş vrea eu. Toate ar fi încântate în secret, dar noi am rămâne pedepsiţi pe viaţă.

- Chiar nici unul din noi nu poate să le ţină piept? -Nu, spuseră cel puţin trei bărbaţi în cor.

- Eu nu înţeleg, spuse Jack, pentru a mia oară.

-Jack, te-ai întrebat cum ar fi fost dacă ai fi fost că-
sătorit cu altcineva în clipa în care ai întâlnit-o pe Mei? Ce-ai fi făcut?

- Cu toţii ne-am întrebat asta, spuse Ryan dezgustat. Da, Jack se întrebase şi el, deşi era o idee de necon-
ceput. Fuseseră multe femei şi totuşi nici una înainte de Mei. Ţinuse mult la câteva dintre ele, dar reuşise cumva să nu se însoare cu nici una.

- Mi-ar plăcea să cred că aş fi făcut ceea ce trebuie şi m-aş fi omorât.

Se uită la băieţi.

- Iese bine din povestea asta? Cu casa şi restul lucrurilor?

- La dracu'! Nu întreba, spuse Dan.

- Oh, să nu-mi spuneţi că...

- Rămâne cu casa, spuse Bob. Îi cumpără partea. Şi-i plăteşte pensie.

- Nu se poate!

-Ţi s-a spus să nu întrebi.

- Cum s-a ajuns aici?

- Ea e avocată, el e poliţist. Ea face mai mulţi bani.

-Vedeţi? Trebuie să ne ducem acolo şi să-l batem.

În seara de Ajun mâncară şuncă şi cartofi

gratinaţi, iar în ziua de Crăciun urma să se servească curcan umplut. Clanul începuse să se adune de pe la 16.00 şi toată casa pulsa de zgomot şi râs. Mâncară, băură, se adunară în sufragerie, se *îndesară* în sufragerie, şi cântară colinde. Bărbaţii cântau mult prea tare şi fals, iar toate femeile fură nevoite să conducă ele pe drumul înapoi spre casă. Mei şi Joey îşi conduseră bărbaţii până la pat, unde aceştia se prăbuşiră cu garanţia că aveau să regrete că băuseră bere, apoi tărie, apoi brandy la trabucuri. Singurul lucru care o enerva pe Mei mai mult decât faptul că Jack se îmbătase în ajunul Crăciunului era faptul că nu era în stare să stea în picioare suficient de mult cât să facă un duş şi să scape de mirosul de trabucuri cubaneze ilegale.

Copiii erau cuibăriţi în paturi, iar bărbaţii dormeau – ca să ne exprimăm politicos. Joey era în pijama, iar Mei, într-un trening larg şi moale. Se întâlniră în sufragerie.

Mei aduse pătura şi pernele din dormitorul ei, iar cele două surori se ghemuiră împreună pe canapea, mâncând îngheţată şi vorbind.

-Te simţi bine? în afară de arsuri?

- Mă simt chiar nemaipomenit, spuse Mei. Pentru cineva care are o gimnastă profesionistă înăuntrul ei.

- Şi totul e bine în Virgin River?

- Oh, Joey, ar trebui să-i vezi pe Preacher şi pe Paige – în viaţa mea nu am văzut o asemenea transformare. Sunt atât de îndrăgostiţi, încât aproape că strălucesc amândoi. Când se uită unul la celălalt, iese fum.

Se auzi un zgomot, apoi ambele femei se aplecară în faţă şi priviră uşa de la intrare deschizându-se. Intră Brie. Avea paltonul pe ea şi geanta pe umăr, iar obrajii îi erau uzi de lacrimi.

Rămase în faţa lor şi spuse:

- Nu vreau să mă duc acasă. Singură.

în ajunul Crăciunului.

- Oh, scumpo! spuse Mei, deschizând brațele.

Mei și Joey se traseră instinctiv la o parte, ca Brie să poată sta între ele. Brie lăsă geanta, își scoase paltonul, își aruncă pantofii cât colo și se cocoță în spațiul îngust de pe canapea care îi fusese oferit. Și plânse.

- Nu e ca și cum nu am văzut oameni divorțând, spuse ea. Dar nu vă imaginați cum e atunci când bărbatul pe care îl iubești, care te părăsește, te roagă să rămâneți prieteni.

- Doamne, cât tupeu! spuse Mei.

- Știi ce-i mai rău? îl urăsc pentru ce a făcut – dar tot îmi doresc să se întoarcă.

-Oh, Brie...

- Dacă ar veni la mine în seara asta și ar spune: „Am făcut o greșeală cumplită", cred că l-aș ierta. Știți că mi-a cerut pensie alimentară? Bani pe care o să-i cheltuiască pentru ea și copiii ei? Ea primește deja bani de întreținere și pentru creșterea copiilor de la fostul ei soț, dar o să-i dau și eu. Deși amândoi lucrează! O să scoată bani din toată povestea asta.

-Nenorocitul...

-Și de-abia aștept să încep să-l urăsc. Dar mi-e groaznic de frică să încep să-l urăsc, fiindcă asta ar însemna să închid ușa pe care să se poată întoarce. Vreau să se întoarcă, spuse, printre suspine. Cred că încă-l mai iubesc pe ticălos.

Mei și Joey o cuprinseră în brațe și o ținură așa în timp_ ce plângea.

- Îmi pare atât de rău, spuse Brie. E Crăciunul. Și pun pariu că e primul Crăciun frumos pe care l-ai avut de mulți ani încoace, Mei.

-Suntem o familie, spuse ea. Ne bucurăm împreună. Ne împărtășim durerea. Rămâi aici, cu noi! Ori-

cum o să dormim pe canapea în noaptea asta. Pun pariu că se întinde.

- De ce dormiţi pe canapea?

- Soţii noştri s-au îmbătat şi put, zise Joey.

capitolul 14

Jack se rostogoli pe spate în dimineaţa de Crăciun, cu un geamăt puternic şi o durere cruntă de cap, amintindu-şi vag că aflase cum stă treaba cu femeile însărcinate şi băuse mult prea mult alcool.

Sau asta se întâmplase cu o seară în urmă? Nu era sigur. Posibil să fi făcut vreo câteva glume deocheate în prezenţa femeilor, dar spera că fuseseră toţi mult prea beţi pentru asta. Simţea în gură un gust ca de litieră de pisică. Deschise un ochi înroşit şi văzu că spaţiul de lângă el era gol.

- O-o! făcu el.

Realizarea că singurul bărbat din grupul de aseară care o să scape nepedepsit era Sam nu-l bucura în prea mare măsură.

Se trase jos din pat şi se uită la ceas – 6.00 dimineaţa. Mai avea timp să dreagă busuiocul înainte să fie din nou asaltaţi de mulţime, dar trebuia să-şi găsească mai întâi neyasta. Spera că mai era încă în Sacramento.

Îşi clăti gura şi-şi trecu peria prin părul îndreptat în toate direcţiile. Singura lui speranţă era că afurisiţii lui de cumnaţi erau într-o situaţie mai proastă decât el. Pentru că, fără doar şi poate, ei îi făcuseră asta. Erau o influenţă proastă, de la primul până la ultimul.

Avea încă pe el pantalonii din seara trecută. Nu era un semn bun. Totuşi, nu-l omoráse în somn, iar ásta era un semn bun. Probabil că-şi rezerva această plăcere pentru mai târziu, când avea să fie în stare să simtă fiecare lovitură.

Îşi îndreptă spatele în faţa ogl inzii. Îşi scoase pieptul păros în faţă. Îşi flexă bicepşii, umflându-şi muşchii tatuaţi. „Sunt puşcaş marin”, îşi spuse. „Ea are 1,60.” Se dezumflă. „Pe cine păcălesc?” fu următorul lui gând.

Ieşi în vârful picioarelor din dormitor. Casa era cufundată în tăcere. Ah, uite-le! Mei, Brie şi Joey, pe canapea.

Brie? Ei, o să afle mai târziu ce era cu asta. Se aşeză în genunchi pe partea lui Mei şi-i dădu blând la o parte părul din ochi.

Un ochi se deschise şi nu se zărea nici o umbră de zâmbet în el.

- Scumpo, esti supărată? întrebă el încet.

-Da.

- îmi pare rău. E posibil să fi băut puţin cam mult.

- Ştiu. Sper că suferi acum.

- Ce faci aici?

- încerc să nu dorm într-o scrumieră.

- Şi Brie ce caută aici?

- O să vorbim mai târziu despre asta.

- O să fiu pedepsit? întrebă el.

- Da, zise ea şi închise ochii.

Se părea că marele iubăreţ, Jack Sheridan, nu se pricepea la femei atât de bine pe cât credea. Se hotărî să facă un duş şi să se îmbrace, în încercarea de a câştiga câteva puncte pentru efort. După ce rezolvă aceste două aspecte, se strecură în linişte în bucătărie, să facă nişte cafea şi să ia o aspirină. Nu era în stare să se certe – era mahmur. Şi, peste numai câteva ore, întreaga ceată avea să se întoarcă, să dea iama în cadouri, să ţipe, să râdă, să-l facă să simtă că-i explodează capul.

Sam îl găsi acolo.

- O să fie o zi interesantă, spuse el. Voi, şmecherilor, tare vă mai pricepeţi să vă cuceriţi

femeile.

- Las-o baltă! Vrei să te ajut să pregăteşti curcanul?

- Da, ar trebui să facem asta. După care pregătim micul dejun.

- E o idee bună. Ai observat că Brie e aici?

-Am observat, spuse Sam. Şi am mai observat că două dintre cele cinci femei măritate din familia asta nu şi-au petrecut noaptea în pat cu soţii lor.

- Gata, am spus s-o laşi baltă. O să mi-o încasez mai târziu, n-am nevoie şi de prelegerile tale.

- Cum zici tu, fiule, spuse Sam. Dacă o-ncurci rău de tot, du-o la mine în birou şi arată-i toate medaliile tale! Spune-i cum ai scăpat de zeci de ori din ghearele morţii şi că nu te sperie ea pe tine.

Jack se uită chiorâş la taică-său. Sam râse – se distra mult prea bine pe seama lui. Apoi Jack se puse pe gătit. Sotă ceapă şi ţelină în unt, spălă curcanul, amestecă umplutura, curăţă cartofii. Observase că Mei se înmuia când îl vedea făcând treburi domestice.

Brie fu următoarea care coborî în bucătărie, îmbrăcată într-una din cămăşile de noapte din flanel ale lui Mei – pe care le folosea atunci când dormea într-o casă cu alte persoane, pentru că, atunci când erau doar ei doi, căldura trupului lui era atât de intensă, încât nu suporta nimic pe ea. Brie îl îmbrăţişă pe Sam şi spuse:

- Bună dimineaţa, tati. Nu am putut să mă duc acasă, aseară.

Jack simţea cum i se rupe inima şi ar fi vrut să-l sfâşie pe Brad.

Ar fi vrut s-o ia în braţe pe Brie.

- Mă bucur că ai fost aici, scumpo, zise Sam. Ştii că asta va fi mereu casa ta. Rămâi şi

la noapte!

- Poate, zise ea, îngropându-şi capul la pieptul lui.

Următoarea veni Mei. Era încă în treningul din seara trecută.

Dar, când intră somnoroasă în bucătărie, se duse direct în braţele lui Jack şi .probabil că oftatul de uşurare al acestuia fu suficient de tare, pentru că spuse:

-Tot o să fii pedepsit. Dar nu de Crăciun.

Jack zâmbi şi-i sărută creştetul capului, pentru că era un lucru pe care îl ştia cu certitudine despre femei – dacă apărea orice fel de întârziere a execuţiei, îşi pierdeau interesul. Dacă nu era suficient de furioasă cât să sară la gâtul lui acum, nu era suficient de furioasă.

Crăciunul în Virgin River era mult mai liniştit.

Barul era închis pentru prima oară de când se deschisese. Christopher îşi primi darurile de dimineaţă şi avu cu ce să-şi umple timpul tot restul zilei.

Preacher găti o raţă friptă delicioasă, în timp ce Paige se ocupă de plăcinte.

Mike apăru la ora 17.00 cu daruri – cărţi pentru Christopher, un pulover de caşmir verde pentru Paige, de culoarea ochilor ei, iar pentru Preacher, ustensile de bucătărie achiziţionate de la Williams-Sonoma.

- Sunt *grozave!* exclamă Preacher entuziasmat.

- Eu nici măcar nu ştiu ce sunt toate astea, spuse Mike. Dar mi s-a spus că cineva care adoră să gătească le va aprecia cu siguranţă.

- Să vedem, avem o răzătoare cu lama în V, o tavă cu termostat – Dumnezeule, chestiile astea sunt incredibile! Un separator de sos, de care nu am nevoie, pentru că sosurile mele sunt

perfecte. O spatulă, un polonic cu funcţie de sită, o microrăzătoare... Foarte frumos, Mike, spuse el, rânjind.

Când se aşezară la masă, Paige intră în bar purtând puloverul cel nou, iar Mike observă în mijlocul decolte- ului în V un colier foarte frumos, cu diamant.

- Ei, spuse el, cineva a fost foarte cuminte anul ăsta.

Paige îşi atinse colierul – o surpriză uriaşă şi minunată din partea bărbatului ei. Cine ar fi crezut că Preacher se pricepea să cumpere bijuterii? Cine ar fi crezut că Preacher ştia măcar ce sunt bijuteriile?

-Mă simt prost, Mike. Noi nu avem nimic pentru

- Pentru mine este suficient că pot să fiu aici, cu voi trei, de Crăciun, spuse el, cu sinceritate.

- Ai vorbit cu familia ta zi? îl întrebă ea.

- Oh, da – cu toţi o sută. Toţi sunt la mama şi tata.

Preacher începu să taie raţa.

- Nu-ţi pare rău că nu eşti acolo, cu ei?

-Nu încă, spuse Mike. Nu vreau să mă întorc până nu recuperez ceva, înţelegi? Am nevoie de spaţiu. Ai mei sunt latini – foarte implicaţi. Apropiaţi. Intenşi. înţelegi? Agitaţi şi enervant de bine intenţionaţi. Vreau să pot măcar să-mi tai singur friptura cu mâna dreaptă înainte să mă duc să-i văd.

- Te înţeleg, spuse Preacher. Stai să vezi! O să se rezolve cât ai zice peşte.

După cină, Paige îi lăsă pe cei doi bărbaţi la un joc de cărţi în faţa focului, iar ea se duse să strângă masa. Puţin mai târziu, Christopher coborî şi el, spălat şi în pijama, dar ţinând în mână una din

cărţile vechi. Se sui în braţe la Preacher de parcă ar fi făcut asta din ziua în care învăţase să meargă. Iar Preacher îl trase spre el, ca un tată.

- Pe asta o vrei? îl întrebă pe Christopher.

- Horton, zise băiatul.

- Nu vrei una nouă? Citim Horton în fiecare seară.

- *Gărgăriţa Magy...* îl îmboldi Christopher.

Mike îşi întoarse scaunul spre vatră, ascultând cu plăcere vocea lui Preacher recitând povestea pe dinafară în timp ce Christopher completa versurile pe care Preacher le sărise în mod intenţionat, doar de distracţie. Uriaşul Preacher, îşi spuse Mike – dulce şi blajin, cu vocea gravă şi aspră, ţinând un puşti pe genunchi ca şi cum ar fi făcut asta o viaţă întreagă. Şi era un bărbat pe care nu voiai să-l vezi apropiindu-se de tine încruntat şi cu pumnii strânşi. Şi-l amintea în luptă, cu un M16, cu o expresie fioroasă... Putea să doboare de unul singur o armată.

Mike îl privea acum cu alţi ochi. Se transformase într-un urs mare şi drăgăstos. Era implicat, devotat. Cu trup şi suflet.

La scurt timp se opri din citit, îşi sărută pe creştet băieţelul adormit şi-i spuse lui Mike:

- Toarnă-ne ceva de băut, mă întorc repede.

Mike alese whisky-ul pe care părea să-l prefere Preacher – un amestec canadian nu foarte puternic – şi aduse pe masă sticla şi două pahare.

După ce Christopher fu pus la culcare şi Preacher se întoarse, Mike ridică paharul.

- În cinstea ta, bătrâne! Cred că e posibil să le ai pe toate.

-Trebuie să beau pentru asta, spuse Preacher, aşezân- du-se. Ştii, chiar o să le am pe toate. După ce se termină povestea asta urâtă cu Lassiter şi mai

trece ceva timp, o să discutăm despre un angajament pe viaţă. Şi copii. Mai mulţi copii, ştii, pentru că avem deja o familie perfectă.

Trase aer în piept.

- Frate, n-am crezut vreodată că o să mi se întâmple mie asta.

Mike fu şocat la început, dar îşi reveni repede.

-Atunci, hei, spuse el, felicitări! Se pare că totul a ieşit aşa cum trebuie.

- Iuhu! făcu Preacher, înainte să se poată opri.

Mike râse. Bravo lui, îşi spuse. Nu se putea spune că Preacher nu aşteptase suficient timp să-şi găsească fericirea.

- E o fată grozavă, Preacher.

-Ai văzut cât de grozav e puştiul? întrebă Preacher. Pentru că ea este o mamă grozavă.

- Şi o să fie şi o soţie grozavă, spuse Mike.

- Mai avem câteva chestiuni de rezolvat. Povestea cu fostul ei e încă recentă, spuse Preacher.

Mike se aplecă spre el.

- Cum aşa?

-A sunat aici. Nu are voie, dar a sunat.

-Ai spus cuiva? întrebă Mike, îndreptându-şi spatele.

- Da. Am luat legătura cu avocata ei, care o să ia legătura cu judecătorul. Nu a vorbit cu el, dar a trebuit să-i spun. Nu o să-i ascund niciodată nimic lui Paige. A sunat de câteva ori, crezând că o să vorbească cu el. Vrea să ştie dacă e posibil să aranjeze ceva, dacă poate să-l ia pe Chris măcar în weekend. Dumnezeule – aş fi speriat de moarte tot timpul. Nici nu pot să-mi imaginez.

- Paige e bine? întrebă Mike.

Preacher ridică din umeri.

- A dat-o destul de rău peste cap, dar

nu a cedat. E o femeie curajoasă. Şi o văd cum creşte, de la o zi la alta. A refuzat să cedeze, chiar dacă a scuturat-o puţin. Dar crede-mă ce-ţi spun – aş fi tentat să-i iau pe Paige şi pe Chris şi să fugim în lume dacă ar exista cea mai mică şansă ca un judecător să-i dea băiatul nebunului ăluia.

Sorbi din pahar şi spuse:

- N-aş putea să las să se întâmple asta. Trebuie să le asigur ceva mai bun lui Paige şi lui Chris.

- Da, spuse Mike. Înţeleg.

- Da? Chiar?

- Sigur că da. Trebuie să ai grijă de femeia ta. De familia ta. Cu orice preţ.

- Imediat după ce trece Crăciunul, o s-o sunăm pe Brie. Ea ştie totul despre monştrii ca Lassiter. Şi cunoaşte pe toată lumea în California. O să ne sfătuiască ea.

- Bună idee, fu de acord Mike.

- Da, spuse Preacher. Ştii, nu m-am crezut niciodată un tip familist. Am crezut că o să pescuiesc şi-o să gătesc pentru ceilalţi pescari din barul ăsta până la sfârşitul vieţii mele. Nu sunt prea multe femei pe aici. Ce şanse erau ca o femeie să nimerească tocmai aici şi să aibă nevoie de mine?

- E mai mult decât atât, spuse Mike.

- Da, fu de acord Preacher. Aşa este.

-Tu şi Jack, spuse Mike, râzând uşor.

Erau, după părerea lui Mike, cei mai nepotriviţi candidaţi pentru fericire domestică. Jack, pentru că întotdeauna avusese o femeie pe undeva, dar nici una nu-i trezise vreodată interesul pentru vreun angajament serios. Jack obişnuia să spună: „Eu? Să mă-nsor? Sunt ferm convins că e cu neputinţă". Apoi Preacher, care părea că nu observă că pe lume există femei.

-Jack, spuse Preacher, clătinând din cap. Ar fi trebuit să-l vezi când s-a întâmplat, spuse el, râzând.

Jack al nostru – Dumnezeule, nici nu vreau să mă gândesc la câte femei a avut şi câte a părăsit fără nici cea mai mică remuşcare.

Preacher se uită la Mike şi rânji.

- Mei nu a avut nevoie decât de câteva secunde ca să-l facă praf.

- Da? făcu Mike, zâmbind.

-Apoi a venit partea amuzantă, spuse Preacher. Nu voia să aibă nimic de-a face cu el.

- Stai puţin – am fost aici anul trecut, la pescuit, cu băieţii. Mie mi s-a părut că o cucerise. După care am auzit că e însărcinată şi o să se mărite cu el. M-am gândit că în sfârşit a dat peste una care să ştie cum să întindă laţul.

Preacher fluieră.

-Nu, nu a fost aşa. Jack se învârtea pe lângă ea cum se învârte vulpea pe lângă coteţul de găini, dar Mei îl trata cu spatele. I-a reconstruit întreaga cabană fără să-l roage cineva şi mă gândesc că *poate* să fi primit un pu- pic pentru asta. Uneori venea să bea o bere la bar, iar Jack se lumina ca un pom de Crăciun. Apoi, când pleca, se ducea direct la duş. Săracul de el! S-a ţinut după ea luni întregi. Presupun că nimeni nu-l mai refuzase până atunci.

Nici pe mine nu mă refuzau, îşi zise Mike.

-Acum, când te uiţi la ei, ai impresia că sunt împreu- nă dintotdeauna, spuse Preacher.

Apoi, ceva mai blând:

- Şi asta simt eu pentru Paige. Parcă a fost dintotdea- una în viaţa mea.

Mike se gândi preţ de câteva clipe, apoi spuse:

j Bravo ţie, frate!

Îşi termină băutura şi se ridică.

- Te las să te întorci la fata ta. O să mă retrag devreme.

- Eşti sigur? Pentru că Paige e încă ocupată să aranjeze cadourile lui Chris.

- Da, o să mă întorc la cabană. Hei, a

fost o cină fantastică. Printre cele mai bune pe care le-ai făcut.

Îşi întinse cu grijă spatele, apoi braţul.

- Ne vedem mâine, la un moment dat, presupun. Mulţumesc pentru o zi minunată de Crăciun.

Ciudat cum se aranjau lucrurile, îşi spuse Mike. Jack şi Preacher, doi bărbaţi care nu credeau că o să ajungă să-şi petreacă viaţa cu o femeie, erau acum lipiţi pentru totdeauna. Pe amândoi femeile lor îi aveau la degetele lor mici.

Pe când el, Mike, crezuse că o să-şi găsească jumătatea. De fapt, crezuse că o să fie ceva automat şi probabil că de aceea se însurase fără să stea prea mult să se gândească. Toţi fraţii lui aveau soţii grase şi fericite şi o droaie de copii. Surorile lui aveau şi ele căsnicii reuşite şi sporiseră numărul de nepoţi. Dar el, unul, o dăduse în bară de fiecare dată, din cauza sângelui latino prea fierbinte, a mâncărimii ăleia pe care trebuia să o scarpine numaidecât, fără să se gândească la consecinţe. Ei bine, nu mai avea problema asta.

Dar se uita la Jack şi la Preacher şi nu putea să nu se gândească cât de bine ar fi fost să aibă în viaţa lui pe cineva pentru care să fie dispus să moară. Cât de grozav ar fi fost asta! Nu simţise niciodată aşa ceva pentru o femeie.

Se bucura, într-un fel, că nu i se întâmplase. Ar fi detestat să aibă în pat o soţie frumoasă, sexy şi devotată şi să o dezamăgească.

Aşadar, gloanţele hotăraseră. O să fie singur de acum înainte. Şi descoperise ceva – era mai uşor să fie singur aici, decât în multe alte locuri. Aici avea prieteni devotaţi şi aerul era foarte bun.

Dacă se ţinea de treabă, dacă muncea şi exersa, avea să reuşească să pescuiască şi să tragă foarte bine şi cu stânga.

Pe drumul de întoarcere spre casă, spre Virgin River, Jack ieşi de pe şosea înainte să intre în oraş.

- Nu mergem acasă? întrebă Mei.

- Facem o scurtă oprire, spuse el.

Apoi intră pe drumul îngust şi plin de gropi care urca pe munte şi se deschidea apoi într-un luminiş cu o priveliște ce se întindea pe kilometri întregi.

- De ce suntem aici? întrebă Mei.

Jack se întinse în faţa ei şi deschise torpedoul, de unde scoase un document gros, pe care i-l întinse.

- Crăciun fericit, Mei! E al nostru. O să-ţi construiesc o casă chiar aici.

- Oh, spuse ea, luată prin surprindere. Oh, Doamne! strigă, cu ochii plini de lacrimi. Cum i-ai convins?

- A fost simplu. Le-am spus că e pentru tine. Ai idee cât de iubită eşti în oraşul ăsta?

La asta visase când se hotărâse să vină aici – la oameni buni şi simpli, care să aprecieze ajutorul ei.

- Şi ei toţi înseamnă foarte mult pentru mine. Apoi eşti tu...

Rămaseră mult timp în maşină, privind pământul şi vorbind despre casă.

- O cameră mare, cu şemineu şi o bucătărie atât de mare, încât să încapă toată familia ta în ea, spuse ea.

- Şi un dormitor cu izolare fonică, spuse Jack.

- Şi o baie uriaşă, cu două dulapuri şi două chiuvete, adăugă Mei.

-Trei dormitoare, pe lângă al nostru, şi poate şi o casă de oaspeţi – cu o singură cameră şi cu un frigider şi o baie încăpătoare. în caz că tata, ştii tu...

- în caz că tatăl tău ce? întrebă ea.

- în caz că o să aibă vreodată nevoie să stea cu noi. La bătrâneţe.

-Nu i-ar plăcea mai mult să stea cu una din surorile tale?

- Sincer, cred că încearcă să scape de ele de ani întregi, spuse Jack, râzând. Nu ai observat cum le place să pună la punct pe toată lumea? Nu, firește că n-ai observat pentru că...

Se opri brusc, iar Mei îi aruncă o privire. „Ce m-a apucat?" își zise Jack. „Mi s-a urât cu viața?"

- Pentru că vă înțelegeți atât de bine.

-Ai dres-o, spuse ea. Pentru ce-ți trebuie atâtea dormitoare?

- Nu se știe niciodată, spuse el, ridicând din umeri. Poate că Emma n-o să fie singură.

-Crezi că o să aibă frați? Jack, nici măcar copilul ăsta n-ar fi trebuit să-l avem!

-Știu. Și totuși...

- N-o să se mai întâmple, spuse ea, dar simți cum o străbate un fior.

- Ce-a fost asta? întrebă el.

- Nu mă pot abține. Uneori, când mă gândesc la noaptea aia... La prima noapte... Știi, cred că am conce- put-o în secunda în care m-ai atins.

Era sigur că avea dreptate.

- De aceea construim dormitoarele, spuse el.

-Și Jack?

- Hmm?

- Să nu văd animale moarte pe pereții casei mele!

-Ahhh...

-Nici măcar unul!

Jack și Mei începură numaidecât să lucreze la planul casei și-i trimiseră ideile lor lui Joe Benson, fost pușcaș marin, acum arhitect în Grants Pass, Oregon. După ce servise prima tură în armată, Joe trecuse în rezervă, își luase diploma și-și începuse afacerea, însă fusese apoi chemat pentru Irak, unde

servise, împreună cu alţii, sub comanda lui Jack.

Fu încântat când îi cerură să le facă planurile pentru casă. în ianuarie, planurile iniţiale erau gata, iar Joe le aduse în Virgin River. Când intră în bar, îi găsi acolo pe Mei şi pe Jack. Avea planurile rulate sub un braţ, iar Mei sări în sus, exclamând de încântare.

Joe rămase în uşă. Un zâmbet i se întinse pe buze şi o căldură minunată îi lumină ochii când o măsură din priviri.

-Oh, scumpo! spuse el, dintr-o răsuflare. Uită-te la tine! Eşti superbă!

Mei râse. Băieţii ăştia, îşi spuse. Până la ultimul, erau topiţi după femeile însărcinate. Era uimitor şi foarte sexy. Nimeni nu putea aprecia mai bine ca o moaşă un astfel de bărbat.

Joe lăsă planurile pe o masă şi veni spre ea cu mâinile întinse şi o expresie uşor jenată.

- Hai, dă-i drumul! spuse ea.

Mâinile lui erau în secunda următoare pe abdomenul ei.

-Ah, Mei!

Apoi o trase în braţele lui şi o îmbrăţişă.

- Coaptă şi pregătită, spuse el. Eşti atât de frumoasă!

- Să ştii că sunt aici, zise Jack, din spatele barului.

Joe râse.

- Vin şi la tine, prietene. în clipa asta, strâng în braţe o femeie.

- Da, zise Jack. Femeia mea.

j îţi trebuie propria femeie, spuse Mei.

încă unul care era, la fel ca soţul ei, un bărbat mare şi frumos, un înger de om, şi care, deşi cu siguranţă era trecut de 35 de ani, nu avea nici un ataşament serios.

-Aşa e, spuse el.

îi atinse nasul.

- Ce-ar fi să-mi găseşti tu una?

- Mă pun pe treabă, spuse ea, strecurându-se pe sub braţele lui şi înşfăcând planurile rulate de pe masă.

Le examinară împreună, apoi Jack şi Joe se duseră să le discute în detaliu. Înainte să pună stâlpii de delimitare sau să traseze conturul pe pământ, Jack şi Mei aveau să aştepte cel puţin două săptămâni ca să se gândească la eventuale schimbări. Joe rămase peste noapte, Grants Pass aflându-se la o distanţă de patru până la şase ore de mers cu maşina, şi petrecu o seară foarte plăcută cu Preacher, Paige şi Mike.

Planurile rămâneau în cea mai mare parte a timpului la bar. De fiecare dată când venea cineva interesat de casa lor, cerea să vadă planurile.

- Irosiţi o grămadă de spaţiu cu bucătăria, spuse Doc Mullins.

- Îmi plac bucătăriile mari, răspunse Mei.

Deşi nu ar fi putut spune de ce, ţinând cont că Jack era cel care gătea în cea mai mare parte a timpului atunci când erau acasă şi oricum de cele mai multe ori mâncau la bar.

- Lui Jack îi plac bucătăriile mari, se corectă ea.

- Băiatul ăsta! spuse Doc. Da' ştiu că l-ai dresat.

- Aşa l-am găsit, spuse Mei.

- îmi place baia, spuse Connie. Ce n-aş da pentru o baie ca asta!

-Tot ce-mi trebuie mie într-o baie e o gaură în duşumea, zise Ron.

Jack şi Mei petrecură o mare parte din timp uitându-se împreună la planuri, cu oameni privindu-le peste umăr.

Într-o dimineaţă, Mei veni la bar să bea cafeaua cu Jack, care era afară, la tăiat de lemne. îi găsi pe

Preacher şi Harv aplecaţi la rândul lor asupra planurilor.

Mei ieşi pe nesimţite din bar şi se duse în spate, la Jack. Se opri din treabă când o văzu apropiindu-se.

- Ştii ce se întâmplă acolo? Preacher şi Harv au întins planurile noastre şi le examinează cu foarte mare atenţie. Casa noastră a devenit un proiect comunitar.

- Ştiu. Dar nu te îngrijora. O să facem aşa cum vrem noi.

- Dar nu te deranjează că toată lumea are o părere? Care, de obicei, este în contradictoriu cu ideile noastre?

Jack rânji mândru.

- Am angajat o echipă de excavare, spuse el. încep treaba în prima săptămână din februarie. O să cureţe şi o să niveleze terenul, o să lărgească drumul. O să îe spun să cureţe şi să stivuiască toţi copacii, pentru lemne de foc.

-Se întâmplă, spuse ea. Chiar se întâmplă!

- Da. Se întâmplă.

-Jack? Nici măcar peşti. Nici un fel de animal mort.

Rick curăţa maşina de gheaţă de sub bar, fluierând.

- S-ar zice că-ţi merge mai bine în ultima vreme, observă Preacher.

Rick se ridică.

- Da, e ceva mai bine. Probabil mulţumită lui Jack, care a stat de vorbă cu Connie.

- Da? Ce se petrece?

- Am stabilit câteva lucruri, spuse el. Lizzie stă cu mine. Trebuie s-o am aproape, Preach. Să o liniştesc, înţelegi?

- Sigur. Trebuie să fii atent la asta.

- Şi petrecem nopţile cu bunica – cred că se simte bine să aibă oameni lângă ea. Şi oricum bunica a zis mereu că într-o bună zi casa o să fie a

mea. Nu este prea mult spațiu, spuse băiatul, ridicând din umeri. Dar

e suficient, pentru moment. Avem un pătuţ în cameră şi câteva lucruşoare pentru copil. Lizzie ajută la magazin în timpul zilei. A luat o pauză de la şcoală, pentru o vreme. Nu s-a mai întors după vacanţa de iarnă şi e mult mai fericită. Mult mai calmă. Copilul o să se nască în două luni şi atunci va trebui să petreacă o vreme cu el. Ea o să rămână puţin în urmă, dar eu o să termin liceul la timp. Apoi o să ne ocupăm de diploma ei.

- Aveţi de gând să păstraţi copilul? întrebă Preacher.

- Nu aş putea face altceva. N-o să fie uşor. O să am eu grijă de copil cât o să fie ea la şcoală şi, după-amiaza, când o să se întoarcă, o să pot să vin să lucrez până la 20.00 sau 21.00. N-o să încercăm să ne căsătorim până nu stăm un an sau doi împreună. Până n-o să fim puţin mai mari.

- La facultate te-ai gândit?

Rick râse.

- Nu m-am mai gândit de câteva luni.

- Ia-le pe rând, băiete! Ai o familie la care trebuie să te gândeşti. Apoi ştii că poţi oricând să te duci la facultatea de stat cât timp Liz e la liceu. Tot ce spun este că nu trebuie să te grăbeşti. Nu are rost să te încarci mai mult şi să cazi în partea cealaltă. Ai doar 17 ani... ai timp.

- Cam asta a spus şi Jack.

Preacher râni.

-Nu mai spune!

El şi Jack discutaseră despre asta. Mult.

- Doamne, spuse Rick, clătinând din cap. Voi doi... sunteţi cei mai buni prieteni pe care i-am avut vreodată.

- Şi tu la fel, băiete. Trebuie doar să ai grijă să nu intri în panică. Lucrurile se pot aşeza de la sine.

- Poate că aşa este, spuse Rick.

- Sigur că așa e. Te descurci grozav, puștiule. Acordă-ți puțină încredere. Ne-ai făcut tare mândri de tine pe noi, ăștia bătrânii.

Mei intră în bar după-amiază, căutându-l pe Jack. Preacher îi spuse că era plecat la terenul lor, ca să exerseze tragerile împreună cu Mike.

- Paige unde e? întrebă Mei, privind în jur.

- S-a întins cu Christopher, cred. L-a dus la somnul de după-amiază și a spus că s-ar putea să rămână cu el.

Mei se uită la ceas. Avea 25 de minute de pierdut înainte de următoarea programare și aștepta de mult o astfel de ocazie.

Se cocoță pe un scaun, cu fața spre Preacher.

- Paige pare foarte fericită, spuse.

Pe chipul lui Preacher înflori o expresie angelică.

-Așa e, spuse el. Mă dă pe spate.

Mei râse fără să vrea.

- Îmi dai o bere de ghimbir? Îi ceru ea. Vreau de mult să discut ceva cu tine...

Îi umplu un pahar si i-l așeză în față, pe un șervețel.

-Da?

- Îți amintești când, acum câteva luni, după ce băieții au fost la pescuit și la poker, Jack a avut o cădere nervoasă? Sa îmbătat, a leșinat și a trebuit să fie cărat până în pat. Ai spus atunci că uneori trecutul se furișează din urmă și că o să aibă nevoie de ceva timp ca să se simtă din nou stabil.

Preacher dădu din cap, încruntându-se ușor.

- Prin urmare... știi despre ce a fost vorba, nu? Sunt sigură că pușcașii marini vorbeau uneori despre asta.

Preacher se uita la ea.

- Stres posttraumatic. PTSD.

- A mai avut probleme? întrebă Preacher.

-Nu, a fost bine. Dar sunt atentă. Vreau să-ţi povestesc ceva. E o poveste scurtă. Am avut o prietenă în L.A., la spitalul unde lucram. Era administrator şi mai în vârstă ca mine. O femeie excepţională. Când am cunos- cut-o, era de douăzeci de ani în a doua căsnicie. într-o seară, la un pahar de vin, mi-a spus că prima ei căsnicie, o căsnicie foarte scurtă, fusese extrem de violentă. Tipul o batea măr cu regularitate. Şi, deşi a doua căsnicie era minunată şi plină de dragoste, uneori vedea o expresie pe chipul soţului ei sau sesiza o inflexiune a vocii – lipsită de orice însemnătate la el – care aducea la viaţă ceva din experienţa anterioară cu fostul ei soţ şi-i provoca reacţii violente – de frică, de furie, de groază. O aducea în pragul depresiei, aproape că nu mai putea funcţiona. Mi-a spus că era ca şi cum sistemul nervos fusese programat să reacţioneze într-un anumit fel care o ajutase să supravieţuiască în prima căsătorie. Dar se simţea prost în legătură cu felul în care reacţiile ei îl făceau să se simtă pe cel de-al doilea soţ. Ca şi cum ar fi făcut ceva greşit când, de fapt, trecuseră ani buni de când fusese agresată.

Preacher coborî privirea.

-Vrei să spui că aş putea să-i amintesc cumva lui Paige de nenorocitul ăla? întrebă el.

-Nu chiar, nu, zise Mei. Este mult mai subtil de atâta. Uneori, gesturi subtile şi nevinovate resuscitează vremuri de demult. Pentru că...

Mei nu-şi termină explicaţia.

După câteva clipe de tăcere, Preacher spuse:

- Pot să înţeleg. Ca atunci când un veteran aude focuri de artificii şi dintr-odată are impresia că e înapoi pe front.

- Exact! spuse Mei. Apoi mai e şi o chestiune legată de ruşine. Prietena mea mi-a spus că uneori se simţea copleşită de ruşine. E greu de înţeles de ce s-ar putea simţi ruşinată o femeie care

nu a greşit cu nimic şi care a fost doar abuzată. E ruşinea la gândul că s-a lăsat prinsă într-o astfel de situaţie, că a permis să i se întâmple aşa ceva. Nu e ceva corect sau greşit, John. Pur şi simplu, este. Nu putem judeca sentimentele. John, am vrut să ştii despre asta. În caz că o să te întâlneşti cu o situaţie asemănătoare.

Preacher nu spuse nimic preţ de câteva clipe. în cele din urmă, zise:

- Ar trebui să fac ceva anume?

-Nu, spuse Mei, clătinând din cap. Dacă observi o problemă cronică, comportamente pe care nu poţi să le înţelegi sau să le explici, gândeşte-te la terapie. Poate că nimic din toate astea n-o să i se întâmple lui Paige. Îţi spun acum doar pentru că există o posibilitate să se întâmple. Ar trebui să ştii, să fii pregătit. Cred că trebuie să faci lucrurile care vin firesc – să o iubeşti. Să ierţi. Să ai răbdare. Să o înţelegi. în noaptea aia, cu Jack? L-am ţinut în braţe şi i-am spus că totul e bine.

Din nou, Preacher nu spuse nimic preţ de un minut.

-Femeia aia, prietena ta... Atunci când soţul ei a făcut ceva... Nu l-a mâi iubit? Măcar o vreme?

-Nu. Nu a avut niciodată nimic de-a face cu dragostea. în plus, i-a salvat viaţa cu felul în care a iubit-o. Aşa se întâmplă când ţi-a fost foarte rău, la un moment dat. Puţin timp, contactul strâns cu realitatea, un partener solid... întotdeauna reuşea să-şi revină. Cam la fel ca Jack. Eşti norocos dacă ai prieteni buni lângă tine. Eşti norocos dacă eşti în siguranţă.

Preacher zâmbi încetişor.

- Dacă ai vreodată senzaţia că ceva nu este bine, te rog, nu te sfii! Dă-mi voie să te ajut. Ştiu câte ceva despre asta.

Se uită la ceasul de la mână.

-Trebuie să-mi vină un pacient. Trebuie să plec.

Voiam doar să stau de vorbă cu tine. Ia-o mai uşor, John, spuse ea, sărind de pe scaun.

capitolul 15

Wes Lassiter nu fu nevoit să meargă la tribunal. Procurorul şi avocatul ajunseră la o înţelegere, dar asta nu o liniştea pe Paige.

Judecătorul era dezamăgit de Lassiter că încălcase termenii cauţiunii, o sunase pe Paige şi încercase să stea de vorbă cu ea, însă până la urmă îl condamnă la 45 de zile de închisoare, cinci ani de eliberare condiţionată şi 2 000 de ore de muncă în folosul comunităţii. Era, de asemenea, obligat să participe zilnic la câte o întrunire a Asociaţiei Dependenţilor Anonimi, ordinul de protecţie rămânea în vigoare, la fel şi termenii custodiei. Şi se duse numaidecât la închisoare.

- Ştiu că nu ţi se pare, dar câştigi, îi spuse Brie lui Paige la telefon. A fost compromis... nu scapă cu nimic. Chiar dacă sentinţa de închisoare e scurtă, s-ar putea să fie îndeajuns cât să-i schimbe comportamentul, închisoarea e urâtă. Rea şi periculoasă. Iar partea cea mai bună e că trebuie să-şi lichideze bunurile materiale ca să-şi plătească avocatul, aşa că o să primeşti banii care ţi se cuvin.

-Nu-mi pasă de asta. Nu-mi pasă de bani. Vreau doar să fiu în siguranţă.

- Ştiu, spuse Brie. Dar, dacă e să ne gândim mai bine, o sentinţă de 45 de zile cu ameninţarea că judecătorul o să i-o schimbe în zece ani dacă face cea mai mică prostie e mai bine decât una de trei până la cinci ani. Sincer.

- De ce nu mi se pare aşa? întrebă Paige.

- Pentru că eşti speriată, spuse Brie. Şi eu aş fi. Dar e de bine. Nimeni nu-l lasă să scape. Iar şansele să te sune sau să te abordeze în cei cinci

ani cât este sub supraveghere sunt minime, ţinând cont de ce-l aşteaptă. Cu siguranţă o să stea să se gândească de două ori. Şi în ăştia cinci ani e posibil chiar să-şi refacă viaţa. Nu trag prea mare nădejde că o să devină un altfel de om, dar, Dumnezeu să mă ierte, s-ar putea să-şi găsească o nouă ţintă. Oh, Dumnezeule mare!

-Nu ştiu dacă mă simt mai bine sau dacă nu e cel mai rău lucru pe care l-am auzit vreodată.

- Ştiu, zise Brie. Aşa e în profesia noastră.

Paige fu anunţată că locuinţa îi fusese scoasă la vânzare şi că era nevoie de semnătura ei. Avocatul îi trimise acte referitoare la lichidarea proprietăţilor şi conturilor.

Cu banii obţinuţi fură închise conturile de debit şi cele ipotecare.

Într-un moment de linişte, Preacher o întrebă:

- Îţi faci griji în legătură cu banii?

-Nu, îmi fac griji că n-o să pot scăpa niciodată cu adevărat de el. Nu vreau să-mi mai fie frică.

-Nu ştiu ce pot să fac în legătură cu asta, doar să-ţi promit că o să încerc cu tot ce-mi stă în putere să te apăr. Să fii în siguranţă. Dar se pare că o să te alegi cu ceva bănuţi – poate că n-ar strica să-i pui deoparte pentru situaţii de urgenţă? Cât despre partea cu frica, va trebui s-o luăm cu încetul. O să fac tot ce-mi stă în putinţă să te ajut.

-Ştiu asta, John. Îmi pare aşa de rău că te-ai pricopsit cu o nebună care se teme şi de umbra ei.

- Nu m-am *pricopsit*, spuse el, zâmbind. Nu m-am gândit niciodată aşa. Eu duc o viaţă extrem de simplă, Paige. Nu mi-am făcut niciodată prea multe griji în legătură cu banii. Poate că ar trebui să discutăm puţin despre asta. Despre bani.

-Am putea să n-o facem? întrebă ea. Banii şi obiectele... erau atât de importante pentru Wes. Îl

scotea din minți dorința de a fi bogat, de a avea multe, de a părea un om de succes. Mi-a lăsat un gust atât de amar, încât, dacă soseşte vreun cec prin poştă, s-ar putea să nici nu mă duc să-l încasez.

- E de înţeles, spuse Preacher. Dar nu vreau să crezi că, dacă tu şi Chris veţi fi familia mea, va trebui să-ţi faci vreodată griji pentru viitor. Al tău sau al lui.

- Când mă uit la diferența dintre viața mea de atunci şi cea de acum, mă simt mult mai bogată. Am tot ce-mi trebuie. Eu şi Chris... ne e mult mai bine acum.

Preacher hotărî să lase lucrurile aşa, cel puţin pentru moment. Nu discutase niciodată cu nimeni despre bani. El şi mama lui fuseseră la limita clasei de mijloc, poate chiar săraci. Locuiau într-o casă din cărămizi de zgură, cu două dormitoare, împrejmuită cu un gard anticiclón şi cu un acoperiş pe care nu te puteai baza. în cartierul lor nu existau trotuare sau felinare. Mama lui îngrijea casa şi o păstra drăguță, dar Preacher nu-şi amintea să fi văzut o piesă nouă de mobilier în toată viața lui. Când a murit, a lăsat în urmă o poliță prin care achita căsuța, plus o asigurare de viață şi o mică pensie din partea bisericii. Era doar o proprietate modestă în Cincinnati, într-un cartier în declin, plus o sumă mică de bani. Preacher avea doar 17 ani şi nu-i păsa cât ar putea obține din vânzarea casei – îşi voia mama înapoi, voia să locuiască împreună în casa lor.

Când se înrolase la puşcaşii marini fusese nevoit să renunțe, să înțeleagă că viața lui nu avea să mai fie niciodată la fel. Obținuse în total 140 000 de dolari, o avere pentru un puşti de 18 ani fără altă familie decât frații alături de care se înrolase. Se simțise cam cum se simțea Paige acum – nu putuse nici măcar să încaseze cecul. Aşa că făcuse singurul lucru care îi rămânea – îi pusese într-un loc sigur, cumpărase un certificat de depozit. Câțiva ani mai

târziu, îi băgase în altă parte – într-un fond mutual. Pentru că nu avea nici un fel de ataşament, iar banii nu însemnau nimic pentru el, nu se stresa câtuşi de puţin şi nu avea emoţii să îi tot mute dintr-o parte în alta. Îşi cumpărase între timp primul computer şi căuta informaţii pe internet – era ocupaţia lui preferată în timpul liber, pe lângă pescuit, vânătoare şi istoria militară. Învăţă câte ceva despre investiţii de pe internet, apoi începu să aplice ce învăţase online. În paisprezece ani, investiţiile lui crescuseră în mod considerabil – suma se apropia acum de 900 000 de dolari.

Singura plăcere pe care o încercase vreodată Preacher în povestea asta fusese să privească cum creşte balanţa – nu avea nevoie de bani. Acum însă avea un băiat care o să meargă la facultate peste vreo cincisprezece ani. Cu puţin noroc, o să mai fie şi alţi copii care să meargă la facultate. Putea să continue să investească şi să reinves- tească, dar îi trecu prin minte să bage 200 000 de dolari în obligaţiuni, care erau sigure, ca să le aibă la îndemână, la nevoie.

Mai târziu, la momentul potrivit, o să-i spună lui Paige că, dacă nu putea să încaseze cecul obţinut în urma înţelegerii de divorţ, nu avea nici cea mai mică importanţă. Avea într-adevăr tot ce-i trebuia. Doar că nu ştia încă.

Era posibil ca Mei să fie puţin distrată – se întâmplă adeseori femeilor însărcinate. Era în Clear River, unde umpluse rezervorul Hummerului, şi, în timp ce oprise la singurul semafor din oraş, se făcuse verde şi ea nu se mişcase. Când în sfârşit ridicase privirea şi observase că se schimbase, se auzi o bufnitură, iar Hummerul fu împins în intersecţie. Când ieşi din maşină, cu o mână apăsată pe spate şi cu abdomenul ieşindu-i în faţă ca muntele Kilimanjaro, bărbatul din camioneta care o lovise se albi ca varul

la față. Mei îl recunoștea – avea pe cap o pălărie de paie și aproape că o răpise cu câteva luni în urmă și o dusese într-o rulotă de lângă o plantație ilegală de canabis, ca să aducă pe lume un copil. Mei se uită la bara din spate a Hummerului. O parte era turtită de-a binelea.

- La dracu'! făcu ea.

- Ești bine? întrebă bărbatul, cu o expresie evidentă de panică.

- Da, așa cred.

- Dumnezeule mare! Nu vreau să am iar de-a face cu soțul tău, spuse el.

-Nici eu.

-Am asigurare. Am permis. Am tot ce-ți trebuie. Spune-mi doar că ești bine.

- Potolește-te, spuse Mei. Încearcă să nu o iei razna. Nu fugi și nu face vreo prostie.

- Da, spuse bărbatul agitat. Da...

Nu exista poliție locală în Clear River, așa că Mei se întoarse pe jos la benzinărie și sună la California Highway Patrol. Îl sună pe Jack, îl asigură că e bine știind dinainte că nu o să reușească să-l convingă și o să taie muntele ca o săgeată.

Cam o jumătate de oră mai târziu, sosiră cei de la CHP și opriră în intersecție, cu luminile de avertizare pornite ca să țină traficul la distanță de accident. Când coborî din mașină, ofițerul de patrulă o găsi pe Mei așezată în Hummer, pe scaunul de lângă șofer, cu portiera deschisă și cu picioarele în stradă, ascultându-și burta cu un stetoscop.

- Oh, frate! zise el. Sunteți bine?

- Da, spuse ea, trecându-și o mână peste abdomen. Suntbine.

- Ăăă, aveți o sarcină avansată, spuse ofițerul.

- Mie-mi zici?

- Sunteți doctor?

- Moașă.

- Atunci presupun că ştiţi ce aveţi de făcut.

Chiar în acea clipă, camioneta lui Jack opri cu scârţâit de frâne în intersecţie. Coborî şi se îndreptă cu pas iute spre ei. Mei se uită la ofiţer:

- Ei bine, probabil că o să fie irelevant.

Jack îi aruncă o privire vechii lui cunoştinţe cu pălăria de paie şi se enervă pe loc. Maxilarul i se încleştă, chipul i se întunecă de furie. Mei îi puse o mână pe braţ.

- Ştiu că, tehnic, este vina lui, dar s-a schimbat semaforul, iar eu nu am plecat. Aşa că încearcă să laşi deoparte sentimentele personale şi lasă-l pe domnul poliţist să-şi facă treaba.

Jack îi aruncă o privire poliţistului care îi lua datele bărbatului şi spuse:

- S-ar putea să-mi fie foarte greu să-mi ignor sentimentele personale.

- Bine atunci, spuse Mei. Să încercăm măcar să fim raţionali.

Patruzeci de minute mai târziu, era întinsă pe masa de examinare din clinica din Grace Valley, cu monitorul ecografului bipuind lângă ea. Jack era agitat, dar nimeni altcineva nu era deosebit de îngrijorat. John spusese că nu strica să verifice, să fie siguri că totul era în ordine, în mod clar, fătul nu fusese traumatizat – fetiţa lor sălta ca o gimnastă. June Hudson şi Susan Stone se uitau peste burta mare a lui Mei, privind bebeluşul pe monitor în timp ce John mişca bagheta. Apoi John spuse:

-La dracu'!

-Oh, frate! spuse şi soţia lui.

-Nu se întâmplă prea des aşa ceva, spuse June.

- Ce? spuse Jack. Ce este?

- Dar am atâtea lucruşoare roz! De la Crăciun! ţipă Mei.

-Ce? făcu Jack. Ce mama dracului se întâmplă?

Copilul e bine?

- Copilul e bine, spuse John. Dar cu siguranţă nu este Emma. Uite – femur, femur, penis. Am dat-o în bară. Şi sunt atât de bun... nu-mi dau seama cum s-a întâmplat.

- Probabil că era încă devreme, spuse June. Ar fi trebuit să mai facem una la douăzeci de săptămâni, ca să fim siguri.

- Da, dar sunt atât de *bun!* insistă John.

- Penis? întrebă Jack.

Mei se uită în ochii lui şi spuse:

- Va trebui să găsim alt nume.

Jack avea o expresie tâmpă. Mei nu-şi amintea să-l mai fi văzut vreodată aşa.

- Frate, spuse el, abia şoptit. S-ar putea să nu ştiu ce să fac cu un băiat.

- Ei bine, am primit vestea la timp, spuse June, ieşind din sala de examinare.

- Da, chiar înainte de petrecere, adăugă Susan, venind după ea.

- Şi eram sigur că am nimerit-o, zise John. Mă simt trădat într-un fel.

Mei privi în ochii soţului ei şi văzu cum pe chip i se întinde încet un rânjet puternic.

- La ce te gândeşti, Jack? îl întrebă.
- De-abia aştept să-i sun pe fraierii mei de cumnaţi!

Mei era pregătită să plece de la clinică, să traverseze şi să ia cina cu soţul ei, când Connie apăru în uşă, susţinând-o pe Liz. Connie o ţinea pe Liz de sub cot în timp ce fata îşi strângea abdomenul. Un lichid închis la culoare i se scurgea pe sub blugi, pe picioare şi plângea.

- Doare! urlă ea. *Doare!*
- Bine, scumpo, zise Mei, venind şi luând-o de cealaltă mână. Hai să vedem ce se întâmplă! Când ai fost ultima oară la dr. Stone?

-Acum două săptămâni. Oohh!

- E în travaliu? întrebă Connie.
- Posibil. O să ştiu într-un minut. Intră în cabinet ca să te examinez. Apoi o să vedem dacă e cazul să mergi la spital.

Mei şi Connie o ajutară pe Liz să se dezbrace, scoţându-i blugii uzi şi punându-i o cămaşă, ca să poată urca pe masă.

- Mă ocup eu de aici, îi spuse Mei lui Connie. Vreau să văd cum stăm.
- Sună-l pe Rick! strigă Liz. Te rog, mătuşă Connie! Te rog! Am nevoie de el!
- Sigur, scumpo.

Connie ieşi din cameră, închizând uşa în urma ei. Mei lipi stetoscopul de burta lui Liz, deşi fata se zvârcolea. Aşteptă să treacă contracţia, însă era una lungă şi puternică. în cele din urmă uterul se relaxă, nu că asta i-ar fi adus prea multă uşurare lui Liz.

Ţipetele lui Liz se mai potoliră, iar Mei se concentră să asculte, mişcând stetoscopul. Apoi îl atârnă pe după gât şi scoase aparatul doppler pentru monitorizarea bătăilor inimii fătului. îl mişcă peste burta lui Liz, cât putea mai calmă, în ciuda gemetelor şi a zvârcoliturilor fetei.

- Inima bate bine? întrebă ea.

- E greu de spus în clipa de faţă, din cauza contracţiilor. O să ascult din nou, după ce verific cervixul.

Îşi puse o pereche de mănuşi.

- Haide, Liz, lasă-mă să te examinez! Pune picioarele pe suporţi şi lasă-te în jos. Voi fi cât pot de blândă. Aşa. Respiră încet şi adânc.

Îşi introduse cu grijă mâna în canalul de naştere.

Şase centimetri. Nu, şapte. Lichid cu sânge.

- Liz, spuse ea, e timpul. O să naşti curând.

Mei încercă din nou cu dopplerul, cu inima strânsă. Era cam devreme. Nu începuse nici măcar vizitele săptămânale pe care trebuia să le facă la John Stone în ultima lună. Probabil că nu avusese un consult intern de la cel pe care i-l făcuse Mei, când se întorsese în Virgin River.

Îi măsură tensiunea şi-i ascultă inima.

Totul era normal, pentru situaţia de faţă. Puse din nou dopplerul.

-Ai de mult timp contracţii? o întrebă pe Liz.

-Nu ştiu. Cred că am avut toată ziua. Dar nu ştiam ce sunt. A devenit din ce în ce mai rău. Nu seamănă cu contracţiile alea, Braxton. Parcă mă taie cineva cu cuţitul!

- Gata, scumpo, e în regulă. Ai simţit copilul mişcân- du-se mult?

-Nu. Mă doare doar foarte tare spatele... şi mă doare doar din când în când stomacul. Am crezut că sunt gaze. Asta erau?

- Nu ştiu, scumpo. Când ai simţit ultima oară copilul mişcându-se? întrebă Mei.

- Nu sunt sigură, strigă Liz. E bine?

- Încearcă să respiri aşa, spuse Mei, demonstrându-i cum să tragă aerul în piept şi cum să-l dea afară. Dar Liz era prea departe pentru asta.

Mei îi arată cum să sufle aerul în pufăituri scurte

şi asta păru să ajute o idee.

-Aşa, ţine-o aşa! Mă duc să mă asigur că mătuşa ta Connie l-a sunat pe Rick. Bine?

- Bine. Dar să nu mă laşi singură!

- Lipsesc doar un minut. încearcă să respiri.

Mei ieşi din cameră şi închise uşa în urma ei.

- Connie, l-ai găsit pe Rick?

- Jack l-a trimis în Garberville să ia nişte carne de vită. Ar trebui să se întoarcă în curând.

- Cât de curând? întrebă Mei.

Instinctul îi spunea că trebuia să-i spună lui Liz numaidecât – nu detecta nici o bătaie de inimă, nici o mişcare. Dar era atât de tânără şi de vulnerabilă şi depindea atât de mult de Rick.

-Jack a zis că în câteva minute, răspunse Connie.

- Bine atunci. Liz e în travaliu şi e dilatată. Vrei să stai tu cu ea, te rog, câteva minute? Trebuie să-l sun pe dr. Stone. Nu durează mult.

Doc Mullins o interceptă pe hol.

- Ce se întâmplă? întrebă el.

Mei se aplecă spre el şi-i spuse în şoaptă:

- Nu detectez bătăi de inimă şi nu simt nici o mişcare. E dilatată şapte centimetri şi nu-şi aminteşte când a simţit ultima oară copilul mişcându-se.

Sprâncenele albe ale doctorului se apropiau din ce în ce mai mult, pe măsură ce Mei vorbea. Când termină, spuse:

- La naiba!

- Te duci şi tu să încerci? Te rog?

- Tu auzi mai bine ca mine.

- Foloseşte dopplerul şi încearcă oricum! Te rog! insistă ea. O să-l sun pe John. A mai văzut-o.

Doc îşi puse mâna bătrână pe umărul ei.

- Nu puteai face nimic.

- Ştiu. Dar, te rog, încearcă, Doc!

Ştia însă că nu o să găsească nimic. Fătul murise în uter. Puteau să încerce să o ducă la Valley Hospital, dar, ţinând cont de cât de avansat era travaliul, nu ar fi folosit la nimic – nu ar fi ajutat copilul – şi până ajungeau ar fi fost oricum prea târziu pentru o epiduralã, aşa că nu puteau face nimic pentru durere. Mei trebuia să se concentreze să o ajute pe Liz şi să scoată copilul cât mai repede cu putinţă. Dar mai întâi trebuia să-l sune pe John. Din fericire, răspunse imediat şi îi explică situaţia.

-Am văzut-o acum două săptămâni, spuse el. Era bine atunci. Este preeclamptică?

- Nu. Tensiunea e bună şi n-ar folosi nimic să-i examinez urina, ţinând cont că e sânge în ea. Şi nu vreau să folosesc un cateter în situaţia de faţă. Dar eu spun că nu – nu văd nici un edem. A avut dureri de burtă, nu-şi aminteşte ultima mişcare fetală şi contracţiile sunt extrem de rapide – uterul muncеşte din greu. Era la dilataţie şapte acum câteva minute.

-Tot ce poţi face este să scoţi copilul, spuse John. Vrei să vin acolo?

- Ce-ai putea face? întrebă Mei.

- Să scot eu copilul, Mei. Nu vreau să fii nevoită să treci prin asta, având în vedere că eşti şi tu însărcinată. E traumatizant.

- Pot s-o fac, spuse Mei. Dar, la naiba!

- Da, la naiba! spuse şi John, cu voce înceată.

-Cel puţin pare să se mişte foarte repede, spuse ea,
după care închise.

Apoi îl sună numaidecât pe Jack.

- Am nevoie de ajutor, spuse. Liz e într-un stadiu avansat de travaliu şi nu pot s-o duc sus.

-Vin acum, spuse Jack.

Doc ieşi din sala de examinare chiar când Mei se pregătea să intre. Clătină cu tristeţe din cap. „Of, Dumnezeule!” îşi spuse Mei. „Ar putea fi şi mai greu pentru copiii ăştia? E destul de greu să ai un copil când eşti prea tânăr. Să ţi se nască un copil mort e groaznic.”

„Fii tare”, îşi spuse. „O să se plângă mult – trebuie să fii tare. Cineva trebuie să fie puternic. Cineva trebuie să-i ajute să treacă peste asta.”

-Jack vine încoace, îi spuse lui Doc. Poate să o ducă el sus. Trimite-l imediat ce vine, da?

Apoi se întoarse în cabinet.

- Liz, trebuie să fiu directă cu tine – lucrurile merg foarte repede. Nu avem timp să te ducem la spital. O să te ducem sus, în pat. O să te ajut eu.

- Şi injecţia pentru durere? întrebă ea, deja transpirând abundent.

- Nu vreau să te încetinesc sau să te ameţesc, scumpo. Pot să-ţi dau ceva pentru durere după ce ne instalăm sus. Dar hai să mergem! O să te ajut cu respiratul. Şi Rick o să ajungă curând.

Jack intră în cameră. Era prea perspicace. Expresia lui trăda că-şi dădea seama că ceva nu era în regulă, chiar dacă nu ştia exact ce anume. Mei se dădu la o parte şi Jack se aplecă deasupra lui Liz.

- Haide, scumpo! spuse el, bând. O să te duc sus.

Când o ridică în braţe, cearşaful care o acoperea alunecă, lăsându-i fundul gol la vedere, dar Jack numai la asta nu se gândea.

-Aşa, haide! Uşurel.

O duse sus, în camera în care Mei asistase prima naştere în oraşul ăsta. Liz se zvârcolea şi ţipa când o aşeză încetişor pe cearşafurile albe. Când îşi trase braţele de sub ea, una din mâneci îi era pătată de sânge.

- Rick? întrebă fata.

- E pe drum, Liz. Trebuie să apară în orice clipă.

-Am nevoie de el! plânse ea.

- E pe drum, scumpo, spuse Jack.

Mei încerca din nou cu dopplerul, rugându-se pentru o minune, dar nu auzi nimic. Doar contracţii puternice, fără viaţă.

- Doc, rămâi puţin cu Liz, te rog!

- Sigur, spuse Doc.

Se duse, îi luă mâna într-a lui şi începu să îi

explice ce să facă.

- Hai să încercăm să respirăm, Lizzie, spuse el.

Mei ieşi pe hol, împreună cu Jack şi Connie.

Jack îşi sufleca mâneca murdară în clipa în care uşa de la intrare se dădu de perete si Rick strigă:

-Liz? Mei?

Mei puse o mână pe braţul lui Jack, dându-i de înţeles să rămână acolo.

-Suntem sus, Rick! strigă ea.

Băiatul urcă scările câte trei, cu chipul tânăr brăzdat de cute de îngrijorare. Era încordat şi evident speriat.

- E prea devreme? întrebă el.

Mei luă cu o mână mâna lui Connie şi cu cealaltă pe a lui Rick.

- Rick, trebuie să-ţi spun ceva şi am nevoie să fii mai puternic decât ai fost vreodată. Pentru Liz. O să ne ajuţi să trecem de asta.

Jack se duse în spatele lui Rick şi-i puse o mână puternică pe umăr.

- Copilul, Rick. Nu detectez bătăi de inimă.

Nu se obosi cu terminologia medicală. Se uită la băiatul de 17 ani şi spuse:

-A murit, Rick.

- Ce? întrebă el, încruntându-se nedumerit. Ce ai spus?

-Nu detectez bătăi de inimă. Nici o mişcare. Liz e în travaliu şi o să nască în curând, dar copilul n-o să fie viu.

Connie, care înţelesese din prima, începu să plângă încet, cu capul plecat, cu umerii tremurându-i. Rick avu nevoie de câteva clipe. Scutură din cap, încercând să se împotrivească.

- De ce? întrebă el. Cum?

- Nu ştim, Rick. Am vorbit cu dr. Stone acum câteva minute – totul era în regulă când a văzut-o ultima oară. Liz nu pare să sufere vreo complicaţie. A trecut ceva timp de când a simţit mişcare. Ar putea fi câteva ore, câteva zile... Lucrurile de genul ăsta sunt rare, dar se întâmplă. Şi va trebui să-i spunem.

-Am crezut că e doar liniştit aseară. Era...? întrebă Rick. Aseară, când am ţinut-o În braţe, nu am... Nu, spuse el, scuturând din cap.

Ochii i se umplură de lacrimi, deşi spatele îi rămăsese drept.

-Nu, spuse el din nou.

Mei îl luă în braţe. Un trup mare, solid, un tată prea tânăr, un tată îndurerat prea curând. Se sprijini de ea, clătinând din cap, spunând nu, nu, nu, nu la nesfârşit. Mei se gândi că poate era mai bine să refuleze aici, înainte să se ducă la Liz, însă un ţipăt se auzi din camera în care era fata, iar Rick ridică brusc capul, ca şi cum ar fi auzit o împuşcătură. îl văzu cum încearcă să fie curajos, să-şi controleze propriile lacrimi.

- O să aibă foarte mare nevoie de tine. Mai greu de atât nu se poate.

- Poate că n-ar trebui... să-i spunem.

-Trebuie să-i spunem. E copilul ei. Poţi face asta cu mine? Pentru că am mare nevoie de ajutorul tău.

- Da, spuse Rick, înăbuşindu-şi lacrimile şi ştergân- du-şi nasul cu mâneca. Da, cred că pot. Oh, Doamne! spuse el, pierzându-şi o clipă cumpătul. Eu i-am făcut asta.

-Nu, Rick – pur şi simplu, s-a întâmplat. E crud şi e groaznic, dar nu e vina nimănui. Trebuie să trecem cumva peste asta.

- Dacă o ducem repede la spital? întrebă el.

- îmi pare rău. N-ar ajuta la nimic.

Haide să...

- Poate că te înşeli!

- Nu-ţi poţi imagina cât de mult îmi doresc să mă fi înşelat. Vino cu mine! Se apropie şi trebuie să ştie.

Îi luă mâna.

-Va trebui să fii lângă ea.

Îl trase în încăpere şi, în clipa în care intrară, Doc ieşi, lăsând-o să-şi facă meseria.

- Rick! strigă Liz, întinzând braţele spre el.

Era acoperită de sudoare, părul îi era umed, iar trăsăturile, schimonosite.

Rick alergă lângă ea şi o luă în braţe, o ţinu lipită de el, în timp ce lacrimi tăcute i se scurgeau pe obraji. Liz era chinuită de dureri prea mari ca să se mai întrebe ce era cu el.

Când contracţia trecu, Mei îi luă mâna şi îi zise:

- Liz, eu şi Rick trebuie să-ţi spunem ceva...

Rick îşi ridică încet capul de pe umărul ei şi se uită la ea, cu o expresie puternică, deşi obrajii îi erau umezi.

- Ce? întrebă ea, slăbită. Ce s-a întâmplat?

Rick îi dădu la o parte părul de pe frunte şi spuse, abia şoptit.

- Copilul, Liz. Nu e bine.

- Ce? întrebă ea din nou.

Rick îi adresă o privire imploratoare lui Mei.

- Copilul nu mai trăieşte, Liz, spuse Mei, făcând mari eforturi să-şi stăpânească propriile lacrimi.

- De unde ştii? întrebă ea aprins, ridicându-se în pat, dintr-odată alertă şi speriată. De unde ştii asta?

-Nu se aud bătăi de inimă, scumpo. N-am auzit nici una.

Şi apoi trupul fetei fu cuprins de o altă contracţie.

-Nu poţi să-i dai nimic? întrebă Rick.

Mei îşi puse o pereche de mănuşi ca să o consulte.

- O să-i dau ceva care să-i atenueze durerea, fără să o încetinească sau să o facă să-şi piardă cunoştinţa. Trebuie să mergem mai departe, le spuse. Lasă-mă să mă uit, scumpo! Hai, ridică genunchii! Aşa, bravo! Aşa. Bun, suntem aproape. Nu mai durează mult.

- De ce? întrebă Liz, printre suspine. De ce? Ce s-a întâmplat?

- Nu ştie nimeni, iubito, spuse Rick. O ciudăţenie a naturii – nu ştie nimeni.

- Oh, Doamne, Rick!

- Sunt aici, iubito. Nu te părăsesc. Te iubesc, Liz. Te iubesc atât de mult. Trecem noi de asta.

- Nu poate nimeni să facă nimic? ţipă ea.

-Ar face, dacă ar putea. Sunt aici, iubito. Nu te las.

Văzându-i cum plângeau împreună, cum se strângeau în braţe de la o contracţie dureroasă la alta, Mei simţea o mândrie tragică pentru aceşti doi copii care se ajutau unul pe celălalt într-o experienţă care era, fără îndoială, cea mai cumplită pe care o poate îndura un om – la orice vârstă.

- O să te rog să împingi într-un minut, Liz.

Se duse şi deschise uşa şi îl găsi pe Doc aşteptând.

- E aproape timpul, spuse ea. Dilataţia e de aproape zece centimetri.

Se întoarse şi-i explică lui Liz cum să împingă – un proces lung şi greu. Liz era fantastică şi, între contracţii, plângea necontrolat, cu suspine. Apoi John Stone intră în încăpere.

- M-am gândit că nu ţi-ar strica puţin ajutor, spuse el. Sunt aici, dacă ai nevoie de mine.

Mei şopti un *Mulţumesc* aproape neauzit, apoi se uită la Liz şi la Rick. John îşi puse mănuşile, îşi pregăti clemele şi foarfeca.

Liz împinse de două ori, agăţându-se de Rick între contracţii. Mei îi întâlni de câteva ori privirea lui Rick şi observă că, în mod remarcabil, băiatul nu-şi pierdea cumpătul. Se gândi în treacăt cât de mult semăna cu Jack – ochii lui erau limpezi, dar obrajii erau umezi, iar falca, încleştată. însă în clipa în care îşi apropia buzele de fruntea lui Liz expresia i se înmuia şi murmura cuvinte dulci, îi spunea că e acolo, că o iubeşte.

Mei văzu creştetul capului copilului. Avea să iasă repede, era prematur şi mai mic decât media.

Ieşi tot capul. Numaidecât putu vedea că se oprise din dezvoltare, că avea o culoare uşor

albăstruie, dar pielea îi era intactă – copilul murise de cel mult o zi.

- încă o dată, Liz, şi s-a terminat.

Scoase un umăr.

Mei lăsă băieţelul inert, lipsit de viaţă, pe pat, între picioarele lui Liz, în timp ce John prindea clema şi tăia cordonul ombilical. Apoi înfăşură copilul într-o pătură, cu dragoste şi blândeţe, ca şi când ar fi fost viu, lăsându-i faţa la vedere. Avea ochii închişi, braţele şi picioruşele îi atârnau fără vlagă.

- Dă-ni-l! spuse Liz. Dă-ni-l!

Mei puse copilul în braţele lui Liz. Rick şi Liz îl ţinură, plângând cu capetele împreunate deasupra lui. În vreme ce umerii lui Rick tremurau în tăcere, suspinele lui Liz îţi sfâşiau inima.

Apoi Mei îi văzu cum îl scot încet din pătură, cum îl ating, cum îl examinează centimetru cu centimetru, ca şi cum ar fi avut în braţe un copil viu. Privirea i se înceţoşă şi simţi lacrimile căzându-i pe obraji. Copilul ei o lovi înăuntru.

Mei îi masă blând uterul lui Liz preţ de câteva minute, apoi veni placenta. în timp ce o examina ca să se asigure că era întreagă, îi trecu prin minte că aici trăise copilul... şi murise. Nu avea nici un sens. Când se uită la Liz şi la Rick văzu că, în ciuda faptului că lacrimile le curgeau şuvoi pe obraji, studiau bebeluşul gol, îl atingeau cu mângâieri blânde şi iubitoare, îi ţineau degetele micuţe în mâna lor.

Mei coborî privirea, copleşită. ^

Simţi mâna lui John pe umăr. îi şopti la ureche:

- Ce-ar fi să mă laşi pe mine să termin?

Mei dădu din cap şi plecă. în mod normal, ar fi insistat să termine ea treaba, însă această pierdere cumplită şi intensă combinată cu faptul că era la rândul ei însărcinată schimba situaţia. îl privi pe John examinând-o pe Liz ca să vadă dacă avea nevoie de cusături, apoi aco- perind-o. îi examină

atât pe Liz, cât şi pe Rick ca să se asigure că erau bine, însă nici unul din ei nu păru să observe. Apoi John îşi puse braţul pe după umărul lui Mei şi îi spuse:

- Hai să-i lăsăm puţin singuri! Vino!

O trase afară din cameră şi, odată ieşiţi, Mei se prăbuşi pe umărul lui şi începu să plângă. John o ţinu şi o lăsă să se descarce. În timp ce o ţinea, simţi copilul mişcân- du-se în ea şi, în ciuda dorinţei lui de a fi puternic, ochii i se umeziră. în cele din urmă, Mei trase aer în piept şi ridică privirea spre el. Zâmbi şi-i şterse o lacrimă de pe obraz.

- Mulţumesc că ai venit.

-Nu te-aş fi lăsat să treci singură prin aşa ceva, spuse John.

-Nu am fost singură, spuse ea încet. Am fost împreună cu doi dintre cei mai puternici copii pe care i-am întâlnit vreodată.

Doc transportă copilul la Valley Hospital, unde avea să se efectueze o autopsie, dar nu era ceva neobişnuit să nu se găsească o cauză evidentă a morţii în astfel de situaţii. Liz trecuse fără probleme de naştere, în ciuda rezultatului devastator. Mei avu nevoie de câteva ore şi de ajutorul lui John ca să aranjeze şi să cureţe totul. John îi dădu lui Liz un sedativ, iar fata adormi la scurt timp după aceea. Cam atunci se întoarse şi Doc şi îl găsi pe Rick întins pe patul îngust, lângă Liz, ţinând-o în braţele lui puternice. Mei îi oferi şi băiatului un sedativ.

-Nu, spuse acesta, cu stoicism. O să rămân treaz pentru Liz. S-ar putea să aibă nevoie de mine.

Se făcuse 22.00 când John plecă, iar Mei traversă şoseaua spre bar, trăgându-şi picioarele copleşită de tristeţe.

Când intră, constată nu numai că Jack era încă acolo, dar şi că Paige, Preacher şi Mike erau încă treji, aşteptând-o ca să-i fie alături. Jack se ridică de la masă.

Mei păşi înăuntru, se uită la ei şi clătină din cap.

- Bieţii copii! spuse ea.

Jack o cuprinse în braţe şi, preţ de-o clipă, o strânse la pieptul lui. Apoi Mei spuse:

- Mi-e atât de frig pe dinăuntru! Am nevoie de foc. Şi de brandy. Doar o înghiţitură de brandy, te rog!

Jack o conduse lângă foc şi, când se aşeză, Paige îi luă mâna.

- A fost rău?

- Copilul era mort înainte să se nască.

Oricui altcuiva i-ar fi spus că era foarte trist. Prietenilor ei apropiaţi le spuse:

- Parcă mi s-a frânt inima într-un milion de bucăţi, îmi pare atât de rău pentru ei!

Jack îi aduse lui Mei un păhărel mic de Remy. Îl duse la buze cu mâna tremurândă şi sorbi, apoi îl puse înapoi pe masă. Îşi strânse haina în jurul ei şi se întoarse cu spatele la foc.

- Nu ştii niciodată unde o să găseşti curajul, spuse ea. Dumnezeule, copiii ăia doi! S-au ţinut unul de celălalt şi au trecut prin cea mai cumplită zi din viaţa lor.

- Cel puţin sunt tineri, spuse Paige.

- Da, măcar atât.

Apoi încăperea se cufundă în tăcere în timp ce Mei absorbea căldura focului şi sorbea în linişte jumătate din brandy. Apoi spuse:

-Jack, vreau să te duci acasă şi să te odihneşti. Eu o să. rămân cu Liz şi cu Rick în seara asta, în caz că au nevoie de mine.

Jack îşi îndreptă numaidecât spatele.

- Mei, poate Doc să facă asta. Sau ai fi putut să-l rogi pe John să rămână – la urma urmei, Liz e pacienta lui. Tu eşti...

- O să rămân la Doc. Şi aş vrea ca tu să te duci acasă şi să încerci să dormi. Rick o să aibă nevoie de tine mâine.

- O să aştept aici, în caz că...

-Te rog! spuse ea. Hai să nu ne certăm în legătură cu asta! Doar stii că nu-i pot lăsa acum.

-Mei... ’

- M-am hotărât, Jack. Ne vedem mâine-dimineaţă.

Deşi Preacher îi oferi lui Jack patul lui, sau cel puţin
canapeaua din sufragerie, Jack făcu aşa cum îi spusese Mei şi se duse la cabană. Firește că nu putu să doarmă.
Într-o astfel de noapte, chiar avea nevoie să simtă burta soţiei lui lipită de el, să-şi simtă fiul mişcându-se, viu. Dar înţelegea; Mei era la fel de încăpăţânată pe cât era de puternică şi, dacă ar fi venit acasă cu el, şi-ar fi făcut întreaga noapte griji pentru Liz şi Rick.

La 4.00 dimineaţa, nu mai rezistă. Se ridică din pat şi se îmbrăcă. Îşi puse geaca şi mănuşile de piele şi se întoarse în oraş. Parcă în faţa clinicii lui Doc, chiar lângă camioneta lui Rick, coborî şi se sprijini de uşă. Ar fi putut să se ducă la bar şi să facă cafeaua, dar nu avea nici un sens să trezească pe toată lumea. Preacher şi Paige nu trebuiau treziţi, presupunând că reuşiseră să adoarmă. Cu siguranţă povestea îi afectase profund şi pe ei.

Jack rămase acolo, fără să simtă frigul, cu respiraţia învârtindu-i-se într-un nor de abur deasupra capului, până ce primele raze ale soarelui de iarnă începură să se strecoare peste munte, mai bine de două ore mai târziu. O să fie acolo când ieşea Mei, după tura de veghe, şi o să-i dea micul dejun şi o s-o ducă acasă şi o să se asigure că se odihnea. Petrecu mult timp cu privirea în pământ, întrebându-se cum fusese cu putinţă să se întâmple un lucru atât de crud.

Când uşa clinicii se deschise, ridică privirea. Nu

Mei, ci Rick ieşi pe verandă. Singurul lucru la care se putea gândi Jack era că fusese un mod cumplit de dur de a deveni bărbat. Rick rămase acolo câteva clipe, apoi coborî încet treptele verandei şi ieşi în stradă. Îi întâlni privirea, iar Jack văzu în ochii lui o infinită pierdere şi durere.

Se apropie şi-l cuprinse cu mâna pe după gât, trăgân- du-l pe umărul lui. îl auzi pe Rick oftând adânc. îl cuprinse cu celălalt braţ, iar Rick capitulă. Se prăbuşi peste Jack şi dădu drumul lacrimilor.

- Da, prietene. Dă totul afară! Sunt aici.

- De ce n-am putut să fac nimic? întrebă Rick încet.

-Nici unul dintre noi nu putea face nimic. E îngrozitor. îmi pare atât de rău!

Rick plânse încet, îndoliat, cu umerii tremurându-i în timp ce Jack îl ţinea în braţe. Cu toate provocările acestei sarcini, cu toată tristeţea legată de situaţia lui Rick şi a lui Liz, cu toată lupta lor de a se purta cu demnitate, ca nişte adulţi, nimic nu i-ar fi putut pregăti pentru durerea pe care o încercau acum. Băiatul care devenise bărbat, care-şi asumase întreaga responsabilitate, zăcea acum la pieptul lui Jack, zdruncinat, plângând încet, îndurerat. Sufletul îi fusese spulberat, iar Jack simţi cum i se frânge propria inimă.

O singură lacrimă îşi croi drum pe obrazul lui ţepos.

capitolul 16

Liz petrecu două nopţi în camera de spital de la clinică, iar Rick rămase cu ea tot timpul. Plânseră mult şi se ţinură în braţe. Mei petrecu şi ea mult timp acolo, încercând să-i aline cumva. Le spuse că era important să-şi amintească două lucruri: că nu

era nici vina lor, nici a oricui altcuiva şi că nu exista nici un motiv să creadă că aşa ceva se va mai întâmpla vreodată. Moartea intrauterină era extrem de rară, atunci când nu era provocată de eclampsie sau de alte complicaţii ale sarcinii, dar, din nefericire, se mai întâmpla din când în când.

Jack şi Mei se ocupară de aranjamentele pentru îngroparea copilului. Liz vru să-l ducă acasă, în Eureka, unde crescuse ea şi unde erau îngropaţi bunicii ei. Apoi Liz îşi dori să rămână cu mama ei, care devenise mult mai sensibilă la durerea tânărului cuplu, după tragedia care îi lovise. Îl invită până şi pe Rick, spunându-i că era bine-venit cât de mult şi cât de des îşi dorea să vină, pentru că Liz avea nevoie disperată de susţinerea lui ca să treacă de aceste zile întunecate.

Mei era îndurerată. Cu siguranţă nu era prima oară când pierdea un copil la naştere, dar când erai medic sau moaşă într-un orăşel micuţ, pacienţii erau prietenii tăi – iar aceşti tineri erau foarte speciali pentru ea.

Jack, care nu prea ştia cum să-şi ajute soţia, o duse la June Hudson, în Grace Valley, unde se strânseseră John şi Susan, June şi Jim şi Doc Hudson. Luară o cină solemnă împreună şi discutară despre cele mai rele momente din carieră, despre pierderile tragice. Era departe de a fi o ocazie veselă, dar o ajută pe Mei – îi aminti că asta era latura tristă a medicinii şi că nu era singură.

În timpul cinei, Jack se gândi că şi medicii aveau nevoie să-şi împărtăşească poveştile din război, la fel cum făceau soldaţii din Marină. Era un punct de echilibru; le amintea că toţi aveau rolul de a se susţine unul pe celălalt împărtăşind victoriile şi tragediile.

Rick găsea putere la Jack şi Preacher, care îl supravegheau îndeaproape, petrecând ore întregi la

sfârşitul zilei vorbind cu el şi punându-i la dispoziţie umerii lor solizi şi camaraderia propriilor experienţe.

Întregul oraş părea să sufere pentru Rick şi pentru Liz, dar lui Paige îi era clar că durerea lui Mei era unică. Pe măsură ce se apropia naşterea propriului copil, moment care ar fi trebuit să-i aducă o mare bucurie, era tot mai tăcută. Paige ştia cum ajunsese Mei în Virgin River şi cum, tocmai când se pregătea să plece, un nou-născut abandonat fusese găsit pe veranda lui Doc, iar Mei îşi lăsase la o parte propriile nevoi şi rămăsese să aibă grijă de copil până când i se găsise un cămin. Multe săptămâni şi luni după ce Lilly Anderson luase fetiţa în grijă, Mei se dusese la ferma Anderson ca să o ţină în braţe. Legătura lor era puternică.

Aşa că Paige veni într-o după-amiază la clinică şi o rugă pe Mei să facă o plimbare cu ea. Spuse că avea ceva de făcut şi că nu voia să se ducă singură. Conduse apoi până la ferma Anderson, iar Mei o întrebă:

- Ce căutăm aici?

- Un leac bun, spuse Paige. Haide!

Paige o cuprinse pe Mei pe după umeri şi o conduse pe verandă. Când Lilly veni la uşă, Paige spuse:

- Cineva are nevoie să ţină în braţe un bebeluş sănătos.

Mei îi aruncă o privire şi începu să clatine din cap, dar Lilly o luă de mână şi îi spuse:

- Sigur că da!

Şi o trase înăuntru.

Micuţa Chloe dormea, dar asta nu conta pentru Lilly. Dacă Mei avea nevoie de ceva, nu exista om în Virgin River care n-ar fi mutat şi munţii ca să o ajute. Chloe avea acum aproape un an. Lilly îşi ridică fiica din pătuţ şi i-o întinse lui Mei. Mei lipi ghemotocul de viaţă de trupul ei şi găsi forţă în trupuşorul micuţ, în oftaturile adormite. Nu era la fel ca un nou-născut,

un bebeluş sănătos, proaspăt scos din pântecul mamei, dar avu efectul scontat. Lilly o lăsă pe Mei singură în camera copilului, iar Mei o legănă mult timp pe Chloe, în timp ce Paige şi Lilly beau un ceai în bucătărie. Căldura vieţii pe pieptul ei părea să o vindece întru câtva. Propriul bebeluş se învârtea şi se lovea în ea, făcându-şi simţită prezenţa. Şi Mei era recunoscătoare pentru fiecare mişcare, chiar şi pentru cele care o deranjau.

Pe drumul de întoarcere, Mei spuse:

- Cum ai ştiut să faci asta?

Paige ridică din umeri.

- Nu a trecut chiar atât de mult timp, Mei. Nu era la termen, dar...

Preţ de-o clipă, Mei rămase fără cuvinte, şocată. Apoi se întinse şi-i prinse mâna lui Paige, pe volan.

- Oh, Paige! îmi pare atât de rău!

-Mulţumesc, Mei, dar...

- Nu, îmi pare rău! Cu toţii ne-am gândit doar la cât de periculos era soţul tău, iar faptul că ai pierdut copilul nu a părut... Dumnezeule, şi tocmai eu! Era copilul tău! Paige, te rog să mă ierţi! Ar fi trebuit să te ajut, erai îndurerată. în schimb, mă ajuţi tu pe mine.

Paige îi zâmbi dulce.

-Mă bucur mult că te-am putut ajuta. Cât despre mine, o să am altă ocazie. Şi data viitoare, va fi mai sigur şi mai uşor. Mai dulce.

Mei îi strânse mâna.

-Ţi-am spus cât de mult mă bucur că ai venit în oraşul nostru?

Odată cu prima săptămână din februarie sosi şi echipa de excavare. A doua săptămână aduse două petreceri pentru bebeluş, una în Virgin River, acasă la Lilly Anderson, şi a doua în Grace Valley, găzduită de June Hudson şi Susan Stone.

Pe măsură ce se apropia finalul lunii şi momentul naşterii, mersul lui Mei începu să se îngreuneze, dar

ochii îi erau aprinşi, iar ea strălucea. Joe Benson aduse planurile finale în Virgin River, iar Mei stătu lângă soţul ei, în camionetă, şi privi cum erau pregătite fundaţiile pentru casa lor şi pentru casa de oaspeţi, cu o cameră.

Pe măsură ce devenea tot mai grea cu fiecare zi, începu să fie evident că nu o să mai răspundă la multe urgenţe la clinica lui Doc. Mei nu avea nici un bebeluş de adus pe lume prea curând şi, deşi era în oraş în fiecare zi, venea ceva mai târziu dimineaţa.

Iar soţul ei nu era niciodată prea departe.

Când Mei şi Jack plecau împreună de la bar la sfârşitul zilei, Paige se sprijinea de Preacher şi-i şoptea:

- De-abia aştept să fim şi noi aşa.

- Vrei să fii grasă? o întrebă el, râzând.

- Grasă, plină, gata să explodez. Mă gândesc să renunţ la anticoncepţionale, spuse ea.

- Oricând te simţi pregătită, zise el, cuprinzând-o în braţe. Ţi-am spus, sunt cu tine până la capăt.

- Hmm, ce drăguţ! Mă duc să-i fac baie lui Christo- pher, până strângi tu şi închizi barul.

- Vin într-o clipă, spuse el, lovind-o drăgăstos peste fund.

Preacher ajunsese să considere această parte a zilei magia care făcea viaţa să meargă mai departe. în cele mai mici detalii. îi plăcea să-şi cureţe bucătăria şi era întotdeauna recunoscător pentru tot ce avea. Dacă nu ar fi fost aici, angajat la barul prietenului său cel mai bun, nu ar fi găsit-o pe Paige, iar Christopher nu ar fi devenit fiul lui.

încuie uşa şi urcă în dormitorul lui Christopher. îl găsi deja în pat, aşteptând cu cartea, aşa că Preacher se aşează lângă el. Chris veni mai aproape şi i se urcă în braţe, ca să poată atinge paginile în

timp ce Preacher citea încetişor. În scurt timp, micuţul era adormit, iar Preacher putu să-i dea un pupic de noapte bună, să-l învelească şi să stingă lumina.

În camera lui, o găsi pe Paige în faţa oglinzii din baie, periindu-şi părul. Era îmbrăcată cu bluza de pijama, care îi ajungea până la coapse. Veni în spatele ei şi-i dădu părul la o parte ca să-i sărute gâtul. Apoi îşi trecu mâna mare peste coapsa ei, constatând, spre încântarea lui, că era goală pe dedesubt. Nu era ca şi cum ar fi trebuit să fie vizionară ca să anticipeze ce o să urmeze – o dorea tot timpul. Voia să o dorească şi nu ascundea asta.

Mâinile îi urcară şi mai sus pe sub cămaşă, până când ţinea câte un sân în fiecare mână. Îşi lăsă capul pe spate, pe umărul lui, şi scoase un geamăt de plăcere. Îşi scoase mâinile şi începu să-i descheie încet cămaşa, uitându-se la imaginea lor în oglindă. Paige ridică braţul drept şi i-l puse pe după gât. Cu cămaşa descheiată şi lăsată deschisă, Preacher îi prinse un sân cu o mână în timp ce pe cealaltă o scufundă în părul moale dintre picioarele. Şi se uită în oglindă.

Cu capul întors, stătea sprijinită de pieptul lui, cu ochii închişi, cu un braţ ridicat deasupra capului ca să-l îmbrăţişeze, cu celălalt aşezat uşor pe braţul cu care îi prinsese sânul. Nu îndrăznise niciodată să spere la aşa ceva – că o să fie o jumătate dintr-un cuplu, un cuplu frumos, erotic, îndrăgostit, perfect. Şi ceva îl luă prin surprindere – nu părea căutşi de puţin înfricoşător. Arăta ca un bărbat îndrăgostit, care strângea o femeie cu mâinile lui puternice, dar blânde. Iar femeia asta se lăsa pradă îmbrăţişării lui, era cuprinsă de dorinţă, avea buzele depărtate într-un oftat încet. Oftat ce avea să devină în curând puternic, pe măsură ce i se dăruia complet.

Preacher nu avusese idee că putea fi aşa – atât de sexual, de încrezător, de îndrăgostit. Se aplecă şi-i

sărută creştetul capului.

- Iubito, o să te fac să te simţi atât de bine!

-Ştiu, John, şopti ea. Ştiu.

În noaptea în care îl asculta pe Jack foindu-se neliniştit în pat, îndurerat de pierderea copilului lui Liz şi Rick, Mike Valenzuela îşi dădu seama că sosise timpul. Şi totuşi – timpul să ce? Nu voia să se întoarcă în L.A., deşi trebuia să treacă şi să-şi vadă familia. Nu avea unde în altă parte să stea, în Virgin River.

Dar trei luni în acelaşi spaţiu micuţ cu Mei şi Jack însemna deja prea mult – deşi nu ţi-ai fi dat seama că se simţeau deranjaţi.

În acea noapte, ştiu. Cei doi meritau să-şi recupe-

Iar asta îi dădu de gândit, iar gândurile conduseră la alte idei.

Făcuse progrese mari – braţul drept era mai puternic, umărul îl durea mai puţin. Strângea destul de bine în mână. Nu putea încă să arunce lanseta cu braţul drept, dar trăgea speranţe că o să ajungă şi acolo, pentru că putea acum să tragă cu pistolul cu dreapta, atât timp cât o susţinea cu stânga. Pe lângă asta, îşi perfecţionase ţinta cu stânga, atât cu puşca, cât şi cu pistolul. Putea ţine cu uşurinţă pasul cu Jack, care fusese decorat pentru viteza şi precizia lui de tragere.

Aici era locul lui, realiză, fără prea mare mirare. Nu ştia ce o să facă aici, dar nu prea conta, pentru că putea să iasă la pensie, dacă voia. Avea şi pensie de handicap.

Iar viaţa aici nu costa mai nimic. Până când se schimba ceva în capul lui, îşi dorea această viaţă uşoară, într-un oraş mic şi lipsit de complicaţii. La începutul verii, când Jack o să înceapă să-şi ridice casa cea nouă, braţul şi umărul drept o să-i fie suficient de puternice ca să-l poată ajuta. O să aducă peşte la bar, pentru masă. O să ajute prin

oraş, unde era nevoie. O să trăiască aşa cum trăiseră Jack şi Preacher, în mijlocul unui oraş care le aprecia munca cinstită şi prietenia de nădejde.

Acum, stând în faţa oglinzii dezbrăcat până la mijloc, vedea un piept musculos, umeri şi braţe puternice. Partea dreaptă îi era încă mai mică decât stânga în dreptul umărului şi al bicepsului, dar se înzdrăvenise considerabil şi abia dacă se mai observa. Flotările erau uşoare – îşi redobândise pătrăţelele.

Îi era mai uşor şi să urineze, mulţumită unei serii de antibiotice prescrise de Mei. Dar chestia cealaltă – era posibil să o fi pierdut definitiv. Avusese două alarme false, când se trezise cu instrumentul tare. Îl prinsese cum prinde un om care se îneacă un colac de salvare, plin de speranţă. Dar nimic. Se pleoştise la loc, ca amintirea docilă care devenise. Îi era teamă să spere, dar, bărbat fiind, tot trăgea nădejde la o minune.

Aşa că Mike se duse în Eureka, unde cumpără o auto- rulotă – noua lui casă. Ţelul lui era să fie liber şi să plece de la cabană înainte să vină copilul, ca Jack şi Mei să-şi poată vedea nestingheriţi de viaţa lor. Putea să parcheze rulota oriunde era nevoie – în spatele barului, lângă cabana lui Mei, chiar şi pe terenul pe care Jack urma să-şi ridice casa. Când intră în oraş, trăgându-şi SUV-ul după el, opri chiar în faţa barului. Éra sfârşitul zilei, ora cinei. Cu siguranţă Preacher şi Paige pregăteau masa în bucătărie, Rick servea la bar, iar Jack şi Mei beau un pahar de sfârşit de zi împreună cu Doc. Prietenii şi vecinii aveau să se adune curând.

Întinse dormitorul şi sufrageria cu pereţii extensibili şi apăsă butonul de copertină pentru a obţine efectul total. Odată ce pereţii erau extinşi în exterior, sufrageria şi dormitorul deveneau confortabil de mari. Apoi claxo- nă, ca să aducă pe toată lumea pe verandă.

Sări din maşină – de câteva săptămâni scăpase de baston – şi rămase în faţa rulotei, sprijinindu-se de ea. Mei ieşi prima, cu Jack pe urmele ei.

- Noul meu apartament, spuse Mike.

-Când...? Ce...? se bâlbâi Mei.

Mike întinse mâna stângă ca să o ajute să coboare treptele. Când fu jos, o cuprinse cu un braţ pe după umeri.

-Am vrut să plec din cabană înainte să vină copilul – e timpul să-i amenajaţi camera micuţului şi o să vă ajut şi eu.

- Dar unde te duci? întrebă ea, privindu-l cu ochii dintr-odată umezi.

- Nu mă duc nicăieri, scumpo. Îmi place aici. Dar îmi trebuie casa mea. Mai important, vouă vă trebuie casa voastră.

Şi, când spuse asta, Mei se aruncă la pieptul lui şi începu să plângă.

- Ah, făcu Mike, cuprinzând-o cu braţul sănătos. Sper că sunt lacrimi de bucurie.

Mei ridică privirea spre el.

- Nu voiam să te pierdem, şopti ea.

Îşi şterse numaidecât ochii.

- Doamne, îmi pare rău. Nu ai idee cum e să fii gravidă în stadiu avansat! Emoţiile mele sunt ca un carusel.

- Ah, sunt onorat, Mei. Voi doi aţi fost totul pentru mine în ultimele luni. Am început să mă gândesc că sunt suficient de bine cât să mă duc acasă, apoi mi-am dat seama că aici mă simt acasă.

Mei îl strânse cu putere pe după talie.

- Mă bucur tare mult să te aud spunând asta.

- Vrei să-ţi fac un tur?

- Sigur! Jack, spuse ea, adu-i pe Preacher, pe Paige şi pe Rick.

Când apăru pe verandă, pe faţa lui Rick se întinse un rânjet cât toate zilele care îi umplu inima lui Mike.

Rick îşi revenise destul de bine după pierderea suferită, dar puştiul pe care foştii puşcaşi marini ajunseseră să-l considere un frate mai mic fusese înlocuit de un tânăr sumbru şi tăcut.

- Ce naiba? întrebă Rick.
- Noua mea casă. Ce zici?
- Zic că e super!

Şi sări de pe verandă să se alăture turului.

Examinară în detaliu rulota, admirându-i dotările. O bucătărie complet echipată cu un frigider de dimensiuni aproape normale, congelator, maşină de spălat vase, uscător, un dormitor spaţios cu pat dublu, un şifonier mare care ocupa un perete întreg, o baie încăpătoare cu duş pentru două persoane, televizoare atât în dormitor cât şi în sufragerie, cu recepţie prin antenă satelit rotativă.

Suficiente dulapuri şi bufete pentru un burlac şi spaţii de depozitare dedesubt.

În scurt timp, o grămadă de oameni făceau mizerie în rulota cea nouă a lui Mike – Connie şi Ron, Doc, Hope McCrea, familia Bristol şi soţii Carpenter. Lui Christopher îi plăcea la nebunie patul mare, din capătul rulotei.

- Unde o s-o parchezi? întrebă Preacher.

-Nu ştiu. Probabil lângă Jack şi Mei, până-mi vine o idee mai bună. Pot oricând să parchez aici, în spatele barului, lângă pădure, unde stau băieţii când vin în oraş la pescuit. Sau s-ar putea chiar să-mi caut o bucată de pământ. Dar nu încă. Deocamdată, o să stau pe unde apuc. Lângă prietenii mei.

La cină discutară despre camera copilului, pe care Mei voia să o gletuiască, să o vopsească şi să o aranjeze. Mike le spuse că intenţiona să plece a doua zi de dimineaţă, după care voia să-i ajute să pregătească încăperea pentru copil. O s-o ducă pe Mei în Ukiah, unde era un Home Depot de unde putea alege ce-şi dorea. Şi, după ce camera era

gata, le spuse că intenționa să se ducă în L.A. să-și vadă părinții, frații și surorile, ca să se poată întoarce când năștea Mei.

-Am de gând să fiu unul din mulții unchi ai puștiului, așa că trebuie să fiu aici când o să vină pe lume.

-Aici și trebuie să fii, spuse Mei, acoperindu-i mâna cu mâinile ei.

Patru zile mai târziu, Mei stătea în ușa celui de-al doilea dormitor al cabanei și se uita la încăperea zugrăvită în galben, cu bordură albastră, decorată cu imprimeuri micuțe de mănuțe și picioruțe albastre. Un pătuț alb și o masă pentru schimbat așteptau să-l primească pe cel mai tânăr membru al familiei Sheridan și toate păturicile, salopețelele, costumașele, șosetuțele și căciuli- țele fuseseră spălate, împăturite și așezate cu dragoste în dulap.

În timp ce admira încăperea, Jack intră în cabană aducând cu el cel mai frumos balansoar din lume – părea să se potrivească cu pătuțul pe care îl primiseră de la Sam.

Își trecu mâna peste margini și brațe. Abia aștepta să-și legene puiul în scaunul ăsta.

În prima săptămână din martie, Paige primi un cec de peste 170 000 de dolari – ce mai rămăsese după vânzarea casei de 3 000 000 de dolari după ce fuseseră plătite datoriile și taxele.

- Aproape că nu pot să-l ating, îi spuse lui Preacher.

Preacher privea suma și se gândea cât de patetic era
ca, un om care reușise să câștige suficient cât să trăiască într-un mic castel, să plătească un avans la fondul de pensie și să tragă pe nas o grămadă de praf, avea o plasă de siguranță atât de subțire. Probabil din cauza prafului.

- Lasă-l deoparte o vreme, dar să nu

uiţi de el, spuse Preacher. După ce trece şocul, pot să te ajut să înfiinţezi un fond fiduciar pentru Chris. Nu ai nevoie de banii ăştia.

- Detest simplul fapt că îi am! Tot ce mi-am dorit de la căsnicia asta, încă din luna de miere, a fost să se termine.

- Înţeleg. întro zi însă o să gândeşti practic şi o să-ţi dai seama că poate să iasă ceva bun din asta. Poţi să foloseşti banii ca să-ţi ajuţi copiii, de exemplu.

Paige îi întinse cecul lui Preacher.

- Atunci ţine-l tu! Dacă-mi trece vreodată supărarea, hotărâm împreună.

La scurt timp după această conversaţie, se întâmplă, încercaseră să se pregătească, ştiind că era inevitabil. Wes Lassiter fu eliberat din închisoare. Procurorul regional sună şi raportă că se întorsese în Los Angeles, unde urma să înceapă sesiunile obligatorii la A.A., să se prezinte la şedinţele de evaluare şi să execute orele în serviciul comunităţii. însă tipul de serviciu în folosul comunităţii nu fusese încă stabilit de tribunal, şedinţele de evaluare nu începuseră încă şi era puţin probabil că asociaţia A.A. avea să coopereze cu oricine se interesa şi să.raporteze dacă venea sau nu la întâlniri.

- O să fim atenţi, spuse Preacher. Toată lumea o să stea cu ochii în patru pe-aici, nu-ţi face griji! E un oraş foarte băgăcios.

Dar ochii lui Paige se umplură de lacrimi, iar tânăra fugi în dormitor, unde plânse.

Când veni la lucru, Rick îl găsi pe Preacher sprijinit de blatul de lucru, privind în gol.

- Hei, spuse băiatul. Unde-i mititelul?

- La somn, zise scurt Preacher.

Rick îşi înălţă capul şi ascultă. Deşi înfundate, suspinele lui Paige puteau fi totuşi auzite.

- E totul în regulă? întrebă Rick.

- O să fie bine, zise Preacher.

Când intră în bar, Rick îi găsi pe Jack ţinând în mână o foaie pe care însemna diferite lucruri şi pe Mike cocoţat pe un scaun, certându-l că nu-l lăsa pe Preacher să treacă inventarul şi reţetele pe computer.

Se duse la Jack.

- Se întâmplă ceva în bucătărie, spuse. Preacher e nervos, iar Paige plânge. Am auzit-o. Mă gândesc că s-or fi certat sau ceva.

Jack şi Mike schimbară o privire, apoi se ridicară şi se duseră în bucătărie. Şi ei număraseră zilele. Rick veni după ei.

- Ce s-a întâmplat? îl întrebă Jack pe Preacher.

Preacher vorbi cu voce joasă.

-A ieşit. Spun că s-a întors în L.A., dar nu avem cum să verificăm. Paige e speriată. Supărată. Nu prea ştiu ce să fac.

- Fii pregătit pentru orice, spuse Jack. Nu aşa am fost antrenaţi?

- Da, dar mai e şi Chris. Trebuie să avem foarte mare grijă. Nu vreau să se sperie, înţelegi? Şi nu vreau să se gândească că are legătură cu tatăl lui.

-Facem noi cumva, zise Jack. N-o să ţinem o armă încărcată sub tejgheaua de la bar. Dacă ar avea loc un jaf în oraşul vecin, am putea să mergem o vreme înarmaţi, până s-ar calma lucrurile. Nimeni nici nu observă aici dacă porţi armă. Iar Chris ar trebui să se ţină pe lângă noi – pentru că a avut loc un jaf în oraşul vecin,

Preacher clătină din cap.

- Nu vreau să fie speriat.

- Ştiu, zise Mike. Dar puţin speriat e mai bine decât puţin răpit. Trebuie să fim isteţi, Preach.

- Cred că Paige mai are puţin şi înnebuneşte, spuse Preacher.

- Ar trebui să te duci la ea, zise Jack, arătând cu bărbia în direcţia apartamentului. Spune-i că o să fim nevoiţi să purtăm armă o vreme, dar că n-o să lăsăm niciodată vreuna la îndemâna copilului. Şi o să facem asta până o să ne simţim în siguranţă, în regulă?

- Cât timp crezi că o să dureze?

- Nu ştiu, zise Jack. Aş putea s-o ţin şi-un an fără să mă deranjeze. Tu poţi să găteşti cu o armă la îndemână? Pentru că a avut loc un jaf în oraşul vecin?

Preacher clătina din nou din cap, dar nu ca să nege, ci mai degrabă pentru că era frustrat.

- Voiam să merg o săptămână în L.A. să-mi văd familia, dar pot să rămân, zise Mike. Pot să-i văd şi mai târziu pe-ai mei.

- Nu, du-te! spuse repede Preacher. Poate că ai vreun contact care să ne spună dacă e acolo şi dacă face ce i s-a spus să facă. Ne-ar putea ajuta.

- Da, pot să verific, spuse Mike. O să fac un drum până acolo, să văd dacă aflu ceva, ce zici?

- Bun, zise Preacher. Mulţumesc.

- O să port şi eu armă în bar, spuse Rick.

Când toţi cei trei bărbaţi întoarseră privirile încruntate spre el, băiatul spuse:

- Ce? Am permis. De ce să nu mă implic?

-Nu, spuse Jack.

- O să-ţi pară rău când o să mă prindă fără armă.

- N-o să se întâmple asta, spuse calm Mike. N-o să dea năvală în bar cu arma-n mână, ca să fie împuşcat. Dacă o să facă ceva, probabil că o s-

o sune pe Paige, o să-ncerce să o convingă că s-a schimbat. O s-o roage să ridice ordinul de restricție și poate să se mai gândească la treaba cu custodia. Tipul e foarte manipulator.

-A atacat-o o dată, spuse Preacher. Chiar aici, în stradă.

- Prin urmare, e normal să fim pregătiți. Și e normal să-l ținem sub supraveghere. Dar nu uitați că asta s-a întâmplat înainte să riște o sentință pe termen lung de închisoare. E un ticălos, dar e un ticălos deștept și manipulator. Hai să vedem dacă s-a dus acasă...

- Casa nu mai e, spuse Preacher. A fost vândută.

- În cazul ăsta, s-ar putea să fie destul de greu să-l găsim. Dar oricine poate fi găsit.

- Preach, spuse Jack. Du-te la Paige! Spune-i că ne ocupăm de problemă. O să facem tot ce ne stă în putință să-i ținem în siguranță pe ea și pe Chris. În cel mai bun caz, aflăm că face ce trebuie în L.A., că încearcă să-și refacă viața și noi putem să ne vedem liniștiți de a noastră. Dar nu ne dăm bătuți. Spune-i asta! Nu ne dăm bătuți prea curând.

- Da, spuse Preacher. Da.

Lui Mei nu-i fu ușor să se obișnuiască să-l vadă pe Jack cu arma la centură. Acceptase în cele din urmă faptul că toată lumea în Virgin River deținea arme – era o necesitate. Aveau probleme cu vitele, cu animalele sălbatice. Armele din remorcile camionetelor erau încărcate. Copiii erau educați de mici, învățați cum să se poarte pe lângă ele. Dar în L.A., de unde venise ea, oamenii care purtau arme erau fie polițiști, fie indivizi periculoși.

Paige, după cum era de înțeles, fusese supărată când aflase că fostul ei soț ieșise din închisoare, însă după o săptămână primi un telefon de la Mike care o liniști. Se părea că Wes era într-adevăr în L.A. și

respecta termenii de eliberare condiţionată. începu să spere că poate toate măsurile astea de precauţie erau exagerate.

Între timp, copilul lui Mei coborâse, astfel că o durea spatele din ce în ce mai tare. Era o femeie micuţă, iar presiunea putea fi intensă, uneori. Durerile de spate veniră şi trecură preţ de câteva zile. Uneori era suficient să ia o pauză şi să se întindă puţin. Ştia că se apropie termenul.

- Cred că ar trebui să nu mai lucrezi, spuse Doc.

- Cred că o să nasc o echipă întreagă de fotbal, îi răspunse ea. Şi ce-o să fac dacă nu mai vin la muncă? O să stau toată ziua la cabană şi-o să mă uit la televizor?

- Odihneşte-te, spuse Doc. O să regreţi că n-ai făcut-o, în curând.

- Ştii, în clipa de faţă nu-mi doresc decât un singur lucru. Nu mai visez decât la prostia aia de epiduralã...

- Ce zici de o partidă de gin? După ce mă baţi măr, te duci acasă şi tragi un pui de somn.

- Sună bine.

Scoase cărţile, dar, înainte să le împartă, intră un pacient. Doc se ridică să vadă cine intrase pe uşă, iar Mei veni în urma lui.

Carrie Bristol îşi susţinea de cot fiica de 13 ani, Jodie, în timp ce Jodie îşi apăsa mâinile pe abdomen.

- O doare rău burta, spuse Carrie.

- Hai să ne uităm, o invită Doc.

O luă înaintea lor pe hol şi se dădu la o parte, ca să poată intra în cabinet înaintea lui. Câteva minute mai târziu, o chemă pe Mei.

- Posibil să fie o apendicită, spuse el.

-Au! spuse Mei.

Intră şi se uită la Jodie, care ţinea ochii strânşi.

- E rău, ha?
- Febră, vomă, durere, spuse Doc.
- Ai lovit-o în talpă? întrebă Mei.

Dacă procedura provoca durere în apendice, era un semn.

- Sigur. Pregăteşte-mi o perfuzie, te rog! Cred că o s-o ducem.

-Trebuie să o operaţi? întrebă Carrie. Cum puteţi fi siguri?

- Ştii ceva? De multe ori nu suntem, spuse Mei. De fapt, de multe ori chirurgii înlătură apendicele sănătos pentru simplul fapt că e mai sigur să-l scoţi şi să nu fie nevoie decât să rişti să nu operezi şi să erupă. Dacă e timp la spital şi apendicele nu e prea fierbinte, se fac câteva teste de sânge ca să se vadă dacă numărul de celule albe e crescut – ăsta e semn că apendicele trebuie scos. Dar simptomele lui Jodie sunt puternice – e mai bine să ne grăbim şi să mergem. Să lăsăm chirurgul să hotărască.

Mei scoase suportul şi pregăti perfuzia. În scurt timp, erau pregătiţi să o pună pe targă.

- Vrei să mă duc eu?
- La naiba, nu! spuse Doc. Carrie poate să stea în spate, cu ea. Nu vreau să mă pricopsesc şi cu o naştere pe drum.
- Ne-am îndrepta în direcţia corectă, îi atrase atenţia Mei.

-Tu închide clinica, du-te acasă şi trage un pui de somn!

- Ei, cel puţin nu o s-o duci în remorcă. Ia Hummerul, spuse ea.
- Bine. Să mergem! Carrie, ajută-mă cu targa! Melinda mai are puţin şi dă pe dinafară.

Mei ieşi împreună cu ei şi o bătu pe mână pe Jodie.

- O să fie bine.

Rămase pe veranda lui Doc câteva minute după ce plecară. O observă pe Cheryl Chreighton legănându-se în faţa bisericii închise, cu o sticlă în mână. Mei îşi mângâie burta şi jură în sinea ei că, după ce se năştea copilul, o să găsească un mod de a o ajuta cumva pe femeia asta. Faptul că nu-i era pacientă nu avea nici o importanţă. Era o fiinţă umană şi avea nevoie de ajutor. Şi, când cineva avea nevoie de ajutor, Mei ajuta.

Briza se înteţi, iar vântul deveni aspru. Cerul începu să se întunece. Câteva picături mari căzură pe stradă în faţa ei, iar Mei se gândi cât de mult i-ar fi plăcut o ploaie torenţială într-o după-amiază leneşă. Nu-i trebuiră decât două minute ca să ajungă la concluzia că Doc avea probabil dreptate – ar trebui să-şi ia liber pentru restul zilei.

O durea spatele îngrozitor. Un duş fierbinte şi un pui de somn erau foarte tentante.

Se duse la bar şi urcă pe un scaun.

- Bună, frumoaso! spuse Jack, aplecându-se peste bar să o sărute. Cum te simţi?

- Ca o balenă, răspunse ea. Cum merge treaba pe-aici?

- E calm. Linişte. Plăcut.

- îmi dai un suc de ghimbir, te rog?

- Imediat. Care-i treaba cu tine?

- Doc a plecat cu Hummerul să ducă o pacientă la Valley Hospital – posibil să fie apendicită. Aşa că o să-mi iau liber în după-amiaza asta. Pot să iau maşina ta? Vii tu mai târziu cu Rick sau cu Preacher?

- Cred că se poate aranja. Vrei să fac o pauză şi să te duc acasă? o întrebă.

- Eşti drăguţ, dar aş vrea să am camioneta. Nu-mi place ideea de a fi acolo fără

mașină. Dacă ai nevoie de ea, pot să caut cheile lui Doc...

- Nu, ia-o! Prefer să te știu în camioneta mea.

Mei sorbi din sucul de ghimbir și ridică privirea spre tavan în clipa în care se auzi un bubuit asurzitor.

- Cred că o să fac un duș fierbinte, o să-mi pun cămașa din flanel și o să mă las legănată de sunetul ploii de, pe acoperiș.

- Pot să trec să te trezesc ceva mai târziu, spuse el. O să-ți masez spatele.

- Mă scoate din minți, spuse ea, apăsându-și mâna pe mijlocul spatelui. Copilul ăsta stă pe coloana mea. Atunci când nu-mi dansează pe rinichi.

Jack îi luă ambele mâini, peste bar.

- Știu că ți-a fost greu în ultima vreme, Mei. în curând o să fie aici și o să începi să te simți mai bine.

Zâmbi drăgălaș în ochii lui.

- Știi că n-aș schimba asta pentru nimic în lume.

- E cel mai frumos lucru pe care l-a făcut vreodată cineva pentru mine, spuse el. Te iubesc atât de mult.

Ieși din spatele barului și scoase cheile din buzunar. O conduse până pe verandă.

Mei trase aer în piept.

- Simți? Nu-i așa că miroase minunat ploaia? O să ne aducă flori.

Jack îi sărută creștetul.

-Ne vedem peste câteva ore. încearcă să dormi. Știu că nu dormi noaptea.

Mei îl bătu cu palma peste fund și coborî treptele verandei, îndreptându-se spre camioneta lui. îi făcu cu mâna în timp ce se întorcea și o lua spre ieșirea

din oraş. Spatele începu să o doară rău de tot. Vântul prinse putere şi începu să bată foarte tare, lovind sălbatic ramurile de camionetă. Apoi văzu câteva fulgere strălucitoare, după care ploaia lovi cu forţă parbrizul. Era la vreo 400 de metri de cabană, când o durere ascuţită îi spintecă partea din faţă a abdomenului. Când îşi duse mâna acolo, îşi simţi uterul tare ca piatra. „La dracu'!" îşi zise. „Ce toantă eşti! Cine te-a lăsat să fii moaşă? Eşti în travaliu! Travaliu posterior. De azi-dimineaţă! Ba chiar de ieri!"

Pe drum, chiar în faţa ei, era un pin, evident doborât de un trăsnet. Şi era prea târziu ca să mai oprească. Vină şi reuşi cel puţin să nu-l lovească frontal, dar se izbi cu partea din stânga a barei din faţă şi roata din dreapta vină afară de pe drum.

Concentrată asupra contracţiei, aproape că avusese un accident. Adică, un accident mai grav. Cel puţin nu sărise airbagul – ar fi fost rău, ţinând cont de stadiul avansat de sarcină.

Trebuia să se întoarcă la Jack, să se ducă la spital.

Băgă în marşarier, iar roţile se învârtiră. încercă încă o dată, şi încă o dată, balansând maşina.

„Şi acum", îşi spuse, „chiar că am făcut-o de oaie. De ce nu am mai stat cinci minute la bar? Cât să pornească şi contracţia asta sănătoasă."

Nu avea ce altceva să facă decât să se ducă pe jos până la cabană şi să-l sune pe Jack. Nu era departe. Nu o să-l nască pe micuţul acrobat pe pământ.

„Dar, îşi spuse, „o să fiu foarte, foarte udă. Şi o să am un copil ceva mai devreme decât credeam."

capitolul 17

Mei trebui să treacă peste trunchiul gros al copacului prăbuşit, cu tot cu ramuri, peste drum. Era

o provocare, cu burta ei mare. Îşi luase trusa medicală, îşi ridicase gulerul hainei.

Era necesar să se lase în bătaia vântului, să se aplece puţin în timp ce înainta. Nu ajunsese prea departe, când o cuprinse o altă contracţie. „Ah", îşi spuse, „nu a trecut prea mult timp de la cealaltă." Dar... la primul copil... treaba mergea încet.

Fără îndoială avea să stea în travaliu ore întregi, după care va trebui să împingă cel puţin o oră. „Nu intra în panică, e suficient timp."

Dar detesta gândul de a fi nevoită să se întoarcă la un vehicul peste copacul ăla căzut. „Ei bine", îşi spuse, „va trebui să mă ducă în braţe. Bine că mi-am ales un bărbat puternic."

Pe veranda cabanei, se întâmplă din nou. încă o contracţie. Numără – frumoasă şi lungă. Nu începea îndoială – asta era.

Când intră, se duse numaidecât la telefon, fără să-şi mai scoată ghetele sau haina. Ridică receptorul fără fir, tastă grăbită cifrele şi aşteptă. Nimic. întrerupse legătura şi ascultă. Nu avea ton.

„La naiba!", îşi spuse.

„Acum ai putea să plângi", îşi zise. începu să se smior- căie puţin, încercând să calculeze în ce stadiu al travaliului avea să fie peste câteva ore, când în sfârşit i-ar fi trecut prin minte lui Jack să vină acasă.

Apăsă întrerupătorul. Nimic.

Bun, cu siguranţă putea să plângă, îşi spuse. Nu avea curent electric, nu avea telefon, nu avea doctor şi nu era de faţă decât o moaşă idioată! Şi copilul venea. Venea.

Mei se aşeză la masa din bucătărie, cu mâna pe abdomen, şi încercă să se adune. Trase de câteva ori adânc aer în piept, ca să se calmeze. Nu avea altceva de făcut decât să se pregătească, în caz că bebeluşul hotăra să se nască acasă. Era udă leoarcă

de la ploaie. O să încerce să-şi măsoare dilataţia, ceea ce s-ar putea dovedi o provocare, având în vedere umflătura uriaşă din mijloc. Dar mai întâi o să caute ceva ca să-şi protejeze salteaua, o să adune nişte prosoape şi pături, un lighean sau o găleată, o să-şi aducă trusa medicală lângă pat. O să facă un duş rapid – dacă o să reuşească să-şi scoată ghetele. Treaba asta se dovedea întotdeauna mai dificilă decât ar fi crezut şi, înainte să ajungă la a doua gheată, veni următoarea contracţie.

Găsi doi saci de gunoi, din plastic. Dădu la o parte cearşaful de pe pat şi îi întinse peste saltea. Deasupra plasticului întinse două prosoape, apoi puse la loc cearşaful. încă două prosoape peste cearşaf. Scoase mai multe perne din dulap, ca să poată să stea sprijinită. Adună lumânările din bucătărie, din sufragerie, din dormitor şi le aşeză pe noptieră şi pe măsuţa de toaletă. Oh, spera din tot sufletul să nu nască singură, la lumina lumânărilor. în mijlocul agitaţiei, fu lovită din nou – una mare. Trebui să se aşeze câteva momente pe marginea patului, până trecu. Apoi aduse păturicile pentru bebeluş şi alte prosoape şi le puse lângă pat.

După ce în sfârşit termină pregătirile, se duse la duş. Dădu drumul la apă ca să se facă fierbinte, îşi scoase hainele ude, le dădu la o parte cu piciorul, îşi spălă bine mâinile şi aşteptă cam iritată ca o altă contracţie să vină şi să treacă. Se lăsă pe vine, cu picioarele depărtate. Se ţinu cu o mână de chiuvetă, ca să nu-şi piardă echilibrul.

Strecurându-şi o mână pe sub abdomen, îşi împinse degetele pe canalul de naştere. Era tot ce putea face.

Era o manevră extrem de dificilă. Unu, două, trei degete şi mai rămânea loc... Dumnezeule! Deja şapte plus! Ştiu în acea clipă că nu avea să mai ajungă nicăieri.

îşi trase mâna şi, odată cu degetele, ieşi un şuvoi

de lichid amniotic, care îi curse pe picioare, pe podea.

Bun. Nu mai făcea duş.

Aruncă vreo câteva prosoape pe jos ca să absoarbă lichidul, apoi încercă să se usuce. Dacă ar fi asistat la naşterea altcuiva, ar fi pus-o pe viitoarea mamă să meargă, să se lase pe vine, să-şi rotească şoldurile dintr-o parte în alta, să se folosească de forţa gravitaţională ca să tragă copilul în jos şi afară – dar de data asta jocul era complet diferit. Voia pe cineva lângă ea – măcar pe Jack, de preferat pe John Stone sau pe Doc.

Cămaşa ei de noapte din flanel, de bunicuţă, ar fi fost o alegere nepotrivită pentru o naştere, aşa că luă unul din tricourile largi ale lui Jack. Îl ridică în jurul sânilor, urcă în pat peste două prosoape groase şi moi, îşi acoperi burta cu cearşaful şi speră să ţină în frâu travaliul o vreme. Suficient ca să vadă cineva camioneta de lângă copacul căzut. Suficient ca să încerce cineva să o sune şi să constate că picase linia.

Scoase stetoscopul din geantă şi ascultă, recunoscătoare, bătăile puternice şi regulate ale inimii bebeluşului.

Slavă Domnului că Jack era veteran de război. Pentru prima oară, ar fi putut fi util. Simţi o altă contracţie şi se uită la ceas. Două minute. Aşteptă – peste mai puţin de trei minute, încă una. Şi la fiecare contracţie şi mai mult lichid amniotic era împins afară din corpul ei. încă două minute – Dumnezeule mare, băiatul ăsta voia să iasă ca vijelia din ea.

Jack încercă să o sune pe Mei, ca să se asigure că ajunsese fără probleme la cabană, pentru că furtuna se înteţise serios imediat după ce ea plecase. Dar nu răspunse nimeni.

Poate că-i lua ceva mai mult, din cauza ploii. Mai încercă peste zece minute, dar nici de data asta nu

răs- punse nimeni.

- A răspuns? întrebă Rick.

- Nu încă. A spus că vrea să se ducă acasă şi să facă un duş, să se bage în pat. Probabil că e la duş.

Se apropia ora cinei şi erau câteva persoane în bar. Jack le duse băuturile, apoi se întoarse la telefon. Nici un răspuns.

- E posibil să fi oprit telefonul? întrebă Preacher.

- Probabil. Ca să nu o sun din zece în zece minute să o întreb cum se simte.

Paige se pregătea să bage chiflele în cuptor. Râse.

-Jack, te-ar suna dacă ar avea nevoie de tine.

-Ştiu, spuse el.

Dar formă iar numărul. Nimic.

Peste puţin timp, se învârtea agitat prin încăpere.

- Crezi că ar putea să doarmă dacă telefonul ar suna întruna? întrebă Preacher.

-Aş fi surprins dacă ar reuşi să doarmă, spuse Jack. O doare foarte rău spatele.

- Sper că nu e în travaliu posterior, spuse Paige, absentă. Mie mi s-a întâmplat, cu Christopher. E groaznic.

- Şi-ar da seama dacă ar fi în travaliu.

- Da, presupun. Dar eu nu mi-am dat, spuse Paige. M-am prins abia când s-a mutat în faţă şi atunci eram deja foarte dilatată.

Jack îi aruncă o privire îngrozită lui Preacher, lui Rick. De cât timp plecase? De o jumătate de oră? De-o oră?

-Gata, am plecat! spuse Jack. Haide, Rick, să mergem!

- O să fie bine, Jack! spuse Paige.

- Ştiu, zise el, dar chiar în timp ce vorbea îşi punea în fugă haina şi ieşea în zbor pe uşa din spate, cu Rick după el.

Jack se duse la maşina lui Rick, pe partea şoferului, pentru că nu putea să stea în dreapta. Era prea agitat, prea îngrijorat. Rick îl lăsă în pace, ştiind că nu era acum momentul să se certe cu el. Îi aruncă cheile, iar Jack porni motorul, băgă în viteză şi ieşi din oraş înainte ca Rick să apuce să închidă portiera.

Erau zece minute lungi până la cabană şi în tot acest timp Rick încercă să-l calmeze.

-Ştie ce face, spuse el. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru Mei... ar fi sunat.

Jack nu spuse nimic. Zbura pe şosea, luând curbele strânse în viteză şi cu viraje strâmte. După tot ce i se întâmplase, Rick simţi cum începe să-l cuprindă şi pe el panica. încercă să nu se dea de gol.

-Ştii că totul o să fie...

Rick se opri la mijlocul propoziţiei în clipa în care Jack frână cu scârţâit în spatele propriei camionete, care era cu partea din faţă înfiptă într-un copac căzut.

- Dumnezeule! spuse el, sărind din camioneta micuţă a lui Rick şi alergând spre a lui. Mei! strigă, deschizând portiera din dreptul şoferului.

Negăsind pe nimeni înăuntru, se uită după sânge, după geanta ei. Nu se vedea nimic aşa că o rupse la fugă, sărind peste copacul căzut şi ţâşnind spre cabană.

Năvăli în casă şi alunecă pe podeaua de lemn, aproape căzând în fund. Ghetele şi hainele îi erau ude leoarcă de la ploaie şi noroi.

- Mei! strigă.

-Jack! îi răspunse ea cu o voce chinuită.

Văzu o lumină palidă venind dinspre dormitor şi se duse spre ea. Mei era ridicată pe perne, în mijlocul patului, cu cearşaful tras peste ea.

- Se întâmplă, îi spuse.

Veni numaidecât şi îngenunche lângă ea.

- Te duc acum. Te duc la spital.

- Prea târziu, spuse ea. Nu pot să mai plec nicăieri acum – travaliul e prea avansat. Dar poţi să-l aduci pe John, vezi dacă poate să vină...

Gemu când o cuprinse o contracţie şi-i prinse mâna luijack.

-Nu merge telefonul, zise. întoarce-te în oraş, sună-l pe John, spune-i că mi s-a rupt apa şi sunt la opt. Poţi să ţii minte?

-Am înţeles.

Dădu fuga înapoi la Rick şi-i repetă mesajul, apoi băiatul dispăru. Jack se întoarse la Mei şi o luă de mână.

- Spune-mi ce să fac!

Contracţia trecu, iar Mei oftă.

- Bun. Ascultă-mă! Şterge cu mopul mizeria pe care ai făcut-o, înainte să aluneci şi să-ţi rupi gâtul. Pune-ţi nişte haine uscate, vezi dacă poţi să mai aduci nişte lumină aici şi apoi o să vedem cum stăm. O să dureze ceva. Poate că John o să ajungă la timp. Uf, spuse ea, lăsându-se pe spate. Nu ştiu când am fost mai fericită să te văd.

Pe faţă îi apăru o strâmbătură de durere şi începu să respire cu icnete scurte şi superficiale, gâfâind în timp ce el stătea degeaba, privind-o neputincios. Când îşi reveni, spuse:

-Jack, fă ce ţi-am spus!

- Da, zise el. Sigur.

Pentru început se duse să ia un prosop din baie, ca să şteargă apa şi noroiul pe care le adusese în casă şi îi găsi hainele aruncate în grabă, chiloţii uşor pătaţi de sânge şi prosoapele ude lăsate grămadă pe jos. Dădu totul la o parte cu piciorul, făcând o potecă în baie. Alese mopul din bucătărie, cu care şterse dâra de apă care se întindea de la intrare până în dormitor. îşi lăsă ghetele lângă uşă. îşi

scoase grăbit blugii şi cămaşa, le aruncă peste grămada de prosoape şi haine ude, îşi puse haine şi şosete curate şi uscate şi se întoarse lângă ea.

- Mai avem alte lumânări? îl întrebă.

- Nu, din câte ştiu eu.

- Dar lanterne?

- Da, am vreo două.

-Adu-o pe cea mai puternică. Dacă începe să vină înainte să ajungă John, poate reuşesc să-ţi ţin lanterna.

- Să *mi-o* ţii? Mie?

-Jack, nu suntem decât noi doi aici. Unul dintre noi trebuie să-l împingă afară, celălalt să-l prindă. Care parte o vrei?

- Oh, spuse el şi se duse după lanternă.

I-o aduse şi-i arătă cât e de puternică băgându-i-o direct în ochi. Mei se strâmbă, iar Jack o opri.

Mei se frecă la ochi.

- Of, Doamne! Poate c-ar fi mai bine să-l împingi tu. Eu sunt mai calmă. Da, votez pentru tine, spuse ea.

Jack se lăsă într-un genunchi, lângă ea.

- Melinda, cum poţi fi sarcastică în momentul ăsta?

- Dar tu? Cum poţi să ai un bar şi să nu ai strop de alcool în casă? spuse ea, cu răsuflarea tăiată. Aş fi putut să beau un păhărel. Uneori, încetineşte travaliul.

- O să avem o sticlă la îndemână la următorul.

- Vorbeşti de parcă o să se întâmple, spuse ea. Ce ridicol!

- Cred că realizările mele vorbesc de la sine. Dar, Mei, eu vreau doar să-i fac, nu şi să-i nasc.

- Te înţeleg, prietene, spuse ea, apoi fu cuprinsă de o altă contracţie.

încercă să respire corect, dar contracţiile deveneau tot mai grele – mai lungi şi mai apropiate. Se uită la ceas.

- Of, frate! spuse, cu răsuflarea tăiată. După experienţa asta, o să fiu o moaşă mult mai empatică. Aiiii!

- Ce să fac? întrebă Jack.

-Trage-ţi un scaun... Sau ceva. Asta e tot, deocamdată.

Jack se duse în camera copilului şi aduse balansoarul. îl puse lângă ea şi se aşeză pe margine, aplecat spre ea.

- Ai lovit copacul? o întrebă, luând un prosop de pe pat şi ştergându-i blând sudoarea de pe frunte.

- Puţin. Am avut o contracţie, prima mai serioasă, şi mi-a distras atenţia. Şi m-am trezit brusc cu copacul în mijlocul drumului.

- Deci nu asta ţi-a declanşat travaliul?

- Nu. Cred că am fost în travaliu toată ziua, fără să-mi dau seama. De-aia mă durea aşa de tare spatele.

- De-asta sunt aici. Paige a spus că aşa i s-a întâmplat şi ei.

- Noroc cu ea, atunci. Ahhhh! ţipă.

Îşi prinse mijlocul şi se crispă într-o altă contracţie. Părea că nu se mai termină. în cele din urmă, se relaxă la loc pe perne, închise ochii şi-şi potoli respiraţia.

- Oh, Doamne, e mai greu decât pare. Cel puţin nu mă mai doare spatele.

-Aş vrea să pot face asta în locul tău.

- Nu numai tu!

închise ochii o clipă. Două minute mai târziu, începu o nouă contracţie. Gâfâi până se termină. Jack se

duse la baie şi udă o cârpă, apoi se întoarse şi-i şterse fruntea şi gâtul.

- E plăcut, spuse ea.

-Trebuie să-l aştepţi pe John, zise el.

- Fac tot ce pot, Jack.

O ţinu de mână şi-i şterse fruntea în timpul altor câtorva contracţii, murmurând:

-Totul e bine, scumpo. E bine...

Apoi Mei răbufni:

- Ştiu şi eu că e bine! Nu mai spune asta întruna!

Oh, auzise de partea asta – atunci când faci tot ce poţi, dar ea tot te urăşte.

- Iartă-mă, zise ea. E doar starea de tranziţie.

- Starea de tranziţie? repetă el.

- Se apropie.

Când trecu următoarea contracţie, spuse:

- Ceva s-a schimbat. Cred că a început să coboare. Am senzaţia că într-o clipă...

Înainte să-şi termine propoziţia, simţi o nevoie atât de puternică să împingă, încât aproape că o ridică din pat. Păru să se stăpânească, apoi se opri, gâfâind.

Două minute sunt un timp foarte, foarte lung când treci prin aşa ceva. Când te uiţi la cineva care trece prin aşa ceva. Când trecu, se prăbuşi la loc pe perne, fără să mai reuşească să-şi regleze respiraţia.

-Jack, spuse ea, cu răsuflarea tăiată. Va trebui să te uiţi. la lanterna şi luminează planşeul pelvian! Vezi dacă s-a deschis canalul de naştere. Spune-mi dacă-l vezi venind.

- De unde să ştiu după ce mă uit? întrebă el.

Mei îl privi chiorâş, cu ochii mijiţi.

-Are păr, spuse, pe un ton ţâfnos.

j Hai, nu te enerva! Nu fac chestia asta de obicei.

Îşi ridică şi-şi depărtă genunchii, în timp ce Jack

lumina cu lanterna.

-Uaaa! făcu el.

Ridică privirea spre ea. Era cam palid la faţă.

-Arată-mi cât de mult, aşa! spuse ea, arătându-i un cerc format din degetul mare şi arătător.

Jack îi răspunse arătându-i un cerc mai mare decât cel pe care îl arătase ea.

- Mămică! făcu ea.

Jack opri lanterna.

- Melinda, vreau să-l aştepţi pe John...

- Dacă-mi mai spui o dată să-l aştept pe John mor! strigă ea. Jack, ascultă-mă! O să nasc copilul. Punct. Iar tu o să fii atent şi o să mă ajuţi! Ai priceput?

-Ah, Melinda...

îi prinse încheietura şi-şi înfipse unghiile în ea.

- Crezi că eu asta mi-am dorit?

Jack se gândi o clipă să încerce să-i sugereze, din nou, să încerce să aştepte. Dar ştia că nu el era pe scaunul şoferului de data asta. În plus, abia rezista impulsului de a se uita la încheietură ca să vadă dacă-i dăduse sângele. I-ar fi fost imposibil să o facă să asculte de vorbă bună.

întotdeauna se pricepuse să execute ordine – o s-o facă din nou.

- 'Nţeles! zise el.

- Bun, uite cum o să facem! Întinde o pătură la picioarele patului, acolo jos. O pătură mică, pentru copil. Bine?

- Bine.

- Bun. Din geanta mea, scoate două cleme şi o foarfecă. Para de aspirare. O să avem nevoie de un lighean pentru placentă – merge şi un bol sau o cratiţă mai mare. Apoi du-te la baie, suflecă-ţi mânecile şi freacă-ţi mâinile până la cot cu săpun, mult săpun, şi clăteşte-te cu apă cât poţi mai fierbinte. Şterge-te pe un prosop curat. După ce termini, când te întorci, cercul o să fie mai mare.

Bine?

-Bine.

Deschise geanta. Trebui să-i arate mai multe obiecte, înainte să-i confirme că găsise o clemă. Para de aspirare era un mister total. În timp ce acest proces era în desfăşurare, Mei se încordă din nou, cu un geamăt gutural. Se prinse de coapse şi împinse până ce se înroşi la faţă. Jack luă lanterna să inspecteze, luminând planşeul pelvian. Dumnezeule mare! îşi spuse. Cercul ăla cu păr care era capul fiului lui se făcea tot mai mare. Presupunea că nu avea nici un rost să-i mai spună să se oprească.

- Cât timp mai avem? întrebă el.
- Du-te! Spală-te! Nu pierde vremea!
- Gata, zise el.

Dar era groaznic să stea la chiuvetă şi să se spele în timp ce ea era în dormitor, gemând, strigând şi împingând copilul lui afară din ea. Ar fi vrut să-i strige să se oprească, dar ştia că ar fi enervat-o.

Când se întoarse lângă pat, întinse mâna după lanternă, dar Mei strigă:

-Nu! Nu o atinge! Ia un prosop curat! Dă-mi-o mie!

Jack privi în jur şi, după ce localiză prosoapele de lângă perna ei, luă lanterna şi i-o întinse ei. Mei făcu un efort să se ridice în capul oaselor şi ţinu lanterna îndreptată în jos.

- La dracu', Mei! făcu Jack.

Credea că ştie la ce se referă. Se prăbuşi la loc pe perne şi se uită la ceas. Trecuse aproape o oră de când plecase Rick. Unde naiba era John?

-Vine, Jack, spuse ea cu voce slabă.

Jack îi luă lanterna din mână cu prosopul si spuse:

- Dă-mi-o mie!

O sprijini pe un prosop răsucit în aşa fel încât să lumineze scena naşterii şi spuse:

- Bun, acum poţi să te gândeşti la un singur lucru.

- Că nasc? întrebă ea.

- La două lucruri, se corectă el. Că naşti şi să-mi spui mie ce să fac.

La următoarea contracţie, Mei se ridică în capul oaselor, îşi prinse coapsele, iar capul copilului, coroana, deveni mai mare.

j La dracu'! spuse din nou Jack.

încă trei contracţii şi ieşi întreg capul copilului.

- Oh, Doamne! făcu Jack.

-Jack, uită-te după cordonul ombilical în jurul gâtului copilului. E mov şi seamănă cu o frânghie. Ahhh! făcu ea, cuprinsă de o altă contracţie. Foloseşte-ţi degetul arătător să vezi dacă poţi să simţi ceva în jurul gâtului. Ahhhhh!

Chiar în acea clipă, uşa de la intrare se trânti de perete.

-John! zbieră Jack. John, hai odată!

John apăru ud leoarcă şi mişcându-se într-un ritm mult prea lent pentru Jack. Jack dădu să se ridice, dar John spuse:

- Treci la loc, băiete!

Examină scena.

- Bun! Ai pipăit să vezi dacă simţi cordonul?

- Da, dar ce dracu' ştiu eu?

John lăsă haina să-i cadă de pe umeri. Luă lanterna şi o aduse mai aproape.

- Frumos, zise. Jack, pune mâinile acolo. O să-l scoată. Fii gata!

-Ţi-ai ieşit din minţi? întrebă Jack, ajuns la capătul răbdării.

- Eşti deja acolo, Jack. Acum.

Se uită peste genunchii ridicaţi ai lui Mei.

- Împinge puţin, Mei, spuse John.

Mei gemu şi împinse, iar copilul alunecă, moale ca o plăcintă.

- Ţine-l cu faţa în jos, cu mâinile pe piept şi masează-i spatele, spuse John.

Înainte ca Jack să apuce să facă ce-i spusese, copilul începu să plângă.

-Ah, bine! zise John, apoi întinse o pătură peste abdomenul lui Mei. Aţi făcut treabă bună. Pune-l aici! Hai să-l uscăm, să-l înfăşăm şi să-l punem la căldurică.

Mâinile lui Jack tremurau în timp ce făcea ce-i spunea John, ştergând trupul micuţ al fiului său. Mei se chinuia să-l vadă, întinzând degetele spre el, să-l atingă. Preţ de-o clipă, Jack rămase paralizat. Transfigurat. înainte să pună pătura pe el, îl privi cuprins de adâncă uimire. Fiul lui. Ieşit direct din burta soţiei lui. Gol, acoperit de mâzgă, ţipând în gura mare – cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată. Dădea agitat din mânuţe şi picioruşe, guriţa îi era deschisă şi urla. Ce micuţ e! îşi spunea Jack, când John zise:

- Doamne, Melinda, da' ştiu că-i mare! Unde l-ai ţinut?

- Oh, spuse Mei. Mă simt mult mai bine acum.

John intrase în sfârşit în joc şi-i masa blând uterul lui Mei.

- Ce femeie! spuse el. Nu ai nevoie de cusături.

Prinse clemele pe cordonul ombilical, îi întinse foarfeca lui Jack şi-i arătă unde să taie. Jack, amorţit de un eveniment în care se simţise complet neputincios, făcu aşa cum i se spusese, eliberând bebeluşul.

-Bună treabă! zise John. Dă-i copilul lui Mei, Jack! Mă duc să mă spăl şi te ajut să cureţi.

John dispăru în baie în timp ce Jack ridica drăgăstos copilul. Când îi întinse copilul, Mei trase tricoul în sus. Lipi obrăjorul micuţ de sânul ei cald, şi mângâie cu vârfurile degetelor căpşorul perfect. Bebeluşul se opri din plâns şi păru să caute ceva. Mei ridică privirea spre Jack şi-i zâmbi.

- Haide, micuţule, gânguri ea senină, complet concentrată asupra fiului ei. Hai, fă-ţi treaba! Opreşte sân- gerarea, scoate placenta!

Îşi ciupi sfârcul ca să intre în gura bebeluşului, încercând să-l ademenească. Jack se simţi copleşit de emoţie. Nu ştia dacă o să înceapă să cânte sau să leşine. Se lăsă în genunchi ca să fie mai aproape şi o privi pe Mei gâdilând guriţa şi obrazul bebeluşului cu sânul, apoi copilul întoarse instinctiv capul, prinse vârful şi începu să sugă.

Iar Mei spuse:

- Oh, văd că eşti foarte priceput.

Apoi se uită la Jack, care rămăsese vrăjit. Zâmbi slab şi spuse:

- Mulţumesc, dragule.

Se aplecă mai mult, cu capul lângă cel al fiului său.

- Dumnezeule mare, Melinda! spuse el, fără suflare. Ce am făcut?

O oră mai târziu reveni curentul, iar Preacher era pe veranda lui Jack, vrând să afle noutăţi. John o curăţase pe Mei şi spălase copilul, îl ajutase pe Jack să întindă cearşafuri curate pe pat şi era gata de plecare.

- Nu are nici un rost să-i scoatem din casă pe vremea asta, spuse John. Sunt bine amândoi. Tu ai nevoie de un sedativ? îl întrebă pe Jack, râzând.

- Sincer, nu mi-ar strica. Ai cumva nişte whisky în geanta aia?

- Nu că ar merge?

Îl bătu pe Jack cu palma pe spate şi îi spuse:

- Ai făcut treabă bună, prietene! Sunt foarte mândru de tine.

- Da? Crezi c-am avut de ales? Ea a făcut totul.

- Arată-i copilul unchiului Preach. Eu mă duc acasă. Şi cred că ai o tonă de rufe de spălat.

- Chiar că, râse Jack.

Jack aduse copilul în sufragerie şi-l lăsă pe Preacher să arunce o privire.

- Tu bai adus pe lume? întrebă uriaşul.

-N-a fost ideea mea, zise Jack.

Pe faţa lui Preacher apăru un rânjet uriaş.

- Se pare că te-ai descurcat.

- Chiar şi aşa, nu vreau să repet experienţa, spuse Jack.

Dar zâmbi.

- Paige unde e? Chris?

- Rick a rămas de pază, spuse Preacher. Cu arma mea. Mi se pare că e un pic cam prea fericit.

- Zău? Atunci ar fi cazul să te întorci, ca să-l dezarmezi.

Jack puse bebeluşul înapoi în leagăn, lângă Mei, a cărei faţă revenise la trăsăturile blânde şi frumoase de dinainte de travaliu. Merse prin toată casa şi strânse haine, prosoape, cearşafuri. Spălă rufele, făcu curat, aranjă întreaga casă. La ora 21.00 se auzi o bătaie uşoară în uşă şi, când deschise, văzu că Preacher se întorsese. Ridică o sticlă.

- M-am gândit că poate ai nevoie de un sedativ, spuse el.

- Da. Intră! Să nu faci zgomot!

Jack găsi două pahare, iar Preacher aplecă sticla peste ele. Apoi ridică paharul, Jack îl ridică pe-al lui, iar Preacher şopti:

- Felicitări, tati!

Jack dădu paharul peste cap şi, când reveni la poziţia normală, avea ochii umezi.

-Soţia mea, şopti el. Nu ai habar cât de greu a fost. A fost fantastică. M-am uitat la ea – a fost mai puternică decât am fost eu vreodată. Apoi, când i-am dat copilul, când l-a pus pe fiul meu la pieptul ei...

Mai luă o înghiţitură de whisky.

- Când a început să-l alăpteze a intrat în altă lume – era atâta pace şi dragoste şi... Dumnezeule!

- Da, spuse Preacher. Dumnezeu a fost acolo.

Preacher deschise braţele şi-şi îmbrăţişă prietenul, bă-
tându-l pe spate.

- Nu am văzut aşa ceva niciodată în viaţa mea, şopti Jack.

Preacher prinse braţele lui Jack în mâinile lui puternice şi-l scuturâ uşor.

- Sunt foarte fericit pentru tine, prietene.

Apoi plecă, iar Jack închise fără zgomot uşa în urma lui.

La miezul nopţii, Jack stinse majoritatea lumânărilor şi se aşeză în balansoarul de lângă patul ei. Patul lui. Ridică bebeluşul la pieptul lui Mei la 2.00 dimineaţa şi privi vrăjit cum îl hrăneşte câteva minute de la ambii sâni,' îl face să râgâie, după care i-l întinde înapoi lui Jack, spunându-i somnoroasă să-l schimbe.

Îl schimbă.

La 5.00 dimineaţa, repetă procesul şi puse iar bebeluşul în braţele mamei lui, privi din nou cum este hrănit. Din nou îl schimbă şi îl curăţă. Îl ţinu în braţe şi-l legănă timp de o oră, înainte să-l pună înapoi în pătuţ. La ora 8.00 procesul se repetă cu aceiaşi paşi, dar Jack nu dormise nici măcar o oră. Urmărise fiecare respiraţie a fiului său, privise cum îi saltă şi îi coboară pieptul, întinsese frecvent mâna

ca să-i atingă căpşorul perfect.

La 9.00 dimineaţa, auzi sunet de fierăstrău electric şi ieşi pe verandă. Nu putea vedea prea departe din cauza copacului căzut, dar ştia ce se întâmplă – Preacher elibera drumul.

La prânz, Mei se ridică din pat. Rămase uluit când o văzu ridicându-se în şezut, punându-şi picioarele pe podea, ridicându-se şi întinzându-se.

- Ah! spuse ea. Cred că o să fac un duş.

- Te simţi bine? întrebă el.

- Mă simt mult mai bine.

Îşi duse o mână la spate.

- Nu mă mai doare spatele.

Se duse în braţele lui, îl strânse cu putere şi îi spuse:

-Mulţumesc, Jack. Nu aş fi reuşit fără tine.

- Ba eu cred că te-ai fi descurcat.

O măsură din priviri.

- Ce s-a întâmplat?

- După ce am văzut tot ce-ai făcut aseară, nu pot să cred că te ţii pe picioare.

Mei râse încet.

- E uimitor, nu? Felul în care trupul unei femei se poate deschide ca să scoată un copil de mărimea asta? Nu-ţi dai seama încă, dar ai trecut printr-o experienţă minunată. Ţi-ai adus pe lume propriul copil.

O sărută pe frunte.

- Ce te face să crezi că nu-mi dau seama?

îi atinse faţa.

- Ai dormit vreun pic?

- Nu pot să dorm, spuse el, clătinând din cap. încă-mi fac prea multe griji.

- Ei, poate că totuşi îţi dai seama. Mă

duc să mă spăl, după care am treabă.

- Ce treabă? întrebă el. Am spălat eu rufele.

Mei râse.

-Jack, nu am mâncat nimic. Şi ai de dat nişte telefoane. Trebuie să te duci în oraş. Am auzit drujbe – crezi că au reuşit să-ţi scoată maşina?

- E în faţa cabanei.

Mei clătină din cap.

-Locul ăsta... Felul în care oamenii acţionează din instinct, fără să fie rugaţi... Gata, mor de foame! Mă duc să mă spăl.

Când ieşi de la duş, găsi un bol de supă fierbinte aşteptând-o.

- Sigur o să fii bine dacă rămâi singură aici? o întrebă el.

- Pot să mă descurc de acum încolo, cowboy, spuse ea, atacând supa.

Jack dădu grăbit telefoanele, în timp ce Paige şi Preacher îi puneau tot felul de bunătăţi la pachet – o tocană delicioasă, pâine, sendvişuri, fructe şi plăcintă. Luă repede câteva lucruri din bucătărie – ouă, brânză, lapte, suc. Nu putea să stea prea mult departe de ei – se întoarse grăbit la cabană. îi găsi pe amândoi dormind, aşa că alimentă focul şi se întinse pe spătarul canapelei, cu picioarele întinse în faţă, pe cufărul ce servea drept masă de cafea. Un fel de moleşeală îl cuprinsese, de parcă ar fi luat un tranchilizant. Avea senzaţia că ajunsese în rai, atât de plăcut era totul.

Două ore mai târziu, îi simţi degetele trecându-i prin păr şi deschise ochii. Stătea lângă el, pe canapea, cu copilul în braţe.

-A mâncat? întrebă Jack.

- Şi a mâncat şi iar a mâncat şi iar a mâncat.

j Dă-mi-l mie, spuse el, întinzându-se după copil.

îi sărută capul.

- Doamne! spuse el. încă nu-mi vine să cred. Ştii cum mă simt? Ca şi cum n-am fost niciodată fericit până acum, pentru că asta e atât de... E mult mai mare decât orice fericire pe care am simţit-o vreodată.

Îi atinse obrazul.

-Nimeni nu a făcut atât de mult pentru mine, Melinda.

- Mă bucur să aud, Jack, spuse ea, râzând.

j Sărută-mă, spuse şi se aplecă spre ea.

Îl sărută, acoperindu-i buzele cu un sărut iubitor.

- Ai dat telefoanele?

-Aha. O să vină Joey, dar sper că nu te superi – am rugat-o să ne lase câteva zile. Vreau să fiu singur cu voi, o vreme.

- E în regulă. Până o să revii cu picioarele pe pământ. Cum stau lucrurile la bar? N-ar trebui să fii acolo, pentru Paige?

- Ron şi Bruce fac cu rândul, se învârtesc pe acolo. O să mai cobor cu picioarele pe pământ? Nu ştiu de ce nu-mi vine să cred c-o să se întâmple.

- O să se întâmple, spuse ea. Dar sper că nu imediat, îmi placi foarte mult aşa. Dulce şi copleşit.

- Şi eu mă plac aşa.

După şcoală, Rick veni la cabana lui Mei în loc să se ducă la muncă. Bătu încetişor la uşă, iar Mei îi deschise, îi zâmbi dulce.

- Eşti bine? o întrebă.

- Minunat, spuse ea, în şoaptă.

Duse un deget la buze, îl luă de mână şi-l trase înăuntru.

- Să nu faci gălăgie, şopti ea. Vino aici!

Îl conduse în sufragerie. Jack dormea pe canapea, cu picioarele pe cufăr. Mei îi arătă un scaun.

– Dă-mi geaca şi ia loc, spuse.

Rick îşi scoase şi-i întinse geaca şi avu grijă să nu scoată nici un sunet cât timp Mei lipsi din cameră. Se întoarse în câteva clipe, cu micul ghemotoc. Se duse la Rick şi-i puse copilul în braţe. Apoi se lăsă într-un genunchi, foarte agilă pentru o femeie în starea ei, şi-l cuprinse pe Rick cu braţul pe după umeri. Chipul ei era aproape lipit de al lui.

Rick ţinu în braţe viaţa cea nouă, fiul lui Jack, şi-i admiră capul frumos şi rotund, şi gurița roz, în formă de inimă. Bebeluşul se foi puţin în braţele lui, scoţând sunete adorabile.

Jack deschise ochii, dar nu se mişcă. Privi în cealaltă parte a camerei şi îl văzu pe Rick ţinând în braţe copilul şi pe Mei ţinându-l în braţe pe Rick. Obrajii lui Rick sclipeau uşor.

-Aşa trebuie să fie, şopti Rick.

-Aşa o să fie, îi şopti Mei la rândul ei.

Îl sărută încet pe obraz.

- Toate la timpul lor.

Apoi se duse la canapea şi se cuibări lângă Jack. Braţul lui se ridică automat ca s-o lipească de el şi rămaseră aşa, toţi patru, timp de aproape o oră.

capitolul 18

Mike Valenzuela avea un prieten la departamentul de eliberări condiţionate, pe care îl folosea adesea ca sursă de informaţii pe vremea când lucra în poliţie şi se ocupa de bandele de cartier. Era un mod excelent de a-i urmări pe membrii care fuseseră eliberaţi din închisoare şi se întorseseră în stradă. Deşi nu mai lucra acum, nu era prea complicat să pună câteva întrebări în legătură cu un individ ieşit prin eliberare condiţionată.

Mike fusese un ofiţer foarte respectat. Colegii aveau încredere în el.

- Îşi respectă programările săptămânale şi aduce dovada de prezenţă la şedinţele A.A., le spuse Mike lui Paige şi lui Preacher. Lucrează două seri pe săptămână la o cantină pentru săraci şi încearcă să-şi obţină înapoi vechea poziţie.

- La o cantină? întrebă Paige, clătinând din cap. Greu de imaginat.

- Ei, ce urmează o să-ţi fie mai uşor să-ţi imaginezi. Deja încearcă să-i convingă să-i reducă numărul de ore în serviciul comunităţii şi să-i reducă întâlnirile cu ofiţerul supraveghetor de la una

pe săptămână la una pe lună. Şi... locuieşte cu o femeie pe care a cunoscut-o la clinică.

- Oh, Doamne! spuse Paige. Brie a spus că s-ar putea întâmpla aşa ceva...

- Este chiar previzibil, zise Mike. Relaţiile sunt descurajate în primul an după dezintoxicare – orice fel de relaţie, dar în special cu un alt fost dependent. Şi totuşi se întâmplă tot timpul. Paige, este imposibil să credem că a uitat de tine, însă în clipa de faţă pare să fie preocupat să-şi diminueze sentinţa. Şi poate şi de noua femeie din viaţa lui.

-Nu a sunat, zise Paige. Credeai că o s-o facă.

-Aşa este, zise Mike. Dacă misiunea lui ar fi fost să recâştige custodia copilului sau să te convingă să mai dai o şansă relaţiei dintre voi, mă aşteptam să te sune înainte de orice altceva – un telefon l-ar fi enervat pe judecător, dar, dacă punea piciorul în Virgin River ca să te hărţuiască sau să te ameninţe, ar fi ajuns după gratii. E un argument destul de convingător – mai ales pentru cineva care a fost deja acolo. Nu e frumos.

- Crezi că putem să ne relaxăm? întrebă ea.

- Poate doar o idee. încercaţi să rămâneţi alerţi. Cred că o să vină iar pe aici, într-o zi. Indivizii de genul lui poartă pică, rareori renunţă la obsesii, iar eu, personal, nu cred că se pot schimba. însă în clipa de faţă e ocupat. S-ar putea să treacă zece ani până o să auzi din nou de el.

Preacher o cuprinse cu braţul şi o lipi de el.

- Chiar şi aşa, poţi să mai verifici din când în când?

-Absolut, le promise Mike. în fiecare săptămână.

Preacher se aştepta ca Paige să se simtă măcar o idee
mai uşurată. Nu încăpea îndoială că Mike le adusese veşti bune. Dar o găsi posomorâtă. Poate chiar puţin

deprimată. La sfârşitul zilei, în clipele lor speciale împreună, o trase lângă el, îi ridică bărbia şi o întrebă:

- De ce nu eşti măcar puţin fericită? Pentru că nu poţi să ai încredere în el? în Wes?

- Oh, nu pot. Nu putem. Dar ideea e că s-ar putea să nu scap niciodată de el şi acum am adus pacostea asta şi în viaţa ta. Toată nebunia şi toate problemele. Poate chiar pericolul... Oh, John... Ce afacere proastă ai făcut cu mine!

Îi zâmbi şi-i atinse buzele cu ale lui.

- Sper că nu crezi nici măcar o secundă că eu simt aşa. Paige, nu mi-ar păsa nici dacă ai avea o ceată de huni sălbatici pe urmele tale. Ziua în care tu şi Chris aţi venit în viaţa mea a fost o adevărată minune pentru mine. Nu aş schimba asta pentru nimic în lume.

Paige îl strânse în braţe.

- Ştii că eşti cel mai dulce bărbat de pe faţa pământului?

Preacher râse.

-Vezi, asta este. Până la tine, eram doar un pescar cu un cârlig. Şi uită-te la mine acum!

Zâmbea cu gura până la urechi.

- Acum nu sunt doar cel mai dulce bărbat de pe faţa pământului, ci şi cel mai bun amant din lume.

Ăsta era farmecul lui John. O putea face numaidecât să se simtă bine, doar spunându-i ce gândea. Un lucru îl înţelegea fără nici un dubiu la el – spunea ceea ce simţea.

-Aşa crezi, ha? îl întrebă ea, zâmbindu-i la rândul ei.

- Ei, hai să vedem dacă mi-am îmbunătăţit tehnica! Ce zici?

Joey fu prima care sosi când bebeluşul, David, avea doar cinci zile. Apoi bunicul Sam, care încercă

din răsputeri să nu se bage în sufletul lor, dar descoperi că nu se putea ține la distanță. Mike, încă parcat lângă cabana lui Mei și a lui Jack, se mută pe canapeaua din rulotă și-i dădu lui Sam patul lui. Apoi, pe rând, sosiră surorile și cele câteva nepoate ale lui Jack. Zi după zi, aproape toți locuitorii din Virgin River veniră în vizită, aducând o caserolă de mâncare, o prăjitură sau o farfurie cu fursecuri. Săptămânile de vizite și sărbătoare părură să treacă repede. Singura din familia lui Jack care nu venise încă era Brie, dar era prinsă cu unul dintre cele mai mari procese din cariera ei – un proces de viol care se transformase într-un circ mediatic.

Luna mai aduse soare strălucitor, și flori, și căprioare în curte. Și un bebeluș care era atât de mult ținut în brațe, încât aproape că nu era nevoie să i se mai schimbe cearșafurile din pătuț. Jack începuse să se întrebe dacă alte femei mai născuseră înaintea lui Mei, pentru că nu văzuse niciodată o transformare atât de mare. Atât de uluitoare. Scăpă repede de cea mai mare parte a kilogramelor acumulate în timpul sarcinii, mulțumită dietei minune a alăptatului. Prima dată fața ei frumoasă își recăpătă forma ovală cu pomeți înalți și strălucea de fericire. Totul la ea părea mai luminos. Deși ea se plângea că mai avea mult până să-și recapete silueta, din punctul de vedere al lui Jack nu arătase niciodată mai sexy. Îi adora trupul, mai ales după ce o ajutase să aducă pe lume copilul lor. Burta i se retrase treptat, iar sânii îi erau plini și ridicați. Râdea ușor și te făcea să vrei să râzi cu ea. Și, când îl ținea la sân pe fiul lui, părea să strălucească de parcă ar fi existat o lumină înăuntrul ei. Pentru Jack, era o minune. Era îndrăgostit până peste cap.

Și simțea că moare. Tăia din ce în ce mai multe lemne și încerca să evite să o vadă pe Mei la duș.

Avea un efect îngrozitor asupra lui. Se trezea tânjind după vremurile în care o ridica pe sus, o ducea în braţe şi o aşeza pe patul lui. Înfometat. Iar ea îi răspundea cu propria foame, care era impresionantă. Se surprinse dorindu-şi să fie ceva mai sălbatici, să se întoarcă la pasiunea de la început, dinainte ca David să înceapă să crească în ea; de dinainte să simtă că trebuia să o protejeze de forţa dorinţei lui.

Acum când o săruta şi-şi deschidea buzele sub ale lui, gemea atât de profund, încât îşi dădea seama. Şi atunci îi şoptea încetişor:

- Curând, Jack. Foarte curând.

Nu mi se pare deloc curând, îşi spunea el. Se transformase într-un bărbat egoist, lipsit de răbdare.

Apoi se termină procesul, şi sosi Brie. Avea nevoie de puţină odihnă ca să se recupereze după procesul care se sfârşise prost pentru ea; avea nevoie să stea cu fratele, cumnata şi nepoţelul ei. Deşi se bucura întotdeauna să-şi vadă sora, mai ales să o vadă revenindu-şi după un proces lung şi dezamăgitor şi recâştigându-şi încrederea în sine în urma divorţului, singurul lucru care îi trecu de data asta prin minte lui Jack fu că acum trebuia să mai aştepte cel puţin încă o săptămână.

Brie constată că viaţa schimbase în multe feluri cabana micuţă a fratelui ei. Mei şi Jack ţineau copilul lângă patul lor, iar noaptea şi dimineaţa devreme îl auzea mişcându-se, agitându-se, apoi auzea murmurele blânde ale fratelui şi cumnatei ei. Ar fi trebuit să ştie că Jack o să se trezească de fiecare dată când se trezea David, că o să-l schimbe şi o să i-l ducă apoi lui Mei, în pat.

O altă schimbare era rulota din poiană.

În orele de dinaintea zorilor se strecura uneori afară din cabană şi se aşeza pe unul din scaunele de pe verandă, ascultând acordurile dulci ale chitarei

spaniole care ieşeau pe fereastra deschisă din cealaltă parte a curţii. El nu ştia că era acolo, că asculta, că muzica lui o emoţiona. Mâna dreaptă încă îi mai dădea puţin de furcă atunci când o apăsa pe coarde, dar cu stânga ciupea şi zdrăngănea foarte bine. Se oprea adeseori ca să o ia de la început. Brie îşi imagina că, după ce-şi recupera complet mâna dreaptă, muzica lui avea să fie absolut magnifică.

Uneori se lăsa pe spate, închidea ochii şi-şi imagina că îi cânta ei Mike. îl cunoscuse cu ani în urmă, în Sacramento, înaintea ultimului serviciu al lui Jack în Irak. Brie fusese proaspăt căsătorită atunci. îl văzuse din nou la nunta lui Jack şi Mei – aproape că se putea spune că erau vechi prieteni. Numele lui, de fapt, era Miguel – ştia asta. Deşi se născuse în Statele Unite, reuşise să-şi păstreze rădăcinile culturale, nu se îndepărtase de romantismul ţării lui. Se simţea asta în felul în care cânta.

Trecuseră mai bine de şase luni de când o părăsise Brad. în curând avea să fie pregătită să accepte puţină atenţie din partea unui bărbat. Dar o să fie mai precaută de data asta. Nu avea de gând să se încurce cu un alt bărbat care să nu fie în stare să-i rămână alături. Brie ştia foarte bine cum era Mike – era de mult timp prieten cu Jack şi era un Don Juan incorigibil. Probabil că se considera întruchiparea ideii de *latino lover.* Auzise că avusese două soţii şi sute de iubite. Nu era de mirare. Era frumos şi sexy. Femeile îi cădeau probabil la picioare. O să se delecteze cu muzica şi cu visele – bărbatul în sine era clar o otravă.

Vizita lui Brie era minunată. Cu bebeluşul după ele, ea şi Mei se plimbau printre arborii de sequoia, se duceau în Grace Valley să-şi vadă prietenii, făceau cumpărături în magazinele din oraşele mai mari, de pe coastă, vizitau localnicii. Mei îşi purta copilul cu o uşurinţă extraordinară, într-o eşarfă

înfăşurată în jurul corpului. Şi, când avea nevoie de o pauză, o lărgea doar atât cât să i se potrivească lui Jack şi dădea copilul tatălui său. Oamenii din Virgin River se obişnuiseră să fie serviţi la bar de un bărbat cu un bebeluş într-o eşarfă.

Într-o seară obişnuită când la bar se servea cina, Mei îi lăsă pe Brie şi pe Mike singuri la masă şi-l pasă pe David soţului ei, ca să se ducă la toaletă. De câte ori soţia lui îi dădea fiul, ochii lui Jack căpătau o expresie caldă, plină de dragoste şi de mândrie în clipa în care lua copilul. Şi, în timp ce-şi privea soţia îndepărtându-se, o altă expresie îi apărea pe chip. Privirea îi cobora pe fundul ei, dar maxilarul îi era încordat.

- Fratele meu! îi spuse Brie într-o zi lui Mike, în timp ce stăteau unul lângă celălalt la bar. Nu aş fi crezut niciodată că o să-l văd aşa, cu o soţie şi un copil. Pare beat de fericire. Deşi, din când în când, mi se pare că surprind o expresie îngrijorată. Poate că se simte copleşit de obligaţii.

- Eu n-aş fi sigur că asta este, spuse Mike, care văzuse şi el expresia lui Jack. Am patru fraţi căsătoriţi. Bărbaţii vorbesc.

j Şi despre ce vorbesc? întrebă Brie.

În loc de răspuns, Mike întrebă:

- Cât are David acum?

- Aproape şase săptămâni? De ce?

Mike zâmbi şi-i acoperi mâna lui Brie.

- Ce-ar fi să vii mâine cu mine la pescuit? Poţi să împrumuţi echipamentul lui Mei. Putem să rămânem câteva ore bune la râu.

Brie îşi trase mâna de sub a lui.

- Mulţumesc, dar eu şi Mei o să...

- Poţi să le spui lui Mei şi lui Jack că o să fii plecată ore întregi, la pescuit, spuse el. Ore *întregi.*

- Dar...

Mike îşi dădu ochii peste cap.

- Brie, îţi garantez că te-ai simţi bine.

Se aplecă spre el.

-Ascultă, Mike, trebuie să înţelegi ceva. Am venit aici să-i văd pe Mei şi pe Jack, nu ca să...

Mike se uită la bar şi văzu că Mei se întorsese şi lua înapoi copilul.

- Ar trebui să-i lăsăm singuri vreo câteva ore. Cre- de-mă, nu mă gândeam la noi doi. Mă gândeam ia *ei.*

Brie privi peste umăr, către fratele şi cumnata ei. Se sărutară scurt, peste căpşorul copilului. Se uită înapoi la Mike.

- Crezi?

- Am mai văzut privirea asta. Dacă vii mâine cu mine la pescuit, când ne întoarcem n-o să mai vezi expresia asta chinuită pe chipul fratelui tău. Cea mai mare parte a cutelor o să dispară. Sunt destul de sigur.

- Şi dacă nu-mi place pescuitul? spuse ea.

- Spune doar că mergi la pescuit. O să găsim altceva de făcut. Ceva care să dureze *ore întregi.*

Brie se aplecă spre el.

- Iei şi chitara? şopti ea.

El îi răspunse cu o privire şocată.

Când Mei se întoarse la masă, Brie spuse:

- Mei, ai fi cumplit de dezamăgită dacă m-aş duce mâine la pescuit cu Mike? Şi dacă aş împrumuta echipamentul tău?

-Nu, spuse Mei, clătinând din cap. E în regulă. Hei, nu ştiam că-ţi place să pescu ieşti!

- Ei bine, o să primesc o lecţie gratuită, zise ea. Dacă nu te superi, cred că o să lipsim cam toată ziua.

-Nici o problemă. Eşti gata să mergem acasă

acum?

- Sigur, zise Brie. La ce oră, Mike?

- Cam pe la 10.00? Îl rog pe Preacher să ne pregătească un prânz la pachet.

După ce femeile plecară, Mike se duse la bar.

- îmi dai o cafea? îl rugă pe Jack.

- S-a făcut, spuse acesta, umplând o cană.

Preacher apăru din bucătărie cu o ladă de pahare, pe
care o băgă sub bar.

- Hei, Preach, îmi faci o favoare? întrebă Mike.

- Ce-ţi trebuie, prietene?

- O duc mâine pe Brie la râu. Să pescuim puţin. Ne pregăteşti prânzul la pachet? Ceva drăguţ – ca să dau şi eu bine, înţelegi? Poate pui şi o sticlă de vin bun în coş?

-Sigur, zise Preacher, rânjind.

Jack luă un pahar şi, cu un prosop, şterse picăturile de apă.

- Ai de gând să-ţi faci de cap cu surioara mea? întrebă el. Pentru că a trecut printr-o perioadă grea şi nu are nevoie...

-Nu, Jack, răse Mike. Nu-mi fac de cap cu nimeni, crede-mă! Dar m-am gândit că, dacă o ţin ocupată vreo câteva ore, poate-ţi faci *tu* de cap cu mama copilului.

Ochii lui Jack se mijiră.

Mike sorbi din cană.

- O s-o ţin cât durează somnul bebeluşului, spuse el. Poate chiar două somnuri.

Jack se aplecă spre Mike.

- Ai face bine să nu-ţi baţi joc de sora mea! Nu uita că eu te cunosc şi ştiu cum joci femeile pe degete. Dar de data asta e vorba de sora mea.

Mike râse.

- Crezi că am chef să mai fiu împuşcat o dată? Prietene, îţi garantez că toate astea au rămas în trecut. Îţi promit că o să mă port cu Brie ca şi cu o soră! Nu ai motive de îngrijorare.

- În trecut, ha? Şi cum s-a întâmplat asta?

- Cu trei gloanţe.

Mai bău puţin din cafea, lăsă cana pe bar şi vârî capul în bucătărie.

- Preach! strigă el. Vin după coşul de picnic mâine pe la 10.00. Bine?

Lui Jack i se părea ciudat că se simţea mai puţin încrezător că poate câştiga afecţiunea soţiei lui acum, decât atunci când îi făcuse curte. Regreta profund că nu-i spusese nimic în legătură cu faptul că puteau fi o vreme singuri – o greşeală tactică majoră. Ar fi trebuit să aibă un răspuns din partea ei, pentru că-l îngrozea gândul de a se duce la cabană înfierbântat, doar ca să i se spună că era prea curând, că nu era pregătită.

Dar nu spusese nimic, punându-şi speranţele într-o abordare romantică. Intenţiona să o surprindă în mijlocul zilei, să o seducă. Ştiuse că Brie o să fie plecată cu Mike mai toată ziua, iar Mei nu era timidă. Ar fi putut să-i sugereze să profite de situaţie. Dar nu o făcuse.

Cum ştie un bărbat când e soţia lui pregătită pentru sex, după ce a născut un copil? Ştia că sângerările post-partum încetaseră de mult, pentru că el arunca în fiecare zi gunoiul în remorca maşinii, ca să-l ducă la groapa de gunoi din oraş. Iar mişcările lui Mei, la început încete, erau din ce în ce mai agile. Nu se mai plângea de dureri şi de trei săptămâni nu mai stătea minute lungi în baia fierbinte.

Cu cât se apropia mai mult de cabană, cu atât se

gândea mai mult la toată povestea. Avea o programare la John Stone în mai puțin de o săptămână, ca să se asigure că totul era normal după naștere – cu siguranță aștepta răspunsul doctorului.

Când ajunse, o găsi terminându-i băița lui David, în bucătărie.

- Măi, măi, spuse ea, zâmbind. Nu te văd prea des pe aici dimineața.

- E liniște la bar, spuse el.

- După ce termin aici, trebuie să-l hrănesc pe David și să-l pun la culcare, spuse ea.

Apoi gânguri, și zâmbi, și se strâmbă la copil, total absorbită de nevoile acestuia.

- Apoi mă ocup de tine, adăugă.

Din nou, fața-i era lipită de a lui David, îl pupa și scotea tot felul de sunete ciudate.

Jack ieși pe verandă. Se așeză pe trepte, cu capul plecat. Se simțea ca o brută. Ca un taur în călduri care era pe cale să fure laptele de la gura copilului. Nu așa îți cereai drepturile conjugale – nu săreai cu prima ocazie să profiți de soția ta.

Trase aer în piept și începu să-și țină o predică. „Bea o cafea cu soția ta”, își spuse. „Petrece puțin timp cu ea, vorbește cu ea, sugerează-i discret, ca un gentleman, că de-abia aștepți să o ai iar în patul tău. Intreb-o dacă așteaptă să-i dea voie doctorul și, pentru Dumnezeu, nu te grăbi! Acordă-i tot timpul de care are nevoie – totul o să fie mai bine așa.” Dacă era prea înfierbântat nu câștiga nimic de data asta – mintea ei era la copil.

- Ce faci acolo?

Se întoarse și o văzu în ușa cabanei, îmbrăcată doar cu o cămașă de-a lui. Simți că o să-i explodeze inima. Îi privi pieptul plin, picioarele subțiri.

-Nici măcar nu ți-ai scos ghetele. Puteam să jur că ai venit ca să te refamiliarizezi cu trupul soției tale.

Jack înghiţi în sec.

- O să se-ntâmple? întrebă el, timid.

Spera.

- Şi-ncă cum! zise ea.

Se răsuci pe călcâie şi intră înapoi în casă.

Ghetele îi rămaseră pe verandă, cămaşa în sufragerie, pantalonii fură scoşi şi aruncaţi în uşa dormitorului.

Mei stătea întinsă pe pat, abia acoperită de cămaşa lui.

începu să-i deschidă încet nasturii, pornind de sus. „Uşurel, uşurel", îşi spuse. „Mai întâi ar fi bine să afli cu ce ai de-a face. Tocmai a născut un copil."

Se întinse lângă ea, o lipi de el şi, sărutând-o în timp ce o ţinea în braţe, o întrebă:

- Vrei să facem asta? Eşti sigură?

- Jack, n-o să mai fiu niciodată exact aşa cum am fost înainte să nasc. Trupul meu s-a schimbat.

- Glumeşti, nu? Mie trupul tău mi se pare uimitor. După tot ce-ai făcut – în mod ciudat, aproape că sunt invidios. Ador acest trup.

Mei râse.

- Stii ultimele două sau trei luni?

-Da?

- Toate lucrurile pe care le-am fi făcut dacă n-aş fi fost însărcinată în stadiu avansat?

-Da?

- Crezi că am putea să le facem acum? Pe rând. Până când suntem pe punctul să leşinăm de epuizare. Te rog?

-Oh, da!

Deschise cămaşa şi-şi arătă trupul gol, pe care Jack i-l admiră lacom. Era mai plină, mai rotundă, mai voluptu- oasă. Trupul ei era acum mai bogat parcă şi asta-l scotea din minţi.

- Hai, băiete, dă-i drumul! Mai am

puțin și înnebunesc de cât de mult te doresc.

- Melinda, spuse el, umplându-și mâinile cu trupul ei. Ți-am spus cât de mult îmi place să fiu însurat cu tine?

- Șșșt! Arată-mi!

Mike nu ceruse sticla de vin ca să o relaxeze pe Brie sau ca să o facă să vorbească. I se păruse doar un detaliu drăguț, având în vedere că era aproape sigur că n-o să pescuiască. Și avusese dreptate. Trecură printr-un pâlc de sequoia și coborâră în partea de jos, mai puțin adâncă a râului, unde malul era lat și presărat cu pietre mari. Întinse o pătură pe un bolovan uriaș de lângă marginea râului, sub crengile unor copaci înalți. Nu prea aveau ce altceva să facă la un picnic decât să vorbească și, la insistențele ei, să încerce să cânte la chitară. Muzica lui era atât de aspră, încât detesta să o supună la chinul de a o asculta, însă Brie nu părea să observe multiplele lui greșeli. Se sprijini de bolovan și închise ochii, cu buzele curbate într-o jumătate de zâmbet, ascultându-l. În alte vremuri, Mike ar fi avut-o întinsă pe pătură până acum – dar asta în alte vremuri.

Era greu să vadă în femeia asta atât de micuță și de tânără unul dintre cei mai duri procurori din Sacramento Valley. Purta o pereche de blugi strâmri și mocasini, o cămașă bleu cambrată, legată în talie. Își lăsase părul liber – o coamă deasă, șaten-deschis, care îi cădea pe spate aproape până la mijloc. Avea un ten impecabil, ca de fildeș, care cu siguranță se simțea ca mătasea sub atingerea unui bărbat. În timp ce îi cânta, își lăsă ochii calzi și căprui să se închidă treptat; buzele trandafirii i se întinseră în semn de apreciere.

Brie tremură înfiorată de o adiere de vânt, iar Mike lăsă chitara deoparte. Se duse la mașină și-și luă geaca de pe bancheta din spate. I-o duse, io puse pe umeri și privi cu ochii încălzindu-i-se cum și-

o strânge pe lângă corp. Apoi o văzu cum îi miroase gulerul şi se înmuie. Nu se gândea la ea ca la o soră.

-Judecând după felul în care cânţi, ţi-ai recuperat aproape complet braţul, spuse ea.

- Aproape, zise el, aşezându-se la loc pe pătură. Cred că o să-mi revin sută la sută, sau foarte aproape.

- Toate celelalte s-au vindecat, nu?

- Nu chiar toate, se surprinse el mărturisind. Din când în când, nu reuşesc să găsesc cuvintele potrivite şi-mi fac griji să nu am ceva la cap. Dar eu observ lucrul ăsta mai mult decât alţii, aşa că s-ar putea să exagerez. Şi am fost împuşcat în zona inghinală. Un loc urât.

- Oh, spuse ea.

Îşi dădea seama că nu voia să întrebe.

-Nimic care să-mi pună viaţa în pericol, spuse el.

„Nimic pentru care să-ţi faci griji", ar fi vrut să adauge. „Nu trebuie să te duci la Jack şi să-l întrebi dacă mi l-a zburat glonţul."

- Şi te gândeşti să rămâi aici?

- De ce nu? spuse el, ridicând din umeri. Prietenii mei sunt aici. E multă linişte. Nimeni nu te stresează.

Râse uşor.

- M-am săturat de stres. Am trăit în lumea ta. Când eram la poliţie, am lucrat cu mulţi procurori. Ai, câţi? 30, 31 de ani? Şi bagi oamenii după gratii pentru tot restul vieţii?

- Cât pot mai mulţi. Şi am 30 de ani. Şi deja am fost măritată şi sunt divorţată.

- Hei, nu e tocmai o cicatrice pe faţă, Brie. Din câte mi-a povestit Jack, nu a avut nici o legătură cu tine.

- Şi ce ţi-a povestit Jack? îl întrebă ea.

Mike coborî privirea. Gafa numărul doi, îşi spuse. Mai întâi glonţul din zona inghinală, acum divorţul.

Se uită la ea.

-Jack spunea că Brad a vrut să divorţeze. Că ai fost devastată.

- Brad m-a înşelat cu prietena mea cea mai bună, spu- se ea. M-a părăsit şi s-a mutat cu ea şi trebuie să-i plătesc pensie alimentară. Soţul ei îi plăteşte şi el pensie alimentară şi pensie pentru îngrijirea copilului. I-am dat un cec gras pentru jumătatea lui de casă şi ştii ce mi-a spus? A spus: „Brie, sper să putem rămâne prieteni".

Râse amar, un râs în care se simţea toată greutatea furiei ei.

-Ah, *Dios!* spuse Mike. îmi pare rău că s-a întâmplat aşa. Tu no mereces esto. Nu meriţi asta, îi traduse. Ce au unii bărbaţi? întrebă el, nervos. De ce ar face cineva aşa ceva?

Râse cu tristeţe.

- Cel puţin eu n-am făcut una ca asta, zise el, mai mult pentru sine.

Apoi se întrebă cum reuşise să scape de această indiscreţie.

- Sunt sigur că ai şi tu destule greşeli care ar trebui să-ţi fie iertate, spuse ea.

- Ştii ceva, Brie? Am făcut atât de multe greşeli, că le-am pierdut şirul. Şi ştiu foarte bine că n-o să-mi fie iertate niciodată. Şi dacă am făcut un milion de greşeli, am avut cel puţin tot atâtea scuze. S-ar putea ca Brad să ajungă în situaţia mea – să ajungă să regrete amarnic. Când o să fie prea târziu.

- Poliţiştii! pufni ea, cu un oarecare dezgust. Sunteţi ceva de groază.

-Ah, haide! Nu sunt doar poliţiştii! Deşi, trebuie să recunosc, când ai o uniformă şmecheră şi o armă, ai mare trecere la fete. Dar dacă s-a dovedit a fi genul ăsta de om, ţi-e mai bine fără el.

- Fostelor tale soţii le este mai bine fără tine?

- Habar nu ai! răspunse el, clătinând

ruşinat din cap.

- Nu e cine ştie ce consolare.

- Brie, eşti frumoasă, deşteaptă şi puternică. Un bărbat care a putut să înşele o femeie ca tine pur şi simplu nu te merită.

Se întinse şi-i acoperi mâinile cu ale lui.

- Eşti prea valoroasă, Brie, ca să te pricopseşti cu unul ca ăsta.

Îşi trase mâinile de sub ale lui.

- Şi tu ce ai făcut de ţi-ai stricat căsniciile?

- Am fost complet iresponsabil, spuse el. Ştiam cum să fiu iubit, dar nu şi cum să iubesc. Cred că bărbaţilor le trebuie mult timp să devină bărbaţi. Femeilor le e mai uşor – voi cel puţin vă maturizaţi înainte să îmbătrâniţi.

- Aşadar, crezi că ai început în sfârşit să te maturizezi?

- Posibil, spuse el, ridicând din umeri. Ţi se schimbă perspectiva când eşti la un pas de moarte.

- Şi dacă ai putea să o iei de la capăt? Ce ai schimba?

Mike se gândi o clipă.

- Pentru început, nu m-aş mai însura atât de repede. Nu până nu aş întâlni femeia potrivită, atunci când aş şti, fără nici cea mai mică îndoială, că ea e aleasa. Jack a făcut lucrurile bine – a evitat orice angajamente până şi-a găsit sufletul-pereche. La fel şi Preacher, deşi nu sunt sigur că el a făcut-o conştient. Este limpede că ei au găsit femeia cu care o să-şi petreacă întreaga viaţă, pe care o s-o iubească întotdeauna, deşi nu s-a întâmplat prea devreme pentru nici unul dintre ei. Şi nu le-a fost nici unuia uşor. Eu nu am aşteptat. Eu am fost jucător, vânător – dar cred că jocul şi vânătoarea erau mai importante decât câştigul.

Îşi ridică sprâncenele negre.

- Recunosc că am fost prost. Oh, *mija*, nu ştii ce aş da să o pot lua de la început!

Se aplecă înspre ea şi îi spuse:

- Dacă aş avea o femeie ca tine în viaţa mea, cred că aş şti să o preţuiesc.

Brie râse.

- Dumnezeule, eşti atât de evident! Te dai la mine!

Unele obiceiuri dispar greu, îşi spuse Mike. Dar era
suficient de aproape cât să-i simtă mirosul dulce, iar asta îl ameţea puţin.

- *Dios, no!* N-aş îndrăzni. Te admir doar, atâta tot.

- Ei bine, poţi să nu mă mai admiri. N-o să mă apropii nici la 100 de kilometri de încă unul ca tine.

- încă unul ca... mine?

-Ai avut două soţii şi un milion de alte femei. Nu e ceva cu care să te lauzi, Mike.

Se lăsă pe spate, se sprijini în mâini şi îi zâmbi.

- Preţ de câteva clipe, am crezut că mă placi.

Brie ridică sprâncenele.

- N-o să mă las păcălită de un bărbat care mă vrăjeşte.

Mike ridică din umeri.

- Dacă se-ntâmplă, eu n-o să-ţi trădez secretul, Brie, spuse el, zâmbindu-i.

- Este un loc frumos, spuse ea. De ce nu sunt pescari aici?

-Apa e prea mică pentru peştii mari. Aici vin tinerii când vor să fie singuri, zise el. Aici, unde găseşti iarbă moale, copaci înalţi şi bolovani mari după care să te ascunzi. Râul şopteşte alături, iar ei îşi şoptesc în ureche. Piatra aia de care te sprijini acum... a văzut nişte lucruri delicioase.

- Cel mai delicios lucru pe care o să-l văd eu astăzi este prânzul pregătit de Preacher, zise ea, dar zâmbi când o spuse.

-Slavă Cerului! o necăji el. Recunosc că începusem să mă îngrijorez. Mă întreb, dacă ţi-aş da vin şi muzică şi ai începe să mă seduci, cum aş...

- Cum ai scăpa din încurcătură? întrebă ea, amuzată.

-Nu chiar, *mîja.*

Rânji.

- Cum aş face să nu mă omoare Jack.

-Nu o interpreta greşit, Mike, nu e ceva personal, dar nu Jack îmi controlează mie viaţa. Aşa i se pare lui. Dar nu e aşa.

- Fraţii ăştia mai mari, zise Mike. Sunt extrem de enervanţi.

Apoi, redevenind serios, spuse:

- Îmi pare rău pentru ce ţi s-a întâmplat, Brie. Divorţul şi procesul... Nu ştiu prea multe detalii, dar Jack a spus că a fost o experienţă cumplită pentru tine.

- A fost groaznic, zise ea.

Îşi trase părul de sub gulerul gecii lui şi şi-l scutură pe spate, ridicând privirea. Mike se surprinse dorindu-şi ca vreo câteva fire să fi rămas acolo când o să-i dea geaca înapoi.

- Sunt mulţi oameni periculoşi care trebuie băgaţi după gratii, unii mai răi decât alţii. A fost greu să pierd procesul ăsta... unul din cele mai mari din cariera mea. Era violator în serie. Şi am pierdut. A scăpat şi e vinovat până-n măduva oaselor. Dar n-o să mi se mai întâmple asta vreodată.

- Ce s-a întâmplat?

- Martorii mei, victimele, au fugit ca iepurii. Nu am nici o dovadă, dar îmi imaginez că le-a ameninţat. Dacă o să mai am vreodată o şansă, o să-l bag la închisoare pe viaţă. Dar infractorii de

genul ăsta au un stil... o să dispară din oraş, aşa fac toţi.

- Ai fost foarte puternică şi numai pentru că bai înfruntat, spuse Mike, cu admiraţie. Eşti fantastică!

Se ridică şi-i întinse mâna.

- Eşti bine-venită să te întorci la un moment dat şi să-mi frângi inima, *mija,* spuse el. Acum însă, hai înapoi în oraş! O să bem o cafea şi-o să le mai lăsăm îndrăgostiţilor o oră împreună.

- Nu mă interesează să frâng nici o inimă, spuse ea, luându-i mâna ca să se ridice.

Dar, când erau amândoi în picioare, nu-şi trase mâna din mâna lui. Ar fi trebuit să-i dea drumul şi să se aplece

să ia pătura de jos, dar nu voia să-i lase mâna mică şi moale, dar pe care o simţea atât de puternică într-a lui. îi zâmbi.

- Cred că ultima oară când m-am simţit copleşit pentru că ţineam o fată de mână aveam 13 ani. Cred că te-ai pricepe de minune să frângi inimi.

Nici acum ea nu-şi trase mâna, nu întrerupse vraja.

El fu cel care îi dădu drumul în cele din urmă, se aplecă să închidă coşul şi să ia pătura de jos. O împături şi i-o întinse.

- Îţi mulţumesc pentru ziua de azi, Brie.

-A fost o zi plăcută, spuse ea, cu un zâmbet sincer. Nu mi s-a părut că ai avut vreo problemă să găseşti cuvintele potrivite.

Şi, îşi spuse Mike, nu există cuvinte pentru ce încep acum să simt...

Paige ieşi pe uşa din spate a barului cu o pungă de plastic în mână, legată bine pentru ca mirosul de gunoi să nu atragă animalele din pădure. Traversă curtea largă, nepavată, unde ea, John, Jack şi adeseori Rick îşi parcau maşinile. Ghena era aşezată sub un copac mare şi bătrân şi era folosită de toată lumea de pe stradă, nu doar de cei de la bar. Ridică încet capacul greu, dar, înainte să apuce să arunce punga, încheietura îi fu prinsă ca într-o menghină şi fu trasă brusc într-o parte, în aşa fel încât să nu fie văzută nici de la bar, nici din stradă. Punga de gunoi căzu pe jos, iar Paige simţi ceva tare şi rece sub bărbie. Cu răsuflarea tăiată, privi în ochii letali ai fostului ei soţ, care îi ridica bărbia cu ţeava unei puşti.

- Mi-ai uşurat foarte mult treaba, spuse Wes Lassiter, cu voce joasă şi periculoasă. Credeam că va trebui să intru după tine. Ai de ales.

Poţi să vii cu mine în clipa asta, frumuşel şi în linişte, sau putem intra amândoi înapoi în bar, de unde, după ce o să trag în stânga si-n dreapta si-o să împuşc pe cine se nimereşte, o să-mi iau fiul.

- Wes, şopti ea. Dumnezeule^ nu!

-Tu mi-ai făcut asta, Paige. Întotdeauna ai reuşit să mă provoci, să mă scoţi din minţi. Pe toţi dracii, m-ai trimis *la închisoare!*

-Te rog! îl imploră ea încet. Orice...

- Haide, Paige, pune-mă la încercare! Eşti doar tu în clipa de faţă. Sau noi trei şi el dispare din peisaj.

Paige clipi. Strânse ochii, iar lacrimile îi şiroiră pe obraz. în loc să se roage ca John să-i audă şi să vină, se rugă să nu se întâmple asta. Dacă era numai ea, Christo- pher avea să fie bine. John n-o să lase să i se întâmple nimic, John o să-l crească bine.

Se lăsă condusă la o camionetă veche, ascunsă în spatele ghenei. Wes o împinse spre portiera din dreptul şoferului, apoi se strecură lângă ea.

- Wes, spuse ea cu vocea tremurată, cu lacrimile cur- gându-i pe obraji. O să înrăutăţeşti foarte mult lucrurile. Nu doar pentru mine, ci şi pentru tine.

Se întoarse spre ea. Ochii lui erau mijiţi, dar chiar şi aşa i se vedeau pupilele dilatate. Era drogat.

Râse crud.

-Nu prea cred, Paige, zise. în sfârşit o să scap din porcăria asta.

Porni maşina, întoarse în spatele ghenei şi plecă în direcţia opusă barului, în loc să treacă pe lângă el. Paige privea încordată, dar nu văzu pe absolut nimeni pe stradă, nici o persoană ieşită pe verandă. Şi, din câte îşi putea da seama, nimeni nu o văzuse pe ea.

Ştia că nu are nici un rost să încerce să-l convingă cu argumente logice. Era mai rău decât orice coşmar pe care îl avusese vreodată. Ştia că

John n-o să lase să treacă prea mult timp până o să iasă pe uşa din spate a bucătăriei şi o să vadă sacul de gunoi abandonat pe jos. Se hotărî – o să sară din maşină şi, dacă o să supravieţuiască, o să fugă.

Dar nu înainte să fie suficient de departe de oraş. Nu înainte ca John să apuce să-şi dea seama că se întâmplase ceva înfiorător şi să se poată proteja – să-l poată proteja pe Christopher.

Wes nu vorbea. Ţinea puşca pe genunchi şi stătea aplecat în faţă, strângând volanul în mâini. Cu maxilarul încleştat şi cu ochii mijiţi – o expresie pe care şi-o amintea prea bine – gonea pe şosea. Amortizoarele camionetei erau proaste, scaunul tare, iar Paige sălta dintr-o parte într-alta. Coborau de pe munte, îndrep- tându-se spre Autostrada 101, care îi putea duce în oricare dintre oraşele învecinate de unde se aprovizionau – Garberville, Fortuna sau Eureka. Sau chiar până în L.A., dacă nu se opreau. Trecură pe lângă doar vreo câteva maşini, nici una pe care să o recunoască.

După zece minute în care conduse în tăcere, Wes ieşi la Alderpoint şi urcă înapoi muntele, îndreptându-se spre Virgin River. Drumul ăsta nu îi ducea direct în Virgin River, ci ocolea localitatea. Cel puţin ştia vag pe unde se află. Cu o mişcare bruscă şi disperată, prinse mânerul portierei şi încercă din toate puterile să deschidă uşa. Se uită după un buton de blocare, împingând în acelaşi timp în portieră. Însă nu se deschise. Apăsă butonul micuţ de pe uşă, de lângă fereastră – sus şi jos, sus şi jos. Mişcă mânerul, împinse. Nimic.

Îşi simţi antebraţul prins cu putere şi întoarse ochii înlăcrimaţi şi îngroziţi spre Wes. Acesta o privi cu ură, apoi încruntarea i se dizolvă într-un rânjet.

- E blocată, Paige. Cât de prost mă crezi?

Paige înghiţi cu greu şi întrebă:

- Intenționezi să-ți lași fiul fără mamă?

-Absolut, spuse el, cu un calm înfricoșător. Dar nu înainte să mă asigur că-l las și fără un potențial tată vitreg.

- Dumnezeule! șopti ea, slab. De ce, Wes? John nu are nimic de-a face cu tine.

- Nu? întrebă el. în afară de faptul că mi-a luat familia? Că mi-a întors familia împotriva mea?

-Nu, spuse ea, scuturând din cap. Nu asta s-a întâmplat, Wes. Am fugit de tine.

- Sigur că da, Paige. Și, dacă n-ar fi fost insul ăsta, ai mai fugi și-acum. Ai fugi și iar ai fugi, iar eu te-aș găsi și iar te-aș găsi. Dar ceea ce ai făcut tu când ai terminat-o definitiv cu mine și, pe toți dracii, m-ai trimis *la închisoare!* – asta a făcut *el*. Știm amândoi că tu nu ești în stare.

întoarse capul spre ea și rânji cu răutate.

- O să vină după tine, știi foarte bine.

Sunt o momeală, își spuse Paige. Nimic mai mult decât o momeală.

- Nu m-ar deranja să pun mâna nici pe celălalt, spuse Wes. Pe Sheridan.

Paige se simți cuprinsă de un sentiment straniu. Se ridica de undeva dinăuntrul ei. *Tu nu ești în stare!* Gândul că nebunul ăsta periculos și violent, lipsit de conștiință, era în stare să-l rănească pe John, era în stare să-și rănească și propriul fiu bolborosea în ea ca uleiul pe foc. Frica i se transformă încet în furie.

- O să arzi în iad, șopti ea.

însă Wes nu o auzi peste zgomotul motorului bătrân.

Când intrară, Brie și Mike găsiră barul pustiu, dar îl puteau auzi pe Preacher în bucătărie și, chiar și așa, din altă cameră, vocea-i părea agitată. Mike se

duse în bucătărie şi-l găsi plimbându-se dintr-o parte în alta cu telefonul în mână, vorbind mai repede decât îşi amintea Mike să-l fi auzit vreodată – Preacher nu spunea niciodată prea multe si, când o făcea, vorbea încet şi măsurat. Nu şi acum. înainte să înţeleagă despre ce era vorba, auzi:

- S-a întors Mike. Vino şi tu! Acum.

Preacher închise telefonul şi se uită la Mike.

- Ceva nu e în regulă. S-a întâmplat ceva. Paige. A ieşit să ducă gunoiul şi a dispărut. Gunoiul e acolo, pe jos, lângă tomberon, şi ea nu s-a întors în casă. Chris doarme sus, iar eu nu pot să plec. L-am sunat pe Jack – se întoarce în oraş.

- Pe Connie ai sunat-o? Pe Doc?

- Da, nu e la ei.

-Acum cât timp? întrebă Mike.

- Cincisprezece minute sau mai puţin. M-aş fi uitat mai curând afară, dar întindeam nişte cocă şi m-am gândit că poate a trecut pe lângă mine şi s-a dus la noi în cameră. Trebuie să ies pe stradă, să văd dacă e pe undeva...

- Da, bine. Vin şi eu, spuse Mike. Brie, rămâi tu aici? Rămâi cu Chris?

- Nu e bine, spuse Preacher, clătinând din cap. Nu e bine deloc. Ea nu face aşa ceva. întotdeauna spune unde se duce. Este foarte, foarte atentă.

Mike şi Brie se uitară unul la celălalt. Brie se încruntă.

- Du-te şi vezi dacă nu e prin vecini!

Băgă o mână în poşetă şi-şi scoase portofelul. îl deschise, scoase o carte de vizită şi ridică telefonul din furcă. Preacher ieşi iute pe uşa din spate.

j La ce te gândeşti? o întrebă Mike.

îl privi fix, cu o expresie încordată.

- Că nu e deloc bine, aşa cum a spus el. Du-te şi în- toarce-te repede! Poate vă ajută

vreun vecin să bateţi pe la uşi. Eu o să dau nişte telefoane. Poate aflu ceva.

Mike o luă în cealaltă direcţie, înapoi la SUV-ul lui. Descuie torpedoul şi scoase revolverul, ca să-l aibă pregătit. îl prinse la centură şi-l ajunse apoi din urmă pe Preacher. Până ajunseră la casa lui Joy şi la cea a soţilor Carpenter, găsiseră deja două femei care se oferiseră să bată ele la uşi, ca ei doi să se poată întoarce la bar.

-Aveţi grijă să întrebaţi oriunde mergeţi dacă cineva a văzut vreo maşină necunoscută sau dacă a auzit ceva neobişnuit, le instrui Mike.

Când se întoarseră, Jack tocmai cobora din camionetă, urmat de Mei, cu bebeluşul la piept. Rick opri în spatele barului, prezentându-se la muncă după ore.

Intrară toţi împreună şi o găsiră pe Brie la bar, cu o expresie foarte îngrijorată.

- Bun, spuse ea. Procurorul regional o să contacteze şeriful şi poliţia locală din oraşele mai mari. Cineva o să încerce să-l localizeze pe Lassiter în L.A., să vadă dacă poate fi găsit. Am raportat dispariţia lui Paige. Poate că rezolvăm totul cu doar câteva telefoane. între timp, să vedem dacă nu cumva o găsim pe aici.

Lui Preacher îi căzu faţa.

- Oh, Doamne! spuse el, cu răsuflarea tăiată. El a fost. Sunt sigur că el a fost...

- Nu ştim dacă a venit aici, Preacher, spuse Brie.

- Este singurul lucru care s-ar fi putut întâmpla. Paige nu ar dispărea în felul ăsta. Pentru Dumnezeu, maşina ei e aici! Geanta. *Copilul* ei!

- Nu există nici o dovadă că s-ar fi petrecut ceva ilegal, încă, spuse Brie.

Băgă din nou mâna în geantă şi de data asta scoase un Glock de 9 mm. îl scoase din toc şi verifică dacă era încărcat, apoi îl băgă la loc – mai întâi în

toc, apoi în geantă.

- Voi, bărbaţii, ar trebui să vă duceţi să căutaţi prin oraş. Sunaţi la fermele din apropiere de la Connie şi de la Doc, ca linia din bar să rămână liberă. Cineva să se uite şi în biserica aia veche, cu foarte multă grijă, spuse ea. Eu şi Mei o să stăm aici, cu Chris. Şi, dacă apare vreo problemă, mă descurc eu.

- Porţi armă? o întrebă Mike, păşind spre ea.

- Hmm. Era necesar, spuse Brie. Şi da, ştiu s-o folosesc. Şi nu, nu mi-e frică s-o fac.

Preacher era deja afară pe uşă când Jack întrebă:

- Necesar?

-Nu e ceva neobişnuit să fii ameninţat, spuse ea. Nu în meseria mea. Oamenii pe care îi pun sub acuzaţie sunt periculoşi, adeseori violenţi. Şi poate că-ţi aminteşti că nu mai am un bărbat înarmat în casă.

-Brie...

-Nu acum, Jack.

- Da, spuse el nefericit.

Ideea că surioara lui mai mică era ameninţată nu făcea decât să sporească tensiunea pe care o simţea deja. Era de acord cu Preacher – se întâmpla ceva rău de tot. Paige se relaxase o idee, dar tot se ferea să plece prea departe de Preacher – nu trecuseră decât vreo opt săptămâni de când Lassiter ieşise din închisoare. Se duse la Doc ca să-l sune pe Jim Post şi să-i spună să vină în Virgin River din Grace Valley, pentru cazul în care erau nevoiţi să extindă căutările. Jim lucrase la departamentul de narcotice înainte să se retragă şi să se însoare cu June Hudson şi ştia multe despre taberele ascunse din munţi.

După o oră, nu găsiseră nimic în oraş şi nici cei de la fermele din apropiere la care sunaseră nu văzuseră şi nu auziseră nimic. Apoi, însă, vestea proastă veni la telefon. Câteva cercetări scoseseră la

iveală faptul că Wes Lassiter cumpărase un bilet de avion către Eureka din L.A., cu o zi în urmă. Nu avea cum să ia o armă cu el decât dacă o băga pe ascuns şi în mod ilegal în bagajul de cală, însă închiriase o maşină. Şi în acea dimineaţă fusese raportat un furt de maşină în Fortuna. Dispăruse Fordul unui fermier, model '83, de culoare cafenie. Bărbatul spusese că avea o puşcă în portbagaj.

- A luat-o, spuse Preacher. Asta e, a luat-o.

- Dacă aşa e, o să găsească maşina închiriată la mică distanţă de proprietatea fermierului, zise Brie. Poliţia din Fortuna cercetează chiar în clipa asta.

Preacher se duse direct în apartamentul lui, în vreme ce toţi ceilalţi rămaseră uitându-se unii la alţii. Peste cinci minute, se întoarse şi puse două veste, puşti şi pistoale pe una din mese. Adusese şi geci, şi lanterne, pentru că se lăsa seara, iar noaptea era rece şi întunecată. Era gata să se pună în mişcare, fie că avea, fie nu informaţii suplimentare.

Mike se duse la maşină şi se întoarse cu puşca şi cu veste antiglonţ. Nu avea nici un motiv să aibă o vestă antiglonţ în maşină, dar, pe vremea când se ocupase de bandele de stradă, avusese întotdeauna una la el, în caz că în zona lui începea un schimb de focuri. De când fusese eliberat Lassiter, era pregătit.

Jack clătină din cap şi se duse să ia echipamentul din maşina lui. În timp ce aruncase lucrurile în spate, fusese convins că Paige o să apară. Că o să se dovedească că era doar prin vecini, luând ceaiul pe verandă cu Lydie Sudder, bucurându-se de o după-amiază însorită. Însă reacţia lui Preacher îl îngrijorase. Prietenul lui nu avea obiceiul să exagereze, iar Jack voise să fie pregătit, în cazul în care se petrecuse totuşi ceva sinistru.

Mei spusese:

- Oh, zău aşa! Nu ţi se pare cam

mult?

- Sper să fie, răspunsese el. Sincer, sper să fie.

Când se întoarse în bar, îl găsi pe Rick punându-şi una din vestele antiglonţ.

-Ăăă, Rick, mă gândeam că femeile ar putea avea nevoie de un bărbat în oraş...

- Adu-l pe Doc, zise Rick, punându-şi vesta care, fiind a lui Preacher, era mult prea mare pentru el şi strân- gându-i închizătorile cu velcro. Doc poate să ajute aici. Trage destul de bine.

Acum, în timp ce-şi punea propria vestă, Jack i se adresă lui Preacher:

- Spune-mi care e planul tău!

- îmi pare rău, Jack. Am capul gol. Tot ce ştiu e că trebuie să încerc să o găsesc.

- Sigur. Bun, uite cum facem! Şeriful, ofiţerii de patrulă şi departamentul forestier vor primi descrierea lui Paige şi a maşinii. Ei vor controla drumurile, aşa că noi o să ne întoarcem în pădure. O să căutăm urme proaspete în noroi sau tufişuri culcate la pământ care să arate că a trecut un vehicul pe acolo. Dacă e cu maşina aia veche, n-o să iasă de pe drum. O să-l aşteptăm pe Jim
Post. Cunoaşte bine zona – poate chiar mai bine decât noi. O să căutăm locuri de campare, dovezi că cineva a trecut pe acolo, poate chiar o maşină ascunsă...

- Ar putea fi departe acum, îl întrerupse Rick.

- Nu, nu se duce departe, spuse Preacher. Nu poate să ajungă prea departe cu Paige după el. Paige s-a schimbat de când era cu el – nu mai face tăcută ce-i spune. Fanfaronul ăsta cu casa lui de 3 000 000 de dolari n-o să dea fuga înapoi în L.A., la cine ştie ce fundătură, cu o femeie pe care o consideră femeia lui. Dacă e cu el, înseamnă că a răpit-o. Nu fuge. Se ascunde. O să facă ceva rău.

- S-ar putea ca Preacher să aibă dreptate, spuse Mike. Rick, avem nevoie de hărţi cu ţinuturile Trinity şi Hum- boldt. Du-te la Connie şi ia-o de la ea! O să stabilim un traseu, o să fixăm puncte de întâlnire. În felul ăsta ne putem regrupa aici, pentru noi informaţii. Jack, ai vreo câteva lăzi de apă îmbuteliată?

-Sigur.

- Preacher, găseşti poze cu Paige pe undeva? Poate la ea în portofel?

- O să mă uit, spuse el, plecând numaidecât.

Oamenii se puseră din nou în mişcare, trecând la treabă.

Trecuseră aproximativ patruzeci de minute în care adunaseră arme şi studiaseră hărţi, când sosi Jim Post, deja echipat – cu vesta antiglonţ vizibilă pe sub cămaşă, cu arme de ambele părţi. Se uita la traseele de căutare şi la punctele de întâlnire, când telefonul sună în bucătărie. Brie se duse să răspundă şi se întoarse în bar cu o expresie sumbră.

- Nu am veşti bune. Băieţii din Fortuna au găsit maşina închiriată. Mă tem că el trebuie să fie în camioneta furată.

Preacher se duse la Mei, care-şi sălta agitată bebeluşul pe umăr.

- Mei, Chris trebuie să se trezească în orice clipă. Poţi să ai tu grijă să nu se îngrijoreze, nu?

j Sigur, zise ea.

îşi puse mâinile mici pe faţa lui şi spuse:

- O să fie bine.

Preacher închise ochii o clipă.

- Deja nu e bine, Mei.

-John? se auzi o voce firavă.

Chris stătea în pragul uşii bucătăriei, ţinând în mână jucăria preferată – ursul cu piciorul din flanel în carouri.

- Ce faci, John?

Chipul lui Preacher se topi într-un zâmbet blând şi se duse la băieţel. Îl ridică în braţe.

- Mă duc la vânătoare, spuse el. O mică partidă de vânătoare.

-Unde e mama?

Preacher îi sărută obrăjorul îmbujorat.

- O să se întoarcă în curând. Are puţină treabă. Iar tu o să rămâi cu Mei şi cu Brie cât suntem noi plecaţi la vânătoare.

în timp ce conducea, Wes vorbea. Nu se uita la Paige – ochii i se învârteau haotic, ca şi cum ar fi încercat să găsească ceva. Paige se întrebă dacă era din cauza drogurilor sau dacă se pierduse între dealuri, pentru că avea adeseori senzaţia că se învârt în cerc. Wes intra pe un drum, apoi fie se întorcea, fie dădea cu spatele. însă în tot acest timp, Paige asculta.

Află cât de mult detesta viaţa pe care o ducea acum în L.A. Femeia nu avea pentru el decât un singur scop – îi asigura un loc în care să stea. Şi în nici un caz n-o să dea el raportul în fiecare săptămână unui maimuţoi, n-o să se ducă în fiecare zi la întâlnirile alea idioate – dar ştia cum să le joace jocul. Şi îl testau aleatoriu pentru droguri, spuse.

-Ştiai? Vor să fac pipi în păhărel în mod regulat.

Apoi răse.

- Sunt multe locuri de unde poţi să faci rost de pişat curat.

Şi atunci Paige îşi dădu seama – Wes reuşise să fie mereu cu un pas în faţa lor în ultimele două luni. Lua ceva şi, dacă nu înnebunise deja de tot, drogurile îl duceau vertiginos pe acest drum.

Paige nu răspunse. Asculta şi privea. în general era întuneric aici, în pădure, pe drumurile întortocheate, însă începuse să apună şi soarele. Deşi era luna mai, era frig noaptea în pădure, iar

Paige tremura. Nu avea habar unde sunt.

- Ai idee cum e în închisoare?

Întoarse brusc faţa spre ea.

- Ai văzut vreodată un film cu închisori, Paige? E mai rău decât în cea mai rea închisoare pe care ai văzut-o vreodată în vreun film.

Paige ridică bărbia, gândindu-se: „Te-au *bătut,* Wes? Cum a fost? Ha?"

Dar nu spuse nimic.

- încă nu pot să cred că mi-ai făcut aşa ceva. Pe toţi dracii, nu pot să cred! De parcă n-ai fi ştiut cât de mult te iubesc. Dumnezeule, ţi-am dat totul! Ţi-ai imaginat vreodată că o să trăieşti într-o casă ca aia pe care ţi-am cumpărat-o? Te-ai gândit vreodată? Te-am luat din maghernița aia şi te-am adus într-un loc decent, un loc stilat. Ce ţi-a trebuit vreodată şi nu ţi-am dat?

Şi o ţinea tot aşa. În timp ce-l asculta, primul gând care îi veni în minte fu că Wes era complet rupt de realitate. Iar asta o şoca şi o speria în acelaşi timp. El chiar credea că o casă frumoasă şi câteva lucruri drăguţe puteau face abuzul tolerabil.

Se gândi la John – la John cel bun şi iubitor. Îşi aminti ce-i spusese despre frică. „Te învaţă să pari curajos." Fiecare muşchi din trup părea să-i tremure pe măsură ce furia o cuprindea tot mai mult. N-o să îngăduie ca nebunul ăsta care pierduse contactul cu realitatea să-l ia pe omul ăla atât de drăguţ din viaţa ei, din viaţa lui Chris.

Apoi următorul lucru de care-şi dădu seama – nu spusese absolut nimic despre Christopher. Doar la început, când o răpise, şi asta ca să o şantajeze, nu că l-ar fi interesat soarta fiului său. Nu-şi dorise niciodată un fiu, nu-şi dorise niciodată copii. Nu o atinsese din punct de vedere sexual cât fusese însărcinată; de parcă bebeluşul i-ar fi afectat concentrarea. Întotdeauna nu fusese vorba decât despre ei doi. Ar fi trebuit să-şi dea seama că scopul bătăilor crunte fusese să o facă să piardă copilul. Era o minune că-l avea pe Chris.

Wes urcă pe un drum cu multe serpentine care se oprea pe un mic povârniş, cu doar câţiva copaci. Privind în jos, Paige putea vedea nu doar drumul întortocheat care urca dealul, ci şi drumul de legătură de mai jos. Observă o maşină care dispăru de cealaltă parte a muntelui.

-Ar trebui să fie bine aici, spuse el, oprind motorul.

- Bine pentru ce? întrebă ea.

O privi lung şi, deşi avea o expresie crudă, îi mângâie obrazul cu mâna. Blând. Paige se cutremură sub atingerea lui. Nu o lovise încă şi asta făcea el cel mai bine.

- De ce nu ai fugit? întrebă ea, în şoaptă. Dacă nu voiai să ajungi iar la tribunal, poate chiar înapoi la închisoare, de ce nu ai fugit? Ai bani, Wes. Poate că ai fi scăpat.

Wes pufni în râs.

- Nu prea înţelegi cum stă treaba cu eliberarea asta condiţionată, nu? Mi-au confiscat paşaportul. În plus, cu cât m-am gândit mai mult – la noi doi – cu atât mi-am dat seama că o să fie mai bine aşa. O s-o terminăm aşa.

Îi zâmbi cu jumătate de gură, apoi băgă mâna sub scaun şi scoase o rolă de bandă adezivă.

- Haide, Paige! Plecăm de-aici.

Jack, Preacher, Jim Post, Mike şi Rick plecară pe la patru, la aproximativ o oră de la dispariţia lui Paige. Lăsară în urmă schiţa unei hărţi, pe care erau marcate aceleaşi puncte de întâlnire precum cele de pe harta care era la Jack. Trasaseră cercuri din ce în ce mai largi pe lângă Virgin River. Dacă nu găseau nimic numaidecât, intenţionau să se întoarcă în oraş la 20.00, apoi din nou la miezul nopţii, ca să vadă dacă Paige se întorsese sau fusese găsită de poliţie. însă nici unul nu avea de gând să renunţe până nu o găseau.

Plecară cu două maşini şi se duseră mai întâi pe dealurile din nordul oraşului. Parcară lângă o curbă largă şi, cu lanterne în mână, intrară pe jos în pădure, căutând orice fel de urmă.

Ori de câte ori dădeau peste câte o casă sau peste câte un vehicul, se opreau şi arătau o poză cu Paige şi le dădeau oamenilor descrierea camionetei furate şi a lui Wes Lassiter.

Când se întoarseră în Virgin River la ora 20.00, îi găsiră pe Buck Anderson împreună cu cei trei fii ai lui, pe Doug Carpenter şi pe Fish Bristol, pe Ron şi pe Bruce şi pe încă vreo câţiva bărbaţi. Toţi se uitară la hartă şi de data asta o porniră spre Autostrada 36, care urca în munţii din Trinity County. Brie le spuse că nu primise nici o veste de la departamentul şerifului sau de la patrula de poliţie.

Deşi cele mai multe maşini îşi continuară drumul, Jack, Preacher şi Jim se opriră în Clear River. în timp ce Preacher şi Jim discutau cu oamenii de pe stradă, Jack intră într-un local pe care îl vizitase frecvent în alte vremuri – un mic bar la care servea o chelneriţă cu care avusese o legătură înainte ca Mei să apară în viaţa lui. Remarcă cu oarecare tandreţe felul în care ochii femeii se luminară în clipa în care îl văzu intrând. Charmaine era o femeie frumoasă, mai mare cu vreo zece ani decât Jack şi una dintre cele mai inimoase persoane pe care le cunoştea.

- Hei, prietene. A trecut ceva timp.

- Charmaine, spuse el, dând din cap. Nu am venit într-o vizită de plăcere. O femeie din oraşul nostru a dispărut, spuse el, arătându-i o poză. Presupunem că a fost luată de fostul ei soţ, un bărbat abuziv, recent eliberat din închisoare. Femeia, Paige este numele ei, e iubita bucătarului meu.

- Oh, Doamne, Jack! E îngrozitor.

-Toată lumea o caută. Pot să mă bazez pe tine să răspândeşti vorba printre toţi cei care vin să bea un pahar aici?

- Sigur că da.

Şi Jack îi descrise camioneta furată, îl descrise pe fostul soţ şi-i spuse că, deşi nu erau sută la sută siguri, cel mai probabil era că el o luase. Lui Paige îi era frică de el şi nu ar fi plecat singură. îşi lăsase maşina şi geanta în urmă.

- O să spun oricui e dispus să asculte, îi promise ea.

- Mulţumesc.

Dădu să plece, apoi se întoarse.

- Sunt însurat acum.

Charmaine dădu din cap.

-Am auzit. Felicitări!

-Avem un copil. Băiat. Are şase săptămâni.

Charmaine zâmbi.

- În cazul ăsta, însemnă că ţi-a ieşit.

Jack dădu din cap.

- Altfel ai fi fost terminat.

-Asta aşa e. Dacă reuşeşti să mă ajuţi cu ceva în povestea asta, Charmaine, o s-o consider o favoare personală.

- N-o s-o fac pentru tine, Jack. Cu toţii ne ajutăm unii pe alţii în astfel de situaţii. Pun pariu că e frig afară, deşi e aproape vară. Sper că fata e bine.

- Da, spuse el. Şi eu sper.

Când plecă, un bărbat în geacă de blugi, cu o pălărie de cowboy din paie, coborî de pe scaunul din celălalt capăt al barului şi se apropie de Charmaine.

- Cine era?

-Ai chef de vorbă acum? întrebă ea, zâmbind şi ştergând barul. Probabil că ai auzit – a dispărut o femeie din Virgin River. Îl bănuiesc pe fostul soţ, recent ieşit din închisoare. Posibil să conducă un Ford '83, cafeniu.

- Chiar aşa?

Îşi termină berea, lăsă o bancnotă de zece dolari, îşi duse degetele la pălărie şi ieşi din bar.

Paige înţelese acum ce se întâmpla. Wes o aşează pe pământ, cu spatele lipit de un copac şi îi legă mâinile în faţă, cu bandă adezivă. Îi prinse şi gleznele între ele şi-i lipi o bucată peste buze.

- Îţi stă bine aşa, Paige, zise el. Măcar acum nu mai eşti obraznică.

Prinse două lanterne de ea, ca să o facă să lumineze în întuneric. Apoi, preţ de mai bine de-o oră, stătu pe pământ, nu departe de ea, şi vorbi despre dezamăgirile vieţii lui, de la copilăria nefericită pe care o avusese până la perioada scurtă petrecută în închisoare – deşi, dacă l-ai fi auzit, ai fi putut jura că fuseseră câţiva ani buni. Avea multe să-i reproşeze în legătură cu căsnicia lor – se părea că, în mintea lui, totul fusese numai şi numai din vina ei. Ea îl făcuse să o loveaască, cu văicărelile şi comentariile ei. Dar vorbea încet. Avea calmul şi atitudinea stoică a unui sinucigaş.

Ajunsese la concluzia că Paige o să-l atragă pe John în căutarea ei, poate şi pe Jack. Nu erau prea departe de oraş şi de-aia i se păruse că se învârtiseră în cercuri. De sus de unde erau, puteau vedea orice maşină apropiindu-se.

Când termină de vorbit, Wes lăsă camioneta în vârful dealului, unde putea fi uşor văzută. Se

întoarse la ea, porni lanternele şi se duse între copaci, de unde să-i poată vedea venind pe eventualii salvatori. Intenţiona să-l împuşte pe John, apoi pe Paige, apoi să se împuşte şi el.

- M-am săturat de mascarada asta, spuse el. Ai câştigat. Zâmbi.

- într-un fel.

Deşi nu putea răspunde din cauza bucăţii de bandă adezivă de pe gură, Wes nu o putea opri să gândească. Şi în gând îi spunea: „Habar nu ai cum e John. Cum sunt prietenii lui. Nu sunt doar mai puternici decât tine, sunt şi mai deştepţi". Apoi închise ochii şi se rugă: „Te rog, Doamne, ajută-i să fie mai deştepţi decât au fost vreodată".

Când luna apăru pe cer, echipa de căutare conţinea mai bine de douăzeci de bărbaţi. Unii dintre ei bombă- neau, spunând că nu are nici un rost să bată pădurea în căutarea lui Paige, care ar fi putut deja să fie în San Francisco sau poate chiar în drum spre Los Angeles. Şi, dacă era într-adevăr ţinută prizonieră în pădure, ar putea să fie imposibil să o găsească – putea să se piardă în întinderea vastă, fără să dea vreodată de urma ei.

- Te temi că n-o s-o găsim, Preach? întrebă Rick.

- Mă tem să n-o găsim prea târziu, spuse el.

Străbătuseră drumuri de munte, drumuri forestiere
vechi, cărări şi poteci, luminaseră cu lanterna în râpe şi hăuri,, dar nu găsiseră nimic. în spatele maşinii lui Jack erau hamuri şi corzi, pentru cazul în care ar fi văzut ceva într-o vale şi ar fi trebuit să coboare în rapel pe o muchie abruptă, însă, până acum, nu fusese necesar. Cei mai mulţi dintre ei erau epuizaţi, dar Preacher nu se lăsa şi, atât timp cât el mergea înainte, prietenii îi erau alături.

Un bărbat care nu avea alt nume în afară de Dan bea o bere la un bar din Clear River când auzi despre o căutare în zonă şi i se păru că văzuse maşina ceva mai devreme. Probabil că nu era un singur Ford cafeniu prin dealurile astea, însă văzuse un bărbat şi o femeie înăuntru. Bărbatul strângea destul de intens volanul în mână, privind încordat prin parbriz, conducând nervos. Dan era un fin observator şi remarcase că nu era ceva în regulă, înainte chiar să audă de posibila răpire.

Dan era un cunoscut cultivator ilegal de marijuana din zonă. Se împrietenise o idee cu ceilalţi cultivatori, de-a lungul timpului. Erau un grup aparte. Nu aveau încredere în nimeni. Se adulmecau uşor unii pe alţii – cumpărau aceleaşi produse ca fermierii, cărau găinaţ de pasăre în camionete până la câmpurile lor, scoteau bancnote soioase din buzunarele din spate, dar *niciodată* nu-şi arătau unul altuia plantele sau locurile în care cultivau. După aproximativ trei ani, Dan intrase în cercul lor.

Cei mai mulţi trăiau lângă plantaţiile lor, dar Dan prefera să angajeze oameni. Asta-i lăsa libertatea să se mişte în voie în loc să rămână fixat într-un singur loc. îi permitea totodată să înfiinţeze mai multe terenuri de cultură în toate cele trei ţinuturi. Şi să locuiască în altă parte, departe de toţi oamenii cu care făcuse atâtea eforturi să se împrietenească.

Dan nu se oferi să se alăture căutării – s-ar putea să aibă o problemă cu asta. Nici nu menţionă că aruncase de unul singur o privire în jur. Dar fusese de câteva ori în barul din Virgin River şi o văzuse pe femeie – iubita bucătarului. Soţia proprietarului, moaşă, îi făcuse o favoare cu ceva timp în urmă – o femeie care lucra pentru el îl luase prin surprindere când intrase în travaliu, iar Dan se gândise că ar fi fost bine să-i aducă pe cineva să o ajute. Şi până la urmă fusese al naibii de bine că o făcuse. Fără ajutorul lui Mei Sheridan, copilul nu ar fi trăit. Ca să

nu mai spună că îi lovise maşina nu cu mult timp în urmă şi fuseseră foarte civilizaţi în legătură cu întreaga poveste.

Petrecuse mult timp bătând cărările munţilor de pe aici şi se orienta foarte bine. Se gândi să arunce o privire prin locuri la care poate că alţii nu s-ar fi gândit. Dacă găsea ceva, poate că returna favoarea. Anonim.

Ştia exact unde să-şi ascundă maşina ca să nu fie văzută de pe drum, unde se găseau drumurile şi potecile abandonate. Nu purta întotdeauna armă, însă de data asta o luă la el. Dacă femeia fusese într-adevăr răpită de un fost soţ periculos, era posibil ca lucrurile să ia o întorsătură urâtă.

Noaptea era întunecată, dar Dan ştia unde se duce şi ţinea lanterna în jos, pe luminozitate minimă. Din când în când, vedea convoiul de maşini învârtindu-se ceva mai jos, aşa că ştia că nu căutau în acelaşi loc şi era suficient ca să-l facă să meargă mai departe.

Femeia aia, iubita bucătarului, îi păruse o fată drăguţă, cam de aceeaşi vârstă şi înălţime cu soţia lui Dan. Fosta soţie acum, dar, chiar şi aşa, nu-şi imagina ce ar fi făcut dacă i-ar fi fost luată de lângă el în felul ăsta. Probabil că ar fi înnebunit.

Luna începuse să urce pe cer în clipa în care dădu peste camioneta şi peste femeie. O singură privire fu îndeajuns ca să-şi dea seama că nu era ceva în regulă. Ce rost avea să laşi o femeie legată de un copac, cu lanternele pornite care să o lumineze, cu maşina la vedere? Decât dacă era o capcană. Se gândi că poate era moartă, cu dinamită prinsă pe ea, dar apoi o văzu mişcându-se. Îşi înălţă capul, tremură şi-şi sprijini spatele de copac. Poate că era vie, cu dinamită prinsă pe ea – gândul ăsta îi întorcea stomacul pe dos.

De unde era, nu putea vedea pe nimeni altcineva acolo. Se uită pe ferestrele maşinii – nimeni.

Băgă lanterna la centură şi, fără nici un sunet, coborî cu spatele pe drumul de pământ. Până jos, până când putu să se întoarcă spre stânga şi să înceapă să urce din nou.

Cel mai evident loc în care să caute ar fi fost chiar în faţa ei.

Odată ce ajunse în capătul cărării şi se pregăti să o ia în sus, se lovi de două provocări. Prima – nu putea folosi lanterna şi era întuneric beznă. A doua – nu putea să se împiedice sau să alunece pe întuneric şi să facă zgomot, în caz că avea dreptate şi cineva stătea cu ochii pe ea.

Se hotărî să facă un ocol larg în jurul ei şi, dacă nu găsea pe nimeni, să se apropie şi să evalueze situaţia. Să caute un fel de capcană prinsă de ea.

Abia începuse să urce, când luna, înaltă şi plină, lumină calea în faţa lui – lucru pentru care era extrem de recunoscător. De fiecare dată când vântul mişca ramurile pinilor înalţi, făcându-i să şoptească şi să geamă, făcea cu băgare de seamă un pas.

De două ori rupse o rămurică sub talpă şi atunci se opri în loc şi ascultă. Nemişcat ca o stană de piatră; nici măcar nu mai respira.

Nu urcase prea sus pe deal când îşi dădu seama că era cineva în vârf, ascuns în spatele unui copac. Auzi maşini apropiindu-se şi înălţă capul. La adăpostul zgomotului de motor, coborî repede înapoi la drum. Se ascunse în pădure, la marginea drumului şi le făcu semn folosind lanterna.

Jack coborî fereastra.

-Ce mama dracului...?

-Aici e, spuse Dan, în şoaptă. Treci încet de dealul ăsta, în aşa fel încât să laşi impresia că mergi mai departe. Acolo sus, pe stânga, este o zonă liberă. Duceţi maşinile acolo, coborâţi pe jos, apoi vă conduc eu. Opriţi lanternele! Sunt acolo sus, spuse el, smucindu-şi capul în direcţia dealului. Haide!

Preacher se aplecă în faţă.

- Ea e bine?

-Cred că da, deocamdată. Haide, haide... Să nu-i atragem atenţia. *Treceţi* de deal!

Jack băgă în viteză şi o luă din loc în timp ce bărbatul de la marginea drumului direcţiona cea de-a doua maşină cu lanterna.

Dan aşteptă câteva momente, apoi îi auzi venind pe jos. Când cinci bărbaţi fură adunaţi în jurul lui, le spuse:

-Are un plan. Femeia e legată şi lăsată la vedere, iar pe el l-am zărit printre copaci. Se ascunde. Nu l-am văzut foarte bine, dar sunt convins că are o armă. Şi aşteaptă.

Drumul ăsta vechi urcă până în vârf, unde şi-a parcat maşina. Cineva poate să vină după mine prin spatele dealului – dar nu e potecă. Se pricepe vreunul din voi să calce uşor şi fără zgomot?

-Eu, spuse Jim.

-Vin şi eu după tine, sunt destul de bun, zise Mike.

- Bine, ocolim şi urcăm. Voi, băieţi, urcaţi pe aici, încetişor. Poate cu o singură lanternă, cu lumina redusă şi îndreptată spre pământ. Lăsaţi-ne să o luăm înainte – noi nu avem potecă. Cu puţin noroc, ne întâlnim sus.

înainte să-i conducă pe Jim şi pe Mike prin spatele dealului, Dan îşi simţi geaca prinsă în pumnul lui Jack.

- De ce faci asta?

- Hei, eram în barul din Clear River când ai intrat, spuse el defensiv. Cunosc foarte bine dealurile astea. Nu crezi că...

Jim Post îşi puse braţul solid între Jack şi Dan şi spuse:

-Să trecem la treabă. Hai! Ne lămurim mai târziu ce şi cum.

Şi astfel echipa se despărţi – Jack, Preacher şi Rick o luară pe drum, unul în spatele celuilalt, cu Preacher în frunte, mişcându-se o idee prea repede,

în timp ce Mike, Jim şi Dan ocoleau dealul, ca să urce prin spatele lui Lassiter. Urcuşul era uşor pentru grupul lui Preacher, mai puţin pentru Jim şi Mike, care-şi croiau drum printre tufe şi mărăcini.

De îndată ce ajunse în vârful dealului, Preacher văzu camioneta cea veche. Se opri în loc şi se ghemui şi continuă să înainteze astfel, cu Jack şi Rick în spatele lui. Şi, nu departe, o văzu sprijinită de un copac, cu bărbia lăsată în piept. Ar fi putut fi moartă sau adormită.

În clipa în care Preacher o văzu pe Paige lângă copac, îi rosti numele într-o şoaptă uluită. O apucă fără să stea pe gânduri înspre ea. Jack îl preveni în şoaptă să nu se ducă şi dădu să-l prindă de umăr, dar rată. În clipa în care auzi paşii grei ai lui Preacher îndreptându-se spre ea, Paige ridică bărbia. Ochii ei erau măriţi de groază, în clipa următoare nişte braţe îi prinseră gleznele, iar Preacher se prăbuşi la pământ şi începu să alunece la vale. Se auzi o împuşcătură şi o durere ascuţită, ca o tăietură de cuţit, îi sfâşie bicepsul stâng. Se prăbuşi ca un bolovan şi începu să se rostogolească împreună cu Jack.

Nu se auzi o a doua împuşcătură, dar era agitaţie între copaci. Rick rămase în spatele camionetei, cu arma pregătită, dar neavând încotro să o îndrepte. Sunetele dintre copaci sugerau că era posibil ca Lassiter să încerce să fugă, dar, cu puţin noroc, avea să fie prins de Mike şi de Jim.

Preacher lovi din picioare, se desprinse de Jack şi începu să se târască spre Paige cu o viteză incredibilă. Se duse în spatele copacului şi-şi întinse braţele lungi, o prinse cu mai multă putere decât o făcuse vreodată şi, fără să stea să o dezlege, o trase în spatele copacului, în siguranţă, lângă el. Îşi puse mai întâi degetele pe bucata de bandă adezivă care îi acoperea gura.

- O să te doară, scumpo, îi şopti, apoi trase repede şi cu putere.

Paige strânse ochii şi, curajoasă, nu scoase nici un sunet. Apoi spuse:

-John, te aşteaptă! Vrea să ne împuşte pe amândoi.

Preacher scoase briceagul din buzunar şi-i tăie repede legăturile de la mâini şi de la glezne.

-Nebunul dracului! şopti el, în timp ce tăia banda.

Se uită pe lângă copac. Fără îndoială, cineva cobora în fugă dealul. Poate că fusese deja prins şi se zbătea ca să scape.

Paige îi atinse umărul şi partea de sus a braţului. Găsi sânge.

- Eşti rănit, şopti.

îi puse degetul pe buze, apoi rămaseră amândoi nemişcaţi, ascultând.

Zgomotul dintre copaci slăbise în intensitate şi era acum doar un foşnet. În afară de asta, noaptea era cufundată în tăcere.

Trecură câteva clipe încordate, apoi se auzi un strigăt:

- Hei! Băiatul rău e la pământ. Venim cu el.

Paige şopti:

- Nu e vocea lui Wes.

Preacher se uită din nou pe lângă trunchiul copacului. îl văzu pe Jack întins pe burtă, cu puşca ridicată şi îndreptată în direcţia copacilor. Bărbatul care îi condusese pe Jim şi pe Mike în sus pe deal îşi pierduse pălăria, dar se apropia printre copaci, cărându-l în spate pe Wes, îndoit de la mijloc şi lipsit de cunoştinţă. îl aruncă grămadă la pământ, apoi clătină din cap.

- Complicat, spuse el.

Preacher o ajută pe Paige să se ridice, ţinând-o precaut în spatele lui.

- Ce dracu' ai făcut? întrebă Jack, ridicându-se mai întâi în genunchi, apoi în picioare.

- La naiba! făcu străinul. Ar fi trebuit să-mi dau seama că n-o să reziști până ajungeam în dreptul lui. Nu ți-am spus să aștepți? Până ajungeam sus, pe la spate?

Se lăsă pe vine, scoase cătușele din spatele curelei și-i prinse lui Wes mâinile la spate.

Jim apăru următorul dintre copaci, ținând în mână două puști – a lui și a ghidului lor. În urma lui venea Mike. Amândoi gâfâiau.

Jack se uită la el.

- E mort?

-Neah!

încă avea lanterna în mână.

- Dar o să-l doară capul al dracului de tare. Bine că nu m-a văzut – nu pot să fiu amestecat în asta. Din motive evidente.

- Te bazezi pe mulți oameni să te acopere. Cineva s-ar putea să spună din greșeală adevărul.

- Ei, se mai întâmplă. N-ar fi prima oară când trebuie să mă mut. Dar îţi spun – viaţa e frumoasă aici şi acum. Aş prefera să nu fiu amestecat în povestea asta.

Wes Lassiter zăcea lipsit de cunoştinţă, cu faţa la pământ. Mike Valenzuela se apropie de Dan, încă gâfâind.

- L-ai lovit?

- Păi, băiatul vostru a provocat o diversiune şi nu aveam suficientă lumină ca să trag...

- Ai cătuşe la tine? întrebă Mike.

Dan rânji.

- Da, ştii tu... E sexy. Ar trebui să-ncerci.

- S-ar putea, zise Mike.

Dan se uită la Jack.

- Dacă am face un schimb aici? Lanternele?

Scoase o cârpă din buzunar şi şterse amprentele de
pe lanterna lui.

- Nu asta, spuse Jack. Pe asta am folosit-o când mi-am adus fiul pe lume.

Zâmbi.

- Nu am găsit o moaşă.

Dan râse.

- M-am gândit că-ţi sunt dator. Măcar o dată. Dar serios acum – n-ar trebui să fiu implicat.

- Ia-o pe a mea, spuse Jim Post.

Jim îi aruncă lanterna lui Dan şi o prinse pe cealaltă în acelaşi fel.

Dan îşi atinse fruntea.

- La naiba, mi-am pierdut pălăria, spuse el. O să fie bine acum, nu-l mai scapă nimeni de închisoare. N-o să mai ai probleme. Am auzit că pedepsele pentru răpire sunt uriaşe.

Se răsuci pe călcâie şi începu să coboare dealul,

printre copaci.

După ce sunetul paşilor lui se pierdu în depărtare, totul rămase câteva clipe cufundat în tăcere. Apoi bărbatul de pe pământ începu să se mişte şi să geamă. Preacher scoase un mârâit şi-şi trase piciorul în spate, dar se opri şi nu-l lovi cu o gheată în spatele căreia se aflau 115 kilograme de furie pură.

Jim Post înclină capul în direcţia în care dispăruse bărbatul cu care făcuse schimb de lanterne.

- Îl cunoşti?

-Nu, spuse Jack. A venit să bea ceva la bar, cu nişte dolari rulaţi, duhnind a iarbă. Apoi a duso pe Mei pe un câmp de marijuana ca să aducă pe lume un copil şi am crezut că o să-mi pierd minţile, atât m-am speriat de tare. Următoarea dată când l-am văzut, i-am spus că nu pot să permit aşa ceva.

Ridică din umeri.

- Mi-a spus că Mei nu a fost în pericol, dar că povestea n-o să se repete. Şi acum asta.

- Asta, zise Post.

- Cea mai trăsnită parte din relaţia noastră, până acum, spuse Jack.

- Ce-i drept, a urcat dealul ceva mai repede decât noi, spuse Jim. Probabil că v-a auzit când aţi ajuns în vârf, pentru că şi-a aruncat puşca şi a rupt-o la fugă, printre tufe. Am auzit împuşcătura, apoi lupta. Şi-a asumat un risc considerabil. Dacă tipul ăsta s-ar fi priceput ceva mai bine, putea să se întoarcă asupra omului nostru. A prietenului nostru.

- Este un bun prieten de-al meu, spuse Preacher.

Paige ieşi din spatele lui, iar Preacher o cuprinse cu
braţul sănătos pe după umeri. Celălalt îi atârna pe lângă corp, sângerând.

Jim îi privi pe rând pe fiecare în ochi.

- Eu l-am lovit în moalele capului,

înţeles? Suntem toţi de acord? Pentru că amicul nostru cu pălărie... cred că nu e ceea ce pare să fie.

- N-ar trebui să lăsăm legea să hotărască asta? întrebă Jack.

Jim Post lucrase sub acoperire în munţii ăştia, în comerţul de canabis, când o cunoscuse pe June şi se îndrăgostise.

- Lasă asta în seama mea, bine? încă mai am vreo câteva cunoştinţe. Lasă-l în pace! îi suntem datori.

- Cel puţin o dată, spuse Paige.

Wes Lassiter se trezi la spital, legat cu cătuşele de pat, fără să aibă habar cine-l lovise. Pretinse că nu-şi amintea că-şi răpise soţia şi că era, firește, victimă şi nu agresor în întreaga poveste.

Dar erau mulţi martori – de la Paige la oamenii care o căutaseră şi până la bărbatul care îl găsise cu arma îndreptată spre Paige, care era cu mâinile şi cu picioarele legate – Jim Post.

O mărturie care, în mod ciudat, n-avea să fie niciodată solicitată. Asistentul procurorului regional le promise că nu o să accepte nici un fel de înţelegere – pentru numeroase încălcări ale termenilor de eliberare condiţionată, nerespectarea unui ordin de protecţie, răpire şi tentativă de crimă – însă în cele din urmă o făcu. 25 de ani de închisoare fără drept de eliberare condiţionată pentru răpire, urmând ca pedeapsa pentru celelalte capete de acuzare să fie pronunţată ulterior – de data aceasta cu drept de eliberare condiţionată. Dar Wes Lassiter avea să fie un om foarte, foarte bătrân înainte să aibă măcar posibilitatea să solicite eliberarea condiţionată. Dacă s-ar fi ajuns la proces, ar fi fost posibil să fie condamnat pe viaţă, fără posibilitate de eliberare.

Paige şi întreg oraşul Virgin River erau extrem de recunoscători.

Deseori Paige se trezea în toiul nopţii cu un strigăt pe buze, tremurând ca varga de frică. John o lipea de el şi îi spunea:

- Sunt aici, iubito. Sunt aici. O să fiu întotdeauna aici.

Se liniştea. Era în siguranţă.

- Chiar s-a terminat, şoptea ea.

- Şi avem tot restul vieţii noastre înainte, îi răspundea el, întotdeauna.

capitolul 19

Rick îşi luase liber de la bar în după-amiaza zilei de absolvire ca să se ducă în Eureka şi s-o vadă pe Liz. îi întrebase pe Jack şi pe Preacher dacă puteau să rămână până la ora închiderii – voia să discute ceva cu ei, când se întorcea în oraş.

Când intră în bar, era aproape ora 21.00.

- Mulţumesc că m-ai aşteptat, Jack, spuse el. Preacher e încă în bucătărie?

- Da. Ce mai face Liz?

- Se descurcă. S-a întors la fostul ei liceu – la şcoala de vară, ca să recupereze. Şi vorbeşte şi cu consiliera de acolo.

Ridică din umeri.

-Are uneori nişte zile foarte triste, dar pare să se ţină bine. Mai bine decât am crezut co so facă.

- Mă bucur să aud asta, spuse Jack.

Rick urcă pe unul din scaunele de la bar.

-Am 18 ani acum, spuse el. Ştiu că nu e încă legal, dar ce-ai zice să bem un pahar împreună? Tu, eu şi Preach'. Putem?

-Sărbătorim ceva? întrebă Jack, luând trei pahare.

- Da. M-am înrolat.

Mâna lui Jack îngheţă în aer. Trebui să facă un efort să ducă mişcarea până la capăt şi să pună paharele pe masă. Izbi cu palma în peretele care despărţea bucătăria de bar, ca să-l aducă pe Preacher.

-Âm fi putut să discutăm despre asta, spuse Jack.

-Nu era nimic de discutat, răspunse Rick.

-Ce naiba...? începu Preacher, apărând din bucătărie cu o expresie îngrijorată.

- Rick s-a înrolat, zise Jack.

De la îngrijorare, expresia lui Preacher trecu la uluire.

- Ah, Rick, ce mama naibii?

- O să bem pentru asta, dacă reuşeşti să-ti revii, spuse Rick.

- N-o să-mi fie uşor să beau pentru aşa ceva, spuse Preacher.

Jack umplu paharele cu whisky de calitate.

- Vrei să ne spui ce-a fost în capul tău?

- Sigur. Trebuie să fac ceva greu, zise el. Nu pot să mă trezesc în fiecare dimineaţă sperând că o să fie o zi mai puţin tristă. Am nevoie de ceva dur. Ceva care să-mi arate ce am. Să-mi arate din nou cine sunt.

Se uită cu ochi limpezi mai întâi la Jack, apoi la Preacher.

- Pentru că nu mai ştiu.

- Rick, puteam să-ţi găsim ceva greu care să nu fie chiar atât de periculos. Ţara asta e în război. Puşcaşii marini sunt trimişi pe front. Nu toţi se întorc.

- Uneori, nu reuşesc nici măcar să iasă din pântecul mamei, spuse Rick încet.

-Ah, Rick... făcu Preacher, lăsând capul în jos. A fost un an foarte greu.

- Da. M-am gândit la multe. Să merg la şcoală, să colind ţara vreme de-un an, să mă fac tăietor de lemne, să intru în construcţii... Aş putea să o implor pe Liz să se mărite cu mine – dar se pare că ea nu are decât 15 ani.

Zâmbi trist.

- E tot ce am putut să fac, Jack. Preach. Dacă stai să te gândeşti, am fost crescut în spiritul puşcaşilor marini.

- Carevasăzică nu e destul de rău că te înrolezi, dar mai şi dai vina pe noi pentru asta? spuse Jack.

Rick râni.

- Dacă mă descurc, voi o să primiţi toate laudele.

Nici unul nu mai spuse nimic preţ de câteva clipe, apoi Jack zise:

- Ne dai preavizul?

-Nu tocmai, Jack. Plec numaidecât. Speram să mă duci la autobuz, în Garberville.

- Ce înseamnă numaidecât?

-Mâine.

-Ai depus jurământul? întrebă el, iar Rick încuviinţă din cap. Nu mai avem timp nici de-o petrecere de rămas-bun?

Rick clătină din cap.

- Singurul lucru de care am vrut să mă asigur e că Liz este de acord. Altfel nu puteam să plec.

-Şi...?

-Nu e încântată, dar a devenit mult mai dură. Spune că o să-mi scrie, dar, ştiţi ce? Este atât de tânără! După ce voi fi dispărut de ceva vreme din peisaj o să aibă şansa să o ia de la început fără povestea asta prin care am trecut împreună care să planeze mereu ca un nor negru deasupra ei. Mai că aş fi mai fericit dacă nu mi-ar scrie deloc. Ar însemna că merge mai departe cu viaţa ei.

- Vrei să meargă mai departe? întrebă Preacher.

- Este unul dintre motivele pentru care trebuie să fac asta. Nici eu nu ştiu. Cine poate spune ce am avut eu şi Liz? În afară de un copil care

nu a trăit.

Coborî privirea.

- Mă străduiam atât de mult să fac tot ce puteam, încât n-am stat niciodată să verific, să-mi dau seama ce aş simţi dacă nu ar exista nici un fel de presiune. Şi ea la fel. Nu e cinstit faţă de ea.

- Dar facultatea, Rick? întrebă Preacher. Mă gândeam că, dintre noi trei, măcar unul să aibă facultate.

- E timp, dacă o să vreau să fac asta. Nu m-am înrolat pe viaţă. Doar pentru patru ani.

- Un lucru vreau să ştiu eu, spuse Jack. Nu faci asta pentru că ţi-a intrat în cap ideea idioată că ne-ai face mândri pe noi doi, nu? Pentru că ştii că deja suntem mândri de tine. N-am putea fi mai mândri. înţelegi asta, da?

Rick zâmbi.

-Asta m-a ajutat să trec prin tot ce-am trecut. Nu, nu despre asta e vorba. Cred că, dacă mai plâng mult, o să mor pe dinăuntru. Trebuie să plec. Să fac ceva. Să încep ceva important. Trebuie să atac ceva care să nu cedeze, care să riposteze.

- Armata o să riposteze, Rick, spuse Preacher.

- O să riposteze dur, aşa cum vrei.

Jack ridică paharul.

- Bem pentru asta?

- Putem, zise Rick. Spuneţi-mi că mă susţineţi! Că-mi respectaţi alegerea.

- Eşti bărbat acum, Rick. Te-ai gândit bine şi ai luat o hotărâre. în cinstea ta!

Băură. Preacher lăsă capul în jos şi suspină.

- Mă omori, să ştii.

Rick se întinse peste bar, îl prinse pe uriaş de braţul sănătos şi-l scutură zdravăn. înghiţi cu greu.

- O să aveţi voi grijă de bunica? Să aibă tot ce-i trebuie?

- Ea ce a spus, Rick? îl întrebă Jack.

Rick ridică brav bărbia.

-A spus că înţelege. Este o femeie foarte mândră. Nu vrea să pierd vremea aici, având grijă de ea. Şi ştie că mi-a fost foarte greu – că trebuie să trec peste ce s-a întâmplat. În orice fel pot.

- E o femeie bună, spuse Preacher. O să avem grijă de ea.

- Mulţumesc.

Rick se ridică de pe scaun.

- Voi o să fiţi bine?

- Hei, zise Jack. Suntem băieţi mari. La ce oră plecăm?

- La 7.00 dimineaţa. Vin aici.

Dimineaţa veni mult prea curând pentru toţi trei. Rick veni cu geanta de voiaj, dar nu putu să scape de adunarea de la bar. Mike venise să-i ureze rămas-bun. Şi doar nu era să-l lase Mei să plece fără să-l îmbrăţişeze cu lacrimi în ochi. La fel şi Paige, şi Doc. Până şi Chris se trezise cu noaptea-n cap şi, deşi era încă în pijama, se prinse de gâtul lui Rick şi fu nevoie să fie desprins cu forţa. Erau şi Connie, şi Ron, cu lacrimi în ochi. Preacher aproape că-l omorî când îl strânse cu braţul lui ca de urs.

- Doamne! spuse el. Să ai mare grijă!

- Ei, e doar etapa de iniţiere. Ce pot să-mi facă? Dar, da, Preach, o să fiu atent. Nu trebuie să-ţi faci griji.

Le fu greu să vorbească în drum spre Garberville. Jack simţea o durere puternică în piept. Şi un nod în gât.

- Sunt foarte încântat, Jack. Pentru prima oară în luni întregi sunt entuziasmat de ceva. Tu mai ţii minte cum te-ai simţit când te-ai dus prima oară?

- Mort de frică.

-Da.

Rick râse.

- Şi mie mi-e puţin frică.

- Rick, o să încerce să te facă să nu mai simţi durerea. O să crezi că e ceva personal. Nu e.

- Ştiu.

- O să vrei să pleci şi n-o să poţi.

- Ştiu.

- Nu eşti obligat să lupţi, să ştii. Sunt două unităţi – soldaţii de pe front şi echipa de suport. Nu eşti obligat să lupţi, dacă nu eşti sigur.

-Tu ai fost sigur? întrebă Rick.

-Nu, băiete.

Jack se uită la el. Rick era înalt. Puternic.

-Nu, Rick. Nu am fost sigur până nu am terminat antrenamentele speciale şi nici măcar atunci. Pur şi simplu, în acel moment mi se părea că asta vreau să fac şi m-am dus ştiind că era posibil să mă înşel. Dar tot m-am dus.

- Aşa e şi la mine. Doar un sentiment. Dar, la naiba, e atât de bine să simt din nou ceva! Ceva care să nu doară.

- Da, spuse Jack şoptit. îmi imaginez.

La autobuz îşi luară rămas-bun cu o ultimă îmbrăţişare lungă.

- Ne vedem după ce termini iniţierea, spuse Jack. O să te descurci. Sunt mândru de tine.

- Mulţumesc, zise Rick.

Şi, deşi ochii lui Jack erau umezi, ai lui erau limpezi. Era din nou încrezător, avea un ţel, o direcţie. Poate că semăna puţin cu Jack, la vârsta lui.

Rick îi aruncă geanta şoferului şi urcă. Jack rămase pe trotuar până ce autobuzul dispăru. Apoi se duse şi găsi un telefon public. Băgă un pumn de monede în aparat şi formă numărul.

Răspunse Sam.

-Alo, tată?

Sprijinit de telefon, îşi lăsă capul pe braţ.

-Tată?

-Jack. Ce s-a întâmplat?

-Tată, cred că ştiu cum te-ai simţit. Atunci când m-am înrolat la Puşcaşii Marini. Cred că ai vrut să mori.

La începutul lui iunie, întreaga familie Sheridan veni în masă în Virgin River. închiriaseră rulote, cumpăraseră corturi sofisticate. Şi tot atunci sosiră şi foştii camarazi ai lui Jack şi Preacher – de data asta unii din ei veniseră cu familiile. Zeke veni cu Christa şi cu cei patru copii ai lor, inclusiv un bebeluş nou-născut. Josh Phillips veni cu Patti şi cu bebeluşii. Corny cu Sue şi cu cele două fete. Tom Stephens veni din Reno, dar fu nevoit să-şi lase familia acasă. J[ce] şi Paul sosiră şi ei din Grants Pass.

Toată lumea campă pe terenul unde urma să se ridice noua casă Sheridan. Fură aduse ATV-uri şi biciclete pentru ciclism montan, ca lumea să aibă cu ce să se distreze. Cu câteva zile în urmă, fuseseră montate mese de picnic, două grătare uriaşe şi toalete ecologice. Jack îşi petrecuse ultimele două luni pregătind cheresteaua şi, cu o zi înainte, printre mâncare, băutură şi râsete, bărbaţii ridicaseră cadrul noii case pentru Mei şi Jack.

Dar nu era tot ce se întâmpla cu ocazia acestei reuniuni. Fiindcă era toată lumea prezentă, mai

sărbătoreau un eveniment special. O nuntă.

Paige şi Chris erau la Mei, unde Paige se aranjă şi se îmbrăcă cu o rochie simplă şi drăguţă, cu model floral, şi-şi puse o pereche de sandale cu tocuri înalte. În acest timp, bărbaţii şi femeile din familia Sheridan măturau fundaţia casei celei noi şi atârnau ghirlande pe grinzi. Fură închiriate scaune pliabile şi montate pe pajişte – o sută de scaune şi tot nu aveau să ajungă. Cu siguranţă avea să vină mai toată lumea din oraş.

- Nu te-am văzut niciodată mai frumoasă, îi şopti Mei lui Paige. Ai emoţii?

Paige clătină din cap.

- Câtuşi de puţin.

- Când ai ştiut? o întrebă Brie. Când ai ştiut cu certitudine că era absolut perfect pentru tine?

-Nu imediat, recunoscu ea. Nu voiam să am de-a face cu nici un bărbat care susţinea că poate să-mi poarte de grijă, din motive evidente. Dar John s-a mişcat foarte încet.

Râse.

- *Foarte* încet. M-a cucerit cu felul în care cuta dintre sprâncene îi dispărea în clipa în care mă vedea sau cu felul cum vocea îi devenea mai tandră şi mai blândă atunci când vorbea cu mine. M-a cucerit cu precauţia, cu timiditatea lui. Unui bărbat aşa ca John nu-i e uşor să-şi exprime sentimentele. Trebuie să fie complet sigur. Când în sfârşit a ajuns să-mi spună că mă iubeşte, credeam c-o să mor şi n-o să apuc clipa asta. Dar este un bărbat atent şi nu se răzgândeşte.

- Cum a făcut-o? fu curioasă Brie. Cum te-a cerut?

-Hmm...

Stătu o clipă pe gânduri.

- Ei bine, am discutat despre asta o vreme – despre un angajament oficial, odată ce se

linişteau lucrurile. Mi-a spus de Crăciun că vrea să fie cu mine pentru totdeauna, că vrea să ne mărim familia – şi voiam şi eu acelaşi lucru. Dar, dacă e vorba de momentul exact când m-a cerut de nevastă, ei bine, curăţa cartofi.

S-a oprit din treabă şi s-a uitat la mine, de partea cealaltă a bucătăriei. Părul îmi stătea ca naiba, eram transpirată din cauza cuptorului şi spălam vase. Mi-a spus: „Când o să te simţi pregătită, vreau să ne căsătorim. îmi doresc din tot sufletul să fii soţia mea".

- Hm, făcu Brie, neimpresionată. Cred că te-a dat pe spate.

- Chiar da, spuse ea, cu un oftat. John e singurul om pe care l-am cunoscut care poate să se uite la mine în momentul în care arăt şi mă simt cel mai rău şi tot să mă considere perfectă.

Mei îi luă mâna.

- Haide! Aproape am întârziat. Trebuie să plecăm acum.

Femeile îi puseră pe Chris şi pe David în Hummer şi o porniră spre locul de casă. Pe marginea drumului lărgit erau parcate o sumedenie de maşini, iar în vârful dealului erau şi mai multe vehicule şi rulote. Mei urcă cu maşina până în vârf şi parcă lângă structura care avea să fie întro zi casa ei. Mesele de picnic erau încărcate cu mâncare, structura de lemn a casei era împodobită cu ghirlande de flori, iar scaunele de pe fundaţie erau toate ocupate, în timp ce şi mai mulţi oameni stăteau în picioare, în curte.

Fumul se ridica de la grătarele încinse, iar copiii alergau care-ncotro. O ceremonie, un picnic, o petrecere şi puţină joacă.

Şi, de data asta, Preacher nu gătise absolut nimic.

Paige, Mei şi Brie coborâră din Hummer. Cineva le înmână numaidecât nişte buchete simple şi-l luă pe David din braţele lui Mei, ca aceasta să poată participa la ceremonie. O floare fu prinsă la

buzunarul cămăşii lui Christopher, care venise cu Ursu la subsuoară.

Nu aveau muzică, dar nu era o nuntă tradiţională – nu trebuia să semene cu alte nunţi, pentru că John şi Paige voiau ca această zi să reflecte cine erau ei – nişte oameni simpli şi recunoscători, care se iubeau unul pe celălalt mai mult decât iubeau evenimentul în sine. Barul nu era suficient de mare, iar biserica era închisă de ani buni. John fusese cel care spusese: „După ce ridicăm structura casei lui Jack, nu numai că o să vină toţi cei la care ţinem, dar o să aibă şi loc". Cine se căsătoreşte la o fermă? fusese primul gând al lui Paige. Apoi, imediat după – oameni ca mine şi ca John.

Însă aşa cum arăta locul acum, plin de flori, era atât de frumos, încât, preţ de-o clipă, uită să mai respire. În partea stângă era o privelişte nesfârşită, în dreapta se ridicau munţii maiestuoşi. Era o biserică în aer liber, plină de prieteni.

Chris mergea în faţa ei, înspre scândura care ducea spre fundaţie. Mei şi Brie o ţineau fiecare de câte o mână. Le zâmbi oamenilor – erau mult mai mulţi decât se aşteptase. Nu trimiseseră invitaţii – postaseră un anunţ în bar că toţi cei dornici să participe erau bine-veniţi – şi veniseră cu zecile. Firească, era emoţionată să vadă cât de mult o respectau, însă şi mai mult simţea preţuirea pe care i-o acordau lui John, Preacher. Era un om care schimba vieţile tuturor celor pe care îi întâlnea, nu doar pe a ei.

Cum fundaţia casei era ridicată, nu putea vedea decât oaspeţii aşezaţi pe scaune şi pe cei care stăteau în picioare. Chris o luă înainte, străbătând în fugă scândura şi intrând pe culoarul nupţial. Paige făcu acelaşi drum cu grijă, cu domnişoarele de onoare în spatele ei.

Apoi îl văzu. În picioare, în faţă, în locul în care avea să fie montat şemineul. Chris stătea în faţa lui;

mâinile lui John erau pe umerii băiatului. Jack şi Mike erau lângă el. Chiar şi de la distanţă, văzu cum i se luminară ochii. Era uriaş, probabil că ajungea la doi metri încălţat. Astăzi, pentru prima oară, purta cămaşă cu gulerul închis până sus, iar Paige bănuia că blugii erau noi. Dar se îndoia că John deţinuse vreodată o cravată. înainte să apuce să ajungă lângă el, la altarul improvizat, John se dezlipi de cavalerii lui şi veni spre ea. îi întinse mâna

şi o conduse restul drumului. Nu se mai mişca încet, nu când era vorba de ea. Omul ăsta îi salvase viaţa, îi schimbase viaţa. Era un om bun până în adâncul sufletului. Era puternic, era autentic.

Era magnific.

mulţumiri

Mulţumirile mele Pamelei SF Glenn, CNM, MS – fără a cărei experienţă şi cunoştinţe de moaşă această poveste nu ar fi fost posibilă. Ai întreaga mea recunoştinţă pentru că ai analizat fiecare manuscris în parte, cu ochi agili şi penel nemilos, ţinându-mă pe calea cea dreaptă. Şi lui Sharon Lampert, RN, WHNP, pentru că mi-ai împărtăşit din experienţa de asistentă de îngrijire sanitară feminină, dar în special pentru că ai ridicat telefonul oriunde erai ca să-mi răspunzi la întrebări delicate despre anatomia feminină, direct şi cu sinceritate. Sunt convinsă că există încă oameni care vorbesc despre ce au auzit la magazin sau la salon. Pasiunea şi devotamentul cu care voi două vă trataţi pacientele sunt o inspiraţie, ajutându-mă enorm în crearea personajului unei asistente dedicate, care este în acelaşi timp moaşă certificată.

Îi mulţumesc lui Paul Wojcik pentru că mi-a povestit despre experienţa lui în cadrul Unităţii Puşcaşilor Marini şi lui Richard Gustavson, RN, cu 23 de ani în rezervă la Marină. Vă mulţumesc fiecăruia dintre voi pentru că aţi citit manuscrisul şi mi-aţi oferit nepreţuita voastră perspectivă.

Lui Kris Kitna, şef de poliţie în Fortuna, California, îi mulţumesc pentru informaţiile valoroase legate de implementarea legii locale, ca să nu mai vorbim de tot ajutorul în ceea ce priveşte detaliile despre vânătoare, pescuit şi arme de foc.

Lui Kate Bandy, cea mai bună asistentă pe care o poate avea un scriitor, prietena mea bună de mulţi ani. Îţi mulţumesc nu numai pentru că ai citit

manuscrisul şi mi-ai oferit sugestii, dar în special pentru că m-ai însoţit într-o palpitantă excursie de cercetare în Humboldt
County. Fără tine m-aş fi rătăcit... sau aş fi alunecat într-o prăpastie.

Lui Denise şi Jeff Nicholl – vă mulţumesc că aţi citit primele versiuni, că v-aţi luat notiţe extinse şi aţi răspuns la un milion de întrebări. Prietenia şi susţinerea voastră pe parcursul întregului proces au însemnat enorm pentru mine.

Multe mulţumiri lui Nellie Valdez-Hathorn pentru ajutorul cu limba spaniolă.

Printre alţi primi cititori al căror punct de vedere a fost de o importanţă crucială se numără Jamie Carr, Laurie Fait, Karen Garris, Martha Gould, Pat Hagee, Goldiene Jones şi Lori Stoveken – vă sunt profund îndatorată pentru comentariile şi sugestiile voastre.

Uriaşe mulţumiri lui Clive Cusstler, Debbie Macom- ber şi Caria Neggers pentru că au citit şi au comentat cărţile din seria Virgin River. Faptul că v-aţi făcut timp, cu programul vostru atât de încărcat, este un compliment imens pentru mine.

Uriaşe mulţumiri lui Valerie Gray, editorul meu, şi Lizei Dawson, impresarei mele, pentru implicarea voastră în a mă ajuta să creez cea mai bună serie cu putinţă. Munca şi dedicaţia voastră au făcut o imensă diferenţă – vă sunt recunoscătoare.

Lui Trudy Casey, Tom Fay, Michelle Mazzanti, Kirty Price şi întregului personal din circuitul bibliotecilor publice din Henderson – vă mulţumesc pentru susţinerea şi încurajarea monumentală. Nu am cunoscut niciodată funcţionari publici mai muncitori şi mai motivaţi.

Şi, în cele din urmă, îi mulţumesc lui Jim Carr pentru iubirea şi susţinerea sa. Şi, Dumnezeule, mulţumesc pentru că găteşti! Îmi pare rău că nu am ştiut cu ani în urmă că poţi face asta.